

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

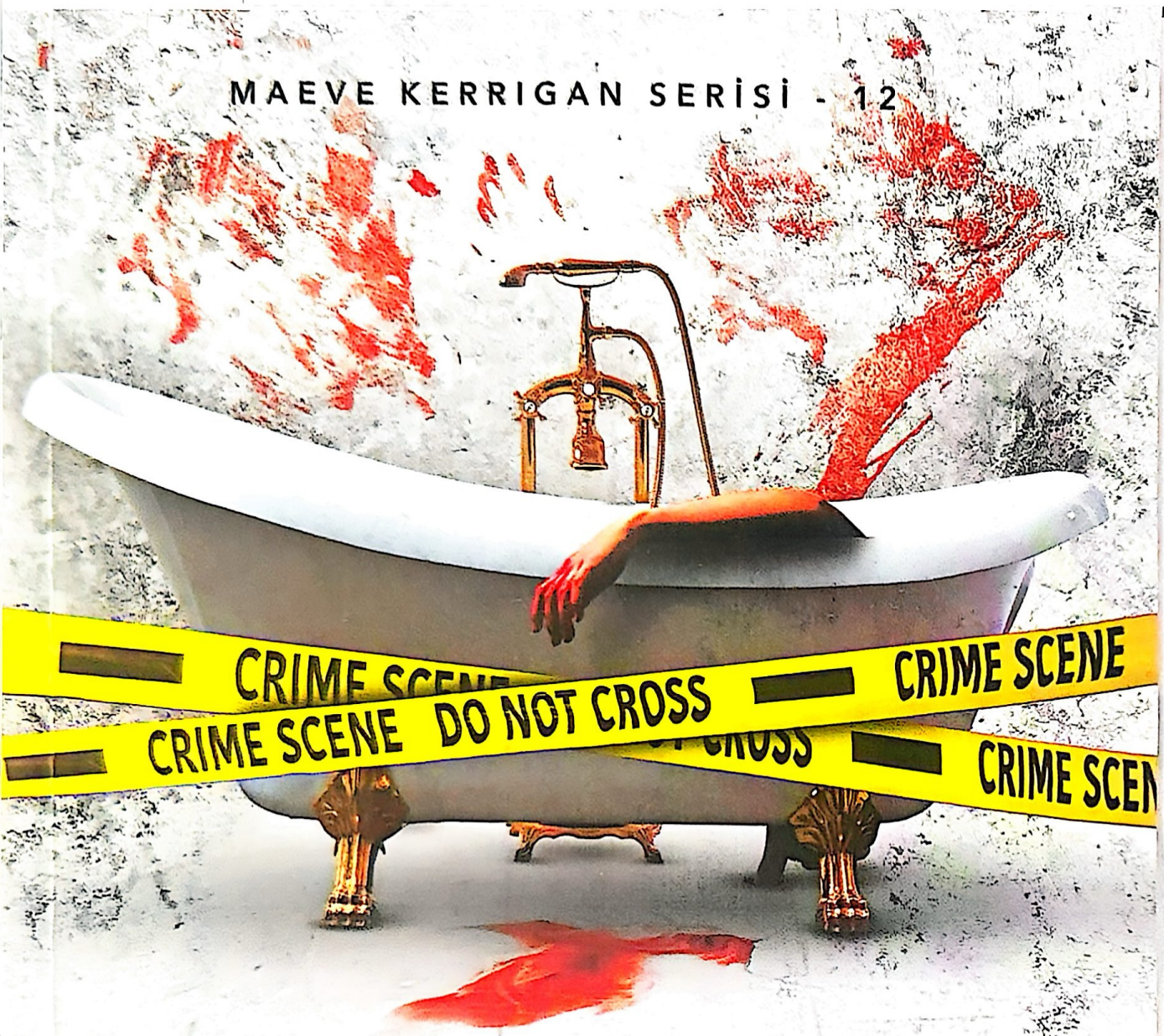
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MAEVE KERRIGAN SERİSİ - 12

**İMKÂNSIZ BİR CİNAYETİN ANAHTARI
İÇLERİNDEN BİRİNİN ELİNDE.**

GİZLİ ODA

JANE CASEY

OLIMPOS®

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Çeviren: Aslı Dağlı

KAPALI BİR KAPI. İMKÂNSIZ BİR CİNAYET.

Saat 14.13. Zengin ve ayrıcalıklı Ilaria Cavendish, Londra'da lüks bir otele giriş yapıp bir şişe şampanya sipariş eder. Bir saat geçmeden sevgilisi, genç kadını küvetteki kaynar sular içinde ölü bulur.

İlk bakışta her şey korkunç bir kaza gibi görünmektedir. İçeri kimse girmemiş, odadan kimse çıkmamıştır. Ancak tüm bilgiler tek bir sonucu işaret etmektedir: Cinayet.

Dedektif Maeve Kerrigan açısından bu vaka, kafasını dağıtmak için beklediği fırsattır. Fakat ortağı Josh Derwent'la ilgili aldığı ve onu can evinden vuran şok edici haberle kariyerinin en zorlu sınavıyla karşı karşıya kalır. Bu sınavı geçemezse bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır...

"Kusursuz."

Andrea Mara

THG
0788740
ZND

"Polisiye edebiyatının en tehlikeli derecede
bağımlılık yapan serisi."

Erin Kelly

www.olimposdukkani.com

/olimposyayinlari

/olimposyayinlari

/olimposyayinlari

/olimposyayin

is://rantey.org

JANE CASEY

GİZLİ ODA

@ayisigikitap

Gizli Oda

Jane Casey

Orijinal Adı: The Secret Room

© 2026, Olimpos Yayınları

© 2025, Jane Casey

Çeviren: Aslı Dağlı

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Editör: Zehra Uzun

Son Okuma: Elif Nihan Akbaş

Kapak Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

Sayfa Düzeni: Aslıhan Kopuz

1. Baskı: Mayıs 2026

ISBN: 978-625-8729-88-7

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkani.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: ZM BASIM

Maltepe Mah. Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Merkezi

No:15/43 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 82565

JANE CASEY

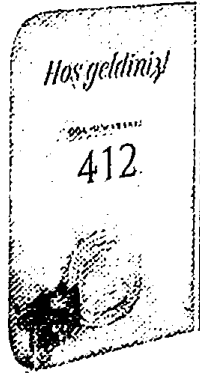
@ayisigikitap

GİZLİ ODA

Çeviren: Aslı Dağlı

*Okurken sabahı sabah edenlere, işten izin alıp
okuyanlara, “Bir bölüm daha,” diye diye kitabın
sonunu getirenlere, aynı kitabı döndürüp döndürüp
okuyanlara, “Serinin en iyisiydi,” diyenlere, “En
sevdiğim seri,” diyenlere, seriye yeni başlayanlara,
“Devamı ne zaman?” diye sorup duranlara,
sürprizbozan görmek istemeyenlere
ve Maeve’e akıl sır erdiremeyenlere.*

GOVERNOR
HOTEL
OTEL
KADTI

GİRİŞ

Kadın otele sanki oranın sahibiymiş gibi girdi. Adımları hızlıydı, o kadar ki mermer zeminde yankılanan topuk tıkırtıları eşliğinde birkaç kez hafifçe koştığı bile oldu. Bu sayede resepsiyona, Güney Koreli kalabalık bir turist kafilesinden önce ulaşmayı başardı; on sekiz kişi bir rehberin etrafında toplanmış, pasaportlarıyla belgelerini elden ele uzatarak otele giriş yapmayı bekliyordu. Resepsiyonistler ne kadar eli çabuk olursa olsun, ki aldıkları eğitimin amacı buydu, turistlerin organize olması, kayıt formlarını doldurması, hangi odalara yerleştirildiklerini öğrenmesi ve anahtarlarını teslim alması uzun sürecekti. Yani acele etmeye, işi kabalığa vardırıp resepsiyona ondan önce varan rehberin önüne geçmeye değermişti. Nazıkçe itiraza kalkışan adamı bıçak kadar keskin, ıslık ıslık bir gülümsemeyle savuşturdu. Resepsiyonistler kadını yapmacık bir samimiyetle, geniş gülümsemelerle ve gerçek düşüncelerini gizleyen bomboş bakışlarla karşıladı. Neticede hepsi birer profesyoneldi.

Kadının tek kelime etmesine gerek kalmadan resepsiyonistlerden biri önündeki bilgisayara tıkır tıkır bir şeyler yazmaya başladı. Diğer resepsiyonist bankonun arkasında duran, içinde karşılama dosyalarının olduğu kutuyu karıştırmaya koyuldu. O kutunun içinde, üzerinde adının, daha doğrusu onlara verdiği adın yazılı olduğu bir dosya vardı. Resepsiyonistler her zamanki karşılama laflarını etmeye gerek olmadığını ima edercesine fakat işi göz kırpmaya vardırmadan tam bir suç ortağı edasıyla ona

başlarıyla selam verdiler. Kadın her hafta buradaydı ve şimdiye dek ne çatı katındaki Michelin yıldızlı restoranda ne de lobi-nin bitişiğindeki samimi atmosferli restoranda masa ayırtacak kadar uzun kalmıştı. Oysa orada sabah yediden on bire kadar açık büfe kahvaltı servisi vardı. Oda sabaha kadar tutulmuş olsa da kadın kahvaltıda burada olmayacaktı. Her türlü aletin bulunduğu spor salonuna ya da bodrum katındaki yüzme havuzuna da uğramayacaktı. Yüz bakımı yaptıran masajın yarı fiyatına olduğu ödüllü spa tesislerinden veya saunadan da faydalanmayacaktı. Resepsyonistler bu konulara girmeye lüzum bile görmedi. Kadının spa merkezlerinin gediklisi olduğunu belli eden yumuşacık, ipek gibi saçları, kusursuz tırnakları ve pürüzsüz bir cildi vardı ama otele kendini şımartmaya gelmemişti. Haftalık ziyaretine hazırlandığı sırada bunların hepsi zaten yapılmıştı.

Çantasının taşınmasına da ihtiyacı yoktu. Her zamanki gibi omzuna tek bir bez çanta takmıştı; askısından sallanan altın C ve D harfleri şingirdayarak çantanın Christian Dior marka olduğunu hatırlatıyordu. Deniz kabuklarının içi gibi toz pembe, yumuşak buzağı derisinden yapılma çantası ise Hermès markaydı. Yüksek ökçeli, arkası fiyonklu, deve tüyü rengi süet ayakkabıları Aquazurra'yken ayak bileklerine kadar uzanan açık bej rengi kaşmir paltosu en kötü kâbuslarında bile metronun pisliğine maruz kalmamış türden bir kıyafetti. Bu palto arabaları şoförlerin sürdüğü, taksinin son çare olduğu ve toplu taşımanın var olmadığı bir dünyaya aitti. Paltosunun altından beyaz bir şey göz kırpyordu; boynunda köpük gibi kabaran danteller, altında da ince pileli bir etek vardı fakat paltoyu çıkarmadığı sürece içindekinin neye benzediğini kestirmenin yolu yoktu. Resepsiyondaki kızların bir haftada kazandığından daha pahalı olan bu elbise az sonra 412 numaralı odanın zeminine fırlatılacak, palto köşedeki tekli koltuğa atılacak ve bu kısacık andan aklında kalanlarla birlikte unutulup gidecekti.

Resepsiyon masasında yapılan işlemler gel zaman git zaman öyle alışıldık bir ritüele dönüşmüştü ki resepsiyon görevlileri anahtar kartını hazırlayıp karton kılıfına yerleştirirlerken telefonundan başını bile kaldırmadı. Derken resepsiyonist onu ilgilendiren yegâne bilgiyi mırıldandı: *Hayır, Bayan Pusey, diğer anahtar henüz teslim alınmadı.* Kadın asansörün yerini de kullanıp kullanmayacaklarına bakılmaksızın son on bir aydır her çarşamba tutulan odaya nasıl gideceğini de biliyordu.

Turistler önünden çekilirken yüzünden düşürmediği küçük, mahrem bir tebessümle bankodan ayrıldı. Lobiyi boylu boyunca arşınlayarak asansöre bindi, kapılar kapanırken olduğu yerde döndü ve tam bir hanımefendi edasıyla aralıktan dışarı baktı.

Çoğu insan gibi asansörün köşelerindeki kameralardan bihaber olduğundan tek başına kaldığını sandığında bir anlığına rol yapmayı bıraktı. Aynaya iyice yaklaşıp gözlerini inceledi, kirpiğinin altına bulaşan maskarayı parmağının ucuyla sildi ve müşkülpesent bir tavırla başını önce sağa, sonra sola yatırdı. Derken gözüne bir şey çarptı. Bir leke, bir kusur. Aynaya tekrar yaklaştı ve gözüne takılan şey geçene kadar uzun tırnağının ucuyla yanağını kazıdı. Sonra geriye doğru bir adım atıp yan döndü, bir bacağını öne uzattı ve tıpkı bir model gibi omuzlarını geriye atıp aynadaki yansımasına baktı. Ardından paltosunun eteğini yana savurdu, yumruğunu leğen kemiğine dayadı ve tepedeki parlak spot ışıkları elmacık kemiklerine vursun diye çenesini kaldırarak bu defa daha cüretkâr bir poz verdi. Asansör yavaşlayıp dururken pat diye fakat tüm sevimliliğiyle kendine dil çıkardı. Sonra da aynayı bırakıp kapıya döndü.

Asansörden iner inmez kameralar onu tekrar yakaladı; adımları artık daha uzundu, alt dudağını kemirmesinden ve omzundan kayan çantasını neredeyse sinirle çekiştirmesinden ne kadar sabırsızlandığı belli oluyordu. Gergin ya da muhtemelen heyecanlıydı. 412 numaralı oda T şeklindeki koridorun sonundaydı. Kapısı sağ tarafta kalıyor, 411 numaralı odaya ba-

kıyordu ve nişin içinde olduğundan kameralar orayı göremiyordu. Kadın tüm bunları fark ettiyse bile hiçbirine takılmadı.

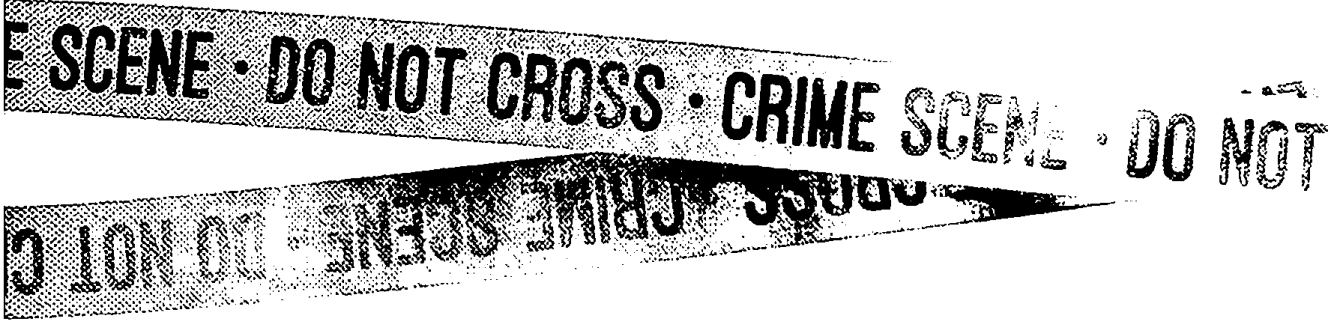
Çıplak duvarın çerçevelediği kapının önüne geldiğinde durup karton kılıfından anahtarını çıkardı. Bileğinin çevik bir hareketiyle (güvenlik kameralarından alınan görüntülerdeki zaman damgasına ve otelin kendi elektronik kilit verilerine göre saat tam 14.13'te) kapıyı açıp gözden kayboldu. Kapı kapanıp da koridorun sonu yine loşluğa gömülmeden hemen önce kamera içeriden sızan tek bir ışık parıltısı yakaladı.

Koridordaki kameraya tekrar yakalandığında metal bir sedyenin üzerinde, fermuarlı bir ceset torbasının içinde olacaktı. Cenaze nakil personeli onu şimdi bomboş olan odaların kapılarının önünden sessizce geçirecekti. Polis işini bitirene kadar kimse dördüncü kata alınmayacak ve içeride yaşanan hadisenin tüm izleri dip köşe temizlenene dek 412 numaralı odada kimse konaklamayacaktı.

Öncelikle o kapalı kapının ardında gerçekte ne olduğunu bulmak gerekecekti. Görüntüler, özellikle de kapı kapandıktan sonrası tekrar tekrar izlenecekti. Dördüncü kata giren çıkan herkesin, hatta 412 numaralı odanın yanında yöresinde bulunmamış olanların bile kimliklerinin tespit edilip soruşturulmaları için muazzam çaba harcanacaktı.

Ancak kayıtları en başından –kameraların görüş alanına girip kapıcının önünden sanki adamcağız orada değilmiş gibi kayıtsızca geçip gittiği andan itibaren– izleyen herkes onu uyar-mak, asansörden uzaklaştırmak, otelden çıkarmak ve hayata döndürmek için tuhaf fakat ne yazık ki beyhude bir dürtüyle savaşmak zorunda kalacaktı. Sanki koşar adım ölüme gitmesi engellenebilirmiş gibi.

BİRİNCİ BÖLÜM PERDE AÇILIYOR

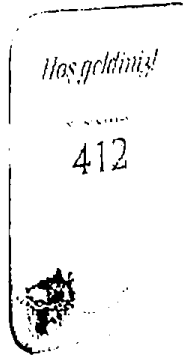
“Aynı şeye bakan iki farklı kişi
asla aynı şeyi görmez.”

— HARRY HOUDINI

*Yanlış İşin Doğrusu: Houdini Suç Dünyasının
Sırlarını İfşa Ediyor (1906)*

1

İşim hem hiçbir zaman aynı değildi hem de her zaman aynıydı. Seçkin Governor Hotel'deki o otel odasına, daha doğrusu süite adım atar atmaz içimi tanıdık bir his kapladı. Ölüm oraya benden hemen önce varmıştı ve beni eski bir dost gibi karşıladı. Neyse ki öyleydi çünkü aşağıdaki personelle aramda soğuk rüzgârlar esmişti. Normal olan her şeyin zıncı diye durduğu, sıradan ve gündelik olanın tuhaflaştığı o kâbusvari his buraya da hâkimdi. Bu hissi pislik içindeki küçücük evlerden pirüpak malikânelere, oturulmayacak vaziyetteki apartman dairelerinden pis sokaklara, otoparklardan ormanlık arazilere pek çok yerde defalarca yaşamıştım ve şimdi Londra'nın en pahalı, en seçkin semtlerinden biri olan Mayfair'in minicik bir parçasını işgal eden ışıltı ışıltı, beş yıldızlı bir oteldeydim.

Önümde, dolapların kapakları açık olduğundan boş askıların görüldüğü küçük bir giyinme odası vardı. Solumdaki banyonun kapısı aralıktı ve içeriden olay yeri teknisyenlerinin hışırtı hışırtı sesleri geliyordu. Bir anlığına pasparlak bir ışık havayı dağladı: Fotoğraf makinesinin flaşı. Kapı aralığından dışarı sıcaklık ve buhar sızıyordu. Orayı şimdilik bir kenara bırakıp yatak odasına geçtim.

Olay yeri inceleme teknisyenlerini, yere saçılmış kıyafetleri ve paramediklerin arkalarında bıraktığı tek kullanımlık malzemelerin ambalajlarını görmezden gelerseniz güzel bir yerdi. İki berjeri içine alacak kadar geniş bir cumbası vardı; orada

oturup imtiyazlı, zengin Londra'nın kalbini seyredebilir ya da arkanıza dönüp paranızın size geçici olarak satın aldığı devasa yatağa bakabilirdiniz. Berjerlerin arasındaki sehpanın üzerinde bir tepsi duruyordu. Tepside, ortamı olmayacak bir yaz esintisiyle dolduran bir kâse çileğin yanında tek bir şampanya kadahi vardı. Ağır perdeler hâlâ altın rengi kordonlarla bağlanmış hâldeydi ve karşıdaki binanın ışıkları kasım ayına has kasvetli akşamüstünde parlıyordu.

Mobilyalar lüks ve modern olanlarla itinayla seçilmiş antikaların bir karışımıydı. Benim kaldığım otellerde ayna dediğin, dolap kapağının içine ya da kapının hemen yanındaki en karanlık köşeye iliştirilmiş incecik bir cam parçasından ibaretti. Burada ise odayı tutan kişinin kendini en güzel, en çekici hâliyle görebilmesi için ayarlanabilir ayaklar üzerine oturtulmuş maun çerçeveli bir boy aynası vardı. Yatağın tam karşısındaki duvarda, küratör titizliğiyle seçilmiş kitaplarla dekoratif parçaların sergilendiği cam kapaklı bir kitaplık duruyordu: Aziz Paul Katedrali'nin küçük bir maketi, bir Charles Dickens büstü, koyunlarının üzerine eğilmiş porselen bir çoban kız. Tüm bunlar odayı oteldeki diğer odalara tıpatıp benzetmek yerine ona kendine has, benzersiz bir hava katıyordu ki zaten biraz da buna para ödüyordunuz; birinin bu odayı döşemek için zaman ve emek harcadığı hissine. Bu oda âşık olabileceğiniz bir odaydı, gerçekten de öyleydi, tabii âşık olabileceğiniz biri varsa... Mut-suzluktan hafifçe iç çektim.

“Maeve.”

Yerimden sıçrayıp arkama döndüm. Meslektaşım Liv Bowen karşımdaydı. Çelik grisi takımını içinde her zamanki gibi zarıftı, koyu renk saçlarını örüp derli toplu bir topuz yapmıştı.

“Ne zaman geldin?”

“On dakika kadar oldu.”

“İçeri girdin mi?” Başımla banyoyu işaret ettim.

“Şöyle bir baktım sadece. Şu anda içerisi çok kalabalık. Adli tabip sırasını bekliyor.” Kimsenin duymayacağından emin olmak istercesine etrafını kolaçan etti. “Sen iyi misin?”

“İyiyim. Yoksa kötü mü görünüyorum?”

“İyi görünüyorsun.”

Biliyordum. Gece mavisi bir pantolon ceket takım ve aynı renkte uzun bir palto giymiştim. Tenim duru ve parlaktı, saçlarımı enseme toplamıştım, başım dikti. Her açıdan dört dörtlüktüm.

Tabii gözlerime bakmazsanız ki beni yakından tanıyanların gördüklerinde endişelenmeye başladıkları yer tam da orasıydı.

“Otellerdeki ani ve şüpheli ölümlerden nefret ediyorum,” dedim. Bu doğrudu ama Liv’in asıl sorduğu bu değildi. “Otel ne kadar lüksse işimiz o kadar zor oluyor. Yönetimi iş birliğine ikna etmekse deveye hendek atlatmaktan zor çünkü tek istedikleri kıymetli müşterilerinin huzurunu kaçırmayalım diye pılımızı pırtımızı toplayıp çekip gitmemiz.”

“Yine de bu ilginç bir vaka.”

“Öyle mi? Vakanın ne olduğunu bildiğim söylenemez. Una’dan buraya gelmem için bir telefon aldım sadece.” Una, yani Başkomiser Una Burt, müthiş hamarat ama zerre kadar cazibesi olmayan bir kadındı. Kendinden asla şüphe etmezdi ki bu huyuna hayrandım fakat böylesi bir özgüven sadece her daim haklıysanız işe yarardı ve Una’nın da yanıldığı oluyordu. “Tek söylediği elimizde bir ceset olduğuydu. Şüpheli birtakım durumlar varmış ve otel bizden çenemizi sıkı tutmamızı istemiş ki ben de aynen öyle yaptım. Ama pek faydasını görmedim. Kim olduğumu ve neden geldiğimi söylediğimde resepsiyon şefi resmen yüzünü ekşitti.”

“Şey, o kadar da haksız sayılmaz. Dördüncü katta bulunan bir ceset otelin imajıyla pek örtüşmüyor.”

“Tabii ya, benim önceliğim de otelin imajı zaten. Bana şu cesetten bahset.”

“Kurbanın adı Ilaria Cavendish. Otelin devamlı müşterilerindenmiş,” dedi Liv. “Odayı farklı bir isimle, Anne Pusey ismiyle tutmuş. Olay yerine ilk intikal eden polis memurları çantasında gerçek kimliğini bulmuşlar. Resepsiyon görevlilerinin dediğine göre her hafta aynı adamla buluşuyormuş. Oda sabaha kadar tutulmuş olsa da bir iki saat kalıp giderlermiş.”

“Sadece bir tahmin ama belki de bir ilişkileri vardı.”

“Hadi canım, sahiden mi?” Sırıttı. “Neyse. Bugün buraya tek başına gelmiş. Oda servisinden şampanya istemiş, içkisi tam 14.32’de teslim edilmiş. 14.50’de ise buluşacağı adam, yani Sam Blundell gelmiş. Dokuz dakika sonra resepsiyonu arayıp ambulans çağırmalarını istemiş. Kadını küvette bulmuş ama onu oradan çıkaramamış.”

Kaşlarımı çattım. “Neden?”

“Küvet kaynar suyla doluymuş. Kadın tamamen suya gömülüymüş. Hâlâ öyle. Adam içeri girdiğinde suyun hâlâ açık olduğunu söylemiş. Musluğu kapamış, ardından kadını küvetten çıkarmaya çalışmış ama tek yapabildiği ellerini haşlamak olmuş.”

“Peki yardım çağırmak için neden dokuz dakika beklemiş?”

“İyi soru. Henüz onunla konuşamadık. Yaralarına baktırmak için hastaneye gitti.”

“Tek bir şampanya kadehi,” dedim etrafıma bakınarak. “Şişeyle diğer kadeh nerede?”

“Banyoda. Şampanya buz kovaşındaydı.”

“Yani banyo yapıp içkisini yudumlarken ne oldu? Bayılıp öldü mü? Bu cinayet değil, kaza.”

“Kafasında ciddi bir travma var.”

“Küvete girerken kayıp içine düşmüş ve hâliyle bayılmış olabilir.”

“Adli tabibin ne diyeceğine bakacağız ama pek o tür bir yaralanmaya benzemiyor.”

“Yani burada sevgilisi dışında yalnızdı, öyle mi?”

“Görünüşe göre öyle.”

“Bunu kamera kayıtlarından teyit edebiliriz. Tabii otel müdürü şu anda kayıtları izlemiyorsa... Olur da otel açısından sıkıntılı bir durumla karşılaşır, *Hay aksi, kamera bozukmuş, bakım ekibi geçtiğimiz cuma tamir edecekti, kusura bakmayın, nasıl oldu anlayamadım*, deyiverir.”

Liv güldü. “Bu kadarı senin için bile fazla şüpheli bir yaklaşım.”

“Bekle ve gör. Ama buradaki asıl gizem onu kimin öldürdüğü değil, nasıl öldüğü gibi duruyor.” Hüsrarla omuz silktim. “En azından her şey apaçık ortada. Una tüm bunları telefonda da anlatabilirdi.”

“Sana vakayla ilgili başka ne söyledi?”

“Hiçbir şey. Neden?”

Liv aşırı rahat bir tavırla etrafına bakındı. “Soruşturmanın başında kimin olduğunu söylemedi mi?”

Midemin kasıldığını hissettim. “O olamaz.”

“Ta kendisi. Bu ziyadesiyle büyüleyici vakanın kıdemli soruşturma memuru Müfettiş Josh Derwent’tan başkası değil.” Bana yaklaşıp fısıldadı. “Daha yeni geldi. İş uzamış.”

Bir endişe dalgası benliğimi istila etti. “Her şey yolunda mıymış?”

“Öyle olmalı yoksa burada olmazdı.”

“Doğru bir noktaya temas ettin.” Aniden düğümlenen boğazımı yumuşatmaya çalışarak yutkundum. “Una beni uyara-bilirdi.”

“Sizi ayrı tutmaya çalıştığını sanıyordum.”

“Aslında öyle bir çabası yok. Benimle çalışmaktan kaçınan Derwent.”

Liv şaşırmış göründü. “Bundan emin misin?”

“Bizzat kendisi söyledi.” Hem de belirsizliğe yer bırakmayacak, başka bir şekilde yorumlayamayacağım kadar net bir üslupla. “Sanırım şu anda senden başka kimse olmadığı için

beni de almak zorunda kaldı. Geri kalan herkes Chelsea'deki şu Rus gangsterlerle cebelleşiyor.”

“Neyse, en azından o vakada değiliz,” dedi Liv olumlu tarafından bakmaya çalışarak. “Orası tam bir curcuna.”

“Şayet malum kişiden uzak durmamı sağlayacaksa beş milyon sterlinlik bir dairede işkence görüp bağırsakları deşilmiş üç gangsteri tercih ederim.” Etrafıma bakındım. Bir yanım onun o karanlık ve heybetli varlığını görmeyi umsa da diğer yanım tam arkamda dikiliyor olmasından korkuyordu. Derwent'ın en yanlış zamanda ortaya çıkmak gibi bir yeteneği vardı. Bir kü-kürt bulutu içinde zuhur edecek biri varsa bu kesinlikle oydu.

“Her şey yolunda gidecek.” Liv elini koluma koyup bir anlığına sıktı. “Zor olduğunu biliyorum ama ikiniz de profesyonelsiniz.”

“İkimiz de profesyonel miyiz? Bu biraz cömert bir yorum oldu bence. Kendisi profesyonel olabilir ama genelde pek öyle davranmaz.”

Liv'in yüzündeki anlayışlı ifade derinleşti. “En son birlikte çalışmanızın üzerinden birkaç ay geçtiğini biliyorum ama yakında eski rutininize dönersiniz.”

Mesele de eski rutinimiz zaten, diye geçirdim içimden. O rutin yüzünden benden kaçıyordu.

Banyodan beyaz tulumlu biri çıktı. Maskesini çenesinin altına indirdiğinde Kev Cox'un yüzü karşımda belirdi. Kev Cox en sevdiğim olay yeri yetkilisiydi. Günlerinin çoğunu insanların birbirlerine yaptığı en feci şeyleri en ince ayrıntısına kadar inceleyerek geçirmesine rağmen neşesini hiç kaybetmezdi.

“Maeve! Bu vakada çalışacağın hiç aklıma gelmezdi.”

“Nedenmiş?”

Her şeyi olduğu gibi yansıtan dürüst yüzünde hayli eğreti duran kaçamak bir tavır takındı. “Şey. Bilmem.”

Üstüne gitmemeye karar verdim. “Ben biliyorum. Geldi mi?”

“Hastaneden gelen bir telefona yanıt vermesi gerekti.” Kev asayişin berkemal olduğundan emin olmak adına etrafına baktı. “Thomas’la ilgili herhangi bir haber aldın mı?”

“Hayır,” dedim. Gerginlikten midem düğümlendi. “Hiçbir haber yok. Ama bunu burada konuşmasak daha iyi olur.”

“Bunu ona sormak hiç kolay değil. Onu üzmem istemiyorum.”

Başımınla onayladım. Biliyordum. “Elimizde ne var?”

“Kurban hâlâ küvette.” Bir anda canlandı. “Hiç hoşuna gitmeyecek.”

“Neden?”

“Deri dökülmesi başlamış.” Tepkim karşısında Kev’in gözleri muzipçe kısıldı, hâlbuki mide bulantım hiç de numara değildi. “Onu çıkarmadan önce küvetteki suyu pompayla boşaltacağız. Sonra da lif ya da işimize yarayabilecek başka bir şey olması ihtimaline karşılık suyu süzeceğiz.”

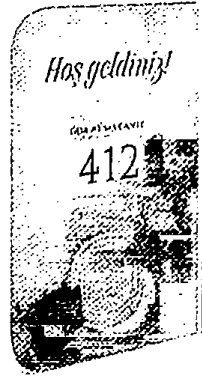
“Liv, sen güvenlik kamerası kayıtlarının peşine düşebilir misin? Ben de banyoya girip içeriye bir baksam iyi olacak,” dedim hevesizce.

“Önce tulumunu giy,” diye buyurdu Kev. “Ve elinden geldiğince hiçbir şeye dokunma.”

Tam yürümeye başlamıştım ki aniden durmamla Liv arkamdan bana tosladı. “Kev, ne zamandır birlikte çalışıyoruz? Bir olay yerinde hiçbir şeye dokunmamam gerektiğini bana hâlâ söylemek zorunda olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?”

“Sonradan üzülmeğe en başından tedbirli olmak iyidir. Ben bir bilim insanıyım, Maeve. Hiçbir şeye garanti gözüyle bakmam.”

“Seni sevdiğim için bu seferlik direktmeyeceğim.” Hazırlanırken, hatta banyo kapısından içeri süzülürken bile gülümsüyordum ancak beni neyin beklediğini gördüğümde yüzümdeki tebessüm pek uzun ömürlü olmadı.

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
KARTI

2

Banyo neredeyse benim dairem kadardı ve çoğu yüzey mermer kaplıydı. Lavabonun, cam duşakabinin ve yanındaki devasa küvetin içinde krom musluklar parıltıyordu. Küvetteki suyu pompayla tahliye etmeye hazırlanan olay yeri teknisyeni kısa boylu bir adamdı. Onu daha önce hiç görmemiştim. Olay yeri tulumlarından giymiş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Havada su buharı bulutları vardı ama aynalar ısıtmalı olduğundan buğulanmamıştı. Kendi yansımama maruz kalmam kaçınılmazdı: Neredeyse tüm duvarlar ayna kaplıydı ki bu da küvetin içindekine bakmamak için kırk takla atan sonsuz tane Maeve demekti. Kev'in de dediği gibi kâbuslara yaraşır bir sahneydi.

"Adli tabip siz misiniz?" diye sordum ve yabancı başıyla onayladı.

"Doktor Alex Brown."

"Maeve Kerrigan. Cinayet masasında dedektif çavuşum. Sizinle daha önce karşılaştığımızı sanmıyorum."

"Londra'da çalışmaya daha yeni başladım." Hafif bir İskoç aksanı vardı. Maskesinin ardından görebildiğim kadarıyla kırklı yaşlardaydı. Hoş birine benziyordu ama yine de ihtiyatlı davranacaktım. Şimdiye kadar dünya tatlısı adli tabiplerle çalıştığım gibi bu işi sırf ölümlerle vakit geçirmeyi canlılarla vakit geçirmeye yeğlediğinden seçenlere de denk gelmiştim ve Alex Brown'ın bu sosyal terazinin hangi kefesinde durduğundan henüz emin değildim.

“Su yüzünden şu âna kadar pek bir şey yapamamışsınızdır herhâlde.”

“Şöyle bir göz attım ve kendimce bir izlenim edindim fakat henüz kesin konuşamam.”

Cesede bakmamak için daha fazla bahane uyduramazdım. Ilaria Cavendish tamamen suyun altındaydı; su bulanıktı ama detayları gizleyecek kadar da değildi. Kadın çıplaktı. Elleriyle kollarındaki deriler gevşeyip sarkmıştı, kafasındaysa ilk bakışta ne olduğunu anlayamadığım bir terslik vardı.

“Tanrım, ona ne olmuş böyle?”

Doktor Brown yanı başıma gelmişti. “Nasıl öldüğünü henüz bilmiyoruz. Bu aşamadaki tahminim bariz hasarın ölümden sonra gerçekleştiği yönünde. Cesedi bulan beyefendi onu kollarından tutup kaldırmaya çalışmış ki bu da o bölgelerdeki soyulmaları açıklıyor. Suyun sıcaklığı derinin ayrılmasına neden olmuştur, adam güç uygulayınca da kolayca sıyrılmış. Adam kurbanı o şekilde kaldıramayınca paniğe kapılıp saçlarına asılmış. Görebileceğiniz üzere kafa derisi kafatasından ayrılmış.”

“Teşekkürler,” dedim hafifçe. “Aslında retorik bir soruydu.”

“Benim lügatimde öyle şeyler yoktur. Küvet boşaltıldığında daha yakından bakacağım ve tabii ki akşam da otopsiyi yapacağım. Herhâlde siz de katılırsınız?”

“Muhtemelen orada olurum. İple çekiyorum.”

Sesimdeki hevesizliği fark edince bana muzipçe baktı. “Sakın bana nanemollanın teki olduğunuzu söylemeyin, Çavuş.”

“İşimin en sevdiğim parçası olduğu söylenemez ama şimdiye dek bir sürü otopside bulundum ve hiç bayılmadım.”

“Her şeyin bir ilki vardır.”

“Şimdi siz böyle söyleyince iyice hevesim kaçtı,” dedim. Güldü.

“O kadar da kötü olmasa gerek. Boğuldu mu yoksa suya girdiğinde çoktan ölmüş müydü anlamak için ciğerlerine ba-

kacağım. Size bir ölüm saati veremesem de en azından ölüm nedenini söyleyebileceğimi umuyorum.”

“Zaten adli tabiplerden ölüm saatini öğreneceğiz diye göbeğimiz çatlıyor. Boşuna umutlandırmayın beni.” Esas aklımdan geçeni söylemedim ki o da bu vakada adli tıp bilimindense güvenlik kameralarının bize daha çok yardımcı dokunacağıydı.

Teknisyen pompayı çalıştırdı ve oda konuşmayı imkânsız kılan pes bir uğultuyla doldu. Adli tabip geri çekilerek duşun yanında dururken ben de banyonun geri kalanına göz gezdirdim. Lavabonun yanındaki küçük şişe ordusuna el sürülmemiş gibiydi ve galiba Ilaria yanında hiç kozmetik malzemesi getirmemişti. Buruşuk havlular ısıtmalı askıdan kayıp yere düşmüş ve orada, dokunmadan bir süre incelediğim birkaç parça pahalı, minicik, dantelli iç çamaşırıyla küçük bir yığın oluşturmuştu. Tertemiz ve kupkuru lavabonun yanında duran şampanya hâlâ buz kovasının içindeydi ama kovanın içi artık buzla değil, suyla doluydu. Kayıp şampanya kadehi küvetin yanındaydı ve sanki kurban içkisini kafasına dikip kadehini bir kenara bıraktıktan sonra kendini suya bırakmış gibi dibinde bir damlacık şampanya kalmıştı.

Banyodan çıkıp olay yeri tulumundan kurtulmaya giderken kaşlarım çatıktı. Takım elbisemi tekrar giymiş, telefonuma bakarken 412 numaralı odanın kapısı ardına kadar açıldı: Önce Liv, arkasındansa onu bir gölge misali takip eden Josh Derwent içeri girdi. Onu görmeyi beklediğim hâlde elektrik çarpmışa döndüm. Taş çatlasın yarım saniyeliğine benimle göz göze geldi, sonra bakışlarını kaçırdı ki benim tepkim de onunkinden farklı değildi. Telefonumu cebime atıp gömleğimin dışarı çıkan eteğini pantolonumun içine sokuşturmaya, manşetlerimi düzeltmeye, kısacası ondan başka her şeyle ilgilenmeye başladım. Ona dair ilk izlenimim pek iç açıcı değildi. Rengi atmıştı, uykusuzluktan gözlerinin altı çökmüştü. Dahası içine kapanmış

gibiydi; duruşu değişmişti, girdiği ortamı o çabasız özgüveniyle doldurmuyordu. Etrafına buram buram mutsuzluk yayıyordu.

Üstelik biliyordum ki bunlara değinmem hiç hoşuna gitmezdi.

Hemen atağa geçti. “Meşgul müsün?”

“Neden?” Sesim telaşlı çıktı. *Sana da merhaba.*

“Telefonuna bakıyordun.”

“Sadece bir şeyi kontrol ediyordum.”

“Etrafı incelemeye vaktin oldu mu?”

“Şöyle bir baktım.”

“Ve?” Liv kaşlarını kaldırdı.

“Banyoyu gördükten sonra bunun bir kaza olduğunu pek sanmıyorum.”

“Adli tabibin dediğine göre o yaralar ölümden sonra olmuş,” dedi Derwent konuyu kestirip atmak istercesine.

“Evet, biliyorum. Bana da öyle söyledi.”

Kaşlarını çattı. “Başka bir şey mi buldu?”

“Henüz değil. Ama ben buldum.”

“Anlat.” Ses tonunda en ufak bir teşvik emaresi yoktu. Bu da beni onu gıcık etmeyi isteyecek kadar sinirlendirdi.

“Banyoyu görünce kafanda alarm zilleri çalmadı mı?”

Sinirli sinirli omuz silkti. “Çalmalı mıydı?”

“Evet,” dedim aniden ona acıyarak. Benim gördüğümü onun da fark etmiş olması gerekirdi, ayrıca laf ağzımdan çıkar çıkmaz jetonu düşecekti. Benim tanıdığım Josh Derwent dikkatimi çeken ayrıntıların hiçbirini gözden kaçırmazdı. “Kadehin dibinde şampanya var ama kenarında dudak izi yok. Ruj sürmemiş olsa bile dudağının izi kalırdı. Ayrıca banyonun zeminindeki giysilere bakılırsa üzerinde gerçekten pahalı, gösterişli iç çamaşırları varmış: jartiyer, ipek çoraplar, dantelli büstiyer. Bu tür şeyleri başka biri çıkarsın diye giyersin.” Pancar gibi kızarmamaya gayret ediyordum ve sanırım gayet iyi bir iş çıkarmıştım. Beni bir zamanlar gözlerinde beliren o muzip parıltı olmadan bü-

yük bir ciddiyetle dinliyor oluşu işimi kolaylaştırıyordu. Evet, kolaylaştırıyordu ama duygudan yoksun konsantrasyonu aynı zamanda canımdan can da koparıyordu. “O kadar zahmete girip o çamaşırları giydikten sonra hayatta sevgilisi gelmeden çıkarmazdı. Özellikle de banyoya girmek için.”

“Doğru söylüyorsun,” dedi Liv. “Pek rahat şeyler sayılmazlar sonuçta.”

“Ben orasını bilmem,” dedi Derwent.

“Ayrıca banyo yapması... Bana hiç mantıklı gelmiyor.” Kaşlarımı çattım. “Duşa girmiş olsa mesaiden sonra şöyle bir kendine gelmek istemiş olabilir derdim ama zamanları böylesine kısıtlıyken hayatlarından birkaç saat çalacak uzun ve sıcak bir banyo? Neden onca zahmete girsin ki?”

Derwent şüpheli görünüyordu. “Sence çalışıyor muydu yani?”

“Çalıştığını biliyorum. Onu araştırdım. Siz içeri girdiğinizde yaptığım buydu.” Telefonumu çıkarıp ona doğru salladım. “Açık kaynak araştırması. İnternette neler bulabileceğini bilsen aklın şaşar.”

“Peki ne buldun?”

“İki yıl önce *The Times*’ta çıkmış, kadının iç mimarlık şirketinin reklamını yapan bir makale. Ofisi Soho’daymış, Golden Square yakınlarında.”

“Makul.”

“Eh, gün ortasında bir kaçamak yapıp sevgilinle buluşacaksan çok uzağa gitmek istemezsin, öyle değil mi?”

Aslında hiçbir şey ima etmeye çalıştığım yoktu ama kaşlarını çattı ve kendimi yine tuhaf, öfkeli ve mutsuz hissettim ki ne olduğunu sormaya kalkarsa bunların hiçbirini itiraf etmeyecektim. Gerçi neden böyle hissettiğim de muallaktı. Biz bir kere bile işten kaytarıp buluşmamıştık.

Biz hiç sevgili olmamıştık.

Gözlerini yere dikmiş, odaklanmaya çalışıyordu. “Tamam.”

“Bir de saçları açıktı. Yani banyodan sonra saçlarından şıpır şıpır sular damlardı ki bu da yatağa gireceklerse sinir bozucu bir durum olurdu. Saçlarını yıkamaya niyeti olsaydı bence duş alırdı fakat henüz çözemediğim bir nedenle saçlarını küvette yıkamaya karar verdiyse küvetin yanında en azından otelin verdiği şu şampuanlardan biri olurdu. Kafasını öylece suya daldırıp bırakmazdı herhâlde.” Başımı iki yana salladım. “Düzmece.”

“Peki onu neden küvete koymuş olabilirler?” diye sordu Liv.

“Adli deliller,” dedi Derwent. “Sıcak su kadının üzerindeki bütün DNA’ları yok etmiştir. Hatta belki içindekileri de.”

“Tamam ama neticede ihtimaller sınırlı olmalı.” Liv’in bakışları benden Derwent’a kaydı. “Bu odaya kurban ve sevgilisinden başka kimse girmemiş.”

“Bir de şampanyayı getiren adam ya da kadın var tabii,” dedim. “Yahut henüz bilmediğimiz bir başkası.”

“Güvenlik kamerası görüntülerini henüz görmedim ama vakayla ilgisi olabilecek her şeyi topluyorlar, yani şimdi gidip izleyebiliriz. Son üç saate dair otelin bütün kamera kayıtlarını istedim,” dedi Liv.

“Son yirmi dört saat olsun,” diye buyurdu Derwent. “Azı yerine fazlasını tercih ederim.”

“Nasıl olsa onları izlemek zorunda olan sen değilsin.” *Abartma, her zamanki gibi davran,* diye geçirdim içimden. Eskiden olduğu gibi ona takılmamda hiçbir sakınca yoktu.

Bana şöyle bir baktı ama cevabı neredeyse kayıtsızdı. “O işi Colin halledecek.”

O anda banyodan önce güm diye bir ses, sonra da bir şangırtı geldi.

“Orada neler oluyor?” Derwent içeride neler olduğunu görmek için öne doğru eğildi.

“Cenaze nakil personeli cesedi götürüyor.” Ben konuşurken adli tabip banyodan çıktı. Tulumunun fermuarını açıp maskesini çıkardı. Yaşıyla ilgili tahminimde haklı olduğumu

görünce keyiflendim. Yüz hatları beklediğimden daha çocuksuydu; hoş bir gülümsemesi ve kırlaşan saçlarına rağmen onu olduğundan genç gösteren kalkık bir burnu vardı. İstemsizce evli olup olmadığını ve eğer öyleyse iş yerinde gününün nasıl geçtiği hakkında eşine neler anlattığını merak ettim. *Fena değildi, hayatım. Sadece kurtçuk kaynayan bir ceset vardı, o kadar.*

Doktor Brown kaşlarını kaldırdı. “O hâlde daha sonra görüşüyor muyuz, Çavuş?”

“Saat kaçta?”

“Muhtemelen yedi gibi.”

“Orada olacağım,” dedim. Başıyla onayladı, hepimize veda etti ve ardından çıkıp gitti.

Bir süre arkasından baktım fakat önüme döndüğümde Derwent’i öfke saçan gözlerle bana bakarken buldum. Bu, duvara çarpmaktan farksızdı. Geriye doğru bir adım attım.

“Ciddi misin?” Çenesi kasılmıştı. Tam anlamıyla zıvanadan çıkmıştı. Dahası onu böyle görmek beni afallattı. Liv ağzında bir şeyler geveleyip yanımızdan sıvıştı.

“Sorun nedir?” Son birkaç dakikayı kafamda sil baştan oynattım. “Ah. O şeyden... otopside bahsediyordu.”

Açıklama yaptıktan sonra işler iyice sarpa sardı. Derwent sertçe yutkundu. “Özür dilerim.”

“Özür dilemene gerek yok.”

“Hayır. Var. Beni hiç ilgilendirmez.” Kafasını iki yana salladı: Durumu böylesine kötü yönettiğine inanmadığına kanaat getirdim, ayrıca haklıydı da. Belki de onu hiç ilgilendirmediğini söyleyen ben olmalıydım.

Cenaze nakil personeli siyah bir ceset torbasına yerleştirdikleri Ilaria Cavendish’le birlikte banyodan çıkınca ona cevap vermekten kurtuldum. Cesedi siyah panelvanlarına nakledebilmek için onu paslanmaz çelikten bir sedyeye koymuşlardı. *Araçları muhtemelen otelin arka kapısının oralarda, gözlerden uzak bir yerde park hâlindedir,* diye düşündüm. Çöplerden tu-

tun da kirli çarşaflara ve cesetlere kadar istenmeyen ne varsa kimseciklere hissettirilmeden kaşla göz arasında oradan kapı dışarı ediliyordu. Cenaze nakil personeline yol açmak için kenara çekildim ve az daha aynı şeyi yapan Derwent'a çarpıyordum. Benden çabucak uzaklaştı. Yüzümün kızardığını hissettim.

Dibimde durmuyor olması neden daha utanç vericiydi?

Çünkü her şey değişti.

Çünkü artık böyle.

“Banyoya bir kez daha göz atacağım,” dedi Derwent, cenaze nakil görevlileri koridora çıkarken. “Geliyor musun?”

“Sanırım ben göreceğimi gördüm,” deyip oradan uzaklaştım. Onunla dar bir alanı paylaşma kotamı şimdiden doldurmuştum.

3

Pek tabii yapmam gereken bir sonraki şey Josh Derwent'la dar bir alanı paylaşmaktı. Bu seferki mekânımız asansördü. Güvenlik kamerası görüntülerini incelememiz için Liv'le beni göndermesini ya da tek başıma gitmeme izin vermesini bekliyordum ama peşimden geldi. Asansörün kapıları kapanana kadar bekledim. Aylardır ilk defa baş başa kalıyorduk.

"Nasıl gidiyor?"

"İdare eder. Yapılan son testlerin sonuçlarını bekliyoruz." Gözünü telefonundan ayırmıyor, başparmaklarıyla çabucak bir mesaj yazıyordu.

"İşe yarar bir şeyler öğrenmeye yaklaştılar mı bari?"

"Söylemesi zor." Çenesinde bir kas seğirdi.

"Peki Thomas kendini nasıl hissediyor?"

"Aşağı yukarı aynı."

"Sadece soruyorum, Josh," dedim usulca. "Bu konuda konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum ama herkes öyle ya da böyle yardımcı olmak istiyor." *Herkes derken tabii ki kendimden bahsediyorum.*

"Kimsenin yapabileceği bir şey yok ama... ilginize müteşekkirim."

"İlgimden sormuyorum."

Bir an sonra iç geçirdi. "Biliyorum."

Asansörün aynalı duvarına yaslanıp arkamdaki tutunma çubuğunu sımsıkı kavradım. Olabilecek onca şey arasında Tho-

mas'ın hastalanması herhâlde en kötüsüydü. Mayıs ayından beri Derwent'ın aklı fikri kız arkadaşının oğlundaydı, özellikle de doktorlar çocuğun neden fenalaştığını çözemediğinden. O küçük çocuğu hastanede acı içinde gördükçe nasıl bir azap çektiğini anlıyordum. Derwent'ın tüm kalbimle nefret ettiğim kız arkadaşı Melissa'ya destek olması gerektiğini de anlıyordum. Thomas çok ama çok hastaydı ve daha sekiz yaşındaydı. Bu şartlar altında benim duygularımın hiçbir önemi yoktu.

Fakat bu, duygularımı bir düğmeye basıp kapatabileceğim anlamına gelmiyordu.

“Seni böyle görmekten nefret ediyorum.”

Başını önüne eğdi. “Maeve.”

“Şey yapmamı istemediğini biliyorum—”

Asansör yavaşlayarak durdu ve kapılar açıldığında karşıımızda koca valizleri ve fasulye sıırğı gibi ergen çocuklarıyla beş kişilik bir aile belirdi. Sırt çantaları, el çantaları ve valizleriyle asansöre doluşup içeriyi âdeta işgal ettiler. Derwent onlara yer açmak için kenara çekilince kendini benimle aynı köşede kapana kısılmış vaziyette buldu. Bana doğru dönmesiyle omzum göğsüne geldi ve yüzünde *mesafemi korumaya çalıştım ama ancak bu kadar oldu* der gibi bir ifadeyle arkasındaki duvara yaslandı.

“Üçü de ergen iki kız bir oğlanla üç haftadır Avrupa'yı geziyoruz. Hafif bir valiz hazırlamaya yeltenmedim bile,” diye fısıldadı anne bana, ABD'nin güneyine has tatlı şivesiyle. Başımı eğip valizlerine baktım.

“New Orleanslı mısınız?”

Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. “Nereden bildiniz?”

“Sadece bir tahmindir.”

“O hâlde zihin okuyor olmalısınız. Ya da Sherlock Holmes'sunuz.”

Kafamı iki yana salladım. “İkisi de değilim.”

“Anne,” diye tısladı ergenlerin en büyüğü. “Kes artık. Beni utandırıyorsun.”

İstifimi bozmamaya gayret ettim. Derwent eli görünmeyecek şekilde bileğimi kavradı. Bu bir uyarıydı.

Sen gülersen ben de gülerim.

Anne fırsattan istifade tüm gezi programlarını bizimle paylaşırken çocukları önce öfkelen-di, sonra sıkıldı, en sonunda da iyice serseme döndü. Kocasının yüzündeki ifade adamın kade-rine boyun eğdiğini ima eder gibiydi. Bunun sık sık yaşandığını tahmin ettim. Dinledim, gülümsedim ve en nihayetinde zemin kata vardık. Valizleriyle birlikte güç bela asansörden indiklerinde anne dönüp bize el salladı.

“Tanıştığımıza çok memnun oldum!”

“İyi yolculuklar.” Tam peşlerinden asansörden inecektim ki Derwent beni geri çekti ve uzanıp rastgele bir düğmeye bastı. Kapılar kapandı ve asansör ağır ağır yukarı tırmanmaya koyuldu.

Şaşkınlıkla ona döndüm. “Ne yapıyorsun?”

“Hiç.” Başını yana eğip beni tepeden tırnağa süzdü. “Sadece bir tahmindir, öyle mi Sherlock?”

“Valiz etiketleri,” diye açıkladım. “Etiketleri hâlâ çıkarmamışlardı. Ben de meydan kodunu tanıdım. Gerçi Eurostar’a binmeden önce o etiketleri çıkarmaları gerekecek. Keşke onlara söyleseydim.”

“New Orleans’ın kodu ne?”

“Garip bir kodu var. MSY. Havalimanının eski isminden dolayı. Daha sonra adını Louis Armstrong olarak değiştirdiler ama sanırım LAX çoktan kapılmıştı.”

Kaşlarını kaldırdı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Gittiğim bardaki bilgi yarışmasında soruyu yanlış cevaplamıştım.”

“Ve sen aynı hatayı asla iki kere yapmazsın.”

“Pek sık olmaz.”

Asansör sarsılarak durdu ve kapılar açılınca ağızımızdan çıkan lafları farklı anlamlara yormaya fırsatımız olmadı. On

altıncı kattaydık. Derwent kata kayıtsızca baktıktan sonra tekrar G'ye bastı.

“Bu turu neden attığımızı açıklamak ister misin?”

“Aslında pek bir sebebi yok.” Okun yaydan çıkmasıyla hedefe saplanması arasındaki sessizliği andıran bir duraksama oldu. “Sadece seni bırakamadım.”

Az evvelki aile eşyalarıyla birlikte inince asansör hayli genişlemişti ama Derwent hâlâ dibimde duruyordu: Elini kaldırıp yüzümü avuçlarının arasına alabileceği kadar yakınımda. Kendimi ona doğru uzanırken buldum ve gözlerimi kapadım. Bir anlığına bahar güneşinin ısıttığı o sahildeymişiz gibi hissettim. Her şey tepetaklak olmadan önce gittiğimiz o sahilde.

“Maeve.”

Adımı söyleyiş tarzı beni ânında kendime getirdi. *Kendimi kontrol edemediğimi biliyorsun*, demişti o sahilde. Tek kelimesi bile yalan değildi. Dudakları benimkilere o kadar yakındı ki niyetinin ne olduğuna dair en ufak bir şüphe yoktu. Bense içgüdüsel bir tepkiyle hiç düşünmeden hareket ettim. Aramıza mesafe koymak için göğsüne koyduğum elime bakarak birden durdu. “Maeve?”

“Kameralar,” dedim ve zemin katta asansörün kapıları açıldığında aramızda en azından üç adımlık usturuplu bir mesafe olsun diye yanından uzaklaştım. Titriyordum fakat bunu kimse bilmesine gerek yoktu.

Birkaç ay önce bir ilişkiye başlamanın eşiğine gelmiştik, sadece Josh'un kız arkadaşı Melissa'yla o defteri nihayet kapamasını bekliyorduk. Derken Thomas ve sağlık sorunları aramıza bir bomba gibi düşmüştü. İlişkimizin yürümemesi ne benim hatamdı ne de onun fakat bazen doğru şeyi yapmak canımı hayal bile edemeyeceğim kadar çok yakıyordu.

Derwent derin bir nefes aldı, sarsıldığı her hâlden belli oluyordu ama yine de arkamdan asansörden indi.

“Özür dilerim.”

“Hı hı,” dedim çünkü elimden gelenin en iyisi buydu. Önemliyen önemli olmadığını söyleyemezdin. Bal gibi de umurundayken umurumda değil diyemezdin.

“Unut gitsin.”

“Neyi unutayım? Bir şey olmadı ki.” Kollarımı kavuşturup daha tehlikesiz sulara doğru yüzdüm. “Annemle babam sana bir yardımları dokunup dokunmayacağını merak ediyor.”

Bana suçluluk dolu bir bakış attı. “Onları aramalıyım.”

“İstersen mesajını iletebilirim. Zaten onları aramam gerek. Annem Padre Pio’ya mum yakıp duruyor. Anlaşılan şifa arayanların ilk medet umdukları aziz oymuş.”

“Mum işine girmeseydi iyiydi.” Ne var ki yüzü yumuşamıştı. Annemi gerçekten severdi.

“Thomas’ı özleyolarlar.” Aynı banliyöde yaşadıkları için eskiden Derwent’la Melissa’ya sık sık bebek bakıcılığı yaparlardı. Şimdiye dek sadece abimle eşinden olma kız torunları vardı. Ben de onlara yakın zamanda erkek torun verecek gibi görünmediğimden Thomas hayatlarına hoş bir renk katmıştı. “Onu görmek ikisini de çok memnun eder.”

“Sorarım.”

“Melissa’nın beni görmek istememesini anlayabilirim,” dedim biraz zorlanarak çünkü Josh kısa süre önce kadının onun duygularından şüphe etmekte haklı olduğunu kanıtlamıştı, “ama annemle babam yanlış bir şey yapmadı.”

“Sen de yapmadın.” Aniden bana arkasını döndü. “Dediğim gibi, soracağım. Şimdi güvenlik ekibiyle konuşalım. Umarım bu işi çok uzatmadan çözer de evlerimize gideriz.”

“Affedersiniz.” İnci grisi tayyörlü, sarışın bir kadın lobiyi boylu boyunca geçerek yanımıza geldi. Yakasındaki zarif rozet otel personeli olduğunu söylüyordu. “Yanılmıyorsam dördüncü kattaki meseleyle siz ilgileniyorsunuz, değil mi?”

“Doğru,” dedim. Cinayeti “mesele” diye adlandırmak onu tarif etmenin yollarından biriydi.

“Şayet sizi müşteri asansörleri yerine personel asansörlerine yönlendirebilirsek otelin kaynakları üzerindeki ekstra yükü daha kolay yönetiriz.”

Tercümesi: *Müşterilerimizin işkillenip bizi soru yağmuruna tutmaması için lütfen ayak altında dolanmayın ve personele tahsis edilmiş alanları kullanın.*

“Pardon, isminizi alamadım?” dedim.

“Jeanette Lee.” İsmi not edişimi izledi. “Otel müdürüyüm.”

Müdürün erkek olduğunu ve otelde pek hoş karşılanmayacağımızı varsaymıştım. Yarı yarıya haklı çıkmak hiç yoktan iyiydi.

“Bugüne ait güvenlik kamerası görüntülerine bakmak istiyoruz,” dedi Derwent.

“Tabii ki. Beni takip edin.”

Kadın önümüzden yürürken personelin ona çoban köpeğine bakan koyunlar gibi kaçamak bakışlar atmasına hayran kaldım. İnsanların verdiği tepkilerden bir kişi hakkında pek çok şey öğrenebilirdiniz. Jeanette Lee hafife alınacak bir kadın değildi.

Resepsiyon masasının arkasındaki bir dizi odanın önünden geçtik. Bu odalarla lobideki lüks arasında fersah fersah fark vardı; en ucuzundan ofis mobilyaları, boş duvarlar ve gün ışığı almayan odalar. Son odada bir dizi ekranla iki adam vardı. Biri otelin kameralarından gelen canlı yayını izliyordu, öyle ki içeri girdiğimizde bize dönüp bakmadı bile. Diğeri üzerine göre biçilmiş gibi duran bir takım elbise giymişti ve muntazam, siyah bir sakalı vardı. Bizi görünce yerinden fırlayıp coşkuyla Derwent’ın elini sıktı.

“Mo Ramzan, güvenlik müdürü.”

“Eskiden meslektaş mıydık yoksa?”

Ramzan sırıttı. “Belli oluyor mu? On iki yıl West Midlands Polis Teşkilatı’nda görev yaptım.”

“Ve beş yıldızlı bir otelin ışıltısı uğruna güzelim işinizden istifa mı ettiniz? Enteresan bir seçim.”

Ramzan bu defa güldü, gözleri parlıyordu. Çok geçmeden kendinden emin, sağlam bir tokalaşması olduğunu keşfettim. *İnsanlarla iletişimi güçlü*, diye düşündüm, otel çalışanlarına kök söktüren bir müşteriye tavlayabilecek ya da tatsız bir durumu yatıştırabilecek türden biriydi.

“Bize Ilaria Cavendish’le ilgili ne söyleyebilirsiniz?”

Gülümsemesi soldu. “Çok üzücü. Az önce cesedi taşırırken gördüm.”

“Gitti mi?” Jeanette Lee kaskatı kesilip teyakkuza geçti. “Odayı ne zaman geri alabilirim?”

“Henüz değil.” Derwent’in ses tonu bunun ne zaman olacağına dair en ufak bir tartışmaya mahal bırakmadı.

Jeanette iç çekti. “Katı tamamen boşalttım. Neyse ki müşterilerimize oda yükseltme teklif edebilecek kadar yerimiz vardı ve onlar da bunu memnuniyetle kabul ettiler. İyi bir otelin sırrı müşterilerinden mümkün olduğunca çok şey saklamaktır. Çirkin ya da fonksiyonel şeyler görünmez olmalıdır.”

Çirkin mi yoksa fonksiyonel mi sayıldığımızı merak ettim. Belki de her ikisi birdendik. “O kattaki odaların kaç doluydu?”

“Sadece altı tanesi. Kasım ortası, hafta içi; otelin ancak yarısı dolu fakat bu standart bir durum. Bir oda tesisat sorunu nedeniyle hizmet dışıydı ama o sorun da çözüldü.”

“Müşterilere neden odalarını değiştirmek istediğinizi söylediniz mi?”

“Ayrıntıları bilmelerine gerek yoktu. Hem zaten soran da olmadı.”

“Cebimden beş kuruş çıkmadan odam yükseltirse ben de pek fazla soru sormazdım,” dedi Ramzan. “Kesin üstüne bir şişe de şampanya ikram etmişsinizdir.”

“İçki içenlere evet. İçmeyenlereyse meyve sepeti.” Bir anlığına müdürün yanağında bir gamze belirdi ve çehresini ta-

mamen değıştirdi. “Devamlı müşterilerimiz buna değer. Yani yılda birkaç kez Londra’ya gelip gidenler.”

“Peki ya Ilaria Cavendish?” diye sordum. “Anladığım kadarıyla o da müdavimlerinizden biriymiş.”

“Ah, evet. Her çarşamba burada kalırdı. Oda her hafta izin verdiğimiz en ileri tarihe kadar, yani on bir ay sonrasına kadar rezerve edilirdi.”

“Ödemesi önden mi yapılıyordu?”

Başıyla onayladı. “Ama günü değıştirmeleri gerekirse rezervasyonu kaydırabiliyordu.”

“Peki her hafta geliyorlar mıydı?”

“Hayır. Gelemedikleri de oluyordu, yine de rezervasyonu iptal etmiyorlardı.” Omuz silkti. “Para içinde yüzenlerin vakitleri çok kıymetlidir. Rezervasyon değışiklikleri için arama zahmetine hayatta girmezler.”

“Geceyi burada mı geçiyorlardı?”

“Hayır. Otele hep öğleden sonra giriş yapar ve saat altı gibi de çıkarlardı.”

“Ilaria farklı bir isimle giriş yapmış, değil mi?” dedim. “Anne Pusey.”

“Odayı ayırtan kişinin adı bu. Buraya gelen ilk polis memurları çantasında cüzdanını bulana kadar onu Anne diye tanınıyorduk.”

“Ya yanındaki adam? Sam Blundell?”

“Bir kere bile ödeme yapmadı. Hep kadının kredi kartını kullanırlardı.”

“Hiç tartışıklarına şahit oldunuz mu? Hırgür çıkardılar mı?”

“Ağırlaması kolay müşterilerdi.” Hafifçe omuz silkti. “Governor insanların öyle birkaç saat kalıp gidebileceği bir otel değildir ama onlar ağızlarını sıkı tuttukları için ben de görmezden geldim.”

“Hep aynı odayı mı tutuyorlardı?” diye sordum.

GİZLİ ODA

“Daima.” Kaşlarını çatı. “Hatta onlarla yaşadığımız tek sorun buydu. Herhâlde üç ay önceydi. Müdür yardımcım 412 numaralı odayı cumartesiden çarşambaya kadar başka birine vermişti fakat müşterimiz bir gece daha kalmak istedi. Anne, yani Ilaria otele giriş yaptığında ona en iyi sütünlerimizden birini teklif ettim ama beni geri çevirdi. Hatta bu konuyu gündeme getirmemize bile gerçekten çok sinirlendi. Biz de hâliyle diğer müşterimizin odasını değiştirdik, o da kral dairemizde kalacağı için pek memnun oldu.”

Enteresan, diye düşündüm. Oda güzeldi ama Ilaria daha iyi bir seçeneği geri çevirmiş gibi görünüyordu. Belki de 412 sayısıyla arasında duygusal bir bağ vardı.

“Artık şu kamera kayıtlarını görebilir miyiz?” dedi Derwent.

“Tabii.” Ramzan köşedeki bilgisayarı işaret etti. “Elimizdeki tüm kayıtları meslektaşınızın verdiği adrese gönderdik ama eğer isterseniz buradan da izleyebilirsiniz.”

“Otele giriş yaptığı ânı görmek istiyorum.”

“Buyurun.” Ramzan bir dosya seçti ve öğleden sonra ikiye gelene kadar görüntüyü hızla ileri sardı. İnsanlar sokaklarda kâh gruplar hâlinde kâh tek başlarına yürüyor, izlendiklerinden habersiz çene çalıyorlardı. “İkiyi üç geçe kadraja giriyor.”

Sarışın kadının sokakta seri adımlarla yürüyüşünü izledik. Bu kadınla küvetin içinde gördüğüm o şişmiş, mahvolmuş ceset arasında bir benzerlik yakalamaya çalışsam da başarılı olamadım. Telefonu kulağında, hızlı hızlı yürüyordu.

“Telefonunu bulduk mu?” diye sordu Derwent bana. Başım la onayladım.

Kadın otelin kapısının önüne geldiğinde aramayı sonlandırdı ve kapı görevlisinin suratına bile bakmadan adamcağızın yanından geçip gitti.

“Pek de nazikmiş,” dedim.

Ramzan profesyonelliğinin hakkını veren bir ustalıkla kadını otelin içinde takip etti; o kameradan kameraya geçerken

biz de kadının otele giriş yapışını, asansöre binişini, koridorda yürüyüşünü ve 412 numaralı odaya girişini izledik.

“Elimizdeki tek kamera açısı bu mu?” diye sordu Derwent ve Ramzan başıyla onayladı.

“Koridorun sonundaki iki kapının kadraj dışında kaldığından hiç haberim yoktu. Her kata oraları görecektik küçük kameralar taktıracağım.”

“Bizim için çok geç.” Derwent dudağını dişledi. “Ve bu onu son görüşümüz mü?”

“Evet. Ilaria içeri girdikten dört dakika sonra 408 numaralı odadaki müşterilerimiz çıkıyor,” dedi Ramzan koridorun boş olduğu kareleri hızlıca geçerek. Yaşlı bir çiftten söz ediyordu; adam bastonuyla, kadınsa çantasıyla uğraşıyordu. Kadın unuttuğu bir şeyi almak için odaya girip çıktıktan sonra asansöre doğru yürümeye koyuldular.

“Onlarla konuşmalıyız,” dedim Jeanette’e, o da başıyla onayladı.

“Elbette. O konuyla sizin için ilgilenirim.”

Bu talepkâr müşterileri avutacağım diye sık sık kurduğu ve hâliyle diline pelesenk olmuş bir cümleye benziyordu.

“Bundan beş dakika sonra da oda servisi geliyor. Garsonun adı Abilo Braga, Brezilyalı ve yedi aydır otelimizde çalışıyor. Müşteri asansörlerinin sağında bulunan ve üzerinde Personel Harici Giriş Yasaktır yazan kapının arkasındaki servis asansörüyle yukarı çıkmış.”

Orta boylu, orta yapılı, koyu renk saçlı bir adamdı. Servis arabasını 412 numaralı odaya yanaştırıp kapının açılmasını bekledi. Üzerine düzgünce beyaz bir örtü serilmiş servis arabasına baktım; buz kovanının içinde duran şampanya şişesi, kadehler, çilek kâsesi ve ince, deri klasör gözümünden kaçmadı. Garson servis arabasını iterek odaya girip gözden kayboldu. Aradan iki dakika geçti.

“Şampanyayı açıyor,” dedi Jeanette kendi kendine konuşur gibi.

Adam odadan çıktığında servis arabası deri dosya ve hâlâ metal kafesinin içinde duran şampanya mantarı dışında boştu. Garson el çabukluğuyla cebine bir şey attıktan sonra servis arabasını dikkatlice iterek asansörlere doğru yürümeye koyuldu. Jeanette onu takdirle izliyordu: Belli ki kadının müşkülpeşentliğin sınırlarında gezen standartlarının altında kalmamıştı.

“İlaria en azından bahşiş vermiş,” diye yorum yaptım. “Sonra ne oluyor?”

“Sonra Sam Blundell otelin kapısından girene kadar hiçbir şey yok.”

Sevgilisinin aksine Sam kapı görevlisine başıyla selam verdi ve aralarında gülüşmelerine neden olan bir şey söyledi. Üstünde pahalı bir palto, içinde takım elbise, ayağındaysa Derwent’ın kafasını iki yana sallamasına neden olan bir çift ayakkabı vardı.

“Sivri burun ayakkabılar. Kabul edilemez.”

Yakışıklıydı. Köşeli bir çenesi, inci gibi dişleri ve ragbicileri kıskandıracak kadar geniş omuzları vardı. O resepsiyona yaklaşırken ikisi de kadın olan resepsiyon görevlileri oturdukları yerde doğruldular ve işlemleri yapılırken iki taraf da gülümsüyordu. Ardından asansöre binişini izledik. Aynaya şöyle bir baktı fakat kendini beğenmişin teki değildi, saçını başını düzeltmeye lüzum görmedi. Asansörden inip 412 numaralı odaya aheste aheste yürüdü, anahtar kartıyla kapıyı açtı ve güvenlik kamerasının kadrajından çıktı.

“Saat kaç geldi?” diye sordu Derwent.

“Üç on var,” dedim. Not defterime bir zaman çizelgesi karalıyordum.

“Peki ne zaman yardım çağırıyor?”

Ramzan boş koridorun fotoğraftan farksız görüntüsünü hızla ileri sarıyordu. “Tam dokuz dakika sonra. Resepsiyonu üçe bir kala arıyor. Ondan bir dakika önce de şu oluyor.”

412 numaralı odanın kapısı açıldı ve Sam Blundell sendeleyerek dışarı fırladı. Paltosuyla ceketini çıkarmış, gömleğiyle ıslakmış gibi şeffaflaşmıştı. Ellerini avuçları kendine bakacak şekilde havaya kaldırmıştı. Dirseklerinden aşağısı kıpkırmızıydı ve suratında müthiş bir acı vardı. Dudak okumak konusunda pek yetenekli sayılmazdım ama ne dediğini anlamak o kadar da zor değildi.

Biri yardım etsin. Kimse yok mu? Yardım edin.

Kapıların hiçbirini açılmayınca Sam Blundell asansöre doğru yürümeye başladı fakat tam koridoru yarılamıştı ki fikrini değiştirdi, olduğu yerde döndü ve gerisin geri koşturdu. Sonra da duvardan sekip 412 numaralı odada bir kez daha gözden kayboldu.

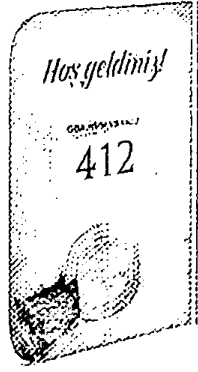
“Sağlık görevlileri gelmeden önce koridorda yaşanan son hadise bu,” dedi Ramzan. “İsterseniz devamını da izleyebilirsiniz ama ne onu ne de bir başkasını göreceksiniz.”

“Şimdi izlememize gerek yok,” dedi Derwent bana. Ben de başımı ağır ağır sallayarak onayladım.

“Sanırım ağlıyordu.”

“Kadının hâlini gördün, belli ki onu seviyordu.” Sesinde ondan beklenmeyecek bir nezaket vardı. “Adamı suçlayabilir misin gerçekten?”

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
KARTI

4

"I laria Cavendish'in kocasına eşinin ölüm haberi verildi ama şu anda kimseyle konuşacak vaziyette değil. Avukatının dediğine göre doktoru ona sakinleştirici vermiş." Liv tepkimizi ölçmek istercesine başını kaldırıp baktı.

"Avukatı mı?" diye tekrar ettim. "Aceleci davranmış."

"Anladığım kadarıyla avukatını yanından ayırmayan tiplerden, finans dünyasının kodamanlarından mıymış neymiş. Karun kadar zenginmiş. Karısının ölüm haberini alınca yıkılmış."

"Tamam. Onu yarınki listene ekle," dedi Derwent. "Başka?"

"Sam Blundell acilde ve yanıkları yüzünden ağır ağır kesiciler alıyor, anlayacağın onunla da bugün görüşemeyeceğiz ama yarın bizimle konuşabilirmiş. Evinde olacaktı."

"Ben giderim," dedim. Derwent başıyla onayladı.

"Şüphelileri kendi çöplüklerinde görmek her zaman işe yarar. Nerede oturuyor?"

"Batı Kensington'da," dedi Liv.

"Zengin muhiti," diye mırıldandı Josh alçak sesle.

Tek kaşımı kaldırdım. "İnsan o lüks konutlar dururken neden bir otel odasına ihtiyaç duyarlar diye düşünmeden edemiyor."

"İşin heyecanı orada," dedi Liv. "Bir de tarafsız bölge tabii. Çevrelerinde birine kocasını, diğerine kız arkadaşını hatırlatıp sinirlerini bozacak hiçbir şey yok."

"Ah, Blundell'ın da mı ilişkisi varmış?"

“Şimdilik. Bence her şey kadının Ilaria’dan haberi olup olmamasına bağlı.” Liv elindeki kalemi dudağına pıt pıt vurdu, gözleri parlıyordu. “Blundell saat altı olmadan evden ayrılmanızı rica etti.”

“Bunu ondan saklayamaz,” dedim. “Hele ki tutuklanırsa.”

“Tabii ki ama umut ediyor işte.”

“Peki bugün kiminle görüşeceğiz?” Derwent elini duvara yaslayıp ağırlığını oraya verdi. Yorgunluktan yalpalıyordu.

“Şey, aslında senin kimseyle görüşmene gerek yok. Liv’le ben icabına bakarız,” dedim çarçabuk.

“Ben iyiyim.” Fakat hiç de iyi görünmüyordu. “Dün gece pek uyuyamadım, o kadar.”

“Müfettişler ofislerine kapanıp mesai sonuna kadar evrak işleriyle ilgilenebilirler, kimse de onlara gıkını çıkaramaz. Normalde pek yapmazsın biliyorum ama şimdi tam sırası.”

“Maeve haklı,” dedi Liv. “Gerisini biz hallederiz. Ben koridorun sonundaki çiftle konuşurum, Maeve de şampanyayı getiren garsonu sıkıştırır.”

Saatime baktım. “Muhtemelen otopsiye de giderim ya da en azından sonuna yetişirim. Geri kalan her şey yarını bekleyebilir.”

“Tamam.” İtiraz etmiyor oluşu bile tabiatına o kadar aykırıydı ki. Liv’in ilgilenmesini istediği işleri tek tek sayarken onu doğru düzgün dinlemedim bile. Giderken de gözden kaybolana dek arkasından baktım.

“Düzelecektir,” dedi Liv. “Sadece yorgun.”

“Eminim öyledir.”

“Sana Thomas’tan bahsetti mi?”

“Pek sayılmaz.”

“Hadî gel.” Koluma girdi. “Çalışmak kafanı dağıtır.”

Kafamı kolay kolay dağıtabileceğimi sanmıyordum ama Mo Ramzan'ın ofisinde Abilo Braga'nın karşısına oturduğumda kendimi çok daha iyi hissettim. Gerçi aynı şeyi, iki büklüm vaziyette köşedeki kanepenin kenarına tünemiş olan Braga için söyleyemezdim. Gerçekte sandığımdan daha gençti ve besbelli korkuyordu. Alnı ve üst dudağı terden parlıyordu, ayrıca ellerini titremesinler diye dizlerinin arasına kısıtırmıştı. Kamera kayıtlarında görüldüğünden daha ufak tefekti; hem boyu ortalamanın altındaydı hem de zayıftı.

“Onu yargılamamaya çalışın,” diye uyarmıştı beni Ramzan. “Brezilya’da polislerin nasıl çalıştığını bilmem ama Metropolitan Polis Teşkilatı’na hiç güveni yok. Sorularınıza cevap veremezse sınır dışı edileceğini falan sanıyor herhâlde.”

“Onu sınır dışı etmek gibi bir niyetim yok,” demiştim. “Göçmenlik durumu zerre kadar umurumda değil. Tek derdim maktul hakkında ne bildiğini öğrenmek.”

“Bunu kendisine ileteceğim,” demişti Ramzan ve gerçekten de iletmiş olabilirdi ama Braga yine de dehşet içindeydi, sanki ağzı kurumuş gibi birkaç saniyede bir dudaklarını yalayıp duruyordu.

Uzanıp bir bardak su doldurdum ve bardağı sehpanın üzerinden önüne doğru ittim.

“Endişelenmenize gerek yok, Bay Braga. Bu akşamüstü 412 numaralı odaya gittiğinizde ne olduğunu sizden dinlemek için buradayız.”

“Hiçbir şey olmadı.” Sesi yumuşaktı fakat o kadar alçak sesle konuşmuştu ki onu duymakta zorlandım. Bir de ağır bir aksanı vardı ama İngilizcesi akıcıydı. “Şampanyayı götürdüm. Beni içeri aldı. Şişeyi onun için açtım. Tabii önce sordum, o da evet dedi.”

“Bir saniye. Biraz başa saralım. Şampanyayı kendisi mi sipariş etti?”

Başıyla onayladı. “Geldiğinde telefonla istedi.”

“Ona daha önce de servis yapmış mıydınız?”

“Pek çok kez.” Ellerini birbirine kenetlemesiyle kollarındaki bütün kaslar belirginleşti. “Her hafta.”

“Peki her defasında aynı şeyi mi sipariş ediyordu?”

“Evet.”

“Bugün farklı bir durum var mıydı?”

“Siparişte mi?”

“Aslında kurbanda,” dedim. “Her zamanki gibi miydi?”

“Her zamanki gibi mi?” diye tekrarladi. “Onu tanımıyorum ki. Sadece şişeyi açtım ve odadan çıktım.”

“Bahşış verdi mi?”

“Hayır.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Gerçekten mi? Odadan çıkarken cebinize bir şey atıyordunuz ama.”

“Ah.” Başını önüne eğdi. “Şey... Bugün verdi.”

“Unutmuş muydunuz yoksa?”

Sesi yumuşaktı. “Bahşış aldığım için başım belaya girebilir diye düşündüm.”

“O parayı bileğinizin hakkıyla kazandığınızdan eminim. Hem bahşişe izin verilmiyor mu zaten?”

“Müşterinin takdirine bağlı.”

“Fakat bu hanımefendi normalde bahşış vermezmiş.”

Yüzünde bir gülümseme belirir gibi oldu. “Normalde vermezdi. Bu seferki farklı bir durumdu. Kastettiğiniz de buydu, değil mi?”

“Bugün neden bahşış verdi? İşinizi çok mu iyi yaptınız?”

“Belki keyfi yerindeydi? Bilemiyorum. İnsanlar bazen bahşış verir bazen de vermezler. Ben işimi hep iyi yaparım.”

“Öyle olduğundan şüphem yok,” diye mırıldandım istemsizce çünkü aklım Ilaria’ya gitti. Otele giriş yaparken hiç de keyfi yerindeymiş gibi görünmüyordu. “Bu soruya cevap vermekte zorlanabilirsiniz ama içeri girdiğinizde sizce madde etkisinde miydi?”

“Anlayamadım.”

“Uyuşturucu.”

“Ah... Bilmem ki.”

“İçeri girdiğinizde odada uyuşturucu emaresine rastladınız mı?”

“Hayır.”

“Peki üstünde ne vardı?”

“Hatırlamıyorum.”

“Elbise? Palto? Havlu?” Gülümsedim. “Hatırlamaya çalışın, Bay Braga. Bu önemli.”

“Şey... bornoz olabilir? Hani şu banyodakilerden?” Omuz silkti. “Hatırlamıyorum. Kıyafetten anlamam. Beyaz bir şeydi.”

“Ve keyfi yerindeydi.”

“Evet,” dedi bastıra bastıra.

“Dikkatinizi çeken bir gariplik oldu mu? Herhangi bir gürültü, koku ya da olağan dışı bir şey?”

“Hiçbir şey olmadı. Kapıyı tıklattım. Servis arabasıyla odaya girdim. Şampanyayı açtım. Odadan çıktım. Hepsi bu.” Omuz silkti. “Konuşmayı sevmezdi, o yüzden konuşmadım. Parayı verdiği de sadece teşekkür ettim. Hepsi buydu.”

“Pekâlâ,” dedim ona acıyarak. “Bay Ramzan bana adresinizle telefon numaranızı verdi. Doğru olup olmadığına bir bakabilir misiniz?”

İletişim bilgilerini yazdığım sayfaya bakıp başıyla onayladı.

“Sizinle tekrar konuşmamız gerekebilir, Bay Braga, o yüzden lütfen şehirden ayrılmayın.” Kartvizitimi çıkarıp ona uzattım. “Taşınacak olursanız da haber verin. Peşinize düşmek zorunda kalmayı hiç istemem.”

“Taşınmam.”

“İşinizi değiştirirseniz de haberim olsun.”

İrkildi. “Hayır. Burayı seviyorum. Burası şimdiye dek çalıştığım en güzel yer. Brezilya’da da otelde çalışıyordum ama...” Gerisini getirmedi. “Burası cennet gibi.”

O odadan çıktıktan sonra Liv geldi.

“Glazerlar nasıldı?” diye sordum.

“Çok tatlıydılar. Adam seksenlerinde ama dizindeki sorun dışında oldukça dinç ki bu da bastonu açıklıyor. Kadın şahane, birden fazla yüz gerdirmeye operasyonu geçirdiği belli, kocaman inci küpeler takıyor ve alışverişe bayılıyor. Hep burada kalıyorlar ama öyle özel bir oda tercihleri yok. Odalarının yükseltilmesi çok hoşlarına gitmiş ki onları suçlayamam, görüşme sırasında süitlerinin oturma odasında oturduk ve tek istediğim oraya yerleşmekti.”

“Peki işe yarar bir şey söylediler mi?”

“Pek sayılmaz. Kapıların açılıp kapandığını duymuşlar ama ne Ilaria’yı ne de başka birini görmüşler. Gün ortasında muhakkak şekerleme yaparlarmış ve olağan dışı hiçbir şey duymamışlar. Tabii odaları temizleyen otel personelini, kat görevlisinin koridorda çalıştırdığı elektrikli süpürge sesini ve koridorun ilerisindeki odanın tesisatı tamir edilirken çıkan gürültü patırtıyı saymazsak. Öğlen birden sonra katta neredeyse çıt çıkmamış. İkisinin de kulağı çok iyi duyuyor ve zehir gibiler, güvenilir ranıklar yani. Adam akşamüstü bir sergiye gitmeyi planladıklarını ancak çok yorgun olduklarından gitmekten vazgeçip şarap barında bir şeyler içtikten sonra odalarına döndüklerini söyledi.”

“Demek birden sonra çıt çıkmamış,” diye tekrarlardım. “Ilaria can verirken kimsenin bir şey duymamış olmasına şaşırdım.”

“Belki de duyulacak bir şey yoktu.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Banyonun ayarlanması seni hiç rahatsız etmiyor mu?”

“Bilmiyorum. Önyargısız yaklaşılmaya çalışıyorum. Garson ne dedi?”

Adamın anlattıklarının ve teklediği yerlerin üstünden geçtim.

“Kimse her olayı en ince ayrıntısına kadar hatırlamaz. Bence böylesi yalan söylemesinden daha iyi. Ama o sırada kurbanın üstünde ne olduğunun ne önemi var ki?”

“Önemi var mı yok mu bilmiyorum. Giyinik olup olmadığını öğrenmek istedim çünkü kadın, garson odadan çıktıktan dakikalar sonra küvette çıplak bulundu.”

“Belki de elbiseyi bornozla karıştırmıştır.”

“İkisi de beyaz.” Gözlerimi ovuşturdum. “Erkekler.”

Liv oturdu. “Esas bahşış konusunda neden yalan söyledi acaba?”

“El koymamızdan korkmuştur herhâlde.” Kaşlarımı çattım. “Ilaria kamera kayıtlarında lobiye girerken otel çalışanlarına bakmaya bile tenezzül etmedi. Bahşış vermekle uğraşacak birine benzemiyordu. Bu da bana onu keyiflendirip cömert davranmasına yol açacak bir şey almış olabileceğini düşündürüyor.”

“Şayet madde etkisi altındaysa saçının ıslanmasını falan dert etmemiş olabilir. Seksi iç çamaşırlarıyla boy göstermek yerine banyo yapmayı tercih etmiş olabilir. Hatta şampanyasını içmeden devirmiş bile olabilir. Küvetin içinde sızıp boğulmuş bile olabilir.”

“Tamam,” dedim. “Ne demek istediğini anlıyorum. Eminim adli tabip uyuşturucu testi için örnek alacaktır ama otopsi sırasında yine de ona şüphelerimden bahsederim.”

“Hoş birine benziyordu.”

“Oraya gidişimin adamın hoşluğuyla bir ilgisi yok,” dedim. “Otopsiye nezaret etmek benim işim.”

“Biliyorum.” Yüzünü ekşitti. “Biriyle tanışmanın sana iyi geleceğini düşünüyorum, o kadar.”

“Ama biriyle tanıştım zaten.”

“Öyle mi?” Kollarını kavuşturdu. “Bundan neden benim haberim yok?”

“Henüz çok yeni de ondan.” İnsafa geldim. “Daha dışarı bile çıkmadık. O aşamaya doğru ilerliyoruz.”

“Kim bu?”

“Ayrıntıları daha sonra anlatırım. Hoş biri, benden birkaç yaş büyük ve ondan hoşlanıyorum.”

“Ayaklarını pekâlâ yerden kesmiş gibi konuşuyorsun.”

“Öf, hadi ama. Bana biriyle tanışmamı söyledin ama ben zaten tanıştım.”

“Yani artık birileriyle tanış diye başının etini yiyemeyeceğim. Ne yapmaya çalıştığını anlamadığımı sanıyorsan yanılıyorsun.”

Kızarıp bozarmamaya çalışarak bakışlarına karşılık verdim. Söylediğinde biraz fazla gerçeklik payı vardı. Hayatımda birinin olması, arkadaşlarımdan iyi niyetli tavsiyelerini savuşturmak açısından işime gelirdi. Adamın başını kaşıyacak vakti olmadığı için şimdiye dek mesajlaşmakla yetinmemizse daha çok işime gelirdi.

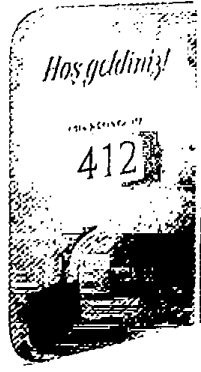
“Hayatımın aşkı olup olmadığını henüz bilmiyorum ama iş ciddiye binerse sana her şeyi anlatırım, tamam mı?”

“Öyle olsun.” Bana bakarken Liv’in bakışlarında yine o anlayış ve zekâ karışımı vardı, zaten onu hiçbir şeyi saklamanın mümkün olmadığı bir dost yapan da buydu. “Hayatına devam etmen gerek.”

Başımı önüme eğip çantamı karıştırmaya başladım. “Asıl yapmam gereken şey hemen çıkmak yoksa morga vaktinde yetişemeyeceğim.”

“Maeve...”

“Yarın görüşürüz,” dedim ve Liv tek kelime daha edemedi güvenlik müdürünün o kasvetli odasından tüydüm.

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
KARTI

5

"Geç kaldınız." Yeni gelen kişi kapıyı arkasından kaparken Doktor Brown başını cesetten kaldırıp baktı. Gerçekten kızıp kızmadığını anlayamadım. Son bir saattir tecrübe ettiğim üzere adli tabibin kendine has, nüktedan bir üslubu vardı.

"Kusura bakmayın. İşim çıktı." Derwent masanın yanına kadar gelip tam karşıma geçti. "Ne kaçırdım?"

"En berbat kısımları," dedim içtenlikle. Doktor Brown kendini tutamayıp kıkırdadı.

"En enteresan kısımları yani."

"Adli tıpçı tayfanın nelere enteresan dediğini biliyorum, o yüzden geç kaldığıma memnunum." Derwent cesede baktı. Doktor Brown, Ilaria Cavendish'i asistanına emanet etmek yerine kendi elleriyle dikmiş, bir yandan benimle laflarken diğer yandan parçalarını birleştirerek onu ailesine gösterilebilecek hâle getirmişti. Onca emeğe rağmen kadının göğsünü ve karnını kaplayan Y şeklindeki kesik feci göze batıyordu, ayrıca yüzünün şekli de bozulmuştu. Derisi kuruyup kıvrıldıkça hasarlı bölgeler daha da belirginleşmişti. Governor Hotel'e fırtına gibi giren o güzel kadından eser kalmamıştı.

"Neyi merak ettiğimi biliyorsunuz," dedi Derwent. "Kazamı, talihsizlik mi, cinayet mi?"

"Siz hangisi olsun istersiniz?" diye sordu Doktor Brown.

"Cinayet olmasın da ne olursa olsun."

“Şansınıza küsün.” Adli tabip, Ilaria’nın alnındaki tek bir saç telini kadın sanki hâlâ yaşıyormuş da dokunuşunu hissedebilecekmiş gibi nazikçe kenara çekti. “Kesinlikle cinayet.”

“Haklıymışsın,” dedi Derwent bana.

“Genelde öyleyimdir.”

“Orası tartışılır.” Dikkatini tekrar Doktor Brown’a verdi. “Ona ne olmuş? Adım adım anlatın.”

“Olay yerine geldiğimde ilk izlenimim bunun doğal nedenlere bağlı bir ölüm olabileceği yönündeydi; sizin de aynı ihtimali değerlendirdiğinizi biliyorum. Nispeten genç birinin küvette ölmesi durumunda akla ilk gelen senaryo boğulmadır. Bu da genelde kalp krizi ya da epilepsi krizinin sonucudur. Suyun sıcaklığı, özellikle de 40 derecenin üzerindeyse, buna meyilli kişilerde aritmiyi tetikleyebilir. Japonlar kış aylarında sıcak suyla banyo yaparken hayatını kaybeden sağlıklı yaşlı bireylerdeki vaka artış eğilimini fark edince bu konuda bir çalışma yaptı.”

“Kalp sorunu var mıydı?” diye sordu Derwent.

“Gözlemlediğim kadarıyla hayır. Kalbi yaşına ve kilosuna göre normal görünüyor. Epilepsiye gelince... Geçmişinde öyle bir tablo yok, ayrıca nöbet geçirdiğine dair bir emareye de rastlamadım ama maktul dilini ısırmadıysa otopsi sırasında bunu tespit edebilmek çok zordur. Yine de bunun düşük bir ihtimal olduğu kanısındayım. Daha da önemlisi, onu etkisiz hâle getiren bir olay yaşayıp boğulmadığını biliyoruz. Akciğerlerine bakılırsa suya girmeden önce ölmüş.”

“Peki onu ne öldürdü?” Derwent elenen ihtimallerden pek de etkilenmiş benzemiyordu ve birazdan iyice huysuzlaşacağını adım gibi biliyordum.

“Boynundaki bu izler suyun içinde güçlkle seçiliyordu ama artık beden kuruduğu ve aydınlatmamız da daha iyi olduğu için morlukları görebiliyorsunuz. Bakın, tam şurada.” Kadının boynunu çevreleyen halka şeklindeki morluğu işaret

etti. “Boynundaki hiyoid kemiğinde kırık var, ayrıca iki elindeki tırnaklar da kırılmış.”

“Boğulmuş mu?”

“Öyle görünüyor ama ne tür bir aletin kullanıldığı konusunda pek bir şey söyleyemem. Ancak çıplak elle boğulmadığı kesin; bir bağ kullanılmış. Deriyi aşındırmayan bir malzemeden yapılmış olsa gerek. Üstelik sıcak su da bağın ardında bıraktığı izin korunmasına pek yardımcı olmamış. Kollarında ölüm sırasında ve muhtemelen küvete sürüklenirken oluşmuş morluklar var; sırtında ve uyluklarında da yer yer morluklar göze çarpıyor.”

“Birini boş bir küvete atmak vücutta hasara yol açar,” dedim. Derwent başıyla onayladı.

“Demek ki sevgilisinin yardım çağırmadan önceki on dakika içinde yaptığı buydu.”

“Aslında dokuz dakika sonra yardım çağırıyor. Sekizinci dakikada da odadan çıkıyor,” diye hatırlattım ona. “Bu süre içinde kadını öldürüp, soyup, küvete koyup, suyu dolduramayacağı gibi kendini de haşlayamaz.”

“Ceset taşımak zordur,” dedi Doktor Brown. “Hantal ve ağırdırlar. Nefes nefese kalırdı.”

“Kamera kayıtlarına tekrar bakacağız. Eğer oraya onu öldürme niyetiyle gittiyse elini çabuk tutmuş olabilir ama yine de süre çok kısıtlı.” Derwent durup düşündü. “Kadına soyunmasını söylemiş olabilir. Kadının telefonuna bakıp öncesinde mesajlaşıp mesajlaşmadıklarını öğrenebiliriz.”

“Yine de onu boğup sıcak suya sokmaya yetecek kadar zamanı olduğunu sanmıyorum,” dedim çekinerek, “ama aklıma başka bir senaryo da gelmiyor. Düşününce imkânsız gibi fakat zamanlama konusunda ortada hiçbir şüphe yok, kadının otele adım attığı andan odaya girdiği âna kadar her saniyesi kamera kayıtlarında var. Otelle de görüştüm. Bu sabah kat görevlisinin odadan ayrılmasıyla Ilaria’nın 14.13’te içeri girmesine kadar

geçen sürede odaya birinin girip çıktığına dair ellerinde hiçbir kayıt yok. Kapıda açıldığı her ânı kayıt altına alan elektronik bir kilit var ve gün boyu kapalı kalmış. Garson odada kaldığı hepi topu birkaç dakika içinde onu öldürmüş olamaz, ayrıca hayli seriydi. Onun dışında odaya giren tek kişi Sam Blundell, yani mantıken o olmalı ve ne yapıp edip kısacık sürede onca şeyi yapmanın bir yolunu bulmuş olmalı ama kafamda bir türlü oturtamıyorum. Ilaria'yı boğmak zaman alırdı. Küvete koymak da öyle. Hatta onu soymak zorunda kaldıysa sadece bu bile on dakika sürerdi. Kadının iç çamaşırları yırtık ya da kesik değildi. Dikkatle çıkarılmıştı. Ve paramedikler oraya vardıklarında küvet ağzına kadar doluydu.”

“Diğer ihtimallerin elenmesine dayalı bir teşhis de niha-yetinde bir teşhistir,” dedi Doktor Brown.

“Sizin dünyanızda öyle olabilir,” dedi Derwent asık suratla, “ama Kraliyet Başsavcılığı’nı Sam Blundell’in aleyhinde dava açmaya ikna etmek için bundan çok daha fazlasına ihtiyacımız olacak.”

*

Derwent’la birlikte morgdan çıktık. Ser verip sır vermeyen, demir parmaklıklı, yüksek kapıların ardındaki tabelasız tuğla binadan çıkıp Londra’nın ziyadesiyle sıradan bir sokağına adım attığıma memnundum. Komşular binaya girip çıkan cenaze araçlarının farkında mı yoksa içeride neler döndüğüne kafa yormamayı mı yeğliyor, merak ettim. Saat sekizi biraz geçiyordu. Sokakta tek tük insan vardı. Yanımızdan bir araba geçti ve ardından sokak sessizliğe gömüldü. Sokağın aşağısına doğru yürümeye başlamıştık ki Derwent yavaşlayıp durdu. Ancak birkaç adım attıktan sonra arkamda kaldığını fark ettim. Arkama dönmemle yüz yüze geldik. Bana sanki buna mecburmuş gibi, sanki tek istediği buymuş gibi katıksız bir açlıkla bakıyordu.

GİZLİ ODA

Ki bu doğru değildi.

“Ne düşünüyorsun?” dedim birden. “Zamanlama çok kafamı karıştırıyor.”

Gözlerini şöyle bir kırıştırdı ve ardından tekrar vakaya odaklandı. “Kev’in küveti o kadar sıcak suyla ağzına kadar doldurmanın ne kadar sürdüğünü tespit etmesi gerekecek.”

“Zaten şu anda bu konuyla ilgileniyor. Suyun hacmini hesaplayabilmesi için ona Ilaria’nın boyuyla kilosunu bildirmem lazım ama hazır odaya hâlâ erişimimiz varken gece gidip bizzat denemeyi planlıyor. Tüm kanıtları topladığımızdan kesinkes emin olana dek müdürü oyalayacağım.”

“Güzel. Teşekkürler.” Duraksadı. “Şimdi eve mi gidiyorsun?”

“Aslında otele gidiyorum. 412 numaralı oda beni çağırıyor. Kev’e yardımım dokunup dokunmayacağına bakacağım, ayrıca zaman çizelgesini tekrar gözden geçirmek istiyorum.”

“Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor. Ne yazık ki seninle gele-meyeceğim.” Bunu içi gidiyormuş gibi değil de net bir tavırla söylemişti. Tamamen iş, sıfır duygu. Ki benim de istediğim buydu.

“Otopsiye gelmeni beklemiyordum.”

“Ofisten o kadar da uzak değil. Eve gitmeden önce uğrayayım dedim.”

“Her şey yolunda mı?”

“Evet.” Derin bir nefes aldı. “Hayır. Bugün olanlar konusunda seninle konuşmayı istiyordum. Asansör meselesi.”

“Gerek yok,” dedim. “Unut gitsin.”

“Unut gitsin demek,” dedi. “Anlıyorum.”

“Evet.” Öfkeden yanaklarımın alev alev yandığını hissettim. “Başka bir seçeneğim var mı ki? Profesyonellikten uzak tavrın yüzünden resmî şikâyetle bulunmamı mı istersin?”

Kaskatı kesildi. “Vay be... Demek bu raddeye geldik, öyle mi?”

JANE CASEY

“İşimi yapmaya çalışıyorum. Bu sırada da sana sorun çıkarmamaya gayret ediyorum. Hepsi bu.” Yüzündeki ifadeden aklından neler geçtiğini kestirmeye çalışsam da başaramadım.

“Sana ayak bağı olduğumu düşündüm.”

“Otelde mi?”

“Ve morgda.”

“Ve mor—” Ne demek istediğini anlayınca kafamı iki yana salladım. “Kendine gel, Josh. Yanlış ağaca havlıyorsun. Doktor Brown’ın eşi de doktor ve belli ki ona deliler gibi âşık. Kadın acil serviste pediatri uzmanıymış. Son beş yıldır Cape Town’da yaşıyorlarmış ve Londra’ya daha yeni taşınmışlar.”

“Bunların hepsini o mu anlattı?”

“O Ilaria’yı dikerken lafladık işte.”

“İnsanlar sana bir şeyler anlatmadan duramıyor, değil mi?”

“Merakıma engel olamıyorum.” Kollarımı kavuşturdum. “Ama şu anda mevzumuz bu değil. Asıl mesele, otelde adamın bana kur yaptığını varsaymış olman. Bunu yapmaman gerekiyordu.”

“Biliyorum. Hiçbir şey söylememeliydim.” Fakat sesinde pişmanlıktan eser yoktu, üstelik tavırlarında öncesinde olmayan bir sıcaklık vardı. Bunun rahatlatma olduğunu fark ettim ki hissetmesi gereken şey kesinlikle bu değildi. Bana üstüne gitme cesaretini veren de bu oldu.

“Yarın akşam biriyle çıkacağımı sana söylemem gerektiğini düşündüm.”

Çenesi kasıldı. “Anladım.”

“Luke’un patronuyla.”

Derwent’in kaşları aniden havalandı. “Benim Luke mu?”

“Ta kendisi.” *İki yıl öncesine dek varlığından haberdar bile olmadığını, on beş yıl önceki hâlini andıran fakat senden farklı olarak kafasının üstünde kara bulutlar gezinmeyen ve tıpkı şu anda olduğu gibi bitik hâldeyken seni ayakta tutan yakıcı öfke-den yoksun yetişkin oğlun. İşte, o Luke.*

“Nasıl oldu bu?” Sesi buz gibiydi.

“Birkaç hafta önce, Luke’un doğum gününde tanıştık.”

“O partiye gitmeyi planladığından haberim yoktu.”

“Luke rica etti, ben de onu kırmak istemedim. Zaten taş çatlasın bir saat oturdum.” Kutlama, Luke’un City’deki ofisinin yakınlarındaki havalı bir barda yapılmıştı. İçeri girdiğimde kendimi uzaylı gibi hissetmişim.

“Benim de gitmeye niyetim vardı ama...” Gerisini getirmedi. “Yani bu adamla orada tanıştın, öyle mi?”

“Owen yanıma gelip kendini tanıttı. Luke’tan başka kimseyi tanımıyordum, o yüzden bana partide eşlik etti. Onun sayesinde epey ilginç insanlarla tanıştım.”

“Eminim öyle olmuştur.” Surat ifadesini okumak imkânsızdı.

“Nazik biriydi. Onu sevdim.”

“Ve sana çıkma teklifi mi etti?”

“Oradayken numaramı istemedi ama partiden birkaç gün sonra Luke beni aradı ve ilgilenirsem diye Owen’ın numarasını verdi.”

Derwent’in dudakları kıvrıldı. “Yani çıkma teklifini de mi o etmedi? Böylece sen ona çıkma teklifi etmek zorunda kaldın?”

“Her şey yetişkin insanlara yaraşır şekilde ve saygı çerçevesinde oldu,” diye üstelesem de kendimi utanmaktan alamadım. “Kimsenin üzerimde baskı kurduğu yok.”

“Tam adı ne?”

“Owen Lord. Lütfen adamı kontrol etmek gibi aptalca bir işe kalkışma.”

“Yaşı kaç?”

Omuz silktim. “Benden büyük? Yalnız ayakkabı numarasını ya da hangi okula gittiğini sormayı unuttum.” Bu sorgulama hoşuma gidiyormuş gibi davranmaya çalışıyordum fakat aslında durum tam tersiydi.

“Dul mu?”

“Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlamasam da bekâr. Uzun bir ilişkisi olmuş. Geçen sene karşılıklı anlaşarak bitirmişler.”

Derwent aradığı zayıf noktayı bulmuş gibi gülümsedi. “Bu bana yalanın daniskası gibi geldi.”

“Luke öyle söyledi.” Tereddüt ettim. “Yine de teklifini kabul etmeden önce onu şöyle bir soruşturdum.”

“Luke’a iki çift laf etmem gerekecek,” diye mırıldandı alçak sesle.

“Luke’un partisinde tesadüfen tanıştık,” dedim usulca. “Luke bize çöpçatanlık yapmadı. Gerçi öyle olsa bile seni neden ilgilendirsin ki?”

Bana doğru bir hamle yaptı ama son anda kendini durdurdu. “Sebebini biliyorsun.”

“Yapma.”

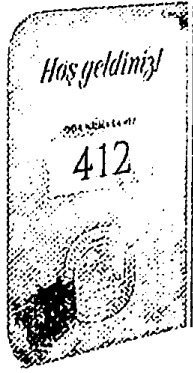
“Haklısın.” Gözlerini kaldırıma dikip düşüncelere daldı. “Nazik biri olmasına sevindim.”

“Gerçekten sevinmiş gibi görünüyorsun.” Ona ters ters baktım. “Bu gece buraya neden geldin?”

Başını kaldırıp baktı. Gözlerinde gördüğüm şey karşısında az kalsın irkilecektim. “Çünkü seni görmek istedim.”

Nihayet gerçeği duymuştum ama keşke söylemeseydi diye geçirdim içimden. “Bunun olamayacağını sen benden daha iyi biliyorsun. Böyle davranmaya artık son vermelisin. Seninle çalışırım, arkadaşın sıfatıyla hep yanında olurum ama daha fazlası olamam.” Birden gözyaşlarına boğulacağımdan korktum. Yutkundum ve lafımı tamamlamaya odaklandım. “Evine git, Josh. Olman gereken yer orası.”

Çekip gitmeme izin verdi. Ben de dönüp arkama bakmadım.

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
KADTI

6

Ertesi gün yorgun uyandım, gözlerim kupkuruydu ve içlerine kum dolmuş gibi batıyordu. Gece yarısına kadar Governor Hotel’de kalmış, Kev’le ekibinin ihtiyacımız olabilecek tüm delilleri toplamasını izlemiş, küvetin taşma borusunun hizasına kadar kaynar suyla dolmasının ne kadar sürdüğüne bakmıştım. Ilaria’nın vücudunun taşıdığı su hacmini hesaba katsak bile suyun yeterince ısınması ve yükselmesi beklediğimden uzun sürmüştü.

“Küvetin içinde soğuk su olmasına imkân yok,” demişti Kev notlarına bakarak. “Buraya geldiğimizde su hâlâ normal banyo suyundan sıcaktı. Sadece sıcak suyu açmak suyun akış hızını ânında düşürür. Bu yüzden küvetin dolması normalden uzun sürer. Üstelik bu büyük bir küvet; uzunluğu yüz seksen santim.”

“Yani sevgilisi dokuz dakikada bu kadarını yapmış olamaz,” demiştim.

“Bana mümkün görünmüyor. Tabii kurban küveti önceden doldurmaya başlamadıysa.”

“Ama o zaman da küvete düştüğünde sırtında morluklar oluşmazdı. Su tampon görevi görürdü.”

“Ya morluklar başka bir şeyden olduysa? Mesela odanın genelinde yerler parke kaplı.”

Banyoda gürül gürül akan suyun sesi iki araya bir dereye sıkıştırmalarının mümkün olmadığı bir tartışmanın seslerini

bastırırken odada en ufak bir şiddet emaresi bırakmadan yaşanacak bir arbedeyi kafamda canlandırmaya çalışarak yatak odasıyla banyoda dolaşsam da canlandıramamıştım. Aklıma yatmıyordu, yine de eve gidip yatağında Josh Derwent'ı düşünerek sabahı sabah etmektense bu konuya kafa yormayı yeğlemiştim. Çıkmadan önce iyice yorulmayı beklemiştim ama o hâlde bile gözüme uyku girmemişti.

Hâliyle ertesi sabah Angus Cavendish'in yaşadığı Knightsbridge'in göbeğindeki o dar sokağa ayaklarımı sürüye sürüye girdiğimde iki gram enerjimin bile olmaması şaşırtıcı değildi. Matemli bir dudu sadakatsiz merhum eşi hakkında sorgulamanın karşıma çıkabilecek en keyifli ihtimallerden biri olduğu söylenemezdi.

Kapıyı açtığında onu şöyle bir süzdüm: Aşağı yukarı ellilerinde, alını açılmış, düşük omuzlu, kan çanağına dönmüş gözlerinin altında üç kat torba oluşmuş zayıf ve uzun boylu bir adam. Bunların hiçbirisi bir erkeği çekici kılacak özellikler değildi ama Angus Cavendish'in o perişan ve hırpani hâliyle kendine has bir çekiciliği vardı. Kumaş pantolon giymişti, yalınayaktı ve üstünde ilk gününde olmadığı apaçık belli olan, dışına çıkardığı, düğmelerinin yarısı iliklenmemiş çizgili bir gömlek vardı. Yanından öylece sarkan elinde cam bir bardak tutuyordu. Başparmağını bardağın içine sokmuş, diğer parmaklarıysa gelişigüzel bardağın altına doğru kıvrılmıştı; kendimi tanıtırken katıksız bir dehşetle bardağa baktım.

“İçki mi o?”

“Bu mu?” Bardağı kaldırdı ve sanki elinde olduğunun farkında bile değilmiş gibi bön bön baktı. “Hayır. Su.”

“Tamam. Bu sabah içki içtiniz mi?”

Bir elini kaldırıp yüzünü buruşturarak gözlerini ovuşturdu. “O kadar mı kötü görünüyorum? Cevap vermeyin.”

“Sizinle görüşmemiz gerekiyor,” dedim nazikçe. “Ama sorularıma cevap verecek vaziyette değilseniz görüşmemizin anlamı kalmaz.”

“İçki içmedim. Sizinle konuşabilirim. Tahmin edebileceğiniz üzere kimseyle konuşasım yok fakat ister bir gün ister beş gün bekleyelim bunun değişeceğini sanmıyorum.”

“Anlıyorum. Kısa kesmeye çalışacağım.”

İç geçirdi ve içeri girebileyim diye kenara çekildi. Merakımı gizlemeye gerek duymadan etrafıma bakındım; gelmeden önce tapu kayıtlarına baktığımdan burayı üç yıl önce dudak uçuklatan bir fiyata, tamı tamına beş milyon sterline aldıklarını biliyordum. Kensington’ın meşhur dar sokaklarındaki bu evlerden birinde yaşamak zenginlik ve yaşam tarzına dair apaçık bir beyan niteliğindeydi; eğer şehrin eteklerinde, bu denli revaçta olmayan bir muhitte yaşamaya razı olsaydınız bundan çok daha ucuza dört başı mamur bir malikânede oturabilirdiniz. Bu ev neresinden baksanız minicikti. Antresi yoktu, içeri adım attığımda kendimi küçük bir yemek odasında buldum. Az ileride mikroskobik, daracık bir mutfak vardı. Yemek odası Michelin yıldızlı bir restoranın özel konuklarını ağırladığı odalardan ödünç alınmış fikirlerle döşenmişe benziyordu, gerçi burada masanın etrafında sadece altı sandalyelik yer vardı. Duvarlar ahşap lambriyle kaplıydı ve masanın tepesine asılmış pirinç avize tam bir sanat eseri idi. Öyle ki bir servete mal olduğunu düşündüm. O anda Ilaria’nın iç mimar olduğunu hatırladım. Rolünün hakkını fazlasıyla vermişti. Havada pahalı bir oda parfümünün kokusu vardı fakat burnuma alttan alttan Angus’un hırpani kıyafetleri gibi oraya ait olmayan acı bir sigara dumanının kokusu çalınıyordu.

“Merdivenler arkada,” dedi o tarafı işaret ederek. “Üst kata çıkacağız.”

İnternette yaptığım araştırmalardan biliyordum ki hem altımızda hem de üstümüzde ikişer kat daha bulunuyordu:

Londra'nın en sıkış tepiş muhitlerinden birinde ellerinde daracak bir alan vardı fakat olabildiğince derine inerek ve yukarı çıkarak yer sorununu çözmüşlerdi. Penceresiz bir bodruma inmem gerekmediği için memnundum. Üst kattaki oturma odası pek hoştu; gözüme ilk çarpan gül rengi kanepe oldu. Şöminenin üstünde, saatlerce bakmaya doyamayacağım soyut bir tablo asılıydı. Angus'un bana kapıyı açmadan önce pencerenin kenarındaki Eames marka koltukta oturduğu belliydi. Koltuğun önceki evinden, hatta belki de bekârlık evinden kaldığını düşündüm çünkü erkeksi tarzı odanın geneline hâkim olan kadınsı havayla bağdaşmıyordu. Koltuğun yanındaki küçük pirinç sehpa ağızına kadar dolu bir kül tablasının yanı sıra bir paket Marlboro Red ve altın rengi bir çakmak duruyordu. Angus kendini koltuğa atarken beni de kanepeye buyur etti, ardından da alışkanlığın verdiği bir rahatlıkla paketten bir sigara çıkarıp yaktı.

"Şöyle oturun. Sonra da ne soracaksanız sorun." Tok, hırıltılı bir sesi vardı ya da en azından bugünlük böyleydi fakat şahsen bunu sigara tiryakiliğine yormaya meyilliydim. Ağır ağır konuşuyor, dudaklarından dökülen her kelimedenden zenginlik akıyordu. Üstü başı darmadağın olsa da kolunda pahalı bir saat, parmağında ise aile yadigârlarının yıllanmış dokusunu taşıyan altın bir mühür yüzüğü vardı. Demek ki zenginliği ailesinden geliyordu, bundan gocunmuyordu ve daha fazlasını kazanmakta da becerikliydі. Üstelik görgülüydü; gerçi görgü kurallarını ancak sigarasından uzun bir nefes çektikten sonra hatırladı.

"Bir şey alır mıydınız? İçecek bir şey? Sigara?" Paketi bana doğru uzattı.

"Almayayım, teşekkürler."

"Herhâlde sigara içmiyorsunuzdur?"

"İçmiyorum."

Sigara paketine şöyle bir baktıktan sonra üzerinde yazan uyarıyı okudu. “Sigara damarları tıkar. Bir de fotoğraf koymuşlar, bakın. İğrenç.”

Tıkalı damar –ağdalı, beyaz bir sıvının sızdığı kan kırmızısı bir tüp– bana önceki gece katıldığım otopsiyi hatırlattı. Bakışlarımı o görüntüden hemen çektim.

“Bugünlerde riskleri dillendirirken lafı hiç dolandırmıyorlar, öyle değil mi?”

“Muhakkak birileri üstünde işe yarıyordur.” Sigarasından derin bir nefes alıp üç tane kusursuz duman halkası üfledi. “Bana ne olacağı pek umurumda değil. Damarlarım tıkanacaksa da canıma minnet.”

“Bay Cavendish, eşinizin başına gelenlerden ötürü çok üzgünüm. Sizin için de çok zor olmalı.”

“Çok zor. Perişan oldum.” İncecik, mavi bir duman kıvrıla kıvrıla yükselip havada kayboldu. Adamın elleri titriyordu. “Şu dünyada bunun ne kadar korkunç bir his olduğunu tarif edebilecek tek bir kelime bile yok, ne desem eksik kalır. Bir baltayla ortadan ikiye bölünmüşüm de bir daha asla bütün olmayacakmışım gibi hissediyorum. Dün gece onun kokusunun sindiği bir gömleğe sarılarak uyudum ve sabah uyandığımda yanımda olduğunu sandım. Fakat bir daha asla yanımda yatmayacak. Asla. Yüzünü bir daha asla göremeyeceğim.”

“Bay Cavendish...”

“Bir dakika.” İşaret parmağını kaldırdı. “Bunu söylememe müsaade edin. Birine söylemem gerek. Onunki dünyanın en güzel gülüşüydü, Ilaria’nınki yani. Ama benim asıl sevdiğim, bir şeye canı sıkıldığında dudaklarını büküşüydü. Bütün siması değişirdi. Bir trajedi maskesi gibi. Sonra ben devreye girip de canını sıkkan sorunu çözdüğümde ya da ona ne kadar güzel olduğunu söylediğimde –artık duymaya ihtiyaç duyduğu şey her neyse– gözleri parlardı ve dudakları yukarı kıvrılırdı. Güldüğü bir sürü fotoğrafı var elimde ama üzgün olduğu bir

tane bile yok. Tek yapabileceğim hatırlamak ama günün birinde o hatıra da silinip gidecek. İnsan istemese bile unutuyor. Elinizden hiçbir şey gelmez. Dudaklarını sarkıtışını er ya da geç unutacağım. Kahretsin.”

Kendini hiç tutmadan, çaresizce ağlamaya başladı. Defterimi bir kenara bırakıp beklemeye koyuldum. Bir yandan da pencerenin kenarındaki sehpanın üzerinde duran fotoğraflara göz attım: Başköşede bir düğün fotoğrafı duruyordu. Yurt dışında, muhtemelen İtalya’da çekilmişti; arka planda yıkık dökük bir şato vardı ve tepeden peri ışıkları sarkıyordu. Fotoğraf siyah beyaz olmasına rağmen gelin ışık saçıyor, kameraya zafer kazanmışçasına gülümsüyordu. Angus ise ona katıksız bir hayranlıkla bakıyordu. Çok güzel bir çifttiler. Şimdi adamın saçları daha seyrek, yüzü çökmüştü. Matemin etkilerini hesaba katsam dahi yaşlandığı belliydi. Ilaria’nın Governor Hotel’e girişini, özgüvenini, baş döndüren güzelliğini düşündüm ve *Keşke listemdeki soruları Angus’a sormamamın bir yolu olsaydı*, diye geçirdim içimden.

Burnunu çekti, sonra da ayalarının dibiyle gözlerini silip toparlandı. “Kusura bakmayın. Kendimi tutamıyorum.”

“Sizi anlıyorum. Çok doğal,” dedim usulca. “Burada yanınızda kimse var mı?”

“Avukatım görüşmemiz esnasında yanımda olmak istedi ama gerek görmedim. Asistanım da bu sabah buradaydı.” Şaşırılmış görünüyor olmalıydım çünkü, “Maaş ödediğim insanlar dışında gelen birkaç arkadaşım da oldu,” diye ekledi. “Ama onları gönderdim. Kimseyi istemiyorum. Sadece *onu* istiyorum.” Kollarını kendine doladı, titriyordu.

Yapabileceğim en iyi şey bir an evvel sorularımı sorup onu yalnız bırakmaktı. Oturduğum yerde doğruldum.

“Dün öğleden sonra Governor Hotel’de olduğundan haberiniz var mıydı?”

GİZLİ ODA

Sigarasını söndürürken kaşlarını çattı. “Dün işe gitti. Çarşambaları ofisten çalışıyordu.”

“Her çarşamba mı?”

“Evet. Küçük bir şirket, sadece dört kişiler. O ve ortağı müşterilerle görüşmek ya da malzeme seçmek için sık sık dışarı çıkarlar. Yıllık izinde olmadıkları sürece çarşambaları ofiste bir araya gelmek gibi bir kuralları vardı.”

Bu da otel rezervasyonu için neden çarşamba öğleden sonralarını seçtiğini açıklıyor, diye düşündüm.

“O otele düzenli olarak gittiğini biliyor muydunuz?”

“Hayır.”

“Bunu sormak zorunda olduğum için çok üzgünüm ama eşinizin bir ilişkisi olduğundan haberdar mıydınız?”

Uzun bir sessizlik oldu. Hiç acele etmeden, oyalana oyalana bir sigara daha yaktı. Bir pencere açmak için yanıp tutuşuyordum.

Nihayet doğrudan gözlerimin içine baktı. “Evet. Haberdardım. Görmezden geldim. Mutlu olmasını istedim.”

“Bahsi geçen adamı tanıyor musunuz?”

“Sam. Evet, tanıyorum. Bir iş yemeğinde onları yan yana oturttum. Şirketim için bazı pazarlama stratejileri üzerinde çalışıyordu. Ilaria’nın ondan hoşlanacağını düşündüm.” Yüzünü buruşturdu. “Bu kadar hoşlanacağı aklıma gelmemişti tabii.”

“Bu ne zaman oldu?”

“Bir yıl önce. Her şey bir anda oldu. O gece gözüm üzerlerindeydi ve neler olduğunu hemen anladım. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. İlk görüşte aşka Fransızlar *coup de foudre* der. Kelimenin tam anlamıyla *yıldırım çarpması* demektir ve o gün olan da buydu. Durdurulamazdı.” Bana baktı. “Başınızdan hiç böyle bir olay geçti mi? Birine görür görmez âşık oldunuz mu?”

“Hayır.”

“Ben de olmadım ama gördüğümde anladım. Gözden kaçırmam mümkün değildi. Sam’le tanıştınız mı?”

“Henüz değil.” Onu sona saklıyordum. Baş –ve şimdilik tek– şüpheliyle aynı odaya girmeden önce öğrenebileceğim ne varsa öğrenmek istiyordum.

“O... hoş biri. Ilaria’nın ondan etkilenmesini yadırgamadım.”

“İlişkileri o zaman mı başladı?”

“Duygusal olarak evet. Fiziksel olaraksa bir müddet sonra.”

“Peki siz ne zaman öğrendiniz?”

“Ilaria gelip bana anlattığında.” Sigarasını söndürürken kaşlarını çattı. “Buna inanmakta zorlanabilirsiniz ama dürüst davranmak istedi. Bu bir ihanet değildi, saygı meselesiydi. Aralarında bir şeyler geçebileceği ihtimalinden de bahsetti, geçtiğinde de gelip haber verdi.”

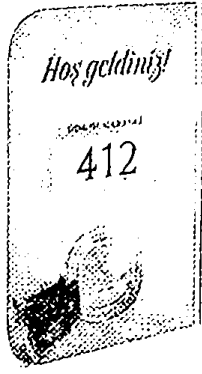
“Canınız yanmış olmalı.”

Tebessüm etti. “Zor oldu ama düşmanca bir tepki verip güvenini kaybetmek daha kötü olurdu. Bunun benim için ne kadar zor olduğunu ona söylemedim. Umursamadığımı düşünmesine izin verdim. Mutlu olabilmek için buna ihtiyacı vardı, tıpkı bir mücevher için yanıp tutuştuğunda ya da bir ülkeye gitmek istediğinde olduğu gibi. Tutkuları vardı. Benim görevimse isteklerini elimden geldiğince yerine getirmektir.”

“Çok sevgi dolu bir eşmişsiniz.”

“Onu kaybetmek istemiyordum,” dedi Angus Cavendish usulca. “Sırf onu kaybetmemek uğruna ne isterse yapardım.”

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
NADTI

7

"**H**epimiz çarşamba öğleden sonraları burada olmayacağını bilirdik. Son derece normal bir durumdu." Dally Field, Ilaria Cavendish'in ofisinde bir bacağını altına almış oturuyordu. Yirmi üç yaşındaydı ve porselen bebeklere benziyordu; teni kaymak gibiydi, göz kalemi kusursuzdu. Kıyafeti muhafazakârdı. İçine beyaz bir gömlek, üstüneyse siyah bir jile giymişti ve saçlarını tepesinde dağınık topuz yapmıştı ama kollarında ve bacaklarında çalakalem karalamaları andıran bir sürü minik dövme vardı. Kulaklarının içini ve dışını yıldızlardan, çiçeklerden, minicik mineli bir gözden ve kulak kepçesine kısıtılmış ince pırlanta halkalardan oluşan takılar süslüyordu. Burnunda da küçük bir halka vardı. Onun yanında kendimi acayip sıkıcı hissettim.

Dally, Ilaria'nın asistanıydı ve şu anda Cavendish Hickey şirketinin ofisinde bulunan tek personeldi. Bir iş merkezinin tek katını kaplayan üç kasvetli odadan daha gösterişli bir yer bekliyordum fakat Dally'nin dediğine göre burası numuneleri getirttikleri, teknik planları çizdikleri ve idari işleri yürüttükleri bir çalışma alanıydı. Müşteriler buraya uğramıyordu. Ilaria ve ortağı Jennifer Hickey onlarla barlarda, restoranlarda veya evlerinde görüşüyordu. Dördüncü çalışan yarı zamanlıydı ("çünkü, şey, çocukları falan var işte?") ve fatura kesme, muhasebe ve vergi gibi sıkıcı ama elzem işlerle ilgileniyordu.

"Peki adı ne?"

“Anne Pusey.”

Durdum. “İlaria’nın otelde kullandığı isim bu.”

“Öyle mi?” Dally sıkılmışa benziyordu, gerçi her şeyden çabucak sıkılıyormuş gibi bir hâli vardı. Patronunun ölümüne şaşırdıysa bile üzerinden daha yirmi dört saat geçmemiş olmasına rağmen haberi pekâlâ sindirmiş görünüyordu. Sosyal medya fenomenlerinden aşına olduğum fakat ne buraya ne de Amerika’ya ait olan melez bir aksanla, alçak sesle konuşuyordu.

“Çarşamba günleri nereye gittiğini sana söyler miydi?”

“Hayır. Acil bir durum çıkması hâlinde ona telefonla ulaşabileceğimi söylerdi ama aramamam gerektiğini bilirdim. Bölmek istemezdim.”

“Neyi bölmek istemezdin? Nereye gideceğini sana söylemiyormuş ki?”

Dally gülümsedi. “Kendim çözdüm. Çarşamba günleri buraya çok güzel kıyafetlerle gelirdi. Yani hep güzel giyinirdi ama çarşambaları seksi elbiselerle topuklu ayakkabılar giyerdi. Pahalı iç çamaşırları giydiği belli olurdu ve parfüm şişesini kafasından aşağı boca etmiş gibi kokardı. Çarşambaları hep heyecanlı olurdu, yani en azından ilk birkaç ay öyleydi. Mutluydu. Biriyle görüştüğünü tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yoktu. Gitme vakti geldiğinde de arkasına bile bakmazdı. Buluşacağı kişiyle sözleştikleri saatte orada olma konusunda çok titizdi. Kapıdan resmen koşarak çıkardı. Biraz ironik kaçacak ama buluşacakları yere gitme telaşından gözü öylesine hiçbir şey görmezdi ki bir gün bir arabanın ya da otobüsün altında kalacağını düşünürdüm, o yüzden ölüm haberini aldığım da kaza geçirdiğini sandım. Cinayete kurban gitmesini beklemiyordum ama ölmesine de şaşırmadım, anlatabiliyor muyum?”

“Bu tür haberlerin hazmedilmesi bazen zaman alır.”

“İnkâr aşamasında falan değilim.” Omuz silkti. “Sanırım bir süredir işlerin rayından çıkmasını bekliyordum. Gerçi benim yaşımdakiler için hayat zaten böyle. İşinden olursun ya

da aniden taşınmak zorunda kalırsın veya biri gidip durduk yere bir savaş çıkarır ve her şeyin fiyatı bir anda iki katına çıkar. Cinayet tabii ki ekstrem bir durum. Gerçek suç podcasti gibi ama sanki ben de içindeyim? Bu konuşma bile gerçeküstü ama nedense tanıdık geliyor. Sanki bir parçası değilmişim de dinleyicisiymişim gibi.”

“Travmatik bir olay yaşadığında böyle şeyler olabilir.”

“Gerçekten mi?” İlk kez ilgiyle baktı. “Sanırım şoktayım. Hiç bu açıdan düşünmemiştim.”

Konuyu esas bilmek istediklerime getirmeye çalıştım. “Yani çarşambaları herkesin ofiste olması gerekiyordu, öyle mi?”

“Evet. Ofiste birilerinin bana eşlik ettiği tek gün.” Dally tırnak etleriyle oynamaya başladı. “Bu işe girdiğimde tek başıma çalışacağım aklımın ucundan bile geçmemişti. Kuryeleri içeri alacak, telefonlara bakacak birine ihtiyaçları var ve o kişi benim. Yaratıcılığımı kullanabileceğim bir iş değil.”

“Burada tek başına olmaktan rahatsız mısın?”

“İçe dönük biriyim, yani pek takmıyorum.” Omuz silkti. “Çok kitap okuyorum. Çizim yapıyorum. Canım isterse erkek arkadaşımı arıyorum ve kimsenin umurunda olmuyor.”

Masasının arkasındaki pencerenin pervazında, çeşitli *vintage* kaplara ekilmiş saksı bitkilerinin arasında kalmış bir fotoğraf vardı: Dally ve arkasında duran iri yarı bir adam. Adam bir kolunu kızı sahiplenircesine boynuna dolamıştı ve kolu boydan boya dövmelerle kaplıydı, dazlaktı ve her iki kulağına da bir sürü *piercing* takmıştı fakat tatlı bir gülümsemesi vardı. Ortak bir hobilerinin olması güzeldi. Bu hobi vücut modifikasyonu olsa bile.

“Jen’le Ilaria’ya arada sırada fikir verdiğim de oluyor, sunumlarda zorlandıklarında falan. Biraz boş bir iş ama özgeçmişimde iyi duracak. İşe gireli bir yıldan biraz fazla oldu ve iyi görünmesi için burada biraz daha kalmam lazım ama belki de bu olaydan sonra iş değiştiririm. Ilaria’dan sağlam bir referans

mektubu almayı umuyordum ama şimdi Jen'e muhtacım ve o, bu sektörde Ilaria kadar tanınmıyor."

"Bunu ben de fark ettim. Şirket hakkında dergilerde çıkan yazılarda ön planda olan hep Ilaria'yımış."

"Evet, Jen göz önünde olmayı pek sevmez ama Ilaria bayıldı. Ölünün arkasından kötü konuşmak gibi olmasın da şu halkla ilişkiler ajansıyla anlaşılan oydu ve yaptığımız işi sanki çok sıra dışı bir tasarımcıymış gibi allayıp pullayarak anlatırdı. Oysa yaptıkları çoğunlukla arkadaşlarının daireleriydi. Kendi evini sil baştan dekore edip tüm masrafı şirkete yıktı. Bu tam bir yılını aldı. Ama sonra eserini göstermek için insanları evine davet etmeye başladı ve o sayede bir sürü iş bağladı, yani sanırım işin kuralı bu. Bir süre sosyal medya da kullandı, evinin fotoğraflarıyla gittiği tatillerde çekilen fotoğraflarını falan paylaştı ama kocası özel hayatının internete dökülmesinden hoşlanmadığı için sonunda hesabını kapadı. Fakat buna çok ağladı. Takipçilerinin olmasını, giydiklerine ya da evindeki yeni mobilyalara övgüler yağdırılmasını seviyordu. Sanırım kendini onaylanmış hissediyordu."

"Onunla çalışmak nasıldı?"

Dally öne doğru eğilip sadece dudaklarını oynatarak, "Tam bir sürtüktü," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Başlarda o kadar berbat davranıyordu ki birinci ayın sonunda az kalsın istifa edecektim. Sonra ona alıştım. Lütfen demez, hiçbir şey için teşekkür etmezdi. Acayip şımarıktı. Sürekli aralıklı oruç, diyet falan yapmanın peşindeydi ve açlık başına vurunca iyice çekilmez birine dönüşüyordu. Ama istediğinde cazibesini konuştururdu. Bir süre sonra bana biraz daha iyi davranmaya başladı. Aslında ona faydam dokunabileceğini anladığında tavırları değişti. Fakat hiçbir zaman öyle arkadaş falan olmadık. Özel hayatını hayatta benimle paylaşmazdı."

GİZLİ ODA

Anlaşılan Dally'den öğrenebileceğim tek şey gözüne çarpan ayrıntılardı fakat bu bile hiç yoktan iyiydi çünkü düşüncelerini fütursuzca dile getiriyordu. "Çarşamba öğleden sonraları ofisten ayrılmaya ne zaman başladı?"

"Şubat gibi?" Dally kaşlarını çattı. "Öncesinde bayağı zor bir dönemden geçti. Çok kilo verdi, sürekli kusuyordu ve hep yorgun olduğundan yakınıyordu. Önce hamile olduğunu düşündüm ama Jen, Ilaria'nın çocuk istemediğini ve blumiasının nüksettiğini söyledi. Dünyanın geri kalanı gibi o da antidepresana başladı. Ofise gelir, sonra da oturup ağlardı. Buradaydı ama çalıştığı yoktu. Sadece... saklanıyordu."

Bunu not ettim. Angus'un anlattıklarına bakılırsa bu, Sam Blundell'in cazibesine karşı koymaya çalıştığı döneme denk geliyordu ama yine de Ilaria'nın mizacına tersti. Peki ya bunun Sam'le bir ilgisi yoktuysa? Ya başka bir şeyler dönüyorduysa?

"Saklanıyordu derken... sence kimden veya neyden saklanıyordu?"

"Bilmiyorum."

"Korkmuş gibi bir hâli var mıydı?"

Dally bir an düşündü. "Şey... olabilir. Bazen işe geldiğimde onu ofiste bulurdum, sanki geceyi burada geçirmiş gibi. Dü-rüst olmak gerekirse kocasıyla arasının bozulduğunu düşündüm. Adam onu sık sık arardı. Hediyeler gönderirdi. Hermès marka çantalar, mücevherler, en sevdiği restoranlardan yemekler. Hatta bir keresinde tablo bile gönderdiği oldu. Adam çok ilgiliydi ama bu durum Ilaria'yı mutlu etmek yerine canını *daha da* sıkıyordu sanki."

Bu Ilaria'nın, Sam'e karşı beslediği duygulara boyun eğmesiyle fakat yaptığını bir türlü içine sindirememesiyle örtüşüyor, diye düşündüm.

"Peki ne değişti?"

"Neşesi yerine geldi. Nihayet. Yine de toparlanması birkaç ay sürdü. Çarşambaları diğer günlerden daha kötüydü. Hepi-

miz diken üstündeydik. Sonra canını sıkan şeyi aşmış gibi bir hâle büründü. Eski Ilaria geri döndü. Evet, huysuzun tekiydi ama aynı zamanda matraktı da.” Dally kollarını kavuşturdu. “Anlattıklarımın ondan hoşlanmıyormuşum gibi gelebilir ama onu severdim. Onu mutlu etmeye çalışmak hoşuma giderdi. Gününe renk katıyordu, anlatabiliyor muyum?”

“Bildğin bir düşmanı var mıydı? Ondan hoşlanmayan biri?”

“Onu öldürmek isteyecek biri mi? Bildğim kadarıyla yoktu. Yaptığı işten memnun kalmayanları soruyorsanız onların sayısı da bir elin parmağını geçmezdi. Gerçi onu fikirlerini çalmakla suçlayan birkaç tasarımcı vardı ama hepimiz birilerinden ilham alırız, öyle değil mi? Aslında yaptığı yanlış değildi. Tek sorun, Ilaria’nın tırt bir tasarımcı olmasıydı.”

“Tırt mı?”

“Vasat işte. Ne en iyisi ne de en kötüsüydü. Asıl iyi olduğu konu, müşterilere kendilerini özel hissettirmesiydi. Bu iş Ilaria için aslında biraz hobi gibiydi, hâliyle bazen asabiliyordu. Çuvalladığı ya da ilgisini kaybettiği birkaç defasında Jen araya girip müşterilerin gönlünü almak zorunda kalmıştı. Esas tasarımcı olan Jen’dir.”

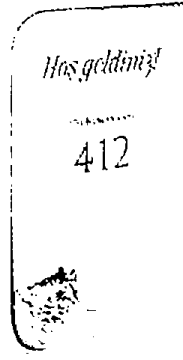
“Jen şimdi nerede?”

“Yolda. Bali’den dönüyor. On gündür oradaydı. İlham almaya gitmişti. Onu arayıp Ilaria’nın ölüm haberini verdim, o yüzden biliyor. Bana sürekli mesaj atıp cevaplayamayacağım sorular sorup duruyor.” Dally etrafına bakındı. “Burası ne olacak bilmiyorum. Faturaları ödeyen Ilaria’nın kocasıydı. Eğer o kirayı ve masrafları ödemezse ofisi açık tutmamızın imkânı yok. Jen’in Ilaria’ya tahammül etmesinin esas sebebi maddi açıdan ona bağımlı olmasıydı. Bir keresinde ona bunu sordum ve Angus şirketi finanse etmeseydi uzun zaman önce batmış olacaklarını itiraf etti.”

“Angus, Ilaria’ya çok düşkün görünüyordu,” dedim.

“Aman Tanrım, hem de nasıl. Gerçi Ilaria da ona düşkündü. Sadece adam zengin olduğu için de değildi. Ne zaman onları birlikte görsem Ilaria’nın nasıl da başka birine dönüştüğüne şaşardım. Adamın fikirlerini önemser, etrafında dört dönerdi. Bu bir güç meselesiydi. Kimin sözünün geçtiğiye apaçık ortadaydı. Ilaria’ya haddini bildirebilen tek kişi kocasıydı.” Dally bir an için dalıp gitti. “Yaşlı erkeklerden hoşlandığımdan değil ama o adam gerçekten çekiciydi ve ofise gelmesini dört gözle beklerdim. Tabii bunun hiçbir önemi yoktu. Gözü Ilaria’dan başkasını görmediği için beni hiç fark etmezdi. Ilaria’nın ölümüyle nasıl başa çıkacak hiç bilmiyorum.”

8

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
NARTI

Öğle yemeğinden sonra yorgunluğumu ve keyifsizliğimi üstümden atamamış bir hâlde ofisten ayrılırken Derwent peşimden koridora çıktı.

“Nereye gidiyorsun?”

“Sam Blundell’la görüşmeye. Unuttun mu yoksa?”

Zaten ters ters bakıyordu fakat şimdi kaşları daha da çatıldı.

“Tek başına mı? Kesinlikle olmaz. Yanına birini alman lazım.”

“Neden?”

“Çünkü vakanın baş şüphelisiyle görüşmeye gidiyorsun ve onun evine tek başına gitmen senin için tehlikeli olabilir.”

“Tehlikeli mi?” diye tekrarladım. “Sen ciddi misin?”

“Benimle hemfikir değil misin? Tanrım, Maeve, sanki dünyada kötülük kol gezmiyormuş da başına bir iş gelmesi imkânsızmış gibi takılıyorsun. Ortada bu riski almanı gerektirecek bir neden yokken bir şüphelinin evine tek başına gitmeni istemiyorum.”

“Peki ne yapmamı istersin? Benimle gelmeyi mi düşünüyordun?”

“Gelemem.”

Kendime buna sevinmem gerektiğini söyledim. Doğrudan gözlerimin içine bile bakamıyorken onunla baş başa vakit geçirmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum. O ara sokakta yaptığımıza benzeyen bir konuşmayı daha kaldıramazdım.

GİZLİ ODA

Ayrıca bir daha bana dokunmaya kalkışırsa onu durduracak gücü bulabileceğimden de emin değildim.

“Pekâlâ. Yanıma kimi alayım?”

“Kimin müsait olduğuna bakayım. Burada bekle.” Ofise geri döndü. Ben de telefonumdaki mesajlara bakarak oyalandım. Evet, aşırı korumacı davranıyordu fakat o benim patronumdu ve sonradan başına ekşimesinler diye işini iyi yapmaya çalışıyordu, yani endişelenmeme gerek yoktu.

Derwent geri döndüğünde telefondaydı ve yüzü kireç gibiydi. Az evvel de sinirleri tepesindeydi fakat bu başkaydı.

“Tamam, bakacağım. Bir dakika.” Telefonu kulağından uzaklaştırırsa da hattın diğer ucundaki kişinin ne konuştuğumuzu duymasını istermiş gibi eliyle ahizeyi kapamadı. “Maeve, sence annenle baban bizim için Thomas’ı okuldan alabilir mi? Melissa’nın bir danışanı gelecekmiş ve adamı geri çevirmek istemiyor.”

Telefonun diğer ucunda tiz bir yaygara koptu, Josh kısa bir süre dinledi.

“Tamam.” Sonra da bana dönüp, “Yani danışanını geri çeviremezmiş,” dedi.

“Tabii. Eminim onu okuldan memnuniyetle alırlar.” Thomas’ı görmek istediklerini zaten söylemiştim. Josh’la Melissa’nın başlarını kaşıyacak vakitleri olmadığına daha önce de onu birkaç kez okuldan almışlardı.

“İstediğin oldu mu?” Yine Melissa’yla konuşuyordu. Gözlerini yumup iki parmağıyla burun köprüsünü sıkarak onu dinlemeye devam etti. Bir yandan da araya girmek için fırsat kolluyordu. Nihayet, “Söylediğim gibi üç buçukta toplantım var,” diyebildi. “Toplantıyı ekemem. İşim biter bitmez eve gelirim. Yola çıktığımda da Kerriganlardan onu eve bırakmalarını isterim.”

Bir yaygara daha.

“Evet. Evet, biliyorum. Çok sürmez. Beş buçuk gibi.”

Bir kez daha sessizleştirdi ve alt dudaklarını dişlemeye başladı.
“Elimden geleni yaparım.”

Telefonu kapadığında bir saniye boyunca ekrana bön bön baktıktan sonra bana döndü. Gözlerinin ferisi sönmüştü.

“Melissa’nın Thomas’ı benimkilerin almasını sorun etmeyeceğinden emin misin?”

“Hayır ama aklına daha iyi bir seçenek gelmedi.”

“Başına dert açmak istemiyorum,” dedim tereddütle.

“Açmıyorsun. Zaten ne yapsam yaranamıyorum. En azından Thomas mutlu olacak.”

“Josh.” Sesindeki keder beni dehşete düşürmüştü, o ise kafasını iki yana sallamakla yetindi.

“Kurcalama, Maeve. Bir kere de kurcalama. İmdatıma yetiştin ve bunun için sana minnettarım.”

Pekâlâ. Ağzımın payını almıştım. Tek yapabileceğim ona ayak uydurmaktı. “Anneleri aramamı ister misin?”

“Ben ararım. Bu benim sorumluluğum.”

İç geçirdim. “Yani annemi daha sonra aramam gerekecek. İki günde bir arayıp rapor vermezsem başımın etini yiyor. Ona kalsa her akşam aramamı ister.” Tereddüt ettim. “Melissa nasıl? Sesi stresli geliyordu.”

Yine kafasını iki yana salladı. Neredeyse refleks gibi anlık bir hareketti. *İdare ediyor* der gibi değil de *hayır, seninle onun hakkında konuşmak istemiyorum* der gibi. Derwent bir şey diyemeden Georgia Shaw paltosunu giyerek arkasındaki kapıdan çıktı. Metropolitan Polis Teşkilatı’nın en göz alıcı polis memurunu görünce morali bozuldu. Liv’i bekliyordum, Georgia’nın müsait olduğundan haberim yoktu.

Zamanla Georgia’yla çalışmaktan keyif alır olmuştum fakat iyi bir polis memurunda görülen içgüdülerden neredeyse tamamen yoksundu. Ayrıca en söylememesi gereken şeyi pat diye söylemekte üstüne yoktu. Yine de eğlenceli biriydi, sadıktı ve çalışkandı. Derwent onu bir ayak bağı, hatta bazen de mes-

GİZLİ ODA

lektaşları için bir tehlike olarak görürdü. Şayet Georgia'dan benimle gelmesini istediye gerçekten çaresiz kalmış olmalıydı. Georgia'nın, listesinin en başındaki isim olmasına imkân yoktu.

“Geldim! Kusura bakmayın. Resmen asırlar sürdü ama işim anca bitti.” Sonra da Derwent'a ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle bakıp, “Sonra görüşürüz,” diye şakıdı.

“Siz döndüğünüzde ben çıkmış olacağım.” Derwent onu terslemek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı.

“Ya. O hâlde yarın görüşürüz.” Her zamanki gibi havaiydi ve Derwent'ın neyi nasıl söylediğine aldırmadan saçlarının dolgun dalgalarını düzeltmeye odaklandı. Ya Derwent'a alışmıştı ya takmıyordu ya da Derwent'ın kabalık ettiğinin farkında değildi. Keşke ben de onun gibi olabilseydim.

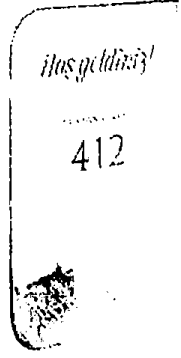
“Sam Blundell'in ağzından işimize yarayabilecek bir şey alabilirsen beni ara,” dedi Derwent bana. “Onu gözaltına almamızı gerektirecek sağlam bir sebep olmadıkça adamı tutuklamaya kalkışma. Henüz suçlama yöneltebilecek durumda değiliz ve şu anda bizimle iş birliği yapıyor. Bu fırsattan istifade edelim. Onu tutuklayıp sonra sırf işi aceleye getirdik diye serbest kalmasına göz yummak istemiyorum.”

“Tamam.” Ben de aynen öyle düşünmüştüm.

“Pekâlâ. Ve Maeve? Teşekkürler.” Sesi sertti ve aniden dikkat kesilen Georgia'ya ikaz niteliğinde bir bakış attı.

“Lafı bile olmaz.” Asansörün düğmesine bastığım anda kapılar açıldı ve Georgia'yla asansöre bindik. Kapıların kapanmasıyla gözden kayboluşumuzu izlerken Derwent'ın suratı asıktı. Asansör sarsılarak harekete geçtiğinde duvara yaslanıp derin bir nefes aldım. Josh Derwent'ın yanından uzaklaşmayı başardığımdan şimdi nefes almak daha kolay geliyordu.

9

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
HARTI

Sam Blundell, Batı Kensington'daki kırmızı tuğlalı bir apartmanın ikinci katında, geniş mi geniş, yüksek tavanlı ve pek az eşyalı iki odalı bir dairede yaşıyordu. Modern ve sade bir evdi. Ne bir dağınıklık vardı ne de bir fotoğraf. Hâliyle karşımdaki tekli koltukta dimdik oturmuş, kıpırdanmamaya çalışan bu adam hakkında hiçbir ipucu vermiyordu. Mutfak bile mutfak aletlerinin gizlendiği türdendi; tezgâhın üstünde meyve kâsesinden başka ne bir tost makinesi ne de bir su ısıtıcı vardı. Ev sanki bile bile ruhtan yoksun bırakılmıştı. Bana bir şeyi anımsattı ama ne olduğunu çıkaramadım.

Sam beyaz bir tişört, siyah eşofman altı ve ayak parmaklarıyla takıntılı bir şekilde ritim tuttuğundan gözümü bir türlü alamadığım kalın, beyaz spor çoraplar giymişti. Mutsuz görünüyordu ama Angus Cavendish kadar sarsılmamıştı sanki. Ilaria'dan çok kendisi için endişelendiğini sezer gibi olunca meraklandım.

“Besbelli baş şüpheli benim. O kadarını biliyorum.” Gerince yutkunmasıyla âdemelması yükselip alçaldı. Köşeli çenesi ve belirgin elmacık kemikleri kamera kayıtlarında olduğu kadar çarpıcıydı ancak çehresi hareketlendiğinde beklediğimden çok daha ilgi çekici birine dönüşüyordu; dimdik bakışları ve gür kaşlarıyla pekâlâ yakışıklı denebilirdi. Ayrıca sandığımdan daha gençti; söylediğine göre otuz yaşındaydı. Bizi içeri aldığı anda Georgia adamın arkasından gözlerini iri iri açıp kaşlarını

GİZLİ ODA

oynatmıştı. Bense olanca mesleki ciddiyetimle ona kaşlarımı çatmıştım. “Tek söyleyebileceğim, şayet bunu ben planlamış olsaydım ellerimi böyle haşlamazdım.”

Sargılı elleri vurulmuş kumrular gibi öylece kucağında duruyordu. Her şeyden şüphe eden bir tip olduğumdan hastanede esneyip duran bir doktorla konuşmuştum. Adam Sam’in iki elinde de ciddi hasar olduğunu ve muhtemelen deri graftına ihtiyacı olacağını teyit etmişti. Yani başka bir konuda yalan söylüyorsa bile yaraları konusunda numara yapmıyordu.

“Bunu kendinize nasıl yaptınız?” diye sordum.

Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. “Onu küvetten çıkarmaya çalışırken tabii ki.”

“Öldüğünü biliyor muydunuz?”

“O anda değil.”

“Odaya girdiğiniz andan itibaren olup biten her şeyi anlatın lütfen.”

Sam o gün neler yaptığını çoktan anlatmıştı. Her çarşamba olduğu gibi işten erken çıkıp otele geçmiş, anahtarını alıp her zamanki odalarına çıkmıştı. Tek omzunu kaldırdı ve suratını acıyla buruşturdu. “Odaya girdiğimde onu göremeyince adıyla seslendim. Banyonun kapısı kapalıydı. Yerde kıyafetlerini görünce muhtemelen banyodadır diye düşünerek paltomla ceke-timi çıkarıp yatağa fırlattım.”

Onları görmüştüm. Buruşmuş hâlde düştükleri yerde duruyorlardı.

“Banyonun kapısını tıklattım,” diyerek konuşmayı sürdürdü Sam, “ayrıca akan suyun sesini de duyabiliyordum ama onu duyamadım. Elimi kapı koluna attığım anda kapı açıldı ve onu gördüm, çırılçıplak vaziyette suyun içindeydi. Bayıldığını falan düşünüp boğulduğunu sandım. Musluğu kapadım ve küvetin tıpasını çekmeye çalıştım ama nasıl yapacağımı bulamadım. Bir kol vardı ama ben... yani küveti hiç kullanmazdık, o yüzden nasıl çalıştığını bilmiyordum.”

Hikâyeyi anlatış tarzı çok tekdüzeydi ve önceden prova edilmiş gibi bir his uyandırıyordu. Bu şaşkın bakışları aynanın karşısında mı çalışmıştı yoksa yaşadığı şok yüzünden mi ne yaptığını anlatırken sesi robot gibi çıkıyordu merak ettim.

“Suyun sıcak olduğunu biliyordum ama elimi içine daldırana dek ne kadar sıcak olduğunun farkına varmadım. Ilaria’yı tutmakta zorlanıyordum. Nihayet başından yakalayıp da kafasını yüzeye çıkardığımda kafa derisini kafatasından ayırdığımı fark ettim ve onu tekrar küvete bıraktım. *İğrençti*. Kâbus gibiydi. Yemin ederim ki sert davranmadım ama derisi parçalanıverdi.” Ürperdi. “Sonra onu omuzlarından tutup kaldırmayı denedim ama parmaklarım o kadar çok acıyordu ki tutamadım. Zaten ellerimin yandığını da o anda fark ettim. Başta anlamadım çünkü Illy’den başka hiçbir şey düşünemiyordum ama çok geçmeden acıya dayanamaz hâle geldim. Onu sudan çıkarmaya yarayacak bir şey bulabilirim umuduyla etrafıma bakındım ama hiçbir şey yoktu. Ardından koridora fırlayıp yardım istedim. Kimse imdadıma koşmayınca da odaya dönüp resepsiyonu aradım.”

“999’u aramadınız mı?”

“Hayır.” Şaşırılmış görünüyordu. “Orayı mı aramalıydım? O anda aklıma gelmedi. Gerçi resepsiyonist o işi benim yerime halletti.”

“Banyoya girmeden önce başka bir şey yaptınız mı?”

“Hayır.”

“Yani odaya girmenizle onu bulmanız neredeyse bir oldu.”

“Bir şey söylemek zor. Aradan en fazla birkaç dakika geçmiştir herhâlde?” Alnı samimi bir gayretle kırıştı.

“Peki, gözünüze çarpan bir şey oldu mu? Olağan dışı bir şey? Tabii Ilaria’nın banyoda olmasını saymazsak.”

“Pek dikkat ettiğim söylenemez. Banyoda olması da bana garip gelmedi. Neden olmasın ki, değil mi? Zaten geç kalmıştım. Şeyden... önce yıkanmak istediğini sandım.” Duraksadı. Sıkıntılı görünüyordu. “İlla söylemem mi lazım?”

GİZLİ ODA

“Seksten önce.” Georgia’nın yanımda tepki verdiğini hissettim: Kıkırdamamak için kendini tutuyormuş gibi küçük bir titreşim. *Derwent burada olsaydı bunu ondan duyardım*, diye düşündüm, sonra bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım.

Yüzü kızaran Sam başını önüne eğdi. “Sanırım öyle.”

“Ilaria Cavendish’le evlilik dışı bir ilişkiniz vardı.”

“Evet.”

“Ne zamandan beri?”

“Şey.” Sesi iyice alçalmıştı. Başını önüne eğip ellerine baktı. “Şubat ayından beri.”

“Ne zaman tanıştınız?” Georgia elini çenesine yaslamış, adamı büyülenmiş gibi dinliyordu. Aşk hikâyelerini severdi.

“Geçen sene Noel’den önce. Bir yemekte yan yana oturduk.” Sam huzursuz görünüyordu. “Kocasının şirketiyle iş bağlamaya çalışıyordum, o yüzden ne yaptım ne ettim kendimi davet ettirmeyi başardım.”

“Sonrasında ne oldu?”

“Aramızda bir... çekim oldu. Karşılıklı. Ama evli olduğunu biliyordum tabii, o da zaten daha en başında flört ihtimaline bütün kapıları kapadı. Birlikte hoş bir akşam geçirdik. Hepsi bu kadardı.”

“Ya sonra?”

“Sonra... bilmiyorum. Ofisimin yakınlarındaki bir sokakta birkaç kez rastlaştık. İş yerlerimiz yakındı, yani karşılaşmamız o kadar da şaşırtıcı değildi. İkimizin de başka bir yere gitmesi gereken ve randevu saatine kadar zaman öldürmek istediğimiz bir akşam birer kadeh içmeye gittik.” Sargılı ellerinden birini havada şöyle bir salladı. “Sonrası kendiliğinden gelişti.”

“Böylece her çarşamba buluşmaya başladınız?”

“Onun fikriydi. Her şeyi o ayarladı. Otel rezervasyonunu o yaptırdı.” Gittikçe huzursuzlanıyordu. “Benim tek yaptığım ona ayak uydurmak oldu. Yani... ondan acayip hoşlanıyordum.

JANE CASEY

Fakat yaşadığımız şey bana hiçbir zaman gerçekmiş gibi gelmedi. Fantezi gibiydi.”

“Sizin fanteziniz mi?” diye sordum.

“Onun.” Omuz silkti. “Ben de gayet istekliydim ve birlikte harika zaman geçirirdik ama zaman zaman bunun benimle hiçbir alakası olmadığı hissine kapılırdım. Muhtemelen size tuhaf gelecektir ama yatakta nelerden hoşlandığı dışında onunla ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Bir daha ne zaman buluşacağımız ve birbirimize neler yapmak istediğimiz hakkında konuşurduk ama onun ötesinde? Hiçbir şey.”

“Yani gerçek bir ilişki değildi,” dedi Georgia ve adam başıyla onayladı.

“Aynen öyle. Ne zaman onunla başka bir şeyden –evliliğinden, arkadaşlarından ve hatta işinden– konuşmaya çalışsam beni sustururdu. Kendimi kişisel antrenör ya da kuaför gibi hissedirdim. Onunla seks yapmak için oradaydım, dahası yoktu. Onun tipiymdim ve işini görüyordum ama aslında beni zerre kadar önemsemiyordu.” Gülümsemeye çalıştı. “Tanrım, kulağa çok acınası geliyor, öyle değil mi? Kaldı ki ona hayır diyebilirdim. Hayır demeliydim. Gerçekten değer verdiğim bir kız arkadaşım var.”

“O hâlde neden hayır demediniz?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Gururum okşandı sanırım. Ayrıca bir noktada biteceğini biliyordum. Illy bu defteri kapayana kadar beklemeyi sorun etmedim. Böylesi onu üzmekten daha kolay geldi.”

O böyle söyleyince bu dairenin bana neyi hatırlattığını anımsadım: Bir realite şovun arka planını. Burası nötr bir alandı ve Sam karşısındaki ona ne tür bir rol biçmek istiyorsa o role girebilecek biriydi. *Onun tipiymdim ve işini görüyordum.* Bu ilişkide insanın içini karartan bir hesap kitap vardı ve her nedense Angus’un tarif ettiği o yıldırım aşkıdan çok daha rahatsız ediciydi.

“Ilaria nasıl biriydi?” diye sordum.

GİZLİ ODA

“Tam bir prenesti. Her şeyin dilediği gibi olmasını isterdi,” dedi ağır ağır konuşarak. “Standartları çok yüksekti. Onu mutlu etmek için elimden geleni yapardım.”

“Ne tür şeylerden mutlu olurdu?”

“Yatakta mı?” Yine kızarıp bozardı. “Bilmiyorum. Sıradan şeyler işte.”

“Peki ya sıra dışı şeyler?”

“Ne gibi?”

“Hiç ona vurdunuz mu?”

“Hayır, ben...” Cümlesi yarıda kesildi. “Kahretsin. Birkaç kez ona sert davranmamı istedi.”

“Buna neler dâhildi?”

“Ona tokat attım.”

“Neresine?”

“Yüzüne ve... vücuduna.” Birden kollarını kavuşturup sırtını kamburlaştırdı. “Sırf o istediği için yaptım. Ben aslında öyle biri değilim.”

“Ona başka bir şeyle vurdunuz mu?”

“Kemerle.”

“Sizin kemerinizle mi?”

“Hayır. Yanında getirmişti. Bir erkek kemeri idi.” Suratını buruşturdu. “Bunları konuşmak zorunda mıyız sahiden? Yaptıklarımın gurur duymuyorum.”

“Birkaç sorum kaldı,” diye mırıldandım. Yanımda Josh Derwent ve sürekli kaldırıp durduğu kaşları yerine insan ilişkilerinde hayli tecrübeli olan Georgia’nın olmasına ilk kez şükrediyordum. “Bu sık olur muydu? Ona sık sık vurur muydunuz yani?”

“Hayır. Hiç de bile.” Biraz düşündü. “Bence bundan pek hoşlanmıyordu. Dürüst olmak gerekirse bu konuda pek hevesli olmamasına sevinmiştim. Beni hiç sarmıyordu.”

Sanki pek bir önemi yokmuş gibi, “Hiç boğazını sıktınız mı?” diye sordum aynı mesafeli ses tonuyla.

“Hayır, hiç lafı geçmedi. Ben de teklif etmedim.” Omuz silkti. “Bakın, pek öyle çılgınca şeyler yaptığımız yoktu. Sevişiyorduk. Bazen ona şaplak atmamı ya da cezalandırılmayı isterdi. Ona hakaret etmemi, saçını çekmemi filan söylerdi. Biraz marjinaldi ama normal sayılacak aralıktaydı. Çoğunlukla sadece eğlenmek isterdi. Neyi sevip neyi sevmediği konusunda gayet netti. Ben de ona ayak uydururdum.”

Merdivende ayak sesleri duyulmasıyla Sam’in aniden telaşlanıp ayağa fırlaması bir oldu. “Kahretsin. Kahretsin, geldi.”

“Kim?” Seslere kulak kabarttım: Bir anahtar şingirtisi, şarkı söyleyen biri. *Sefiller*’den bir kuplet.

“Kız arkadaşım, Lora.” Bizi saklayacak bir yer arıyormuş gibi panikle etrafına bakındı. “Tiyatroda olması gerekiyordu. Ilaria’dan haberi yok.”

“Öldüğünden mi?” diye sordu Georgia. “Yoksa...”

Kapı açılıyordu ve neyse ki Georgia, Sam Blundell’in tepesine çullanıp onu susturmasına kalmadan çenesini kapamayı bildi. Holdeki ayak sesleri gittikçe yaklaştı ve Sam Blundell’in kız arkadaşı kapıda belirdi.

“Selam.” Lora bize şaşkınlık ve pek de azımsanamayacak bir şüpheyile baktı. Ufak tefekti, sarışındı, çok zayıftı ve Sam Blundell’den hayli genç görünüyordu. Annesinin kıyafetleriyle evcilik oynuyormuş gibi görünmesine neden olan pofuduk bir suni kürk giymiş, kocaman bir atkıyla kendini bir güzel sarıp sarmalamıştı.

“Sevgilim.” Sam yanına gidip kadını öptü. “Bisikletini kilitledin mi?”

“Evet.” Bana baktı. “Neler oluyor? Siz de kimsiniz?”

“Bizler polisiz,” deyip ayağa kalktım. “İşimiz bitmek üzereydi tam da.”

“Sorun nedir? Bir şey mi oldu?” Lora uzun atkısını çözüp kürkünü çıkardı ve sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi gözlerini bize değil de Sam’e dikti. “Sen iyi misin?”

GİZLİ ODA

“İyiym.”

“Yoksa birileri seni gasp mı etti? Telefonunu falan mı çaldılar?” Bir elini adamın koluna koyup kocaman açtığı kaygılı gözlerle suratına baktı. “Sen iyi olduğun sürece gerisinin hiçbir önemi yok. Zavallı bebeğim.”

Kürkünü çıkarınca o çocuksu havası da kayboldu: Minyonda ama sıırım gibi bir vücudu, kusursuz sayılabilecek kadar dik bir duruşu vardı. Dansçıya benziyordu ve sadakatsiz erkek arkadaşına sırılsıklam âşık olduğu her hâlinde belliydi. Bana döndüğünde vücuduna yapışan elbisesinin karın kısmındaki küçük fakat ne olduğuna dair en ufak bir kuşkuya yer bırakmayan şişkinliği görünce nefesim kesildi. Sam’in kız arkadaşı hamileydi ve adamın ne haltlar karıştırdığını ona anlatmaktan kaçınmaya çalışmasının sebeplerinden biri de buydu muhtemelen.

“Hayır, öyle bir şey değil. Bak, işimiz neredeyse bitti.” Sam duvardaki saate sanki ona ihanet etmiş gibi baktı. “Bütün gün provan olduğunu sanıyordum. Bu saatte geleceğinden haberim yoktu.”

“Nasıl olduğuna bakmak istedim.” Lora yine bana döndü. “İş yerinde olanlarla mı ilgili? Ellerine olanlarla?”

“Elleriyle ilgili, evet.” Bunun bütünüyle yalan olmadığını düşündüm. Hem Sam’in hatırına yalan söylüyor da değildim. Lora’nın kalbi elbette kırılabilirdi ama o çekici savuran el benimki olmayacaktı.

“Çok kötüydü,” dedi gözleri dolu dolu. “Tahmin bile edemezsiniz. Kendi işini zor görüyor. Çok cesur, hiç şikâyet etmiyor ama aslında çok sancısı var.”

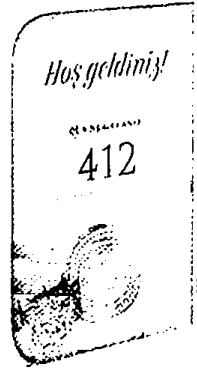
Başımla onayladım. “Bay Blundell, sizinle tekrar konuşmamız gerekebilir.”

“Tabii ki. Ne zaman isterseniz. Memnuniyetle yardımcı olurum.” Bizi kapıya kadar geçirirken heyecanla geveliyordu. Sanki ona iyilik yapmışım gibi böyle memnun görünmesi sinirimi bozdu.

“Anlayamadım. Neden onunla tekrar konuşmanız gereksin ki?” Lora kaşlarını çatmıştı. Adamın yaraları konusunda kıza ne dediğini bilmediğimizi ancak o an fark ettim.

“Sam size açıklar,” dedim ve ardından Georgia gerçeği ağzından kaçırmadan onu da alıp Sam’in yanından geçerek daireden çıktım.

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
KARTI

10

"Pek naziktin," dedi Georgia yanımda basamaklardan seke seke inerken. "Yoksa onu sevdin mi?"

"Hayır, pek değil."

"Demek bugün sadece günündesin."

Ona şüpheyle baktım. "Bu da ne demek şimdi?"

"Karakolda Josh da sana bir şey için teşekkür etti ya?"

"Ben de nerede kaldı diyordum."

Sırıttı. "Doğru ânı kolluyordum. Neler oluyor? Ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Annemle babam Thomas için ona yardımcı olacak. Çocuk zaten burunlarında tütüyordu, yani onu okuldan alma fırsatı doğunca mutluluktan havalara uçtular."

"Onu görmüyorlar mıydı? Josh ve Melissa için sık sık bakıcılık yaptıklarını sanıyordum."

"Eskidendi o." *Lütfen didikleme*, diye düşündüm.

Georgia normalde pek duyarlı sayılmazdı fakat bu defa imayı anladı ve sadece, "Teşhisle ilgili bir gelişme var mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Josh'a sordun mu?"

"Tabii ki sordum."

"Tamam. Sen *tabii ki* diyorsun ama şahsen ben ona bu soruyu sormaya hayatta cesaret edemezdin." Georgia kafasını iki yana salladı. "Zaten bana hiçbir şey anlatmazdı."

“Muhtemelen anlatmazdı,” diyerek ona hak verdim. “Ama üstüne alınma. Benimle de doğru düzgün bir şey paylaştığı yok.”

“Gelişme olmaması iyiye işarettir herhâlde. Yine de insanın içini kemiren o belirsizlik... Bilmemek, en kötüsünü hayal etmek demek.”

Georgia insanı sık sık çileden çıkarsa da arada tam on ikiden vurduğu da oluyordu. Thomas’ı düşününce içim cız etti. Zamanımın çoğunu olabileceklere kafa yormamaya çalışarak geçiriyordum ve Georgia’yla bunları konuşmayı kesinlikle istemiyordum. Konuyu değiştirdim.

“Bu görüşmede bana eşlik ettiğin için teşekkürler.”

“Pek seçeneğim yoktu ama rica ederim. Gerçi bir faydam dokunmadı. Konuşmaktan ziyade dinledim.”

“Bu da önemli. Onun hakkında ne düşünüyorsun?”

“Vaka hakkında sadece buraya gelirken anlattıklarını biliyorum ama zamanlamalar tuttuğu için doğru söylüyor gibi geldi. Ayrıca ikna edici olmak yerine gerçekten yaşanmış bir şeyi hatırlamış gibi bir sürü gelişigüzel ayrıntı verdi.”

Şaşkın şaşkın bakmış olmalıyım ki güldü. “Bana akıl hocalığı yaparken Josh’un dikkat etmemi söylediği şeylerden biri de buydu, hatırladın mı? Faydalı bir bilgi. Ayrıca Sam kendinden çok emin görünüyordu.”

“Başka?”

“Şey, Ilaria’yı sevmediği kesin. Seks meselesine de pek istekli gibi gelmedi. Hâliyle neden onca zahmete katlandığını merak ediyorum.”

“Sanki sadece kibarlık olsun diye yapmış gibi anlattı.”

Georgia suratını buruşturdu. “Bazen sırf kibarlık olsun diye bazı şeylere sesini çıkarmazsın ama on aylık bir ilişki, hele ki gerçekten değer verdiğin biriyle beraberken, hayli büyük bir sorumluluk. Çok pasif biri. Bu da şu kemer ve şaplak meselesiyle pek örtüşmüyor, öyle değil mi? İtaatkâr olan taraf oydu.”

GİZLİ ODA

“Ilaria’nın baskın taraf olduğunu mu düşünüyorsun? Belki de Ilaria kemeri onun üzerinde kullandı ve o da iki kadın de-
dektife bunu itiraf etmek istemedi.”

“Olabilir.” Georgia kaşlarını çattı. “Peki, Ilaria ona çok mu düşküdü? Kendine özenmiş miydi?”

“Hem de nasıl.” İç çamaşırlarını ve ölüme giderken nasıl göründüğünü tarif ettim.

“BDSM konusunda benden daha bilgili biriyle konuşman lazım.” Biraz düşündü. “Belki Hardy sana yardımcı olabilir.”

Hardy, Georgia’nın erkek arkadaşıydı ve psikologdu. Kaş-
larımı kaldırıp ona Derwent’ın bana atacağı türden bir bakış
attım. Kızardı.

“O taraklarda bezi olduğundan *değil*. Fakat bu tür konu-
larda bilgilidir. Genel olarak bilmediği yoktur.”

“Hâlâ iyi gidiyor mu?”

“Evet.” Kendi kendine sırtsa da ayrıntıya girmede ki bu da
durumun gayet ciddi olduğunu gösteriyordu. Genelde her şeyi
ıcığına cıcığına kadar anlatan Georgia konu o olunca pek konuş-
muyordu. “Neyse, şimdi ne yapacağız? Ofise mi dönüyorsun?”

Zihinsel açıdan silkelenip kendime geldim. “Sanırım ka-
çağım. Metroya binerim.”

Bir anda canlanıverdi, belli ki meraklanmıştı. “Bir yere
mi gidiyorsun?”

“Randevum var.”

“Öyle mi?” Sesi kayıtsızdı. “Kiminle?”

“Tanıdığın biri değil.” Pes ettim. “Adı Owen Lord.”

“Sağlam isim. Nasıl tanıştınız? İnternette falan mı?”

“Aslında hayır. Bir arkadaşımın arkadaşı. Ama ağzımdan
tek kelime daha alamazsın.”

Hüsrarla inledi fakat kafamı kaldırdığımda gözleri ıslıl ıslıl
parlıyordu. “Yarın ne var ne yok anlatırsın.”

“Belki.” *Kötü geçse bile harika geçmiş gibi davranabilirim*, diye düşündüm. Böylesi herkes için çok daha iyi bir hikâye olurdu. Üzerimdeki baskıyı azaltacak bir şey.

“O tür heyecanları özlüyorum,” dedi Georgia özlemle. “Hardy’yle mutluyuz ama yeni ilişki heyecanına da bayılırım, anlarsın ya?”

“Peki ben heyecan verici bulmuyorsam ne olacak?”

Suratı düştü. “O hâlde onunla randevuya çıkmamalısın.”

“O kadar da kötü değil. Ben sadece...” Gerisini getirmedim. “İyi biri.”

“Bu da bir başlangıç.” Sözleri cesaret verici olsa da bakışları şüphe doluydu. Dahası muhtemelen benim yüzümdeki ifade de onunkinden farksızdı.

Ben ne yapıyordum böyle?

Onunla vedalaştım ve sanki kurşun tabanlı botlar giyiyormuş gibi ağır ağır yürüyerek metro durağının yolunu tuttum. Yorgunluk iyice bastırmıştı. Oyalanmak adına yapabileceğim onca ıvır zıvır varken şu anda yapmak istediğim en son şey süslenip püslenip randevuya çıkmaktı. *Tam da bu yüzden o randevuya çıkmam gerekiyor*, dedim kendime. Beni güldüren, benden daha kısa boylu olmasına takılmayan, koyu renkli saçları yer yer kırışmış, şakadan anlayan Owen. İyi giyinen ve Londra’nın belli semtlerinde taş çatlasın on dakika içinde gasp edilmesine neden olacak kadar pahalı bir saat takan Owen. Beni zor durumda bırakmadan çıkma teklif etmenin bir yolunu bulan Owen. Tanıştığımızda ondan hoşlanmıştım ve Luke da onu hem patronu hem de arkadaşı olarak önemsiyordu. Eğlenecektik işte.

O hâlde neden cenazeye gidiyormuş gibi hissediyordum?

Ne iş çıkış saati olduğunu ne de District Line’i etkileyen ciddi gecikmeleri hesaba katmıştım. *Geç kalacağım*, diye düşündüm ve gerildiğimi hissettim. Sanki bu tek mesajla halledebileceğim alelade bir mesele değilmiş de ciddi bir sorunmuş gibi.

GİZLİ ODA

Felaket en beklemediğiniz anda gelir ve işim gereği bunu bilmem gerekirdi fakat telefonum çaldığımda içimde kötüye yorulabilecek en ufak bir his yoktu. Bir sonraki District Line treninin boş olmasını ve arzu ettiğim tarafa gitmesini umarak kalabalık bir platformda dikiliyordum. İş çıkış saatiydi, son üç tren iptal edilmişti ve evimden çok uzaktaydım. Tek olumlu yanı, Batı Kensington istasyonunun yerin üstünde olmasıydı. Böylelikle hem telefonum çekiyordu hem de itişip kakışan kalabalığın ortasında beklerken temiz hava alabiliyordum. Tam kendime her şeyin çok daha kötü olabileceğini anımsatıyordum ki telefonum cebimde vızıldadı. Gayriihtiyari ekrana baktım. Arayanın babam olduğunu görünce endişeden mideme incecik bir sızı saplandı. Beni asla aramazdı.

“Alo? Babacığım?” Bu çocukça hitabın nereden çıktığını bilmiyordum.

“Maeve.” Sesi kulağımda âdeta patladı, panikten bas bas bağırıyordu. “Maeve?”

“Evet, benim.” Bir tren rayların üstünde kayarak karşı platforma yanaşırken frenleri acı acı öttü. Boştaki elimin işaret parmağını kulağıma sokarak telefonu diğer kulağıma sertçe bastırdım. “Pardon, burası gerçekten çok gürültülü. İyi misin?”

“Maeve, ben...” Cümlesini yarıda kesip arkada gürültü yapan birini susturdu.

“Baba? Her şey yolunda mı?” Aniden buz kestim. “Anneme bir şey mi oldu?”

“Hayır. Hayır.”

“Peki ya Thomas’a?” Bu akşamüstü ona bakacaklarını biliyordum. “*Ağlayan* o mu?”

“Evet, Thomas.”

“Ne oldu Thomas’a? İyi mi?”

“O iyi. Bir şeyin yok, Thomas. Ağlamayı kes lütfen, hadi bakalım uslu çocuk olalım.” Tam bir sabır abidesi olan babamın sesinin tahammülsüz çıktığını duymak beni şimdiye dek

JANE CASEY

olan her şeyden daha çok endişelendirdi. Hattın diğer ucunda uzaklardan gelen bir siren sesi duydum ve gittikçe yaklaşıyordu.

“Baba, neler oluyor?”

“Maeve, bebeğim, çok üzgünüm...”

“Baba, ne oldu?”

Ses tonu, sadede gelmekten kaçınması... Ne söyleyeceğini biliyordum ve söylemesine ihtiyacım vardı fakat söylediğinde, etrafımda olup biten hiçbir şeyi umursamadan platformun ortasında dizlerimin üstüne çöküverdim. Sadece tek kelimeydi fakat dünyamı başıma yıkmaya yetti.

“Josh...”

İKİNCİ BÖLÜM ARA

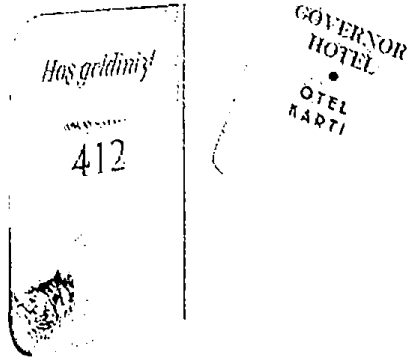

“Burada ikiye bölünmüş bir görevim
olduğunu görüyorum.”¹

Othello

1 Shakespeare, *Othello*, çev. Sabahattin Eyüboğlu, İş Bankası Kültür Yayınları. –ç.n.

11

"Tutuklusunuz—" Polis Memuru Anthony "Yakışıklı" Giorgios kelepçenin bir halkasını takmış, diğerini adamın öteki bileğine geçirmeye çalışıyordu. Adamın direndiği söylenemezdi —yani tam olarak— ama formdaydı, güçlüydü ve Giorgios'un kafasını koparmanın türlü yollarını düşündüğünü ele veren buz mavisi bakışlarından tutun da hareketlerine kadar her yanından bela akıyordu. Adamda Giorgios'un ensesindeki tüyleri diken diken eden bir şeyler vardı; Giorgios'un inisiyatif alıp onu tutuklamaya karar vermesinin sebebi de buydu.

"Ne için?" diye çıkıştı adam.

"Cinayet—Cinayete teşebbüs şüphesiyle..." Kelepçenin ikinci halkasını da neredeyse geçirmişti ki son saniyede adam tesadüfi görünen ama aslında hiç de öyle olmayan küçük bir hareket yaptı ve Giorgios her şeye baştan başlamak zorunda kaldı.

"Bir dakika. Biraz fazla aceleci davranmıyor musunuz?"

"Hiçbir şey söylemek zorunda değilsiniz ama mahkemede aleyhinize... Clarke, şuraya bi' el atsana." Sırtından aşağı bir ter damlasının süzüldüğünü hisseden Giorgios bunu söylemek zorunda kaldığına inanamıyordu. Bu vakada yanına C takımının en tembel üyesini vermeleri tam bir talihsizlikti.

Clarkey —yani Polis Memuru Ben Clarke— nihayet adamın kolunu kavradı. "Tuttum."

"Hayır, tutamadın." Adam omuz silkmeye eğilip bükülme arası bir hareket yapıp elinden kurtularak yine özgür kaldı.

“Eğitiminizi tazelemelisiniz, dostum. Ayrıca neden beni önden kelepçeliyorsunuz? Resmen belaya davetiye çıkarıyorsunuz. Şayet birini kelepçeleyecekseniz arkasından yapın ki kelepçeyi silah niyetine kullanamasın. Gerçi benim öyle bir niyetim yok çünkü tutuklanmaya direnmiyorum. Kelepçeye bile gerek yok aslında.”

Yakışıklı Giorgios bu numarayı yutmasa da adamın kelepçeyi arkadan takma mevzusunda haklı olduğunu inkâr edemezdi. Sol kolunu sertçe arkasına doğru büküp yüzünü duvara yasladı ve onu olduğu yere mıhladı. “Eliniz.”

“İyi de elim duvarla aramda kaldı, dostum. Bir kez daha denemek ister misin?”

Sanki eğitimdeymişiz gibi, diye düşündü Giorgios. O ağır alaycılık, insanı zahmetsizce ters köşeye yatıran bilmiş tavırlar. Eğitimden tam anlamıyla aklında kalan tek ders, durumu kontrol altında tutmanın ve karizmayı çizdirmemenin şart olduğuydu.

“Kes artık sesini.” Şüpheliyi duvara doğru öyle bir itti ki adamın birbirine bastırdığı dişlerinin arasından alçak bir ses çıktı. Giorgios’un vücut kamerasının kayıtları incelendiğinde sert davrandığı fakat aşırıya kaçmadığı görülecekti ki bu da gayet makuldü. Vatandaşlar öyle olmadığını sanıyor olabilirdi ama polislerin gerektiğinde güç kullanmaya hakkı vardı. “Elini ver! Bu kez oyun istemiyorum.”

Adam sağ elini arkasına uzattı ve Giorgios da kelepçeyi geçiriverdi. Adamın parmakları kan içindeydi; avuçlarına bulanmış, oradan da yol yol kollarına yayılmıştı. Gömleğinin önü de kandan sıırılsıklamdı. Adrese intikal ettiğinde Giorgios’un ilk fark ettiği de bu olmuştu.

“Pekâlâ. Dediğim gibi cinayete teşebbüs şüphesiyle tutuklusun. Sessiz kalma hakkına sahipsin ama sorgun sırasında bahsetmediğin bir konuyu mahkemede gündeme getirirken hâlinde savunman zarar görebilir. Söylediklerin mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir.” Kelimeleri ağzında yuvarlayarak ona haklarını okudu.

“Ne olup bittiğiyle ilgili en ufak bir fikrin yokken gözaltı süresini mi başlatıyorsun sen? Henüz cinayet masasından kimse gelmedi ve karakola adımımı attığım anda beni suçlamak ya da salıvermek için sadece yirmi dört saatleri olacak. Bunu işteki ilk gününde öğrenmiş olman lazımdı, dostum.”

“Üstün başın kan içinde, *dostum* ve eşinin durumunu gördüm. Üstelik bir de olay yerinden sıvışmaya çalışıyordun.”

“O benim karım değil. Ayrıca onunla birlikte o lanet ambulansa binmeye çalışıyordum,” diye hırladı adam. Yüzü hâlâ duvara dönüktü ki böylesi Giorgios’un işine geliyordu. Adamın o dik ve düşmanca bakışlarına maruz kalmadığında onunla baş etmek daha kolaydı. Ceketi sokak kapısının yanında, yerdeydi; Clarkekey ceketi alıp ceplerini yokladı.

“Pantolonumun sol arka cebinde,” dedi adam. “Cüzdanım orada. Ayrıca şu anda yanımda size zarar verebilecek bir şey taşıyıp taşımadığıma bakmak için üstümü arıyor olmanız lazımdı.”

“Bilmem gereken bir şey var mı? Başımı ağrıtabilecek herhangi bir şey?”

“Sadece cüzdanın içindekiler.”

Giorgios pek hayalperest biri sayılmazdı ama hayatı boyunca hata yaptığını, muhakemesinin onu yarı yolda bıraktığını fark ettiği birkaç defasında sanki sonu gelmiş gibi hafifçe ürpermişti. Bunlardan biri okulda, üçüncü katın çıkmasında, arkadaşlarıyla girdiği iddiayı kazanmak uğruna bir pencereden diğerine tırmanırken olmuştu. Bir kez de Ibiza’da tatildayken, ruhsatsız bir sürat teknesiyle açılıp da kıyıdan üç buçuk kilometre uzakta denize düştüğünde aynı hisse kapılmıştı. Clarkekey’nin çıkarıp açtığı cüzdana bakarken de yine o makûs hisse kapıldı.

“Metropolitan Polis Teşkilatı’ndansın.”

“Anlaşılmıyor muydu?”

“Bir müfettiş. Müfettiş Josh Derwent.” Clarkekey kusacak gibi görünüyordu. Bir bu eksikti zaten. “Nerede görev yapıyorsunuz, efendim?”

GİZLİ ODA

“Westminster’daki merkezdeyim ama teşkilat nereye gönderirse oraya giderim. Cinayet masasındayım.”

Giorgios yutkundu. “O hâlde sizi neden tutukladığımı anlamışsınızdır.”

“Ah, gayet iyi anladım. Dönebilir miyim?”

“Tabii.” Giorgios temkini elden bırakmadan bir adım geriledi. “Clarkey, amiri arayıp bulunduğumuz yeri bildirir misin?” *Ve yanlışlıkla lanet olası bir müfettişi tutukladığınızı.* “Bir de ekip aracı göndersinler.”

Josh Derwent ona döndüğünde ukala ya da sinirli olmaktan ziyade yorgun görünüyordu. Duvara çarptığı çenesi kızarmıştı.

Lanet olsun, diye düşündü Giorgios. *Lanet olsun.*

Fakat müfettiş konuştuğunda sesi gayet makuldü. “Bakın, buraya daha beş dakika önce geldiniz. Neler olup bittiğini anlamaya bile vaktiniz olmadı. Müsaadenizle size bildiklerimi anlatayım, sonra beni tutuklamaktan vazgeçer, dedektifleri çağırır ve sonrasında ne olacağına karar vermeyi onlara bırakırsınız. Ama Melissa’yla birlikte hastaneye gidebilmem için beni şu kelepçeden kurtarabilerseniz çok minnettar olurum.” Giorgios’un omzunun üstünden yolun karşı tarafında toplanan kalabalığa baktı ve çenesinde bir kas seğirdi. “Hem bunu burada, herkesin gözü önünde yapmak zorunda mıyız?”

Giorgios adamı duymazdan geldi. Burası, şu an önünde durdukları ev de dâhil olmak üzere 1930’lardan kalma bitişik nizam evlerle dolu, genelde orta sınıfın oturduğu, nezih bir mahalleydi ve 23 numarada oturan adamın tutuklanması mahallede büyük yankı uyandırırdı fakat bu, onun sorunu değildi.

“En baştan başlayın.”

Josh Derwent cevap vermeden önce derin bir nefes aldı ve Giorgios adamın onlara öfke kusmak yerine gayet sakin görünmesinin neden daha huzursuz edici olduğunu merak etti. “Tamam. Beşi biraz geçe geldim. Bütün gün ofisteydim ama eve vaktinde gelebileyim diye işten erken çıktım. Kız arkadaşımın

oğlunun beş buçukta evde olacağı şekilde ayarlama yapmıştım ki bu da beş dakika sonrasına tekabül ediyor, o yüzden çocuk gelmeden şu kelepçeyi çıkarırsanız...”

“Devam edin. Buraya geldiniz. Sonra ne oldu?”

Adam yutkundu. “Öyle olsun. Gördüğünüz gibi arabayı garaj yoluna park ettim. Yürüyerek içeri girdim. Dışarıda gözüme çarpan sıra dışı bir şey olmadı. Kapı sımsıkı kapalıydı ama tam da beklediğim gibi tek anahtarla açıldı. İkinci kilidi kullanmıyorduk. Benim... Melissa’nın bugün evden çalışması gerekiyordu. O yüzden üst katta olduğunu düşündüm.”

“Melissa ne iş yapıyor?”

“Psikoterapist. Danışanlarını burada kabul ediyor. Birinci katta danışanlarıyla görüştüğü bir odası var, hâliyle orada olduğunu sandım.” Yüzü bembeyazdı ve Giorgios eve geldiğinde adamın karşılaştığı manzarayı düşündü. Elinde olmadan bir an için müfettişe acıdı.

“Kapıyı açar açmaz onu gördüm.” Duraksadı. Hiçbir şey görmeyen gözleri uzaklara daldı. “Merdivenin dibinde yatıyordu ve tepeden tırnağa kan içindeydi. Her şeyden önce nefes alıp almadığına ve nabzına baktım. Yaşıyordu.” Sesi hafifçe çatallanınca boğazını temizledi. “Telefonum yanımdaydı, ilk iş ambulans çağırdım. Sırtüstü yatıyordu ve nefes almakta zorlanıyordu, o yüzden onu cenin pozisyonuna getirdim. Başını tutmayı da ihmal etmedim. O esnada üstüm başım kan oldu. Santraldeki görevliden de teyit edebilirsiniz. Bunları yaparken muhtemelen sesimi duymuştur. Sonrasında paramedikler gelene kadar yanından ayrılmadım. Elini tuttum, onunla konuştum. Beni duyabiliyor mu bilmiyordum ama yine de onu teskin etmek istedim.”

“Paramedikler geldiğinde ne oldu?”

“Ona müdahale ettiler. Ben de onlara ayak bağı olmamaya çalıştım. Evin arka cephesinde ya da üst katta haneye tecavüz emaresi olup olmadığına bakmaya gittim.”

Giorgios, sağlık ekibi Melissa'yla birlikte olay yerinden ayrılmadan önce paramediklerden biriyle konuşmuş, kadın Josh Derwent'ı tarif ederken "çılına dönmüştü" demişti ki bu da adamın yaptıklarını anlatırken takındığı o sakın, ölçülü tavra hiç uymuyordu.

"Peki, haneye tecavüz emaresine rastladınız mı?"

Adamın suratına kasvetli bir ifade çöktü. "Hayır."

"Yani yerde yaralı yatıyordu."

"Evet. Önce merdivenden düştüğünü sandım fakat ona bunu biri yapmış. Biri onu darp etmiş." Buz gibi gözlerini Giorgios'unkilere dikti. "Bunu kimin yaptığını bulmayı her şeyden çok istiyorum."

"Pekâlâ. Bence sizi karakola götürmeliyiz. Böylece dedektiflerimizle konuşabilirsiniz. Üstünüz başınız kan içinde ve dediğiniz gibi, haneye tecavüz emaresi yok. Yani kız arkadaşınızın tanıdığı biri tarafından darp edildiğini varsaymak zorundayız."

Adam dişlerini gıcırdattı. "Bu vakit kaybından başka bir şey değil."

"Bırakın onu da biz düşünelim. Siz kendinizi düşünün."

"Benim kendimi düşündüğüm yok," dedi Josh Derwent yolda yavaşlayarak duran bir arabayı gözleriyle takip ederken. "Bakın, Melissa'nın oğlu geldi. Daha sekiz yaşında. Annesinin nerede olduğunu ve burada neler olduğunu öğrenmek isteyecektir. Onunla konuşabilir miyim lütfen?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden?" Çenesi kenetlendi, öfkesi dizginleri ele geçiriyordu. "Onu rahatlatmak istiyorum. Neler olduğunu anlamayacaktır."

"Lütfen olduğunuz yerde kalın," diye seslendi Giorgios ve arabadan inen yaşlı adam garaj yolunun sonunda durdu; endişesi yüzünden okunuyordu. Yanındaki oğlan solgun ve zayıftı, yaşına göre ufak tefekti ve Giorgios'a iri iri açtığı korku dolu gözlerle bakıyordu.

“O hâlde beni içeri sokun. Onunla konuşamayacaksam beni böyle görmesini istemiyorum.”

“Pekâlâ,” dedi Giorgios, adamın ricasını reddetmek için dişe dokunur bir neden bulamadığından. Derwent’i kolundan tuttuğu anda Derwent yaşlı adama döndü.

“Seán, Thomas’ı bırakmasan olur mu? Şimdilik onu sizin eve götür.”

“Ne—Neler oluyor?” Yaşlı adam uzanıp oğlanın elini tuttu.

“Her şeyi yoluna koyup onu almaya geleceğim. Bu memur neler olduğunu sana anlatacak.” Giorgios’a ilk defa yalvarırcasına baktı. *Thomas’ın annesinin hastanede olduğunu bağırarak söylemek zorunda bırakma beni.*

“Elbette,” dedi Giorgios. “Çocuk arabaya binince anlatırım.”

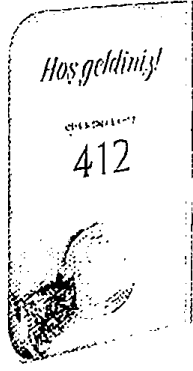
“Teşekkür ederim.” Yine de Giorgios’un koluna uyguladığı baskıya direniyor, kapıdan içeri girmemek için ayak diriyordu.

“Her şey yoluna girecek, Thomas.”

Oğlan dehşet içinde olmasına rağmen başıyla onayladı. Alt dudağı titremeye başlayınca yanındaki adam oğlanın elini sıktı.

“Hadi.” Giorgios sinirlenmeye başlıyordu. “İçeri giriyor musunuz, girmiyor musunuz?”

“Bir şey daha. Seán, senden Maeve’e haber vermeni istiyorum.” Josh Derwent bir anlığına duraksadı, yüzü kireç gibi olmuştu. Yutkundu ve tekrar denedi. “Maeve’e de ki...”

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
PARTİ

12

Randevuyu iptal ettim.

Babamla telefonu kapar kapamaz toparlanıp işime odaklandım. Kalabalığı yarararak metro istasyonundan çıkıp sessiz bir köşe buldum. Hiç düşünmeden, sanki otopilottaymışım gibi, Una Burt'ü aradım ve ona bildiklerimi anlattım: Melissa'nın başına bir şey gelmişti, hastanedeydi ve Derwent tutuklanmıştı.

"Tanrım," dedi Una ki bu hiç de onluk bir tepki değildi. Ardından, "Sen nereden biliyorsun?" diye sordu ki bu tam da onluk bir tepkiydi.

"Babam oradaydı. Beni o aradı." Hattın diğer ucunda derin bir nefes aldığını duydum ama aldırış etmedim. "Bak, yardım edip edemeyeceğime bakmam lazım. Thomas babamın yanında. Annemle babamı bu hengâmenin ortasında bir başlarına bırakamam."

"Ilaria Cavendish ne olacak?"

"Baş şüpheliyle konuştum." Vakayla ilgili söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi. "Her şey yolunda. İlerleme kaydediyoruz."

"Endişeli olduğumu anlıyorum." Kelimelerini dikkatle seçiyor gibiydi ki bu da pek onluk bir hareket değildi. "Elimizde kıdemli soruşturma amirinden yoksun kalmış bir cinayet soruşturması varken kendini Josh'un sorunlarına kaptırmana izin veremem çünkü Josh'un öngörülebilir gelecekte işinin başında olamayacağını varsaymak zorundayım. Şu anda bile zor yeti-

şiyoruz. Senin de bu işten elini eteğini çekmene izin verecek kadar personelim yok.”

Gözlerimi sımsıkı yumdum. “Hiçbir şeyden elimi eteğimi çektiğim yok. Yarın sabah işimin başında olacağım.”

“Ya bu arada acil bir şey çıkarsa?”

“Şey... Liv’le Georgia müsait. Beni arayabilirler. Gerçi acil bir şey çıkacağını sanmıyorum. Tutuklama yapmaktan çok uzağız.”

Tutuklama.

Josh.

Onu tutukladıklarına göre elleri çok güçlü olmalıydı.

Melissa’yla telefonda konuşurken yüzünün aldığı hâli, nasıl da sabrının sonuna gelmiş gibi görüldüğünü hatırladım. Fakat ortada bir yanlış anlaşılma olmalıydı. Başka bir ihtimal söz konusu dahi olamazdı.

“Bu bir öncelik meselesi, Maeve.” Burt’ün sesi uzaklardan geliyor gibiydi. Bayılacak mıydım yoksa? Doğrulup derin bir nefes aldım ve Una’nın sesine odaklanmaya çalıştım. Belki de benim hatamdı. Onunla sakın sakın konuşmak istemiştim. Belki de durumun ne kadar ciddi olduğunu anlamamıştı. Belki de umurumda olmadığını sanmıştı.

“Muhtemelen tutuklandığını bildirmek için benimle iletişime geçeceklerdir,” diyerek konuşmayı sürdürdü Una, “ama eğer kulağına bir şey gelecek olursa –en ufak bir şey– ânında haberdar edilmek istiyorum. Habersiz bırakılmak hiç hoşuma gitmez.”

“Biliyorum.”

“Bu arada, Maeve... Üzgünüm.”

Bunları yaşadığın için üzgünüm, bu işe bulaştığın için üzgünüm, elimden bir şey gelmediği için üzgünüm.

Ayrıca canın yandığı için üzgünüm ama böyle bir adama değer verirsen başka ne olacaktı ki?

Derwent'in tutuklanması için ortada haklı bir sebep olmadığına kesin gözüyle bakmayacak kadar profesyoneldi ve aralarının en iyi olduğu zamanlarda bile Derwent'in en büyük hayranı sayılmazdı. Derwent'in böyle bir şey yapacağına nasıl inanabildiğini sormak için yanıp tutuşsam da ona meydan okumamak en iyisiydi. Dişlerimi o kadar sıkımdım ki telefonu kapatırken çenem ağrıyordu.

Batı Kensington'dan annemle babamın Güney Londra'daki evlerine gitmek hangi araçla olursa olsun uzun sürerdi ama tren seferleri keşmekeşe dönmüşken toplu taşımayla gitmek imkânsızdı. Çoktan gittiğini bilmeme rağmen Georgia'yı aradım.

Ne hikmetse iki sokak ötedeydi.

"Hâlâ buralarda ne yapıyorsun?" diye sordum sanki bir önemi varmış gibi.

"Eve gitmeden önce alışveriş yapmam gerekiyordu." Sesi yılgın geliyordu. "Başım belada değil, değil mi? Kimsenin bunu sorun edeceğini düşünmemiştim."

"Bir şey oldu. Arabayı alabilir miyim?"

"Elbette."

Telefonu kapadım ve arabaya kadar var gücümle koştum. Georgia arabanın yanında, kaldırımda dikiliyor, rüzgâr saçlarını yüzüne savuruyordu.

"Ofise mi gidiyorsun? Seninle gelebilirim."

"Hayır. Hayır, annemle babamın yanına gitmem gerek." Neler olduğunu ona anlatamayacağımı fark ettim: Kelimeler boğazımda düğümlenmişti, canımı acıtıyordu. Tek kelime edebilecek hâlde değildim. "Şimdi konuşamam. Patron sana anlatır."

"İyi." Georgia yüzümdeki ifadeden durumun hiç de iyi olmadığını anlamış gibi gözleri fal taşı misali açılmıştı ama şu anda bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Anahtarları aldım, arabaya atladım ve ne kadar yaman bir şoför olduğunu kanıtlamaya çalışan korsan bir taksici gibi bir kestirmeden diğerine girerek Sutton'a doğru sürdüm.

*

Evin önüne park ettiğimi gördüklerinde annem pencereden bana el salladı. Babam dışarı çıkıp yolun kenarına kadar geldi. Bir akşamüstü aniden on yıl yaşlanmış gibi hâlsiz görünüyordu.

“Maeve...” Bir an için kollarını bana dolayıp sıkıca sarıldı, oysa normalde sevgisini pek gösteren biri değildi. Neredeyse kendimi koyverecektim.

“Ne oldu?”

“Durum kötü.” Sarsılmış bir hâlde elini alnına götürdü. “Biz Melissa’yı görmedik. Oraya vardığımızda ambulans çoktan gitmişti. Bilincinin kapalı olduğunu söylediler.”

“Thomas biliyor mu?”

“Kısmen. Çok sessiz.”

“Zaten sessiz bir çocuktur,” dedim ama babam başını iki yana salladı.

“Bu kadar değil.”

“Haneye tecavüz mü?”

“Değilmiş.” Arabaya yaslandı. “Benimle konuşan polis memuru Josh’un eve geldiğini ve onu holde bulduğunu söyledi.”

“Darp edilmişti, öyle mi?”

“Öyle dedi. Onu apar topar hastaneye kaldırdılar, Maeve. Bence durumu ciddi.”

Midem bulandı.

“Hangi hastanede?”

“St. Michael’da.”

En yakın acil servis ve ilkyardım hastanesiydi. En azından onu büyük travma merkezlerinden birine götürmemişlerdi; neticede ağır vakalara daha büyük hastanelerde bakılıyordu.

“Nasıl olduğunu öğrenmen mümkün mü?” diye sordu babam çekinerek.

“Deneyeceğim.” Melissa’nın orada savunmasız ve yapayalnız yattığını hayal ettim. Melissa en sevdiğim insanlardan biri

değildi ama Derwent'in onun durumunu öğrenmemi isteyeceğini biliyordum. "Yanında kimse var mıydı?"

"Görünüşe göre ambulansla giden biri olmuş. Bir arkadaşı."

"Hiç yoktan iyidir." Melissa'yı kafamın içindeki endişe edilecekler listesinde birkaç sıra aşağı kaydardım ki bu da Thomas'ı listenin en tepesine çıkardı. "Josh burada olsaydı ne yapardı diye düşünüp duruyorum. Bence Thomas'ın iyi olduğundan emin olmak isterdi."

"Elbette."

"Polis olay yerinde iletişim bilgilerini aldı mı?"

"Sosyal hizmetlerin irtibata geçeceğini söylediler."

Sesindeki karamsarlığı duyunca içim cız etti. "Bunu olabildiğince engellemeliyiz."

"Aileden olmadığımızı öğrenince çocuğu bize bırakmak istemediler hâliyle. Hem Josh da Thomas'ın yasal vasisi değil, o yüzden..." Babamın sesi cılızlaşarak duyulmaz oldu. Ellerini çaresizce iki yana açtığında yüreğim burkuldu.

"Pekâlâ. Bence koruyucu ailenin yanına verilmesine gerek kalmayacak. Bir kere anneannesi var... ve bir de biyolojik babası," diye ekledim istemeyerek de olsa. "Melissa'nın durumundan onun da haberdar edilmesi gerekir."

Mark Pell, yani Thomas'ın babası, yani Melissa'nın dehşet içinde kaçtığı ve dolaylı yoldan Melissa'nın Derwent'in hayatına girmesine vesile olan şu adam. Melissa'ya şiddet uyguladığı için hiç hüküm giymemişti, hâliyle Melissa oğlunu ondan uzak tutabilmek adına aile mahkemelerinde büyük bir mücadele vermek zorunda kalmıştı. Bunda da zaman zaman başarılı olabilmmişti.

"Onu almasına izin verirler mi?"

"Mark'ın oğlunu iki haftada bir hafta sonları denetimsiz görmesine izin veriliyor. Bir süredir Thomas'la daha fazla vakit geçirmek için bastırıp duruyordu." Tereddüt ettim. "Josh ondan hiç hazzetmez."

“Şaşırmadım,” dedi babam. Ne var ki Mark’la Melissa eskiden evliydi diye Josh’un kıskanmasını normal bulduğundan mı yoksa Josh’un taparcasına sevdiği Thomas’ı Mark ondan koparmaya çalıştığı için mi böyle söylediğini açıklığa kavuşturmadı.

“Sence polisin Mark’tan haberi var mıdır? Onların yerinde olsam sorguya çağırılacaklar listemde başı çekerdi. O ve Melissa avukatları aracılığıyla konuşmak dışında pek görüşmüyorlar ve adamın son birkaç aydır Melissa’ya acayip bilendiğini biliyorum. Kısa süre önce yine mahkemede ydiler.”

“Onlara Mark’tan bahsedebilirsin.”

Başparmağımın kenarını kemirdim. “Umarım o noktaya kendi başlarına gelirler. Josh onlara söyleyecektir zaten. Şu anda yapacak daha iyi bir işi olmadığından şüpheli listesi çoktan kafasında şekillenmiştir.”

“Tabii onu dinlerlerse.”

“Dinlerler.” Gerçi bunu pek de inanarak söylemedim. Nabza göre şerbet vermek Derwent’in en güçlü yanlarından biri sayılmazdı, özellikle de baskı altındayken. Tutuklandığı için öfkeden *kuduruyor* olmalıydı.

Babam usulca koluma dokundu. “İçeri girmeliyiz. Annen bekliyordur. Thomas da tabii.”

“Thomas,” diye tekrarladım ve omuzlarımı dikleştirdim. Şu anda benden beklenen şey güven vermektir ve öyle hissetmesem bile öyleymiş gibi davranmak zorundaydım.

Thomas kanepede annemin yanında oturmuş, televizyon izliyordu. Yanındaki tabakta el sürülmemiş bir sandviç duruyordu.

“Kanepede yemek yemek mi, Thomas? Benim bunu yapmama asla izin verilmezdi.”

Başını kaldırıp bana şöyle bir gülümsedi ama aklının başka yerde olduğu her hâlimden belliydi. Onu böyle görünce yüreğim bir kez daha acıyla burkuldu.

“Nasılsın bakalım, dostum?”

GİZLİ ODA

“Eh işte. İyiyim.” Sesi incecik çıkmıştı. Yaşıtlarına kıyasla daha ufak tefekti; okul pantolonunun içindeki sıska bacaklarıyla çelimsiz ve kırılğan görünüyordu.

“Biraz hâlsiz hissediyor,” dedi annem ve çocuğun gözlerinin önündeki saçları geriye itti. “Sandviç yaptım ama elini bile sürmedi.”

“Aç değilim.”

“Ama hasta gibi de değilsin, öyle değil mi? Kendini kötü hissedersen bize söyle, olur mu Thomas?”

“Olur.” Sesi pamuk ipliği gibi incecikti.

“Akşam yemeğinde sosis mi yapsak?” dedi annem. “Yanına da biraz fasulye? Biraz da patates kızartması? Üstüne de dondurma?”

Thomas’a yemeğin, annemin sevgisini gösterme biçimi olduğunu açıklamayı düşündüm ama anneme gülümsemesinden bunu zaten bildiğini anladım.

“Sosis mi?” Gözleri parlayan babam ellerini ovuşturdu. “Ben de akşam yemeğinde önüme dünden kalanlarla ekmek koyacağını sanıyordum.”

Thomas kıkırdadı ama sonra sanki utanmış gibi başını önüne eğdi.

“Zor bir gündü.” Tabağı alıp yanına oturdum ve kolumu omuzlarına attım. Bana iyice sokulup derin bir iç çekti.

“Annem iyi mi?”

“Henüz bilmiyorum ama yakında öğreneceğim.”

Eli benimkinin üzerinde duruyordu fakat aniden elimi sımsıkı kavradı. “Ya Josh?”

“Kendini tutuklatmış olması ne kadar şapşal olduğunu kanıtlamıyor mu sence de? Herkesten önce bunu en iyi onun bilmesi gerekirdi.”

“Evet, polislere onu tutuklamamalarını söylemeliydi.”

“Bahse varım söylemiştir. Ama yine bahse varım ki pek de kibar davranmamıştır. Bazen çok kaba olabiliyor.”

Thomas sırtıttı. “Bazen araba kullanırken çok kaba şeyler söylüyor.”

“Benim yanımda da aynısını yapıyor.”

“Annemin hiç hoşuna gitmiyor ama.” Hırıltılı bir fısıltı. Gözlerini indirdiğinde yelpazeyi andıran kirpikleri yanaklarına değdi.

“Eh, annen o konuda haklı. Kötü sözler öğrenmeni istemeyiz.”

“Okulda herkes öyle konuşuyor.” Gözlerinde bir heyecan parıltısıyla başını kaldırdı. “*Bir sürü* kötü kelime biliyorlar.”

“Yok artık. Ama arkadaşlarından öğrendiklerini sakın bu ikisinin yanında söyleme.” Annemle babamı işaret ettim. “Şuracığa bayılıverirler.”

“Emin ol, söylese bile anlamam,” dedi annem yüzünde azizlere taş çıkaran bir ifadeyle. Thomas’ın kafasının üstünden ona bakıp gözlerimi devirdim. Kabarmayan hamur işleri ve erkek kardeşim sağ olsun bildiğim bütün küfürleri ondan öğrenmiştim.

“Thomas, sanırım annenle Josh birkaç saat daha eve gelemeyecekler. Anneannenin gelip seni almasını ister misin?”

“Burada kalmak istiyorum.” Biraz düşündü. “Ama keşke o da burada olsaydı.”

“Ne yapabileceğimize bakalım.” Anneme baktım, o da oğlanın dizini sıvazladı.

“Kalacak yerimiz var. Mesela şuna ne dersin? O misafir odasında yatar, sen de Maeve’in eski odasında kalırsın.”

“Yaşasın.” Thomas zıp zıp zıplamaya başladı.

“Gidip onu arayayım.” Hatırladığım kadarıyla Ellen Moore, Lincolnshire’dan Ascot’a taşınmıştı. Buraya varması biraz vakit alırdı ama geleceğinden emindim. Hem kızı hem de Thomas için.

Telefonu kapadıktan sonra holde paltomu giyiyordum.

“Gidiyor musun, canım?” Babam hâlâ endişeli görünüyordu.

“Evet. Bayan Moore yolda. Ben de hastaneye gidiyorum ama önce Josh’un evine uğrayıp neler öğrenebileceğime baka-
cağım. Şansım yaver giderse dedektiflerle konuşup ne düşün-
düklerini öğrenebilirim.” Bir planım olduğuna seviniyordum.
Bu sayede Batı Kensington’dan beri damarlarımda dolaşan şu
can sıkıcı adrenalini işe yarar bir şeye dönüştürebilecektim.
Neler olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Böylece Derwent’ın
eve gelip kayışı kopardığı, öfkesine yenik düşüp işkencecisine
saldırdığı, ondan kurtulacağım derken dizginlerinin tamamen
koptuğu senaryolar kurup durmaktan kurtulabilirdim.

Gerçi ne dizgininden bahsediyordum ki? Derwent bir sü-
redir dizginlerinin zayıfladığını, dikiş yerlerinden patlamak
üzere olduğunu zaten apaçık belli ediyordu. Asansörde bana
uzanışını, otelde beni tersleyişini ve peşimden otopsiye gelişini
düşündüm. Midem bulandı. Ne olursa olsun Melissa’ya zarar
vermiş olamazdı. Bunu yapamayacağını bilecek kadar yakın-
dan tanıyordum onu.

Silkinip toparlandım ve babama gülümsedim.

“Bu arada telefondaki üslubun üzerinde biraz çalışman
lazım. Beni aradığında dünyanın sonu geldi sandım.”

Yüzündeki keder azalacağına iyiden iyiye katmerlendi. “Du-
rum ciddi, Maeve.”

“Evet ama Josh ölmedi. Oysa benim ilk aklıma gelen buydu.”

“Bu yüzden işinden olabilir ve bunun seni ne hâle getire-
ceğini biliyorum.”

Kafamı iki yana salladım. “İşinden falan olmaz.”

“Bu da bir ihtimal.”

“Hayır, Ben icabına bakacağım.”

“Maeve...” Babam duraksadı, doğru kelimeleri bulmakta
zorlanıyor gibiydi. “Polisler onu alıp götürmeden evvel Josh’un
ne dediğini sana söylemeliyim. Söylediği son şeyi.”

Durdum. “Söyle.”

Konuşma tarzında bir şey vardı; söylemesi zormuş, söylememeyi yeğlermiş gibiydi.

“Sana iletmemi istedi.”

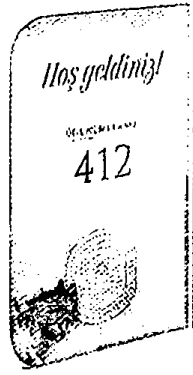
Aniden damarlarıma akın eden rahatlama hissiyle âdeta sersemleyerek paltomun düğmelerini iliklemeye koyuldum. “Ee, tabii. Bu işin peşini bırakmayacağımı adı gibi biliyor. Kesin onu oradan kurtarmamı bekliyordur.”

“Hayır, canım. Sana iletmemi istediği şey... bu işe karışmanı istemediği idi.”

Yüzümdeki gülümseme silinip gitti. “Ne dedi? Kelimesi kelimesine?”

“*Maeve’e buraya gelmemesini söyle. Bu işe karışmayın,*” dedi babam yüzünde mahcup bir ifadeyle. Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyordu. Nasıl hissedeceğimi biliyordu. Aynı zamanda cümlesini tamamlaması gerektiğini de biliyordu ve tabii en kötüsünü en sona saklamıştı.

“Şey dedi... *Onu burada istemiyorum.*”

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
KADTI

13

Derwent beni orada istese de istemese de Jena Yolu'ndaki o eve gittim. Onun için duyduğum endişe mi yoksa ona olan öfkem mi ağır basıyordu emin değildim ama ona yardım etmeye çalışmadan evde öylece oturup hayatının mahvolmasına seyirci kalamazdım. Bu onun imdadına ilk koşuşum değildi ama o da benim için aynısını yapardı, yapmıştı da. Hatta daha fazlasını. Bu işe burnumu sokmamı neden istemediğine, bunu neden özellikle babama söylediğine akıl erdiremiyordum. Tabii ne yaptığını öğrenmemi istemiyorsa başkaydı.

İmkânsız, diye düşündüm 45 numaranın garaj yolunu kapayan gümüş rengi bir Nissan Micra'nın arkasına park ederken. Ardından arabadan inip dikkat çekmemeye gayret ederek Derwent'in oturduğu 23 numaraya doğru yürüdüm. Evin önündeki adli tıp aracını görünce içim sıkıldı: Girip çıktığınız bir yerin suç mahalli muamelesi gördüğüne şahit olmak kadar insanı huzursuz eden bir şey yoktu. Biri garaj yolunun girişine polis şeridi çekmişti; eğilip altından geçtim. Neyse ki meraklı komşular kendilerine oyalanacak başka bir şey bulmuş gibiydi. Melissa'yla Josh'u seviyor olsalar bile, Josh'un kelepçelenip götürülmesinin şokunu henüz atlatamamış olsalar bile korkunç bir hadisenin vuku bulduğu haberi mahallede ışıık hızıyla yayılmış olmalıydı.

Mutfaktan gelen sesleri duyunca açık sokak kapısından içeri süzıldüm. Holde bir anlığına duraksayıp merdivenin di-

bindeki parkelere kanla nakşedilmiş dehşet hikâyesine baktım. Merdivenin orta yerinde, alçı panelde bir göçük vardı. Belki de Melissa'nın ayağı takılmıştı. Belki de tüm bunlar korkunç bir kazadan ibaretti.

“Yardımcı olabilir miyim?”

Elimde polis kimliğimle arkama döndüm ve uzun boylu, şık takım elbiseli, siyah bir adamla karşılaştım. Yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı ki bu da gayet anlaşılırdı çünkü olay mahallinin tam ortasında dikiliyordum. “Pardon, dışarıda nöbetçi memur yoktu.”

“Onları gönderdik. Buradaki işimiz neredeyse bitti. Olay yeri inceleme ekipleri yavaştan toparlanıyor.” Kimliğimi görünce rahatlamıştı. Acayip yakışıklıydı ve her nedense tanıdıktı. “Cezai Soruşturma Masası'ndan mısınız? Sizi gazeteci sandım.”

“Hayır, gazeteci değilim.” Tereddüt ettim. “Cezai Soruşturma Masası'ndan da değilim. Josh Derwent'la birlikte çalışıyorum. Aynı ekipte dedektif çavuşum.”

Kendisi yerel Cezai Soruşturma Masası'ndan olsaydı benim oradan olmadığımı zaten bilirdi. Bu da Mesleki Standartlar Dairesi'nin çoktan intikal ettiği anlamına geliyordu. Birine kim olduğum ve ne yaptığım konusunda yalan söyleyecek olsaydım buna Mesleki Standartlar Dairesi'nden bir dedektifle başlamazdım ama içten içe şansımı denemediğime pişman oldum.

Adam tekrar kaşlarını çattı ve o anda zihnimde bir şey tık diye yerine oturdu.

“Sizi tanıyorum.”

“Ne?” Gerçekten şaşırmıştı.

Hafızamı zorladım. “Yıllar önce tanışmıştık. Siz hatırlamayabilirsiniz, tuhaf bir vakaydı. Bilgisayar kurdunun teki bir çamaşırhanenin üst katında işkenceyle öldürülmüştü.” Dedektifin ismi hafızamın kıyısında geziniyordu. “Brixton Cezai Soruşturma Masası'ndandınız.”

“Doğru.” Elimi sıktı, tavrı belirgin biçimde yumuşamıştı. “Henry Cowell. Sizi hatırlayamadığım için üzgünüm.”

“Dert etmeyin. Biraz fil hafızalıyım. Ben Maeve Kerrigan. O zamanlar polis memuruydum.”

“Evet, şimdi yavaş yavaş anımsıyorum.” Yüzündeki gülümseme silindi. “O vaka gerçekten çok sevimsizdi. Beni cinayet soruşturmalarından soğutmuştu.”

“Bense yoluma o tür vakalarla devam ettim,” dedim. “Şimdilerde Mesleki Standartlar Dairesi’nde misiniz?”

“Evet.” Sesi yılgın çıkmıştı. Çoğu polis memuru, Mesleki Standartlar Dairesi’ni sevimsiz bir gereklilik olarak görürdü ama bu, o birimde çalışıp meslektaşlarını soruşturmayı seçen polisleri sevdikleri anlamına gelmiyordu. “Fırsat ayağıma geldi. Ayrıca çavuşluk sınavını geçtikten sonra bir yere gitmem gerekiyordu.”

Polislerin çavuşluk kadrosu bulmak adına birim değiştirmesi sık rastlanan bir durumdu. Ben olduğum yerde kalabilmiştim çünkü o zamanki patronum Komiser Godley başka bir yere gitmeme izin vermemişti. O olmasaydı ben de zorlanırdım. Henry Cowell’la tanıştığımızda içinde bulunduğum ekibin diğer üyeleriyle pek kaynaşamamıştım: Tek kadındım, gençtim ve diğer dedektiflere hata yaptıklarını söylerken nabza göre şerbet veremeyecek kadar tecrübesizdim. Sonrasında benim şansım yaver gitmişti, Henry Cowell ise belli ki benim kadar şanslı değildi.

“Enteresan bir iş olduğuna kalıbımı basarım,” dedim istifimi bozmamaya gayret ederek. Başıyla onayladı.

“Zaman zaman olabiliyor.” Bir an duraksadı. “Burada ne yapıyorsunuz? Josh Derwent’la çalıştığınızı söylemiştiniz, değil mi?”

“Evet.” Cowell’a, yıllar önce Derwent’la da tanıştığını hatırlatsam mı diye düşündüm. Bu Derwent’ın aralarına benim de dâhil olduğum çoğu insanda iyi bir izlenimin tam tersini

bıraktığı bir dönemdi. “Bakın, tuhaf bir tesadüf ama oğlan, yani Melissa’nın oğlu öğleden sonrayı annemle babamın yanında geçiriyordu.”

“Siz de oğlanın eşyalarını almaya mı geldiniz?”

Ever deyip konuyu orada kapayabilirdim. “Hem oğlanın kıyafetleriyle diş fırçasını almaya hem de Melissa’nın nasıl olduğunu öğrenmeye geldim.”

“Müşahede altında.”

“Hastaneden yeni bir haber yok mu?”

“Henüz yok.”

“Bir de olan biteni kendi gözlerimle görmek istedim çünkü bu işte Josh’un parmağı olabileceğine inanmıyorum.”

“Tam bir iyilik abidesi olduğu için mi?” Soru, Cowell’ın kiminle konuştuğuna bakmak üzere mutfak kapısına kadar gelen bir kadından gelmişti ve öyle iğneleyiciydi ki gayriihtiyari irkildim. Ayrıca yeni gelen, ışığı arkasına aldığından dezavantajlı duruma düştüm.

“Mizacına aykırı olduğu için,” dedim. “Onu yıllardır tanıyorum ve iddialar beni hayrete düşürüyor.”

“Olur öyle. Affedersiniz, siz kimdiniz?”

“Maeve Kerrigan. Josh’la birlikte çalışıyorum. Ekibinde dedektif çavuşum.”

“Oğlanın eşyalarını almaya gelmiş,” diye açıkladı Henry Cowell. “Çocuk şu anda çavuşun ailesinin yanındaymış.”

“Onu yukarı çıkarabilirsin. Ama çanta yaparken başında bekle.” Saatine göz attı. “Acele etmemiz lazım.”

“Evet, zaman su gibi akıyor,” dedim tavrından rahatsız olarak. “İnsan ister istemez birileri onu tutuklamakta aceleci mi davrandı diye düşünüyor.”

“Bence yerinde bir karardı,” diye karşılık verdi ve onu görebilmem için ışığa adım attı. Benden birkaç santim daha kısaydı, elmacık kemikleri genişti ve arkaları kısa, önleri uzun olacak şekilde küt kesilmiş açık kumral saçları kıvrıcıkta ziyade

dalgalıydı. Kahverengi gözleri ve küçük, yuvarlak ağzıyla sessiz film yıldızlarının oyuncak bebeğimsi havasını taşıyordu. Hiç kımıldamadan öylece durup benim onu süzdüğüm gibi o da beni süzdü. Aramızdaki benzerliklerin yanına birer tik attım: iddiasız kıyafetler, kullanışlı botlar, göze batmayan takılar, yok denecek kadar az makyaj. Ciddiye alınmak isteyen profesyonel bir kadının üniforması.

“İsminizi duyamadım.”

“Roz Fuller.” Yüzünde en ufak bir sıcaklık yoktu. Ne var ki Derwent’ın iyiliği için kendimi ona sevdirmeliydim. Gülmsemeyi denedim.

“Bakın, vakaya daha yeni dâhil oldunuz. Size ayak bağı olmak istemiyorum. Kanıtlardan yola çıkarak sonuca varmanız gerektiğinin de farkındayım. Fakat Josh’la konuştuğunuzda öyle biri olmadığını siz de anlayacaksınız.”

“Nasıl biri?”

“Öfkesine yenik düşecek biri.”

Keyiflenmiş gibi kaşlarını havaya kaldırdı. “Disipline gelemediği için ordudan ayrılan Josh Derwent’tan mı bahsediyoruz?”

“Bana ordudan ayrılma sebebinin, hayatın askerlikten ibaret olmadığını fark etmesi olduğunu söylemişti,” dedim sakince. “Lise bitirme sınavlarına girmediği için geri dönüp onları vermiş ve ardından Metropolitan Polis Teşkilatı’na katılmış.”

“Peki, sizce emirleri sorgusuz sualsiz yerine getirmeye yatkın biri mi?”

Verilen emrin mantıklı olduğunu düşünüyorsa evet.

“Josh hiçbir olaya düşünmeden bodoslama dalacak biri değildir,” dedim. “Verilen emir ona ters geldiğinde üstlerine kafa tuttuğu da olur. Yine de Metropolitan Polis Teşkilatı gibi hiyerarşik bir yapıda üzerine düşen rolü nasıl oynaması gerektiğini bilir.”

Kadın, Cowell’a imalı bir bakış attı. “Bu, amirinden duyduklarımızı teyit etmenin hayli diplomatik bir yolu.”

“Komiser Burt mü?” Una ve Derwent ilk günden beri takışıyorlardı. İçim titredi. “İşe yaklaşımları çok farklı olsa da nihayetinde bu sayede sonuç alıyorlar.”

“Yine diplomatik.” Gülümsedi. “Neyse ki satır aralarını okumakta üstüme yoktur.”

“Biliyor musunuz, Josh hakkında ne düşündüğünü bir de Charles Godley’ye sormalısınız. Onu ekibimin başına getiren oydu. Size Josh’un nasıl biri olduğu ve neden Melissa’nın kılına bile zarar veremeyeceği konusunda gayet net bir fikir verecektir.” Derwent’in eski bir dostu olan Godley şimdilerde Emniyet Genel Müdür Yardımcısı’ydı. Ortaya böylesine önemli bir isim atmak büyük bir kumardı. Bunun ters tepmek yerine Roz Fuller’ı yola getirmesi için içimden dua ediyordum.

Ne düşündüğünü gizlemek istercesine bakışlarını indirdi, sonra da, “Josh Derwent’in dosyasında bir sürü şikâyet olduğunu biliyor muydunuz? Hem vatandaşlardan hem de meslektaşlarından gelen şikâyetler,” diye çıkıştı.

“Hâlâ müfettiş olduğuna göre o kadar da ciddi olmasalar gerek,” dedim. “İnsanların damarına basmayı sever. Onu işinde başarılı kılan özelliklerinden biri de budur zaten.”

“Sonuç almanın pek çok yolu var ve bunlardan bazıları Orta Çağ’da kaldı. Peki sınırı aştığı olur mu?”

“Hayır.” *Yani hep değil*, diye düşündüm. “Şayet işinizi layıkıyla yapıyorsanız insanlarla ters düşmeniz de kaçınılmazdır. Mesnetsiz şikâyetler de hayatın bir parçası.”

“Sizin hakkınızda çok şikâyet oldu mu? Benim olmadı.”

“Eh, siz halkla pek iç içe sayılmazsınız. Polislerden hoşlanmayan tiplerle burun buruna gelmezsiniz. O tipler adımıza ve yaptığımız işe leke sürmek için her fırsatı kollarlar.” Sesimdeki gerginliği kendim bile duyabiliyordum, o yüzden bir an durup toparlandım. Roz Fuller’ın gözü üstümdeydi. Bana birini hatırlatıyordu ama kim olduğunu çıkaracağım diye dikkatimin dağılmasını göze alamazdım.

“Josh işinde iyidir. Sonuç alır. Kurallara uyar.” *En azından artık uyuyor*, diye düşündüm aksini yaptığı pek çok ânı zihnimden söküp atarak. “Onunla uzun zamandır çalışıyorum ve iyi bir polis olduğunu biliyorum. Hem hakkında çok sayıda şikâyet varsa birinin tepesini attırmış olamaz mı? Belki de kızdırdıklarından biri nerede yaşadığını öğrenmiş ve ona gününü göstermek istemiştir ama hıncını Melissa’dan çıkarmıştır?”

Başıyla onaylamadı ama arkasını dönüp gitmedi de. “İş dışındaki davranışlarını da hesaba katmak zorundayız.”

“Onu da az çok biliyorum.”

Kaşları havalandı. “Öyle mi?”

“Geçen sene yaz aylarında birlikte gizli görevdeydik. Sevgiliymişiz gibi davranıyorduk. Birkaç hafta birlikte yaşadık.”

“Biriyle ilişki yaşamakla aynı şey sayılmaz.”

Bizim için ona en yakın şeydi, diye düşündüm ama söylemedim.

“Yine de bana başka türlü edinemeyeceğim bir öngörü kazandırdı. Bu ve arkadaşlığımız. Onu muhtemelen diğer herkesten daha iyi tanıyorumdur.” Yapbozun bir sonraki parçasını ona kendi ellerimle vermek istemesem de söylenmesi gerektiğini bildiğimden kendimi hazırladım. “Eski sevgilim beni darp ettiğinde gelip beni bulan Josh’tu. Beni eski sevgilimin bana yapmayı planladığı şey her neyse ondan kurtardı. Bu olayın beni ne kadar etkilediğini gördü ve hâlime çok üzüldü. Josh kendisinden daha güçsüz birine zarar vermek isteyecek son insandır. Melissa’yla konuşmalarına ondan habersiz pek çok kez kulak misafiri oldum; her zaman sabırlı ve nazikti. Onları pek çok kez birlikte gördüm. İlişkileri hakkında her şeyi bildiğimi iddia edemem ama Melissa’nın onu sevdiğini biliyorum. Josh’un Melissa’yı darp ettiği doğruysa onu hiç tanımamışım demektir ve eğer onu hiç tanımamışsam şu koca dünyada tanıdığım bir kişi bile yok demektir.”

Sözüm bittiğinde sessizliğin yoğunlaştığını hissettim.

“İlginç. Teşekkürler.” Bunu ilginç bulduğu söylediklerim değilmiş de benmişim gibi söyledi. “Sizinle konuşabildiğimize memnun oldum. Zaten listemdeydiniz.”

Bir faydam olup olmadığından emin değildim. “Siz kararınızı çoktan vermişsiniz.”

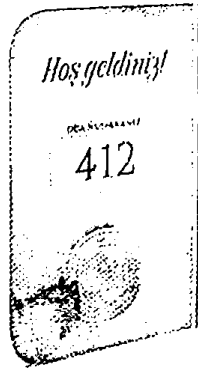
“Hayır. Ama şu kadarını söyleyebilirim. Şimdiye dek öğrendiklerime –geçmişine, şahsına yöneltilmiş şikâyetlere, onunla çalışan insanların anlattıklarına– dayanarak Josh Derwent’in tam da pat diye gözü dönebilecek türden bir polis olduğunu düşünüyorum. Bu tipler duygularını yıllarca bir kavanozun içinde muhafaza eder ama o kapak bir kez açıldı mı kontrolü tamamen kaybederler.”

Asansörde olanları düşündüm ve içimi bir korku dalgası kapladı. Bunu Roz Fuller’dan saklayabildiğimi umdum.

“Ona çok değer verdiğiniz ortada,” diyerek konuşmaya devam etti. Bu defa sesi az evvelki kadar haşın değildi. “Ama görünüşe bakılırsa sizin gibi insanlar onu koruyup kolladığından şimdiye dek yaptığı her şey yanına kalmış. Ne yazık ki ona yardım etmek için yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Bu kez tek başına.” Henry Cowell’a döndü. “Bir telefon görüşmesi yapacağım. O esnada... Maeve’di, değil mi? O esnada Maeve’in oğlanın eşyalarını almasına yardım edip sonrasında burayı kilitletler misin? Seninle arabada buluşuruz.”

Hiçbir şeye dokunmadan Henry Cowell’in peşinden üst kata çıktım. Bir yandan da evin her ayrıntısını kafama kazımayaya çalışıyordum fakat korku ve belirsizlik zihnime pus misali çökmüştü. Roz Fuller, Derwent’in makul bir şüpheli olmasının nedenlerini sayarken bir şey fark etmiştim.

Roz’un bana kimi hatırlattığını. Beni.

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
KARTI

14

Henry Cowell, Thomas'ın odasının bulunduğu koridorda durmuş, benim dışımda her yere bakıyordu.

“Önemli bir delili cebe atarım falan diye beni izlemeniz gerekmiyor muydu?”

“Şey, bu konuda kusura bakmayın lütfen.” Gözlerini zorla benimkilere çevirdi, isteksizliği her hâlden belliydi. “Dikkatli olmamız gerektiğini biliyorsunuz.”

“Bu devirde kimseye güven olmuyor,” dedim alaycı konuşmamaya çalışarak. “Ki bunu en iyi siz bilirsiniz.”

“İşinde iyidir,” dedi aniden. “Merak ediyorsanız söyleyeyim.”

Roz Fuller'ı kastettiğini biliyordum. Roz dışarıda, arabada telefonla konuşuyordu, yani bizi duyamayacak kadar uzaktaydı.

Bir tişörtü katlarken, “Dehşet verici biri,” dedim lafımı sakınmadan. “Ve söylediklerimin tek bir kelimesini bile dinlemedi.”

“Hayır, dinledi. Ama söylenen hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmez. Her şeyin takibini yapar ve ardından kendi hükmünü verir.” Omuz silkti. “Onunla çalışmanın en sevdiğim yanlarından biri de bu. İşini layıkıyla yapar.”

“Başka koşullar altında olsaydık böylesine özverili olması çok hoşuma giderdi,” dedim kuru kuru. “Fakat şu durumda zamanını Josh'u asla yapamayacağı bir şeyle suçlayarak harcadığını görmek pek hoşuma gitmiyor.”

“Yapamayacağı?”

“Yapmayacağı.” Duraksadım. “Aşağıda... çok fazla kan vardı.”

“Kafa travması. Mağdur çok kan kaybetmiş.”

“Kaza olamaz mı? Melissa düşüp kafasını vurmuş olamaz mı mesela?”

“Onu henüz görmedim,” dedi Cowell. “Ama şunu söylemeliyim ki bize iletilen bilgi birden fazla yarası olduğu yönünde. Morluklar, ezikler. Paramediklerin dediğine göre kadın feci şekilde darp edilmiş.”

“Zavallı Melissa.” Thomas’ın yatağının kenarına oturup elimdeki svetsörte boş boş baktım.

“Onu sever misiniz?”

“Aslında pek yakın değiliz,” diye kaçamak bir cevap verdim.

“Onu tanıdığınız kadarıyla.”

Rol yapmanın hiçbir anlamı yoktu; yalan söylemek Henry Cowell’la aramızda yeni yeni filizlenen kırılğan güveni tuzla buz etmekten başka işe yaramazdı. İç çektim. “Bakın. Bu biraz karışık bir mesele. Nasıl olsa başkasından öğreneceksiniz, o yüzden size karşı dürüst olmak istiyorum ve gerçeği söyleyeceğim. Melissa, Josh’la benim bir ilişkimiz olduğuna inanıyordu.”

Gözle görülür bir tepki vermedi, belki de en başından beri biliyordu. “Peki var mıydı?”

“Hayır. Kesinlikle yoktu. Josh bunu aklına bile getirmezdi. Keza ben de.”

“Bundan emin misiniz?”

“Aramızda hiçbir şey geçmedi.”

Cowell kaşlarını kaldırdı. “Hiçbir şey mi?”

“Hem de hiç.” Suratımın pancar gibi kızardığından eminim. “Yine de onu çok önemsiyorum, arkadaş olarak.” *Arkadaş* kelimesini üstüne basa basa söyledim. “İyi bir adamdır.”

“Melissa pek öyle düşünmüyor gibi. Birkaç ay önce Josh yüzünden 999’u aramış.”

“Ah, o olayı hatırlıyorum.” Kaşlarımı çattım. “Bir konuda anlaşmazlığa düşmüşlerdi ve Melissa onu kapının önüne koymuştu.”

Anlaşamadıkları konunun ne olduğuna dair gayet net bir fikrim vardı ama ortada hiçbir sebep yokken bu bilgiyi Cowell’la paylaşmayacaktım çünkü gerekçe olarak değerlendirilebilirdi. Melissa, Derwent’a ondan ayrılması hâlinde Thomas’ın yüzünü bir daha asla göremeyeceğini söylemişti ki bunu düşündükçe hâlâ tüylerim diken diken oluyordu.

“Sonra da polis mi çağırmış?”

“Bunu neden yaptığını bilmiyorum. Kavga etmediler çünkü Melissa onunla konuşmayı reddediyordu. Josh pes etti. Memurlar geldiğinde Josh zaten oradan ayrılıyordu.”

“Size böyle mi anlattı?”

Bana ne anlattığını kelimesi kelimesine hatırlıyordum.

Melissa ona zarar vereceğini sanmış olabilir mi?

Aklından ne geçtiğini bilemem. Onun saçının teline bile zarar vermem. Bunu çok iyi biliyor. Sen de bilsen iyi olur.

“Öyle olmamış mı?”

Cowell yanıt vermeden önce beni upuzun bir dakika boyunca bekletti. “Benim anladığım da aşağı yukarı öyle. Araştırıyoruz. Tabii ki dikkat çekici bir durum.”

“Tabii ki,” diyerek ona hak verdim çünkü benim de ilgimi çekmişti. “Sizin yerinizde olsam ben de o konuyu didiklerdim.”

“Bu adreste yaşayan birinin aile içi şiddet nedeniyle polislik olduğu medya tarafından öğrenilirse soruşturmamız ne sonuç verirse versin Derwent’ı diri diri yakarlar.” Ses tonu bunu hak ettiği imasını taşıyordu.

“Melissa eski kocasından şiddet gördü. Mark Pell. O he-riften kaçtı. Adam şiddet manyağı istismarcının tekiydi. Benim de... kötü deneyimlerim oldu, o yüzden insanın aslında güvende olduğu anlarda bile kendini tehdit altındaymış gibi hissetmesini anlıyorum.”

“Aşırı tepki verdiğini düşünüyorsunuz.”

“Ağzımdan çıkmayan lafları bana mal ediyorsunuz. Bence aynı şeyin tekrar yaşanmasından korkması gayet doğal. Ayrıca birinin Josh’a karşı kin beslediği ihtimalini de göz ardı etmemelisiniz. Yahut Melissa’ya.” Parmaklarımı şıklattım. “Demek istediğim ortada bir eski koca var. Thomas’ın velayeti için gırtlak gırtlığa geldiler. İyi bir başlangıç noktası.”

“Açık fikirli davranacağımıza söz veriyorum.”

“Gerçekten mi?” Dudağımı ısırdım. “O bir müfettiş. Onu saf dışı bırakmak size çok puan kazandırır. İnsan doğası gereği, böyle bir hadise sayesinde kariyer basamaklarını üçer beşer tırmanacağınızı düşünmüş olabilirsiniz.”

“Biz öyle çalışmayız. Sizin gibi kanıtların ne dediğine bakarız.” Cowell kapının sövesine yaslandı. “Biliyor musunuz, onu anımsıyorum. Siz söyler söylemez o günü ve o yeri hatırladım. Hatta onu sizden daha iyi hatırladım.”

“Muhtemelen daha çok o konuştuğu içindir. Sizde iyi bir izlenim bıraktığını varsayıyorum?” dedim ümidimi kesmeyerek.

“Küstahın teki olduğu apaçık ortadaydı ama onda farklı bir şey vardı. Orada neler olup bittiğini hemen anladı ve kurbanın karısı çıkageldiğinde kadınla çok güzel konuştu. Onunla çalıştığınız için size gıpta etmişim. Meşakkatli bir süreç olacaktı ama ondan çok şey öğrenecektiniz.”

Başımınla onayladım.

“Dahası siz konuştuğunuzda sizi dinliyordu.” Cowell yüzünde çarpık bir gülümsemeyle bana baktı. “Birim değiştirmemin sebeplerinden biri de eski işimde kimsenin söylediklerime kulak asmamasıydı. Belki canınıza okuyordu ama ne düşündüğünüze kıymet veriyordu.”

Boğazım düğümlenince konuşmakta zorlandım. “O birlikte çalıştığımız ilk vakaydı.”

“Sahiden mi? Çoktan iyi bir ekip olmuş gibiydiniz.” Omuz silkti. “İşte, her şeyi kestirmek mümkün olmuyor.”

“Hayır, bence haklıydınız. Daha ilk günden esaslı bir ekip olmuştuk.” Gülümsemeye gayret ettim. “Sadece onun meziyetlerini takdir etmem biraz zaman aldı.”

*

Evden ayrılır ayrılmaz Una Burt’ü aradım. Cowell arabama kadar gölge misali peşimden ayrılmadığından etrafı incelemeye fırsatım olmadı. Ne var ki holdeki kan dışında her şey normal görünüyordu. *Melissa birini içeri almış ve saldırıya uğramış*, diye düşündüm. Öyle olmalıydı. Tanıdığı ya da ona dil dökerek içeri girmeyi başarmış biri.

Derwent olamazdı.

“Eee?”

“Rapor edebileceğim pek bir şey yok,” dedim temkinli bir tavırla.

“Rütbemi unut ve neler olduğunu anlat bana.” Una’nın sesi neredeyse bir insan evladıymış gibi geliyordu.

“Melissa’nın darp edilmesini soruşturan Mesleki Standartlar Dairesi’nden dedektiflerle konuştum.”

“Duymak istediğim bu değildi.”

“Bilerek olmadı. Derwent’in evine geldiğimde buradaydılar.”

“Orada ne işin vardı peki?”

“Thomas’a birkaç parça üst başla bir iki de kitap almaya gelmiştim. Yanında hiçbir şeyi yoktu.” Neyse ki Thomas vardı. “Josh hakkında dedektiflerle konuştunuz mu?”

“Roz Fuller’la konuştum.”

“Ona ne dediniz? Derwent’in güvenilmez ve disiplinsiz biri olduğunu söylediğinizi ima etti.” Ön camdan Cowell’in arabaya binip Roz’a katılmasını, sonra da birlikte oradan uzaklaşmalarını izledim. *Derwent’la konuşmaya gidiyorlar*, diye düşündüm ve yüreğim özleminden öyle bir sızladı ki dilim damağım kurudu.

“Ekibin bir üyesi olarak onun hakkındaki görüşlerimi paylaştım. İsteddiği olmadığında ne kadar kavgacı ve somurtkan olabildiğini anlattım. Charlie’den görevi devralıp da ekibin başına geçtiğim ilk günlerde canımı hayli sıktığını söyledim ama sen bunları zaten biliyorsun.”

Biliyordum. Derwent, Una’nın kâbusu olmuştu. Mutsuzluktan hafifçe iç geçirdim.

“Ama Maeve, ona aynı zamanda görevi ilk devraldığımında Derwent’in beni çok büyük hatalar yapmaktan kurtardığını ve o zamanlar bana köstek olduğunu sanırken uzun vadede o davranışlarının çok faydasını gördüğümü de söyledim.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Onun hakkında güzel bir şey söyleyeceğiniz hiç aklıma gelmezdi.”

“Adil davranmaya çalıştım.”

“Bence sizin sayenizde o da işini daha iyi yapıyor,” diye ekledim Derwent’in böyle bir imaya bile ne kadar öfkeleneceğini bilerek. Şu anda bir nezarethanede tutuluyor olmasının birtakım iyi yanları da vardı.

“Öyle olduğunu ummak isterim. Onu zapt etmeye çalışıyorum. Görevi devraldığımında Charlie onun hem en büyük kozum hem de en büyük sorunum olacağını söylemişti ve aynen öyle oldu.”

“Peki, patron benim hakkımda neler dedi?”

Sesinden gülümsediğini anladım. “Bunu soracağını tahmin etmiştim. Ne yazık ki söyleyemem.” Duraksadı. “Fakat içinde bulunduğumuz duruma uyan bir şey vardı. Asla geri durmadığını ve doğru olan uğruna kendini feda etmekten kaçınmayacağını söyledi. Benim görevim de iyi bir sebeple bile olsa kendini tehlikeye atmanı engellemekmiş. Şu anda tam da öyle bir durumdayız. Bu işe karışmayacaksın. Bu senin savaşın değil.”

“Çoktan karıştım bile. Hiçbir şey olmuyormuş gibi öylece arkamı dönüp gidemem.”

“Bu mesele yüzünden başını belaya sokarsan seni koruyamam.” Sesi ciddi ve az da olsa sinirli geliyordu; işte, tanıdığım Una buydu. “Kendini öne atıp Mesleki Standartlar Dairesi’nin dikkatini çekmek iyi bir fikir değil. Geleceğini Josh Derwent’la ilgili yürütülen bu soruşturmanın sonucuna bağlaman tam bir delilik. Ayrıca o da onun için kariyerini feda etmeni istemezdi.”

“Josh’un başına bir şey gelirse mesleğime devam etmek isteyeceğimi sanmıyorum.” Gerçek buydu. Ne var ki bu cümle- nin dudaklarımdan döküldüğünü duymak beni bile şaşırtmıştı.

Una kişnemeyle homurtu arası bir ses çıkardı. “Daha neler.”

“Bir soruşturmanın sonucu hayal kırıklığı yaratsa bile, jüri meseleye benim baktığım taraftan bakmasa bile adalete hep inandım. Melissa’yı darp etmekle suçlanmak ona tarifi mümkün olmayan bir acı verir ve olur da hüküm giyerse bir daha asla toparlanamaz. Bunun onun gibi birinin başına gelmemesi gerekir ve devreye girersem gelmeyecek de. Ama olur da gelirse sistemin bir parçası olmaya nasıl devam edebilirim bilmiyorum.”

“Önceliğin Josh Derwent değil, Ilaria Cavendish cinayeti olmalı.” Una’nın sesinde derin bir hayal kırıklığı vardı. “Senden daha iyisini beklerdim. Özel hayatını mesleki sorumluluklarından ayırabildiğini sanıyordum.”

“Ayırabiliyorum. Ayırıyorum da.”

“Liv ve Georgia’yla konuştum. *Onlar* soruşturmaya odaklanmış durumda.”

Senin aklın başka yerlerde olsa da, diye tamamladım içimden. “Güzel. Gerekirse bana ulaşabilirler.”

“O vakada çalışmanı istiyorum.”

Bıkkınlıkla gözlerimi kapadım. “Kadın iki gün önce öldü. Gözaltında kimse yok. Adli tıp testlerinin sonuçlarını bekliyoruz, kamera kayıtlarını inceliyoruz ve görüşmeler yapıyoruz. Yapmadığım ama yapmamı istediğiniz ne var bilmiyorum. Zaten şu anda mesai saati dışındayım. Acil müdahale gerektiren

bir durum olsaydı bütün dikkatim orada olurdu ama şu anda ortada öyle bir durum yok.”

Hattın diğer ucunda derin bir sessizlik oldu. Zihnimde yavaş yavaş bir düşünce filizlenmeye başladı.

“Aklımı Josh’tan uzaklaştırmaya mı çalışıyorsunuz? Mesele bu mu?”

“Bu işe karışmanı istemiyor.”

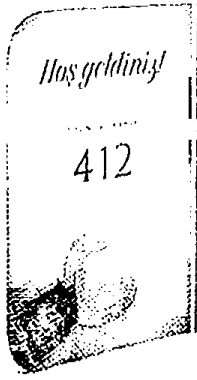
“Bunu size kendisi mi söyledi?”

Hattın diğer ucunda yine sessizlik oldu. Una evet demek istemiyordu ama yalan söylemeye de içi el vermiyordu. En sonunda şunda karar kıldı: “Bu işe karışmanı istemiyor, Maeve. Ben de onunla aynı fikirdeyim. Sana o soruşturmadan uzak durman için doğrudan emir vermek ist—”

“Buna hiç gerek yok,” dedim çabucak. “Ne yapmam gerektiğini biliyorum.”

“Güzel. Bunu duyduğuma sevindim.” Sesi gerçekten sevinmiş gibi geliyordu. “Çünkü ikinizi birden kaybetmek istemiyorum.”

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
KADTI

15

Sıra tutuklanan polis memurlarını sorgulamaya geldiğinde Roz Fuller'ın en sevdiği şeylerden biri onları ters ayakta yakalamaktı. Yanlarında bir avukatla masanın yanlış tarafında oturmaya alışık değillerdi. Gerçi sorguya tek başına girmemeleri gerektiğini bilecek kadar deneyimli olduklarından daima yanlarında bir avukat olurdu. Kıyafetlerine adli tıp testleri için el konduysa, üstüne bir de herkesi suçlu gibi gösteren şu eşofman takımlarından birini giymek zorunda kaldılsa daha da iyiydi. Bu kılık hepsinin havasını söndürür ve onlara neden orada, onun karşısında olduklarını hatırlatırdı; tıpkı içeri tıktıkları insanlar gibi onlar da hata yapmıştı ve şimdi yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşeceklerdi. Sorgu odasında, sorulara cevap vermenin mi yoksa “yorum yok” cevabına sığınmanın mı daha riskli olduğuna karar verecek kişi olmaya alışkın değillerdi.

Konuşup konuşmamalarını dert etmezdi. Kendi tecrübelerine dayanarak biliyordu ki vaka sorgu odasında çözülmezdi. Sorgu odası, sorguladığınız insanı yakından tanıdığınız yerdik ki bu da maddi deliller kadar önemliydi. Sorgu, yaptığı işin kişiselleştiği yerdik ve Roz buna bayılırdı.

Bu seferki farklıydı.

Daha Josh Derwent, Cowell eşliğinde avukatının arkasından odaya girdiği anda bunu fark etti. Roz her şeyi istediği gibi ayarlayabilmek adına odaya ilk giren kişi olmayı yeğlerdi, böy-

lece göz göze geldikleri anda onun yetkin, azimli ve ziyadesiyle profesyonel olduğunu, onlardan daha iyi olduğunu anlardı.

Fakat bu defa karşısında Josh Derwent'in talep ettiği avukat, yani Lesley Mackenzie vardı. Kadının kır saçları omuz hizasında kesilmişti, daracık bir elbise ve düz tabanlı ayakkabılar giymişti, ayrıca etrafına zahmetsiz bir özgüven saçıyordu. Kırk yıldır tırnaklarıyla kazıyarak bu noktaya gelmişti ve onu hafife alacak bir polis memuru ya çok cesur ya da zır cahil olmalıydı. Esas mesele, Josh Derwent istedi diye bizzat karakola gelmiş olmasıydı. Bu, ona saygı duyduğu anlamına gelirdi çünkü Lesley Mackenzie kendisi yerine ekibinin genç üyelerinden birini gönderebilecek kadar önemli biriydi. Bu da kayıt cihazıyla uğraşırken Roz'un elinin ayağına dolaşmasına yetti.

Tabii bir de Josh Derwent faktörü vardı. Roz nezarethane eşofmanının adamın üstüne göre dikilmiş gibi durduğunu görünce fena hâlde sinir oldu; sanki Derwent'in rahat etmek için özellikle tercih edeceği bir kıyafetmiş gibi. Roz insanların arkadaşlarıyla meslektaşlarının anlattıklarına kulak asmaktansa kendi fikirlerine güvenmeyi öğrenmişti ama yine de anlatılanlardan kafasında bir portre oluşmuştu. Dosyasındaki fotoğraflara o kadar uzun süre bakmıştı ki gözlerini kapadığında o delici mavi bakışlarını ve köşeli çenesini görebiliyordu. İnsanların ilk fotoğrafıyla gerçek hayattaki hâlini kıyasladığında genelde zaman içinde yumuşadıklarına tanık olurdu; aldıkları kilonun etkisiyle yüz hatları keskinliğini yitirir, yerçekimi gözlerinin altındaki torbaları aşağı doğru çekiştirir ve çene çizgileri sarkardı. Roz fotoğraflara bakarken karşısındaki adamın gergin, aşırı kaslı asker fiziğinden hırpalanmış, kırık burunlu ve pervasız bir küstahlık abidesine dönüştüğünü görmüştü. Roz bu tavrı iyi tanıyor, bundan nefret ediyordu. Ama şimdi burada, kanlı canlı karşısında oturan adam farklıydı; hâlâ sıırım gibi ve formdaydı fakat eskisi kadar gösterişli değildi, bir bakanın tekrar bakmak isteyeceği kadar yakışıklıydı ama beklediğinden daha

duyarlı ve zeki görünüyordu. Bu, sırasıyla durumunu, Cowell'ı ve Roz'u tartarken dudaklarını birbirine bastırışından, gözlerinin hafifçe kısılışından belliydi. Karakterinin gücü Roz'un dengesini bozdu. Fotoğraflarından, ilk fırsatta biriyle yumruk yumruğa gelecek biri olduğu izlenimine kapılmıştı. Şimdiyse canı isterse herhangi bir kavgayı daha başlamadan bitirebileceğini düşünüyordu.

Sanki sorguya giren Roz değil de kendisiymiş gibi kadına başıyla selam verdi. Roz gerim gerim gerildiğini hissetse de renk vermemeye gayret etti. Çekici biri olduğu kulağına gelmişti – evinde karşılaştıkları şu dedektif çavuşu muhtemelen parmağında oynatıyordu– fakat Roz onun cazibesinden etkilenmeye hiç niyetli değildi. Öte yandan Derwent da cazibesini onun üzerinde harcamaya pek niyetli görünmüyordu. Ne uzun uzun bakıyor, ne masumane tavırlar sergiliyor ne de onunla duygusal bir bağ kurmaya ya da pazarlığa girişmeye yelteniyordu. Cowell kayıt cihazı için sorgu öncesi formaliteleri sayarken adam yüzünde ciddi bir ifadeyle masanın karşısına oturmuş, dirseklerini masaya dayamış, ellerini kenetlemiş bekliyordu.

“Sanırım baş başa konuşma fırsatınız oldu?” dedi Roz.

“Evet, her şeye hâkimim.” Lesley Mackenzie'nin hoş bir sesi vardı; duru ve etkileyiciydi.

“Birbirinizi önceden mi tanıyorsunuz?” diye sordu Cowell, Roz bir dahaki sefere böyle yapmamasını ona tembihlemeyi aklının bir köşesine yazarken.

“Josh yıllar içinde birkaç müvekkilimi parmaklıklar arkasına gönderdi,” dedi Lesley ona sıcak bir bakış atarak.

“Hepsi hak etmişti.”

Ah, anlıyorum, onu masanın diğer tarafında görmüş birini seçmesinden etkilenmemiz gerekiyor. Rutin tanışma faslı ve haklarının okunması sırasında dişlerini sıktı, neticede sorguya başladığında dizginleri ele alacak ve en nihayetinde gevşeyebilecekti.

Ancak o noktada da Josh Derwent bildiğini okumaya kararlı gibi görünüyordu.

“Başlamadan önce... Melissa’dan haber aldınız mı? Nasılmış?”

“Yeni bir bilgi yok,” diye lafa girdi Roz ama Cowell sözünü kesti.

“Hastaneyle görüştüm, gidişattan memnunlar.”

Derwent’ın başı önüne düştü: Samimi bir rahatlama. Avukat onu teselli etmek istercesine bir elini koluna koydu.

Ölmediğine tabii ki sevinirsin, diye düşündü Roz. Melissa’nın ağır yaralanmasını ya da ölmesini istediğinden değildi bu fakat basit bir darp ile cinayet arasında dağlar kadar fark vardı. Josh Derwent’ın kendini baskı altında hissetmesini, paniğe kapılmasını, bocalamasını istiyordu; saatin imdadına yetişip onu sokaklara salıvereceği ânı kollamasını değil.

“Belli ki onunla henüz konuşamadınız,” dedi Derwent sanki kadının söyleyecekleri kendisi hakkındaki şüpheleri tamamen ortadan kaldıracakmış gibi.

“Henüz değil. Biraz toparlanır toparlanmaz gidip konuşacağız.” *Sen gözünü korkutarak onu susturmadan önce*, diye ekledi Roz içinden sessizce. Roz’un nazarında kadının beyanı esastı ama bazen doğruyu söylemekten korkarlardı ve işte kendisi de tam o noktada devreye giriyordu.

“Durumuyla ilgili haber alırsanız beni de bilgilendirir misiniz? Lütfen?”

“Tutuklanmış olmanız sizi daha çok endişelendirmiyor mu?”

“Pek sayılmaz.” Masanın diğer tarafından Roz’a dimdik baktı, öyle ki Roz kıpırdanma ihtiyacı hissetti, oysa genelde insanlar üzerinde böyle bir etki bırakan kendisi olurdu. “Neden tutuklandığımı biliyorum fakat bu bir hataydı ve öyle olduğunu er ya da geç sizin de fark edeceğinizden en ufak bir şüphem yok. Vaktinizi boşa harcamak yerine şu anda hastanede

onun yanında olmayı yeğlerim. Bu lüzumsuz bir gecikme gibi geliyor. Bu sorguyu ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyi olur.”

“O hâlde daha fazla oyalanmayalım,” dedi Roz gülümseyerek. “Bize Melissa’yla nasıl tanıştığınızı anlatın.”

Ellerinden birini istemsizce diğerinin üstüne koyup sıkarken dirsekten aşağısındaki kaslar bir anlığına seğirdi. Ardından belirgin bir çabayla gevşedi.

“Onunla Kuzey Londra’da, Maudling Sitesi’nde çıkan ölümlü bir gökdelen yangınıni soruştururken tanıştım.”

Roz başıyla onayladı. O olayı hatırlıyordu.

“Melissa yangının çıktığı katta yaşıyordu. Tahliye sırasında yaralanmıştı. Otoparkta oğlu Thomas’a rastladım. Kaybolmuştu, bir başınaydı.” Yorgunmuş gibi hafifçe omuz silkti. “Soruşturma esnasında Melissa’yla aramızda hiçbir şey geçmedi. Sonrasında bir araya geldik.”

“Neden orada oturuyordu?”

“Kocasından, yani Thomas’ın babasından saklanıyordu. Şimdiki eski kocası, Mark Pell.”

“Ondan neden saklanıyordu?”

“Adamdan korkuyordu. Adam onu istismar ediyordu.” Derwent’in sesi alçaktı fakat bunun onu hâlâ öfkeliendirdiğine yorulabilecek sert bir tını da vardı.

“Sizi ona çeken bu muydu?”

Adam cevap vermeden önce kafasını bir santim kadar sola yatırınca Roz onun sorudansa kendisini tarttığı hissine kapıldı.

“Hayır.”

“Onu kurtarmak istemediniz.”

“Hayır.”

“Bazı kadınlar bir şiddet sarmalından diğerine sürüklenip durur, öyle değil mi?”

“Öyle mi?”

“İstismarcılar için kolay hedeftirler. Öz güvenleri düşüktür.”

Oda birkaç derece soğumuş gibiydi. Bu kez başını birkaç santim sola eğme sırası Roz'daydı ve adamın onu taklit ettiğini fark edişini izlemekten keyif aldı. "Buna cevap vermeyecek misiniz?"

"Soru sormadınız ki."

Lanet olsun. Roz afallamış bir hâlde notlarına baktı. Tam güzel bir ritim yakalamışken aniden tekleyivermişti.

"Aile içi cinayetleri soruşturmuş olmalısınız." Sakin ve kontrollü görünmek adına kendini yavaşlayıp sesini alçaltmaya zorladı. "Birleşik Krallık'ta haftada iki kadın partneri ya da eski partneri tarafından öldürülüyor. Siz de yıllardır cinayet bürodasınız."

"Aile içi cinayetleri soruşturdum."

"Peki bu konudaki fikriniz nedir?"

"Trajik vakalar." Avukatına baktı, avukatı da ona göz kırptı. Roz'un anlamlandıramadığı sessiz bir iletişimdi bu. Yanında Cowell sandalyesinde kıpırdandı.

"Burnunuzu ne zaman düzelttirdiniz?"

Bu, Roz'un zihnini en çok meşgul eden sorulardan biriydi ama aslında sormaya niyeti yoktu ve eğer dengesi bozulmasaydı sormazdı da. Ortama muazzam bir şaşkınlık çöktü: Cowell'ın yan bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. *Roz, ne yapıyorsun sen?* Renk vermemek avukatların en vazgeçilmez alışkanlıklarından biriydi ama Lesley Mackenzie bile kalemini eline almış, kararsızca sayfanın üzerinde tutuyordu. Josh Derwent'a gelince... Sanki Roz ilk defa merakını uyandırmış gibi kaşlarını çatmış, ona bakıyordu ama yine de sorusunu cevapladı.

"Birkaç sene önce."

"Estetik dursun diye mi?" diye sordu Roz şirretçe. Bu mevzuu derinleştirdiğinin farkındaydı ama kendini tutamıyordu.

Bir an için Derwent keyiflenmiş gibi göründü, dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı.

“Düzgün nefes alamıyordum. O sıralar sık sık maratonlara katılıyordum ve olabildiğince iyi nefes almam gerekiyordu.”

“Bir şeyden mi kaçıyordunuz?”

“Bir şey bulmaya çalışıyordum.”

“Bulabildiniz mi bari?” diye directti Roz. Neden olduğunu bilmesede içinden bir ses bunun önemli olduğunu söylüyordu.

“Hem evet hem de hayır,” dedi Derwent ve az evvelki sıcaklık yüzünden silinerek yerini kasvetli bir kabullenişe bıraktı.

Konuyu değiştir.

“Bize bugünden bahsedin. Ne oldu?”

Derwent sıkılmış, hatta sinirlenmiş görünüyordu. “Nereden başlamamı istersiniz?”

“Bu sabah uyandığınız andan.”

“Pekâlâ.” Sesi alçak ama tehditkârdı. Roz adamın bakışlarındaki ifadenin sorgu dökümüne asla yansımayacağını düşündü fakat kendisi bunu unutmuyacaktı. “Sabah beşe doğru kalktım. Koşmaya gittim. Altı buçukta eve döndüm.”

“Epey koşmuşsunuz,” dedi Cowell ve Derwent başıyla onayladı.

“İşe gitmek üzere hazırlandım, Thomas’ı kaldırdım, kahvaltısını ayarladım. Çıkmadan birkaç dakika önce de Melissa’yı uyandırdım.”

“Herhangi bir şey konuştunuz mu?”

Derwent kaşlarını çatı. “Önemli bir şey konuşmadık. Günü hayli yoğun geçecekti. Öğleden sonra danışanlarıyla görüşecekti. Melissa psikoterapisttir. Bunu biliyor muydunuz?”

“Evet,” dedi Roz. “Devam edin.”

“Bana Thomas’ı okuldan alıp alamayacağımı sordu ama alamayacaktım. O da Thomas için bir oyun randevusu ayarlamaya çalışacağını söyledi. Bunun ardından işe gittim. Dün öğle saatlerinde Mayfair’daki Governor Hotel’de işlenen bir cinayetin soruşturmasını yürütüyorum.” Duraksayıp yüzünü buruşturdu.

Artık yürütmüyorsun, diye düşündü Roz.

“Öğle yemeğinden sonra Melissa beni arayıp oyun randevusunun suya düştüğünü ve erteleymeyeceği bir danışanıyla görüşmesi gerektiğini söyledi.”

“Bahsettiğiniz danışan kimmiş?” diye sordu Henry Cowell.

“Bilmiyorum. Gizli. Ayrıca neden ertelenemeyecek kadar acil olduğunu da bilmiyorum.” Derwent öne doğru eğilip gözlerini Cowell’inkilere dikti. “Ama siz kim olduğunu öğrenebilirsiniz. Bilgisayarında, telefonunda mutlaka bir kaydı vardır. Bilmemek beni delirtiyor. Kendim öğrenemiyorum ama siz öğrenebilirsiniz.”

“Orasını bize bırakın,” dedi Roz. “Siz gün boyu neler yaptığınızı açıklamaya odaklansanız daha iyi edersiniz. Melissa’nın Thomas’ı okuldan alamayacağı için sizi aradığını söylüyordunuz.”

“Evet. Ben de alamayacaktım. Ekemeyeceğim bir toplantım vardı. Thomas’a ara sıra bakıcılık yapan bir çifte ulaşmayı başardım. Thomas onları tanır ve sever. Onlar da Thomas’ı okuldan alıp ben eve dönene kadar evlerine götürmekten memnuniyet duyacaklarını söylediler. Okulu arayıp onları bilgilendirdim.”

“Bana isimlerini verebilir misiniz?”

“Seán ve Aileen Kerrigan. Melissa evden çalışıyor olmasaydı oğlanı Jena Yolu’na götüreceklerdi –anahtarları var– ama Melissa evin kendisine kalmasını istedi.”

Roz çiftin soyadını not ederken aniden duraksadı ama Derwent konuşmayı sürdürdüğünden araya girmede. Adam artık daha hızlı konuşuyor, öncesine göre hayli ayrıntıya giriyordu. *Bunu az önce söylediğine takılmayayım diye yapıyor,* diye düşündü Roz minicik bir heyecan kıpırtısıyla.

“Dört buçukta Seán’dan bir telefon aldım. Thomas’ın yanında olduğunu ama Melissa’nın telefonunu açmadığını, dolayısıyla çocuğu eve saat kaçta bırakacağına dair hiçbir fikri olmadığını söyledi. Hâl böyle olunca ben de Melissa’ya ulaşmaya çalıştım ama açmadı. Meşgul olduğunu düşündüm, belki de

orada olup Thomas'la ilgilenmemi bekliyordu. Eve erken gelmeye çalışacağımı söylemiştim. Amirimle, yani Komiser Burt'le görüştüm ve o da memnuniyetle gitmeme izin verdi. Ekibe soruşturmalarını istediğim konuları zaten dağıtmıştım. Hâliyle o noktada acil müdahalemi gerektiren bir durum yoktu. Sanırım beş gibi evdeydim. 999 aramasından teyit edebilirsiniz çünkü yaptığım ilk şey oydu. Tam saati oradan öğrenebilirsiniz.”

Tabii senin lafına inanacak olursak, diye düşündü Roz.

“Kapıyı açar açmaz onu gördüm ve öldüğünü sandım.” Yutkundu. “Nabzına baktım ama ilk başta bulamadım. Paniktendi herhâlde. Sonra yardım çağırdım ve ona yardım etmeye çalıştım. Üstüm başım kan içinde kaldı, kıyafetlerimi görmüşsünüzdür. Beni tutuklayan memurlara da tüm bunları anlattım. Göğüs kameralarını kontrol edebilirsiniz. Sadece işlerini yaptıklarının farkındayım ama durum görüldüğü gibi değildi. Melissa'ya bunu yapan kişinin peşine düşmek yerine bana odaklanarak herkesin vaktini boşa harcıyorsunuz.”

“Biraz geriye dönelim. Bana şu bakıcılardan bahsedin.”

Bir an duraksadıktan sonra cevap verdi. “Ne bilmek istiyorsunuz?”

“Onlarla nasıl tanıştınız?”

“Bunun konumuzla ne ilgisi var?” diye karşılık verdi Derwent gözlerini Roz'dan ayırmadan. Avukatı yanında istifini bozmadan oturuyordu ama Roz, konuyu nereye getireceğini çözmeye çalışırken kadının beynindeki çarkların fıldır fıldır döndüğünün farkındaydı.

“Pek zor bir soru sayılmaz, öyle değil mi?”

Derwent cevap vermedi ama yüzü iyice asıldı.

“Kerrigan pek sık rastlanan bir soyadı değil. Bugüne kadar soyadı Kerrigan olan biriyle tanıştığımı sanmıyorum.”

Derwent'in yüzü aydınlandı. “Onlarla tanıştınız mı? Thomas'ı gördünüz mü?”

“Hayır. Hayır, oraya gitmedim. Başka biriyle tanıştım.”

“Anlıyorum.” Tek söylediği buydu ama ses tonu yüzünden Roz’un tüyleri diken diken oldu.

“Bana Maeve Kerrigan’dan bahsedin.”

“Bahsedecek bir şey yok. Kendisi meslektaşım olur.” Şimdi suratı kaskatı kesilmişti.

“Artık nasıl meslektaşsa annesiyle babası üvey oğlunuza bakıyor.”

“O benim üvey oğlum değil. Melissa’yla evli değiliz.” Kaşlarını çatmış, Roz’a bakmak yerine gözlerini masaya dikmişti. “Kerriganlar bana yakın oturuyorlar. Çocukları çok severler.”

“Peki ya Maeve?”

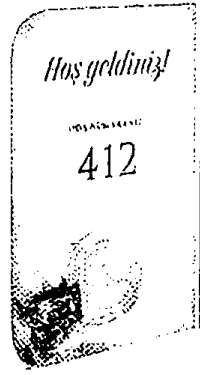
Derwent avuçlarını masaya bastırdı. “Bunun onunla hiçbir ilgisi yok.”

“Onunla sizin evinizde tanıştım.”

“Başka nerede olacaktı ki?” Bunu tıslar gibi söyledikten sonra toparlanmak için bir anlığına duraksadı. “Bakın, Maeve hem arkadaşım hem de meslektaşım olur. Hepsi bu. Eğer başımın dertte olduğu kulağına gittiyse hiçbir şey onu yardım etmeye çalışmaktan alıkoyamaz. Bu şekilde yetiştirilmiş. Gördüğünüz gibi annesiyle babası da tıpkı onun gibi. Thomas konusunda yardıma ihtiyacımız olduğunu biliyorlardı ve ânında duruma el attılar. Şimdi konuyu değiştirebilir miyiz?”

“Ondan bahsetmek neden canınızı sıkıyor?” diye sordu Roz. Meraklanmıştı.

“Çünkü bu işe karışmasını istemiyorum.” Derwent, Roz’a dik dik baktı ve Roz o anda elinde adama karşı kullanabileceği bir koz olduğunu fark etti. “Ne var ne yoksa anlatacağım, yemin ederim. Yeter ki onu rahat bırakın.”

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
KADTI

16

Derwent'ın evi büyüdüğüm eve beş dakika uzaklıktaydı. Gerçi gazı köklerseniz ve trafik lambalarıyla şansınız yaver giderse üç dakika da sürebiliyordu çünkü aynen öyle yaparak mesafeyi bizzat ölçmüş bulundum. Jena Yolu'nda, 23 numaranın önünde oturmuş, Una'yla yaptığım telefon görüşmesinin ardından ne yapacağıma karar vermeye çalışarak boşluğa bakıyordum. Una ne derse desin olanlara seyirci kalmama imkân yoktu, hatta Derwent bile beni yolumdan alıkoyamazdı. Elbette türlü sebepten ötürü hane içi sorunlarından uzak durmamı isteyecekti. Evinde olmak bile çizgiyi aşip mahrem bir dünyaya adım atmak gibiydi. Melissa'yla olan ilişkisinin işkenceden farksız olduğunu hem görmüş hem de duymuştum ama ayrıntıya girmemişti, ben de sormamıştım. Eve, onun yanına gittiğinde nasıl hissettiğini öğrenmek istememiştim. Özellikle de aramızda bir seçim yapıp onu tercih ettiğinden beri.

Telefonum Una'yla konuşmamız biter bitmez fırlatıp attığım yolcu koltuğunda duruyordu. Titremeye başladı ve arayanın annem olduğunu görünce yüreğim ağzıma geldi.

“Sorun nedir?”

“Yakınlarda mısın? Eve gelebilir misin?” Sesi üzgün geliyordu. Bense arabayı çoktan çalıştırmış ve aşırı verimli kriz yönetimi moduna girerek telefonu hoparlöre almıştım.

“Yoldayım. Ne oldu?”

“Thomas’ın babası burada.” Eliyle ahizeyi kapamış, fısıldayarak konuşuyordu.

“Mark Pell mi?” Buz gibi bir dehşet dalgası benliğimi istila etti. Onunla bir keresinde bir hastane koridorunda karşılaşmıştım ve üzerimde iyi bir izlenim bırakmamıştı. Melissa o zamanlar ondan ölesiye korkuyordu ve muhtemelen hâlâ da öyleydi.

“Thomas’ın onun burada olduğunu öğrenmesini istemiyorum. Baban dışarıda onunla konuşuyor.”

“Sizin evde ne işi var? Ne istiyor?”

“Thomas’ı görmek istediğini söylüyor.”

“Sizinle kaldığını kimden öğrenmiş?” Soruyu sorar sormaz cevabı bildiğimi fark ettim. “Ellen Moore’dan mı?”

“Öyle dedi. Neden onu aramış ki?”

Çünkü Melissa’nın annesinin, eski damadına muazzam bir zaafı vardı, hatta basbayağı yaptıklarını göz ardı ediyordu. Direksiyonu tutan ellerim kasıldı ve işlek bir caddeye girerken kendimi odaklanmaya zorladım.

“Geldim sayılır.”

“Polisi arasam mı?”

“Hayır, ben hallederim,” dedim hissettiğimden çok daha büyük bir özgüvenle.

*

Dikkat çekmemeye gayret ederek iki ev aşağı park ettim. Orada olduğumu Mark’a fark ettirmeden ona iyice bakabilmeyi umuyordum. Annemle babamın evinin ön bahçesinde, sokak kapısının hayli uzağında dikiliyordu ve tavrı beklediğimin tam aksiydi. Ellerini koyu renkli, uzun paltosunun ceplerine sokmuş, kendisiyle babam arasında kayda değer bir mesafe bırakmıştı. Ayaküstü laflıyor gibi görünüyordlardı fakat bu yüreğime pek su serpmedi. Mark’ın öfke sorunu olduğunu pekâlâ hatırlıyordum, en ufak bir uyarı vermeksizin öfke patlaması yaşayabile-

cek türden bir adamdı. Kısacık kesilmiş koyu renk saçları ve düzgün hatlarıyla yakışıklıydı. İnce yapılı fakat atletikti, ayrıca dimdik duruyordu.

Beni ilk gören babam oldu ve gözleri fal taşı misali açıldı. Bu da Mark'ın arkasına dönüp bakmasına yetti. Ona doğru yürüyüp aramızda birkaç adım kala durdum ve bunun dostane bir sohbet olmadığını en baştan belli etmek için polis kimliğimi gösterdim.

“Burada ne işiniz var?”

Gözlerini kırıştırdı. “Pardon, siz kimsiniz?”

“Kızım, Maeve,” dedi babam fakat onu duymazdan geldim çünkü orada kızı sıfatıyla bulunmuyordum.

“Dedektif Çavuş Maeve Kerrigan. Daha önce tanışmıştık, Bay Pell,” dedim. “Melissa’nın yangından sonra kaldırıldığı hastanede. Oraya ona gözdağı vermeye gelmiştiniz.”

“Oraya onu *görmeye* gelmiştim,” dedi. “Aylardır onu ve Thomas’ı arıyordum. Onları bulacağım diye deli olmuştum.”

“Hatırlıyorum. Sizden saklanıyordu.”

“Ah, demek hatırlıyorsunuz.” Yüzündeki o samimi, dostane ifade yerini temkinli bir düşmanlığa bıraktı. “Zor günlerdi.”

“Sizin için mi?” İçimde biriken tüm öfke, hüsrân ve endişe sesime sızmıştı. Babamın ses tonumdan ötürü şaşkınlıktan kaskatı kesildiğini fark ettim.

“Benim için zor olmaması gerektiğini düşündüğünüz belli,” dedi Mark Pell tekdüze bir sesle. “Anlamanızı beklemiyorum. Herkes genelde Melissa’nın tarafını tutar.”

“Onları suçlayabilir misiniz?”

“Bazen.” Yüz ifadesi benimle ilgili hisleri paylaşmadığı konusunda en ufak bir şüpheye yer bırakmıyordu.

“Ama her zaman değil. Ona yaptıklarınızdan ötürü vicdan azabı mı çekiyorsunuz?”

“Hayır, öyle bir şey demedim. Onları suçlamıyorum çünkü Melissa’nın hikâyesi hayli ikna edici. Ancak şunu hatırlatmak isterim ki ben hiçbir şeyden hüküm giymedim.”

“Kusura bakmayın ama etkilendiğimi söyleyemeyeceğim. Mesleğim gereği hüküm giymemiş olmanıza pek bel bağlayamayacağımı tahmin edersiniz herhâlde.”

“Polisler de hata yapar.”

“Evet. Bazen yanlış insanlara güvenirler.”

“Bakın, Çavuş, oğlumu görebilmek uğruna aile mahkemelerinde çekmediğim cehennem azabı kalmadı. Güvenilir, iş birliğine açık ve sözüne sadık biri olduğuma, ayrıca oğlumun yanımda tehlikede olmadığına kanaat getirildi. Oğluma asla el kaldırmadım, Melissa’ya da öyle ama ne dersem diyeyim benim hakkımdaki fikrinizi muhtemelen değiştiremeyeceğim ve dürüst olmak gerekirse umurumda da değil.”

“Pekâlâ. O kısımları geçelim.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Neden buradasınız?”

“Oğlumu görmeye geldim. Eminim çok zor bir gün geçirdiği konusunda siz de benimle hemfikirsinizdir. Annesi hastanede. Şahsen ben Josh Derwent’tan hiç hazzetmiyor olsam da Thomas onu seviyor. Çocuk endişeli, henüz sekiz yaşında ve her şeyin yoluna gireceğine dair ona güvence verecek birine ihtiyacı var.”

“O işi biz hallediyoruz.”

“*Tanrım*, ben onun...” Durup çenesini sıktı ve gözle görüldür bir gayretle öfkesini kontrol altına aldı. “Ben onun babasıyım. Tek istediğim ona bir kere sarılmak. Çok mu fazla şey istiyorum?”

“Maeve.” Babam bana doğru bir adım attı ama keşke yapmasaydı. “Mark içeri gelip bizimle bir fincan çay içerse bu meseleyi medeni insanlar gibi çözebileceğimizden eminim. Biz yanındayken Thomas’ı da görebilir hem. Olay çıkarmaya gerek yok.”

“Onu kaçırmaya çalışacak ya da sizi korkutan her neyse onu yapacak değilim.”

“Ben daha ziyade çoktan yapmış olabileceğinizden korkuyorum,” dedim sertçe. “Bu akşamüstü neredeydiniz, Bay Pell?”

Gözlerini kırptırdı, ya sahiden şaşırmıştı ya da iyi bir oyuncuydu. “Slough’ta işteydim.”

“Bütün akşamüstü mü?”

“Evet. Ekibim bunu doğrulayabilir. Eğer isterseniz onları arayabilirsiniz, numaralarını verebilirim.” Telefonunu çıkarmak için elini montunun iç cebine atıyordu ki bir elimi kaldırıp onu durdurdum. Bu benim soruşturmam değildi, ayrıca birilerini arayıp mazeretini teyit etmelerini isteyecek de değildim fakat başka birinin bunu yapmasını umuyordum. Eğer Henry Cowell’a ulaşabilirsem beni dinleyebilirdi... Bu sırada Mark’ın yumruk yaptığı ellerini ceplerinden çıkarmaktan itinayla kaçınmasının nedenini merak ediyordum.

“Ellerinizi göreyim.” Telefonumu çıkarıp feneri açtım. “Uzatın lütfen.”

Ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzattı, sonra da telefonumdan yayılan parlak beyaz ışıktaki eklemlerini görebilmem için çevirdi. Yara beresi yoktu. Feneri kapadım. Hayal kırıklığı mideme kurşun gibi oturdu. Melissa’yı bayılıta kadar yumruklayan kişi Mark Pell olsaydı her şey ne kadar da kolay olurdu. Yine de bu ona zarar vermediği anlamına gelmezdi. Bir silah ya da ayaklarını kullanmış veya eldiven takmış olabilirdi.

“Melissa’yı en son ne zaman gördünüz?”

“Geçtiğimiz hafta sonu Thomas’ı evlerine bıraktığımda.”

“Peki nasıl görünüyordu?”

“Normaldi. Her zamanki gibiydi.” Omuz silkti. “Thomas’ı almaya ya da bırakmaya geldiğimde kapı eşiğinde uzun uzadıya laflamaya pek istekli olmazdı. Ona hafta sonunun nasıl geçtiğini anlatıp ödevlerini yaptığını söyledim. Oğlumla iki hafta sonra görüşmek üzere sözleştik. Bir tuhaflık yoktu.”

“Tartışmadınız mı?”

“Son günlerde avukatlarımız aracılığıyla tartışıyoruz. Daha masraflı oluyor ama gırtlak gırtlığa gelmek kadar yıpratıcı değil.”

Melissa’yla olan geçmişini, Melissa’nın ondan yanına biricik oğlundan başka tek bir iğne almadan kaçacak kadar korktuğunu bilmeseydim acaba onun hakkında nasıl bir izlenime kapılırdım diye merak ederek ona uzun uzun baktım. Bildiklerimi ona dair şu anki düşüncelerimden ayrı tutamazdım. Ona güvenmiyordum, Derwent da güvenmiyordu ki o, adamı benden daha iyi tanıyordu. Neticede daha önce de ağzı iyi laf yapan, ikna edici birine kandığım olmuştu.

Diğer yandan Pell oğlunun ona ihtiyacı olduğunu düşündüğü için annemlerin kapısına kadar gelmişti ve bu konuda haklı olabilirdi. Ayrıca velayet ortaktı. Bu fikir tüylerimi diken diken etse de onu Thomas’ı görmekten alıkoymaya hakkım olduğunu sanmıyordum.

Aklımdan geçenlerin bir kısmı yüzüme yansımış olmalıydı.

“Mesele ben değilim. Mesele Thomas. Onun iyiliği için. Lütfen.”

İstemeye istemeye başımla onayladım. “Ama onunla yalnız kalmayacaksınız. İçeri birlikte gireceğiz.” Kapıya doğru bir hamle yaptı. “Bekleyin. Önce telefon numaranızı ve adresinizi istiyorum. Sizi nerede bulabileceğimi bilmeliyim.”

“Ev adresimi mi yoksa şu anda kaldığım yeri mi? Hastanenin alt sokağındaki bir otelde kendime yer ayırttım. Yakınlarda olmak istedim.”

“İkisini de,” dedim ve onları defterime not etmesini izledim. İş bitip de defterimi uzattığında, “Melissa için endişeleniyor musunuz?” diye sordum.

Neye uğradığını şaşırıldı. “Elbette.”

“Size hayatı zehretti.”

“Evet, etti ama o Thomas’ın annesi ve evladımız söz konusu olduğunda inanılmazdır. Onu her şeyin üstünde tutar.”

“Ellen’in sizin yeniden bir araya gelmenizi umduğundan oldukça eminim.” Bunu tepkisini ölçmek için söylemiştim ve ânında yüzünde beliren dehşet ifadesiyle de istediğimi almış oldum.

“Benim istediğim bu değil. Hem de hiç.”

Muhakeme yeteneğine hayran kaldım; Derwent’inkinden çok daha iyiydi.

“Kapı önünde laflamaya pek istekli olmadığını söylediniz. Peki ya diğer zamanlarda? Buluşur muydunuz? Ya da sizi arar mıydı?”

Hayır demek ister gibi bir hâli vardı ama telefon kayıtlarına bakarsam ipliğinin pazara çıkacağını biliyor olmalıydı. “Beni aradı. Birkaç kez.”

“Yakın zamanda mı?”

“Hayır. Son bir buçuk sene içinde birkaç defa. Çok sık değil. Genelde bir şeye canı sıkıldığında arardı.”

“Thomas’la ilgili bir şeye sıkıldığında mı?” Gayet mantıklıydı, neticede onlar çocuğun anne babasıydı.

“Bazen.” Tereddüt etti fakat sonra, “Daha çok Josh yüzündendi. Biliyorsunuz, mutlu değillerdi,” diye ekledi.

Biliyordum.

“Size ne söyledi?” Sesimin normal, kayıtsız çıkmasına gayret ettim fakat bence feci çuvallamıştım.

“Beni özlediğini.” Huzursuzlandı. “Josh’un ona soğuk davrandığını anlattı. Mesafeliymiş. Hatta odaları bile ayırmış.”

Şimdi bunu düşünme. “Tartışıyorlar mıymış?”

“Hayır. Zaten ona en çok dokunan da buydu. Adam onunla kavga etmiyormuş. Melissa en azından bir tepki versin diye uğraşıyormuş ama Josh oyuna gelmiyormuş. Melissa onu ne zaman kışkırtmaya çalışsa çekip gidiyormuş.”

“Polis sizinle görüşmeye geldiğinde onlara bunu anlatabilir misiniz?”

Burnundan güldü. “O herife iyilik yapmamı mı istiyorsunuz?”

“Dürüst davranmanızı istiyorum.”

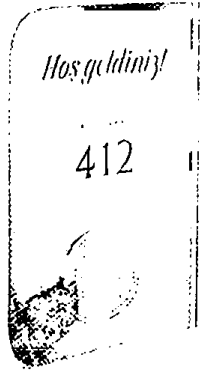
“Size ne oluyor?”

“Her şeyden önce gerçek bu. Ayrıca Josh’un yapmadığı bir şey yüzünden yargılandığını görmek istemiyorum. Bu onun hayatını mahveder.”

“Ama onunla aynı durumda olmama rağmen bana zerre kadar acımıyorsunuz.”

“Aynı mı? Gerçekten mi?” Kollarımı kavuşturdum. “Çünkü onun masum olduğunu biliyorum.”

Mark Pell’in yüzünde acımaya benzer bir ifade belirdi. “Eh... masumiyetin insanı skandallardan korumadığını çok yakında anlayacaksınız. Suçlamalar üzerine yapışıp kalmasa bile hayatı boyunca peşini bırakmayacak. Başınıza böyle bir şey geldiğinde bir daha asla eskisi gibi olamazsınız.”

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
NADTI

17

Roz Fuller'ın şu hayatta en çok istediği, hatta muhtaç olduğu şey, Melissa Moore'un Josh Derwent tarafından ne zaman ve nasıl darp edildiğini en ince ayrıntısına kadar anlattığı ifadesiydi. Ne var ki ciddi bir soruşturma yürüttüğünü, Bayan Moore'un çok önemli bir tanık olduğunu ve vaktinin sınırsız olmadığını, yani çok geçmeden baş şüpheliye suçlama yöneltmesi ya da adamı salıvermesi gerekeceğini hatırlatmasına rağmen doktorlar türlü engeller çıkararak sinirini bozuyordu.

"Henüz sizinle konuşacak kadar toparlanamadı," dedi hemşirelerden birinin uzattığı kâğıdı imzalayan uzman doktor. "Birkaç saatten önce ondan tek kelime öğrenemezsiniz."

"Aslında onu bir görebilsem..."

"Görseniz de bir şey değişmez. Konuşabilecek durumda değil." Uzman doktor ufak tefekti ve o kadar hızlı yürüyordu ki Roz ona ayak uydurabilmek için koşmak zorunda kalıyordu. "Hastamın iyiliğini düşünmem gerek ve şu anda ihtiyacı olan tek şey dinlenmek."

"Yaraları ne kadar ciddi?"

"Kırığı yok. Muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyor. Vücudunda çok fazla morluk var, hâliyle canı epey yanıyor. Bu yüzden ona ağrı kesici verdik. Şu anda pek kendinde sayılmaz." Bir an durup Roz'a döndü. "Şanslıymış. Kolları, bacakları ve sırtı morluklar içinde ama hayati organları zarar görmemiş. İç kanaması ya da henüz tespit edemediğimiz başka bir sıkıntısı

olması ihtimaline karşı onu yakından takip etmek istiyoruz ama şu anda tek ihtiyacı, iyileşmek için biraz zamanmış gibi görünüyor.”

Roz bunun enteresan olduğunu düşündü. Zarar vermeyi bilen biri hayati organlardan nasıl uzak duracağını da pekâlâ bilirdi. Mesleği gereği azımsanamayacak kadar çok otopsiye girmiş biri anatomiden de anlardı. Mağdurun canını nasıl yakacağını iyi bilirdi.

“Hasarın nispeten yüzeysel olması size de kasıtlı gibi geldi mi?”

Doktor gözlerini kırıştırdı. “Bir şey diyemem.”

“Çünkü şu anda gözaltında tuttuğumuz adam basit yaralamayla ağır yaralama suçlamaları arasındaki farkın ne kadar büyük olduğu bilecek biri.”

“Bu benim uzmanlık alanımın dışında kalıyor.”

Roz taktik değiştirdi. “Bakın, şüpheliyi nezarette sadece yirmi dört saat daha tutabilirim. Süre dolduktan sonra ya ona bir suçlama yöneltmek ya da onu salmak zorundayım. Şu anda elimdeki deliller savcıyı ortada bir dava olduğuna ikna etmeye yeterli değil. Melissa’yla konuşmam gerek.”

“Sizi anlıyorum ama kendisi dinleniyor. Başına ne geldiği şöyle dursun hastanede olduğunun bile farkında değil.”

“Peki onunla ne zaman konuşabilirim?”

“Galiba fark etmediniz ama bu servis tam anlamıyla kaosun eşiğinde,” diye çıkıştı uzman doktor. Parmağıyla tek tek bölmeleri işaret etti. “Şurada acilen ilgilenmem gereken leğen kemiği kırılmış bir bisikletçi var, şurada evinde düşmüş yaşlı bir adam, şurada suratına dirsek yemiş bir futbolcu, en son-daki kabinde kalp krizi şüphesi olan bir hasta ve şurada da karaciğeri iflas etmek üzere olan kronik bir alkolik. Bekleme salonu hasta dolu ve ambulansın biri geliyor biri gidiyor. Melissa aklımdaki hastalardan biri olsa da listenin üst sıralarında

değil. Sizin önceliğiniz Melissa olabilir, anlıyorum ama ben öyle düşünemem. Herkesin öncelikleri farklıdır.”

“Haklısınız ancak benim önceliğim bir kadının güvenliğini sağlamak,” dedi Roz özür dilercesine fakat geri adım atmadı. Uzman doktor iç çekti.

“Ne zaman konuşabileceğini söyleyemem. Saatler sürer. Muhtemelen yarın sabahı bulur, o zamana kadar da odaya alınmış olur. Böylece sakın sakın konuşabilirsiniz. Burası tam bir tımarhane.” Hafifçe yana eğilip Roz’un arkasında neler olup bittiğine baktı. “Korkarım gitmek zorundayım. İlla birini sorgulamak istiyorsanız arkadaşısı hâlâ burada.”

“Arkadaşı mı?”

“Onunla birlikte geldi. Hasta yakınları için ayrılan odalardan birindeydi. Hemşirelerden birinden size yardımcı olmasını isteyin.”

Roz eşkâl gibi işe yarar bir bilgi alamadan uzman doktor gözden kayboldu fakat bunun bir önemi yoktu. Mağdur ifade verebilecek durumda olmadığına arkadaşının ifadesi de iş görürdü. Hatta bir arkadaş hakikaten çok işine yarayabilirdi.

*

Roz onu nihayet bulduğunda Clara Porter girişin yakınındaki hastane kafeteryasında; paltosuna sarınmıştı ve ellerinin arasında kahve tutuyordu. Yanındaki kapılar ne zaman açılrsa içeri akın eden buz gibi rüzgâr kahveden yükselen buharları darma-dağın ediyor ve ince telli, fındık kabuğu rengi saçlarını yüzüne doğru savuruyordu. Clara iri yapılı ve toplu bir kadındı, teni temiz ve makyajsızdı, saçlarında tek tük beyazlar vardı. Roz kendini takdim ettiği esnada Clara’nın dehşete kapıldığını fark edince zihninde canlandırdığı intikam meleşindense utangaç ve içine kapanık birine benzeyen bu kadınla yakınlık kurması gerekeceğini anladı.

“Size nasıl yardımcı olabilirim? Mel’le konuşabildiniz mi?”

“Doktor ağrı kesiciler biraz etkisini yitirene kadar onunla konuşmama izin vermiyor.”

“Onu son gördüğümde tamamen kendinden geçmişti. Ambulansta yanında olduğumun bile farkında değildi.” Kadının gözleri doldu, ardından burnunu çekti. “Onu o vaziyette görünce yüreğim sızladı.”

“Çok üzücü olmalı. Yakın arkadaş mısınız?”

“Son birkaç yıldır çok yakınız. Onunla oğlunun okulunda tanıştık.”

“Siz de veli misiniz?” Roz kadının ellerinde yüzük olmadığını çoktan fark etmişti fakat bu hiçbir anlam ifade etmezdi.

“Ben yardımcı öğretmenim. Ara sıra oğluna bakardım.” Clara’nın yanakları belli belirsiz kızardı. “Ona sırtımın çok ağrıdığından bahsetmiştim, o da beni gittiği pilates dersine davet etmişti. Pazar akşamlarıydı; orada buluşur, dersten sonra da spor salonunun kafesinde *smoothie* filan içerdik. Gel zaman git zaman arkadaş olduk.”

“Bu olağan bir durum mu? Velilerle arkadaş olmanız?”

“Bizim okulun velileri genelde burnu havada tiplerdir. Mel ise farklıdır. İnsanların içini görür, bence vaktiyle kendisi de çok çektiği için.” Clara’nın kahveyi tutan elleri kasıldı. “Eski kocasından haberiniz vardır.”

“Bana ondan bahsedin,” dedi Roz.

Clara’nın anlattığı hikâye biraz karışıkta ama Roz mesele- nin özünü kavradı: Melissa, eski kocası tarafından tehdit edildikten sonra canını kurtarmak için kaçmış ve en savunmasız ânında yolu Müfettiş Josh Derwent’la kesişmişti.

“Peki eski kocası şimdi nerede?”

“Hâlâ buralarda. Thomas iki haftada bir hafta sonları onda kalıyor.”

“Bu Melissa için hiç kolay olmasa gerek.”

“Kolay değil ama idare ediyor.” Clara’nın yüzünde buruk bir tebessüm belirdi. “Çok cesurdur. Bana mahkemenin kararına riayet etmek zorunda olduğunu fakat Thomas’ın onunla gittiğini görmenin kendisini kahrettiğini söylemişti.”

“Melissa’yla şu anki ilişkisi hakkında konuşmam gerekiyor fakat henüz yeterince toparlanamadı. Bu konuda bana anlatabileceğiniz bir şey var mı? Hiç size sorunlarından, onu endişelendiren şeylerden söz etti mi?”

Clara nefesini tuttu. “Bilmiyorum.”

“Bence biliyorsunuz.”

“Bunu size söylememi isteyip istemeyeceğinden emin değilim. Bilemiyorum...” Solukları hızlanmış, beti benzi atmıştı.

Roz masanın üstünden uzanıp elini Clara’nın koluna koydu. “Bakın, şu anda bana söyleyeceğiniz hiçbir şey kayıtlara geçmeyecek. Sadece benimle konuşun. Ne biliyorsanız, ne düşünüyorsanız anlatın. Melissa’yla Josh arasındaki dinamiği gerçekten anlamak istiyorum. Josh nasıl biridir?”

“Berbat biridir,” dedi Clara bastırılmış bir öfkeyle.

İşte buydu. Roz’un keyfi yerine geldi. Kendine doğru adamı gözaltına aldığını söyledi. Doğru olanı yapıyordu.

Ve o anda, sırf birlikte çalıştığı insanlar Josh Derwent’a gözleri kapalı güvendiği için, aslında yanılmış olmayı dilediğini fark etti.

“Ne açıdan?”

“Melissa’ya berbat davranıyordu. Onu dövdü.”

“Ne zaman?” Roz kendini usulca konuşmaya zorladı. “Tek seferlik bir şey miydi?”

“Defalarca oldu. Melissa’nın kollarında ve bacaklarında morluklar vardı. Topalladığını görüp sorduğum için bana anlatmak zorunda kaldı.” Clara’nın yanağından bir damla yaş süzüldü. “O heriften ayrılmasını istedim ama Mel ondan ölesiye korkuyordu. Polis olduğu için şikâyetle bulunmaktan çekiniyordu. Josh kimsenin ona inanmayacağını söylemiş.”

“Eh, yanılmış. Ben Melissa’ya inanıyorum. Tabii size de inanıyorum.” Roz duraksadı. “Ancak elimizde bir delil olması işimize daha çok yarar. O dönemde size attığı mesajlar duruyor mu? Fotoğraf falan, o tarz şeyler?”

“Evet, duruyor. Fikrini değiştirir de onun hakkında şikâyetle bulunmaya karar verirse diye saklıyordum.” Clara elini çantasına daldırıp pembe simli kılıfı olan bir telefon çıkardı. “Hepsi burada.”

Roz kadının büyük bir titizlikle telefonunda ayrı bir klasörde tuttuğu fotoğraflara göz gezdirdi: İyileşmenin farklı evrelerindeki morlukların yakın çekimleri, berelerden ibaret bir renk cümbüşü. Hepsi sınıflandırılmış ve tarihliydi. Her fotoğrafta Müfettiş Josh Derwent’a duyduğu sempati biraz daha azalıyordu.

“Clara, sizi öpebilirim. Bunlar çok işimize yarayacak.”

Kadının gözleri parladı. “Öyle mi? Gerçekten mi? Hep bir işe yaramalarını ummuştum.”

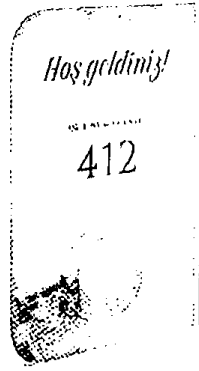
“Bunlar her şeyi değiştirecek.”

“Güzel. Yaptığı asla yanına kâr kalmamalı.”

Roz kariyerinin ona intikam meleklerinin türlü kılıklarda karşısına çıkabileceğini öğretmiş olması gerektiğini düşündü. Clara’ya gülümsedi. “Kesinlikle katılıyorum.”

“O herifin yaptıklarını kanıtlamaya faydası olabilecek bir şey daha var elimde.”

Roz öne doğru eğilerek dikkat kesildi. “Dinliyorum.”

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
KADTI

18

Ellen Moore annemlerin evine geldiğinde eski damadını orada gördüğüne biraz bile şaşırmamış gibiydi ve adamın kapımıza dayanmasından ötürü özür dilemeye de pek niyeti yoktu. Melissa'nın annesi kızına o kadar çok benziyordu ki kadın sokak kapısına doğru gelirken elektrik çarpmışa döndüm: aynı göz rengi, aynı yüz hatları, aynı narin yapı. Melissa için endişeli olmasını bekliyordum ama bana başıyla selam verirken her zamanki gibi dudaklarını birbirine bastırıp kaşlarını çatmıştı. Uzun, parlak saçlı kızının aksine perçemli, derli toplu bir saç kesimi vardı. Tam tarzı olan lacivert bir blazer ceket, çizgili bir bluz ve yine lacivert bir pantolon giymişti. Bir anı zihnimin derinliklerinden istemsizce yüzeye çıktı: Derwent'ın kasvetli bir ses tonuyla, *Ellen'in olayı sürekli yatını park yasağı olan bir yere çekmiş gibi görünmesi*, deyişi. Hiç sırası olmadığından sinir bozukluğu yüzünden gülmemek için kendimi zor tuttum ve paltosuyla el çantasını almaya odaklandım.

"Korkunç bir durumdayız." Ellen Moore sanki yaşananlar benim suçummuş gibi suçlayıcı bir tonla konuşuyordu.

"Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler. Gelirken hastaneye de uğradınız mı?"

"Onları aradım. Henüz odaya alınmadığını, hâliyle onu ziyarete gitmemin manasız olduğunu ve telefonda konuşacak vaziyette de olmadığını söylediler. Ama durumu stabilmiş ve iyiye gidiyormuş. Bu nasıl oldu anlamıyorum. *Dehşet verici.*"

Başını hafifçe yana yatırıp oturma odasından gelen seslere kulak kabarttı: Birî tiz, ikisi pes üç sese. “Mark burada mı?”

“Ona gelmesini siz söylemişsiniz.”

“O, çocuğun babası.” Ceketinin yakasındaki hayali bir tozu elinin tersiyle silkeledi. “Burada olmalı.”

“Ama burada kalmayacak,” dedim sertçe.

“Gitmeden önce onunla konuşmam gerekiyor.” Ellen döndü ve holdeki aynada kendine şöyle bir göz atarak parmak uçlarıyla saçlarını düzeltti. O kadar ki kendimi Ellen’in damadına inceden abayı yakmış olduğunu düşünmekten alamadım.

“Benim de onun hakkında sizinle konuşmam gerekiyor ama daha sonra.”

Aynadan bana baktı. “Onu çok yanlış yargıladılar.”

“Bu yüzden onun hakkındaki düşüncelerinizi öğrenmek istiyorum,” dedim olabildiğince istifimi bozmadan ama yine de şüphelenir gibi oldu. Hâl böyle olunca da onu sıkıştırmayı bıraktım ve torununu görmeye oturma odasına gitmesine izin verdim.

Çok geçmeden Mark Pell kucağında Thomas’la odadan çıktı, oğlan bacaklarını babasına dolamıştı.

“O kadar büyüdün ki artık seni kucağımda taşıyamıyorum, dostum.” Pell’in tek hamlede yukarı kaldırdığı Thomas şaşkınlıkla ciyakladı.

“O kadar da ağır değilim.”

“Değilsin.” Thomas’ın başının yan tarafına bir öpücük kondurdu, sonra da onu yere indirdi. Ardından bana döndü. “Daha fazla yüzsüzlük etmek istemem. Madem Ellen geldi, en iyisi ben artık gideyim.”

Yerinde olsam ben de Ellen’dan kaçmak isterdim. Mark’tan kurtulmak hiç yoktan iyiydi fakat karşılığında Ellen’a katlanmak zorunda kalmak bana biraz haksızlık gibi geldi. Ne var ki Thomas sanki gitmesine dayanamayacakmış gibi babasına sımsıkı yapışmıştı.

“İstersen biraz daha kalabilirsin.”

“Bu seferlik olmaz.” Oğlunun alnına dökülen saçları geriye atıp çocuğa gülümsedi. “Eğer sakıncası yoksa yarın tekrar gelirim.”

“Evet!” Thomas mutluluktan adama iyiden iyiye yapıştı.

Thomas yanımızda bizi dinlerken ona hayır diyemezdim ama haddimi aşmaya başladığım kanısındaydım. Melissa’nın ne isteyeceğini bilmiyordum, ayrıca Mark Pell’in oğlanın etrafında dolaştığını öğrenirse Derwent’in küplere bineceğinden emindim.

En nihayetinde, “Yarın bakarız,” dedim ve Mark’ın dudakları gerildi: Sanki bir hatırlatıcıya ihtiyacım varmış gibi öfke sorunu yine gün yüzüne çıkmıştı.

“Bir gelişme olursa bana da haber verir misiniz?”

Başım la onayladım. Bana teşekkür etti, Thomas’ın başına bir öpücük kondurdu ve kasım gecesinin tüm kasvetini sırtlanmış buz gibi bir rüzgâr eşliğinde çıkıp gitti.

*

Ben ayak altında dolaşmamak için mutfakta beklerken Ellen odasına yerleşip Thomas’ı yatırdı. Thomas yukarıda onunlaydı; oğlanın tiz ve heyecanlı sesi tüm evde yankılanıyordu.

“Çocuk çok yoruldu,” dedi annem usulca. “Artık uyuması lazım.”

“O konuda size bol şans. Ellen’in onu önce tavandan kazıması gerekecek. Melissa’yla Josh için endişeleniyor olmalı.” Üst kattan şen şakrak bir çığlık geldi. “Yine de babasıyla anneannesini gördüğüne çok sevinmiş gibi.”

“Çok uzun sürmez. Başını yastığa koymazsa birazdan ağlamaya başlar.” Annem bulaşıkları makineye her zamanki gibi kendince bir düzenle yerleştiriyordu fakat alıştığı düzen babamın tercih ettiğinden biraz farklıydı. Bu durum da ara sıra

takışmalarına neden oluyordu. Zaten tartıştıkları yegâne konu buydu. Belki de evlilikleri bende ilişkiler konusunda gerçek dışı beklentiler yaratmıştı ve onlar yüzünden doğru kişiyi bulmakta zorlanıyordum. Derwent'la kavgalarımız bulaşıkların makineye nasıl yerleştirileceğiyle sınırlı kalabilir miydi gerçekten? Heyecanı diri tutsa bile sürekli mücadele hâli sağlıklı bir ilişkinin temeli olamazdı. İç geçirip düşüncelerimden sıyrıldığımda anemin bana baktığını fark ettim.

“İyi misin, Maeve?”

“Sadece şu olayın bir an önce çözülmesini istiyorum.”

“Tabii istersin.”

“Tutuklanması akıl alır gibi değil, anne. Josh, Melissa'ya asla zarar vermez.” Elimdeki temiz kurulama bezini, desenlerini birbirine denk getirmeye odaklanarak katlayıp ocağa astım.

“Hımm.”

Başımı zıncı diye kaldırdım. “Ne demek şimdi bu?”

“Bir şey demek değil.” Bana bakmıyordu. “Baban ve ben... Bu işi çözmek istediğini biliyoruz, o kadar.”

“Tabii ki istiyorum. Bu yapılan ne adil ne de doğru.”

“Bu işi çözen sen olursan o da sana minnet duyar herhâlde, öyle değil mi?” Sesindeki ima irkilmeme sebep oldu.

“Serbest bırakılmasını isteme sebebim bu değil, yani bana *minnet* duyması falan değil. Hiç alakası yok.”

“O hâlde ne?”

“İstiyorum çünkü... Çünkü o da benim için aynısını yaptı. Bana yardım etmek uğruna dünyayı ayağa kaldırırdı, bunu sen de biliyorsun. Ona bunu borçluyum.”

“Ona hiçbir şey borçlu değilsin.”

“Anne!”

“Çok iyi idare ediyordun. Kendinle ilgileniyordun. Hayatına devam ediyordun. Şimdi onun yüzünden hayatını bir kere daha mahvettiğini görmek... Hiç hoşuma gitmiyor.”

Kollarımı kavuşturdum. “Hayatımı mahvetmiyorum. Hem zaten bu benim seçimim. Senin değil.”

“Ah, bilmez miyim? Bunu gayet net dile getirdin. Hayat senin hayatın ve bizler de senin hayatını mahvedişine seyirci kalacak olanlarız.”

“Anne.”

“Eğer Josh’un istediğinin bu olduğunu sanıyorsan yanı-
lıyorsun.”

Kaskatı kesildim. “Bu da nereden çıktı?”

“Onunla konuşmadığımı mı sanıyorsun, Maeve? Durum içinden çıkılmaz bir hâl aldığında Josh’un gelip babanla konuşmadığını mı sanıyorsun? İçeride bizimle otururken tüm bu yaşananlar yüzünden nasıl azap çektiğini görmediğimizi mi sanıyorsun?”

“Ama benimle tek kelime bile konuşmadı,” diye çıkıştım. Fakat sesimin ne kadar acınası çıktığını fark ettiğimde artık çok geçti. Annemin yüzü şefkatle buruştu. Bense kendimi tutabilmek adına ona arkamı döndüm.

“Zavallı yavrum. Kendine bu kadar yüklenme.” Elleri sırtımda, kürek kemiklerimin arasındaydı. Klasik İrlandalı anne. O bana sert davranabilirdi fakat ben kendime haksızlık edemezdim.

Biraz toparladığımda, “Sizinle konuşurken ne dedi?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Ah, nasıldır bilirsin. Kolay bir karar vermiyordu. Herkes için en doğru olanı yapmak istiyordu.”

“Eh. Bu her zaman mümkün olmuyor.”

“Hayatına devam edebilmen için peşini bırakmakla doğru olanı yapmadı mı yani?”

Buz kestim. “Bunu yapmasını ona sen mi söyledin?”

Kaşlarını kaldırdı. “Ne zamandan beri ona laf anlatabiliyoruz ki? Kendi fikriydi. Ama biz de onu vazgeçirmeye çalışmadık.”

“Baharda... başımı alıp gittiğimde... onu peşimden gönderen sendin. Gelip beni bulmasını ona sen söylemiştin.” Boğazım düğümlendi.

Suçlu görünme nezaketini gösterdi. “O eskide kaldı. O zaman da senin için endişeleniyorduk. Perişan hâldeydin. Duygularından kaçıp saklanıyordun.”

“Kendimi yeni yeni toparlıyordum ama sonra o çıkageldi ve bana her şeyin yoluna gireceğini söyledi ki neticede hiç de öyle olmadı.”

“Eh, sonradan başına neler geleceğini bilemezdi.”

“Bilemezdi.”

“Kötü bir durumdan en az hasarla çıkmaya mecburdun. Sen de öyleydin.” İç çekti. “Maeve, biz Josh’u seviyoruz. Elbette seviyoruz. Fakat onu sevmemizin sebebi, senin için doğru olanı yapmaya çalışması. Bu olayda doğru olansa seni kendi hâline bırakmasıydı.”

Ne kadar kendime hâkim olmaya çalışsam da alt dudakımın titrediğini hissettim. “Doğru olanı yaptıysa neden bu kadar canım yanıyor?”

Annem beni kollarının arasına alıp bağrına bastı. Annelere has yemek, parfüm ve sevgi karışımı o kokuyu içime çektim. Verdiğim her karara, hissettiğim her şeye bir kulp taksa da annemin benim tarafımda olduğunu bilmek güzeldi.

O anda Derwent’ın böyle sığınabileceği kimsesi olmadığını hatırladım. Ailesiyle görüşmüyordu. Bir tek ben vardım.

Nazikçe annemin kollarının arasından sıyrıldım. “Ben iyiyim, anne. Baş belada olan ben değilim.”

“Ama olabilirsin, Maeve. Bu iş çığırından çıkarsa... Senin açından ne tür sonuçlar doğuracağını da düşünmelisin.”

Sabırsızca kafamı iki yana salladım. “Umurumda bile değil.”

“Olmadığını biliyorum. Zaten hiç huyun değildir. Bu meslek... Bu meslek uğruna her şeyden vazgeçtin. Bana sorarsan fedakârlılığın dozunu kaçırdın.”

“Sormadım.”

“Biliyorum... Mutlu olmayı istemende hiçbir sakınca yok, Maeve.”

Merdivenden ayak sesleri gelince annem başını yana yatırarak kulak kabarttı.

“Ellen’a iyi davranırsan ağzından daha çok laf alırsın. Ona bir kadeh şarap doldur, sonra da bırak anlatsın. Her şeyi anlatmak için yanıp tutuştuğunu göremiyor olamazsın.”

Bu ilk değildi; insanları idare etme konusunda bildiğim her şeyi annemden öğrenmiştim ve şayet polis olsaydı otuz kilometre yarıçapındaki bir bölgede tek bir faili meçhul cinayet kalmazdı.

Annem, Ellen’ı karşılamak için koridora çıkarken ben de koridordaki konuşmalarına kulak kabartarak dolaptan üç kadeh indirdim. Ellen kırmızı şarap müptelasıydı, o yüzden Avustralya mahsulü bir Cabernet Sauvignon açtım ve kadehleri neredeyse ağzına kadar doldurdum. Kendi kadehimdekini içmeyecektim, aklımın başımda olmasını istiyordum. Ne var ki bir diğer isteğim de Ellen’ın aramızdaki buzları erittiğimizi sanıp gevşemeydi. Şimdiye dek tek yaptığı bana soğuk davranmak olan bir kadının güvenini kazanmalıydım ve kaybedecek vaktim yoktu.

Telefonum çalmaya başlayınca onu susturmak için hemen atıldım. Ekranda Georgia’nın adını görünce yüreğim sıkıştı.

“Üzgünüm, Georgia, hiç sırası değil. Sonra konuşsak olur mu?”

“Maeve?” Sesi panik yüklüydü ki söz konusu Georgia olduğunda bu pek alışıldık bir durum değildi. Mutfak tezgâhına yaslandım.

“Sorun nedir? Sen iyi misin?”

“Değilim.” Sesi titriyordu. “Sanırım çok büyük bir aptallık ettim.”

19

Hus. 10. 11. 1917

412

GOVERNOR
HOTEL
•
HOTEL
NADTI

Tamı tamına yarım kadeh şarap Ellen'in dilini çözmeye yetti ama çenesi öyle bir açıldı ki kadını bir daha susturamadım. Mutfak masasında oturuyorduk; annem Ellen'in yanındaydı, bense sanki çok rahatmışım gibi sandalyeme yayılmıştım ama aslında gözüm duvardaki saatteydi. Ne zaman başımı kaldırıp baksam yelkovan sanki zıplaya zıplaya ilerliyordu.

Ona suçlama yöneltirlerse işler iyice sarpa saracak...

Ona suçlama yöneltmelerine bir tek sen engel olabilirsin...

Roz Fuller ona bir suçlama yöneltmeden hayatta durmaz...

Yani pek vaktin yok.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de mavi defterini Sam Blundell'in dairesinde unuttuğunu fark eden Georgia için endişeleniyordum. Mavi defterini... Yani dedektiflerin yanlarından hiç ayırmadıkları A4 boyutundaki o defteri. Ilaria Cavendish cinayetiyle ilgili aldığı tüm notların içinde bulunduğu defteri. Sam'i sorgulamaya giderken yolda ona Ilaria ve başına gelenler hakkında bildiğim her şeyi anlattığımı, onun da tüm bunları o okunaklı, yuvarlak yazısıyla tek tek not ettiğini hatırlayınca içim sıkıldı. Vaka en ufak ayrıntısına kadar o defterde yazılıydı.

"Nasıl oldu da onu orada bırakmayı başardın?"

"Sandalyeme koymuştum, sonra sevgilisi gelince dikkatim dağıldı." Sesi ağlamaklıydı.

"O hâlde oraya git ve defterini al."

"Gittim zaten."

“Eee?”

“Sam evde değildi. Bir arkadaşıyla bira içmeye çıkmış. Ama Lora oradaydı. O... defterimi okuyordu.”

“*Lanet olsun.*”

“Çok sarsıldı, Maeve. Sinir krizi geçirdi. Onu sakinleştirmeye çalıştım. Neticede kadın hamile. Ona bebeğini düşünmesini söyleyip durdum ama bu iyice zıvanadan çıkmasına neden oldu.”

Olur tabii, diye düşündüm Georgia’ya çıkışmamak için dudağımı ısırarak. “İlginç bir şey söyledi mi?”

“Ilaria’yla hiç tanışmamış. Sam’in onunla haftada bir görüştüğünü biliyormuş ama bu görüşmelerin iş yerinde olduğunu sanıyormuş. Sam ona birlikte bir proje üzerinde çalıştıklarını söylemiş.”

“Başka?”

“Dört aylık hamileymiş. Dediğine göre karnı daha bir hafta önce belli olmaya başlamış ama sadece dar şeyler giydiğinde. O yüzden kilo aldığını sanmış. *Bana yalan söyledi! Bana bunu nasıl yapabilir?* falan deyip durdu. Yaprak gibi titriyordu. Sam’in Ilaria’ya zarar vermiş olamayacağını söyledi ama bilirsin, adam burnunun dibinde yasak ilişki yaşayabildiğine göre onu sandığı kadar iyi tanımıyor da olabilir.”

“Belki de sevdiğimiz insanları asla tanıyamıyoruzdur.”

“Vay canına. Bu hayli karamsarca oldu.” Günah çıkardıktan sonra Georgia’nın sesi daha iyi gelmeye başlamıştı. “Ama o kadar kati bir tepki vermesi ilginç. Defterimi orada unutmam işimize gelmiş bile olabilir, sayesinde Lora’yla baş başa konuşma fırsatı yakaladım.”

“Zorlama istersen, Georgia. Bunun yaşanmaması gerekiyordu. Sen çıkarken nasıldı?”

“Sakinlemiş gibiydi. Daha yeni çıktım zaten. Kız kardeşi onunla ilgilenmeye gelince oradan ayrıldım.” Duraksadı. “Başım belada mı?”

“Şu anda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Ama sakın o defteri bir daha unutayım deme,” dedim.

“Unutmam.”

“Şimdi kapamam lazım.”

“Her şey yolunda mı?”

“Pek sayılmaz,” demiş ve ardından telefonu kapamıştım. Başka ne diyebilirdim ki?

Bir sonraki görüşmemizde Una Burt'e Georgia'nın yaptığı hatadan bahsetmeliydim ve bahsettiğimde haklı olarak deliye dönecekti. Aklım fikrim Derwent'ta olmasaydı belki ben de farklı bir tepki verirdim.

Uzun uzadıya Melissa'nın gençliğinden bahseden Ellen'a odaklanmaya çalıştım. “Aslına bakarsanız Melissa'yı büyütme savaşından farksızdı. Hiç neşeli bir çocuk olmadı. Daima kaygılıydı. Tatmin nedir bilmezdi.”

“Hepimiz öyle insanlar tanıyoruzdur,” dedi annem ona destek olmak istercesine.

“Evet ama Melissa farklıydı. Ona veremeyeceğim şeylerin peşindeydi.” Ellen şarabının son yudumunu da kafasına dikti. İçkisini tazelemek üzere şişeye uzandığımda da hiç itiraz etmedi. “Elbette kocam o daha altı yaşındayken öldüğü için böyle oldu. O şoku hiç atlatamadı. Kendini terk edilmiş hissediyordu. Sorunları vardı. Terapiye gitti, sanırım terapist olmayı seçmesinin nedeni buydu.”

“İyi geldiği için mi?” diye sordum.

“Hayır, sevdiği için. Gördüğü ilgiyi, duygu yoğunluğunu, danışanlarıyla kurduğu yakın ilişkileri. Danışanları ona karşı hayli müsamahakârdı. Bense ona karşı daha sabırsızdım. Evcilik oynamasını izleyip ona ne kadar harika bir çocuk olduğunu söylemek benim işim değildi.” Sesindeki hıncı kendisi de duymuş olacak ki tepkimizi ölçmek için başını kaldırıp telaşla bir bana bir anneme baktı. “Ben her şeyi tek başıma bir arada tutmaya çalışmakla meşguldüm. Philip öldükten sonra çok zorlandım.”

“Nasıl öldü?” diye sordum.

“Pankreas kanseri. Korkunçtu.” Elindeki kadehe dalıp gitti. “Teşhis koyulduktan sonra bir süre hastanede, sonra da bir bakımevinde yattı. Durumu eve dönmesine el vermediğinden bir gecede Melissa’nın hayatından silinip gitti. Kızım çok küçüktü; onu hastaneden uzak tuttum ve babasını sadece sürecin sonunda, ölmek üzereyken görebildi fakat karşısında bulduğu adam babasına hiç benzemiyordu. Dehşete kapıldı. Galiba en büyük hatam da bu oldu.”

“Çocuklar o kadar küçükken anne babalar ne yapacaklarını pek bilemez.” Annem sanki benzer bir ikilemde kalmış gibi konuşuyordu –ki alakası yoktu– ama Ellen annemin bunu tecrübelerine dayanarak mı yoksa lafın gelişi mi söylediğini durup düşünmedi bile.

“Evet, çok zor, değil mi? Olan biteni kabullenmeye çalışırken benim açımdan daha da zordu. Hayatım darmadağın olmuştu anlayacağınız. Tüm planlarımız suya düşmüştü. Bir yandan kızımı büyütürken diğer yandan kendime yeni bir hayat kurmak zorundaydım. Yaşı çok küçük olmasına rağmen muhtemelen ona fazla yükledim ama benim de yaşıma küçüktü. Hem yapayalnızdım.” Son kelimeyi söylerken sesi titredi. *Acısı hâlâ taze*, diye düşündüm. “Kocanız öldüğünde kimsenin olmak istemediği bir şeye dönüşürsünüz. Otuz yaşında dul kalmanın hiçbir cazibesi yoktur. O zamanlar internetten tanışmak falan da yoktu. Yeni biriyle tanışmam mümkün değildi. Melissa’yla bir başımıza kalmıştık.” Şarabından bir yudum daha aldı.

“Sonra büyüdü, ortaokula başladı ve o tatlı hâllerinden eser kalmadı. Ergenliği *kâbus* gibiydi. Sürekli kavga çıkarıyordu ve talepkârdı. Öğretmeninden azar yerse dünyanın sonu gelmiş gibi davranırdı. İsteddiği bir şeye hayır dersem bana küserdi. Ona laf anlatamazdınız, pes etmekten başka seçeneğiniz yoktu.” Bana baktı. “Bir şeyden şikâyet ettiğinde duyarsız davrandığımı düşündüğünüzü biliyorum ama ben yıllardır bununla yaşıyorum.

Bununla ve her şeyi abartma huyuyla. Bir konuda arkadaşlarıyla ters düştüğünde bunun adı zorbalık olurdu. Ona iyice yalancı çobana döndüğünü söyledim. Ne *kavgalar* ederdik.”

“Ah şu ergen kızlar.” Annem gözlerini devirince ona ters ters baktım.

“Ben dünya tatlısıydım bi’ kere.”

“Zaman zaman.”

Aslında o sırada Melissa’nın telefonda Derwent’la nasıl konuştuğunu, incir çekirdeğini doldurmayacak meseleler yüzünden ona nasıl yüklendiğini düşünüyordum. Annesi bile sabrının sonuna gelmişti ki Ellen onu seviyordu. Josh’un durumu onunkinden çok daha beter olmalıydı, neticede bitmesini istediği hâlde Melissa’yla bir ilişkiye hapsolmuştu.

Bir ihtimal de olsa onu çileden çıkarıp çılgınca bir şey yapmaya itmiş olabilir miydi bu?

Hayır. Cevap ânında tüm kesinliğiyle zihnimde belirdi. Üstelik bunun tek sebebi ona karşı beslediğim o tuhaf ve işe yaramaz duygular da değildi. Josh Derwent’in öfkesine yenilip kendinden daha zayıf birine el kaldırdığı, sonra da bunu inkâr ettiği bir dünya olamazdı. Bu konuda yanılıyor olamazdım.

Annem Ellen’a döndü. “İkiniz yalnızken muhakkak daha zor olmuştur. Ergenlik döneminde zorlanmana hiç şaşırmadım. Ama o günler geride kalmıştır herhâlde.”

Ellen parmağının eklemiyle gözlerinin altını silip akmak üzere olan gözyaşlarına engel oldu. “Sayılır. Aslında şöyle oldu... Üniversiteye gitti ve Mark’la tanıştı. Bir anda olan biten her şeyi onunla konuşur oldu. Ben unutuldum.”

“O da mı öğrenciydi?” diye sordum.

“Hayır. Melissa’dan beş yaş büyüktü. Melissa onunla üçüncü sınıftayken katıldığı bir kariyer fuarında tanıştı. Sanırım üniversitedeki çocukların yanında gözüne etkileyici ve olgun göründü. Mark çoktan kendi işini kurma hazırlıkları yapıyordu.

Tatlı bir oğlandı, onu tanışır tanışmaz sevmiştim, Melissa'ya çok uygundu.”

“İlişkileri nasıldı?”

“Mutluydular. Thomas doğduktan sonra biraz bocaladılar ama birinin göz bebeğiymken aniden o ilgiyi başkasıyla paylaşmak zorunda kalmak hiç kolay değildir.”

“Bebekler insanın tüm vaktini ve enerjisini alır,” dedi annem bilgece.

“Onlar da aynen bunu yaşadı. Elimden geldiğince yardım etmeye çalıştım; baş başa kalabilsinler diye oğlanı akşamları ve hafta sonları alırdım. Thomas da dünya tatlısı bir bebektir; diş çıkarma dönemi ve çocuk hastalıkları dışında hiç sorun çıkarmadı ama Melissa evhamlı bir anne olup çıkmıştı. Çocuk biraz ağlasa menenjit olduğuna yoruyordu. Kafasını bir yere çarpsa beyin sarsıntısı geçirdiğini sanıyordu.”

“Peki, Mark onu ne zaman dövmeye başladı?” Daha fazla bekleyemezdim: Duvardaki saat bana dik dik bakıyordu resmen.

Ellen dudaklarını birbirine bastırdı. “Şey, aslında bilmiyorum çünkü Melissa bana hiçbir şey anlatmadı. Mark darptan tutuklanana kadar dünyadan haberim yoktu. Haberi alınca yaşadığım şok... Bunu hiçbir zaman atlatamayacağım sanırım.”

“Hiçbir emare yok muydu?”

“Yaşadıklarını içine atmış.” Ellen gözlerini kırptırdı. “En azından kendisi böyle söyledi.”

“Herkesin içine attığı bir şeyler vardır,” demekle yetindim.

“Evet ama Melissa? Hele ki Mark? Dünyanın en makul, en nazik, en cömert insanı.”

“Kimileri dışarıdan bakıldığında ideal bir eş gibi görünebilir ama kapalı kapılar ardında yaşanan hikâye bambaşkadır.”

Annem ânında bana baktı çünkü aynen öyle davranan biriyle acı bir tecrübe yaşadığımı biliyordu.

“Bunu söylediğimde berbat biri olduğumu düşüneceksiniz belki ama size sadece kızımın ve Mark'la ilgili bildiklerimi an-

latabilirim. Kızımın doğruyu söylediğine hiç ihtimal vermemiştim.” Ellen suçlu suçlu baktı. “Mark’ı terk ettiğinde yanıldığımı düşünmeye başladım. Thomas’ı da yanına alıp öylece çekip gitmesi... galiba beni tekrar düşünmeye itti.”

“Daha anlayışlı davransaydın sana gelir miydi dersin?” Annem çenesini eline yasladı. “Çünkü benzer bir şey Maeve’in başına geldiğinde en son duyan biz olmuştuk.”

“Bazen sizi seven insanlara karşı dürüst olmak daha zordur,” dedim Ellen’a ama aslında anneme söylüyordum. “Onları üzme istemezsiniz.”

“Eh, üzüldüm ama. Mark’ı severdim. Hâlâ da severim.” Ellen âdeta savunmaya geçti. “Mark, Melissa’ya bir kez olsun el kaldırmadığını söyledi. Buna inanmak, öz kızımın anlattıklarına inanmaktan daha kolay geldi bana. Galiba berbat bir anneyim.”

“Hayır.” Ayağa kalkıp rulodan bir parça kâğıt havlu kopardım ve dolan gözlerini silebilsin diye ona uzattım. “Değilsiniz.”

Burnunu çekti. “En azından bu defa zerre kadar şüphem yok. Kızım şu anda hastanede, yaralı ve kimin yüzünden orada olduğunu biliyoruz.”

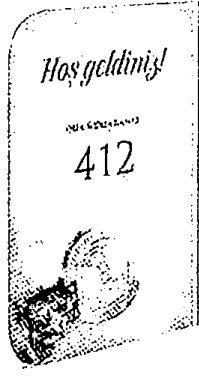
“Öyle mi?” Nezaketimin de anlayışımın da bir sınırı olduğunu o anda fark ettim.

“Hıncını kızımdan çıkardı.” Ellen omuz silkti. “Zaten tam o türde bir adam. Hep çok aksiydi.”

Annem elini koluma koyup bana ikaz niteliğinde bir bakış atınca yüzümde tam olarak ne gördüğünü merak ettim. “Onları birlikte gördüğüm anlarda Josh ona karşı hep çok sabırlıydı, Ellen.”

“Melissa’yı kimin darp ettiğini bilmiyoruz,” demeyi başardım. “Josh tutuklandı ama bu onun yaptığı anlamına gelmez. Mark’ı nasıl yok yere suçladıklarını düşünüyorsanız şimdi de aynısını Josh’a yapıyorlar.”

“Orasını bilemem. Tek bildiğim, zamanında kızımın yanında durmayarak onu bir kere yüzüstü bıraktığım,” dedi Ellen katır inadı tutmuş gibi. “Aynı hataya tekrar düşmeyeceğim.”

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
KARTI

20

Bu defa standart sorgu girizgâhının ardından Roz doğrudan konuya girdi.

“Bana Melissa’dan bahsedin.”

Derwent masanın diğer tarafındaki sandalyesine daha yeni yerleşmişti. Başını kaldırıp kaşlarını çattı. “Ben de sizden aynısını yapmanızı rica edecektim. Onunla konuşabildiniz mi?”

“Henüz ifadesini alamadım, hayır.”

“O hâlde burada ne işimiz var?” Derwent not almakta olan avukatına baktı. “Boşa zaman harcıyoruz.”

“Yanıtlamanızı istediğim sorularım var,” dedi Roz istifini bozmadan.

“Lüzumsuz sorular.” Derwent gıcık olmuş gibi parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Roz adamın yorgun ve gergin görüldüğünü düşündü, zaten en başından beri bu kıvamda olmasını istiyordu.

“Benim açımdan lüzumsuz değiller.”

“Ona zarar vereni bulmak varken benimle boşa zaman harcıyorsunuz. Ben yapmadım ve nihayet onunla konuşma fırsatı bulduğunuzda o da size aynen böyle söyleyecek. Bunun önceliğiniz olmamasına inanamıyorum.”

“Onunla konuşmayı elbette istiyorum. Ama şu anda imkânsız. Doktoru beklememi istiyor.”

“Yani durumu pek parlak değil.” Derwent dirseklerini masaya dayayıp yüzünü ellerine gömdü.

Roz bir süre onu izledi. “Üzıldünüz.”

“Tabii ki.” Derwent doğrulduğunda kollarını kavuşturup âdeta kendi kendine sarıldı. Sorgu odası sıcak değildi –Roz klimayı sonuna kadar köklemişti– ve nezarethane eşofmanı da ucuz, ince bir pamuklu kumaştandı. Yine de adamın rahatsızlığının fiziksel konfordan yoksun oluşuyla alakalı olmadığı izlenimine kapıldı. “Tabii ki üzülüyorum. Thomas çok endişelenmiştir. Ayrıca Melissa’ya bunu yapan her kimse muhtemelen bir yerde kendi kendine kıs kıs gülüyordur. Şansına inanamıyordur.”

“Sizce Melissa’ya başka kim zarar vermek istemiş olabilir?”

Kaşları havalandı. “*Başka* mı? Benden başka yani? Onu incitmeyi aklımın ucundan bile geçirmem, Roz. Sana Roz diyebilir miyim?”

“Bana dilediğiniz gibi hitap edebilirsiniz.” *Konuşmaya devam ettiğin sürece*, diye ekledi Roz içinden.

Derwent ona baktığında Roz o mavi gözlerden hiçbir şey kaçmayacağına emin oldu. Adamın öfkelenmesini bekliyordu fakat Derwent’in tek yaptığı sinirlenmek yerine ona aheste aheste, tembelce gülümsemek oldu. “Pekâlâ, Roz. Beni o listeden çıkarabilirsin. Tabii elinde bir şüpheli listesi olduğunu farz ederek böyle söylüyorum. En başından beri yalnızca bana odaklanmış gibisin ama bu pek akıl kârı sayılmaz, öyle değil mi? Senin gibi deneyimli bir soruşturmacı şu noktada açık fikirli olması gerektiğini gayet iyi bilir.”

“Elbette.” Sorguya başlamak istediği noktayı Derwent’in nasıl olup da yine saptırmayı başardığını düşünerek önündeki soru listesine göz gezdirdi.

“Benim listemde kimlerin olduğunu bilmek ister misin? Aklımdaki isimleri senin için kâğıda döktüm.” Derwent elindeki kâğıt parçasını masanın üzerinden ona doğru kaydırды. “Bunlar benimle bilhassa husumeti olan ve yakınlarımdan birini hedef alabilecek suçlular. Tabii Melissa’nın eski kocası Mark Pell de listemde. Onunla konuşmalısın. Ayrıca şu adam erken salıveril-

miş olabilir. İçeride hiç hata yapmamış ve ayrıcalıklı muamele görmüş olabilir. Mahkemede aleyhinde ifade verdim ve bunu kişisel algılayacak türden biri. Eğer parmaklıklar ardında olmasaydım serbest kalıp kalmadığını bizzat kontrol ederdim. Bunun dışında Melissa'ya zarar vermek isteyebilecek kimse gelmiyor aklıma, tabii ters giden bir hırsızlık olayı ya da manyağın teki değilse. Nadiren de olsa böyle saldırılar yaşanabiliyor.”

“Ama kadınlar genellikle partnerlerinden ya da eski partnerlerinden şiddet görüyor, öyle değil mi?”

“İstatistikler böyle söylüyor.” Derwent, Roz'un kâğıdı önüne çekip listeye şöyle bir göz atışını, sonra da gerisin geri itişini izledi. “Bakmayacak mısın?”

“Baktım ya.”

“Doğru düzgün bakmadın.”

“Meselenin özünü anladığımı sanıyorum.” Roz adama gülümseyince (*bu oyunu iki kişi de oynayabilir, Müfettiş*) Derwent yutkundu ve çenesinde bir kas seğirdi.

Yanında Henry Cowell kıpırdanıp kâğıda uzandı ve Roz ona engel olmadan kâğıdı alıp defterinin arasına sıkıştırdı.

“Teşekkürler.”

“Rica ederim,” dedi Josh Derwent sadece ve sadece Cowell'a. Roz ise o sert bakıştan bir kez daha nasibini aldı.

Roz'un içinden de ters ters bakmak geliyordu. Josh Derwent'i sorgularken o kâğıdı masada bırakıp görmezden gelmeyi planlamıştı. Böylece dikkat dağıtma çabasının hiçbir işe yaramadığını Derwent'in gözüne sokabilecekti. Ne var ki tek yapabildiği, inisiyatif almakla ve ondan neden böyle bir beklentisi olmadığıyla ilgili Cowell'la konuşmayı bir köşeye ciddi ciddi not almak oldu.

“Neyse, az önce de dediğim gibi sizinle Melissa ve ilişkiniz hakkında konuşmak istiyorum.”

“Yine mi?” Derwent iç geçirdi. “Şayet yanlış ağaca havlıyorsan dönüp dolaşıp aynı ağaca tekrar tekrar havlamanın sana hiçbir faydası olmaz, Roz.”

“Aslında tek bir sorum var. Neden birliktesiniz?”

Derwent’ın bu soruyu beklemediğini görmek Roz’un keyfini yerine getirdi. Üstelik nereye varmaya çalıştığını da kestiremiyor gibiydi. Kaşlarını çatı. “Ne?”

“Siz ve Melissa. Mutlu bir çift misiniz?”

Derwent sandalyesinde kıpırdandı. “Bu da ne demek şimdi?”

“Tartışır mısınız?”

“Tartışmak mı? Hayır. Arada sırada ters düştüğümüz olur. Bazen bana kızar fakat bu tamamen anlaşılabilir bir durum. Sinir bozucu biri olabiliyorum.”

Hadi canım, diye düşündü Roz.

“Ayrıca işim neredeyse bütün vaktimi alıyor; Melissa ise vaktimi onunla ve Thomas’la geçirmemi istiyor.”

“Yani ilişkinizde birtakım sorunlar var. Bunu kabul ediyorsunuz?”

“Bunda bir tuhaflık mı var? Gerçekten mi? İki insanın her konuda hemfikir olduğu bir ilişki var mı ki?” Arkasına yaslandı. “Sana yalan söylemeyeceğim, Roz. Dürüst davranıyorum. Melissa’ya iyi bir partner olmak için çok çabalıyorum. Gücüm yettiğinde onu ve Thomas’ı hiçbir şeyden mahrum bırakmamaya gayret ediyorum. Her zaman kolay olmuyor. Bazen sorumluluklarım birbiriyle çakışıyor ve Melissa işimden sonra geliyor. Bunun canını neden sıktığını anlayabiliyorum. Bana kızıyor. Ben de çekip giden taraf oluyorum. Yani *tartışmıyoruz* çünkü orada olmayan biriyle tartışamazsın.”

“Onu seviyor musunuz peki?”

“Yok artık,” diye patladı Derwent. Sonunda sabrı tükenmişti. “Bu ne biçim soru?”

Tam da sorulması gereken soru. Roz kaşlarını kaldırdı. “Gayet açık bir soru.”

“Böyle düşünüyorsan...” diyerek hararetle konuşmaya başlasa da aniden susarak Roz’u hayal kırıklığına uğrattı. Biraz soluklanarak duygularını kontrol altına aldı ve tekrar konuşmaya

başladığında sesi daha yumuşaktı. “Tanıştığımız dönemde onu seviyordum. Zaten tanıştıktan kısa bir süre sonra da birlikte yaşamaya başladık. Zaman içinde ona olan hislerim değişti ama en başından beri sadece iyiliğini istedim. Ona değer veriyorum.”

“Yani onu sevmiyorsunuz.”

Derwent iç geçirdi. “Bu konuşma bir yere varacak mı?”

“Biraz sabredin.”

“Pek seçeneğim yok gibi.” Bakışları sertti.

“Biri bana Melissa’yla ilişkinizi devam ettirme sebebinizin Thomas olduğunu söyledi.”

“Biri?” diye tekrarladı Derwent ve zaten soğuk olan oda bir anda buz kesti. “Kimmiş o?”

“Kimin söylediğinin ne önemi var ki? Doğru mu, değil mi?”

Derwent ilk defa başını önüne eğdi. Kaşlarını çatmış, gerçekten huzursuz olmuştu. “Dürüst olmak gerekirse evet. Bizi bir arada tutan Thomas’tı. Bu sene nisan ayında ayrılmanın eşiğine geldik, hatta ayrıldık ayrılacaktık. Her şey kararlaştırılmıştı. Ama sonra... Thomas çıktı.”

“Biraz açıkla mısınız? Thomas ilişkinizde zaten bir etken değil miydi?”

“Böyle değildi.” Sözlerine devam edebilmek için gözlerini kapayarak güç topladı. “Başlarda üstünde pek durmadık. Ya midesini üşütmüştü ya da norovirüs gibi bir şey kapmıştı. İki güne kalmadan unutulup gidecek bir şey. Fakat bir türlü atlatamadı. Hastalığı gittikçe ağırlaştı. Kilo vermeye başladı ki bu hiç şaşırtıcı değildi çünkü zavallı çocuk yediği hiçbir şeyi midesinde tutamıyordu. Onu iki üç kez aile hekimine götürdük; Melissa en başından beri evhamlıydı ama ben abarttığımı düşünüyordum. Derken çocuğun durumunun iyice kötüleştiği bir gün, sabaha karşı dörtte 11’i aradı ve ona oğlanı hastaneye götürmesini söylediler. O da aynen öyle yaptı.”

“Siz neredeydiniz?”

“Çalışıyordum.” Derwent’ın yüzü kasvetliydi. “Beni aradı ve acilde sıra beklediklerini söyledi. Olabildiğince çabuk yanlarına gittim. Başlarda hastanede olmak insanın içini rahatlatıyor çünkü en azından birileri sorununun ne olduğunu bulmaya, sorularını yanıtlamaya çalışıyor fakat bir kere hastaneye düştün mü oradan çıkmak iyice imkânsız bir hâl alıyor. Onu o gece müşahede altında tuttular, sonra bir gece daha kalmasını istediler. Test üstüne test yaptılar. Mide rahatsızlığına neyin sebep olduğunu bulamadılar. Hâliyle iyice endişelenmeye başladım çünkü kim nadir ya da görülmemiş bir hastalıkla savaşmak ister ki? Antibiyotik tedavisine cevap veren ya da çocuğun büyüdüğüce atlatacağı bir şey olsun istersin. İleride hayatını etkilemeyecek, zararsız bir şey. Ama doktorların söylediği bu değildi.”

“Ne dediler?”

“Aslında pek bir şey söylemediler. Bize verecek bir cevapları yoktu. Hâlâ yok. Çocuğu türlü türlü teste sokup durdular. Cesur çocuktur ama kan almaya ya da onu taramaya götürmeye geldiklerinde hırçınlaşmaya başladı. Bana sımsıkı yapıştırdı; hastanenin neresine götürülüyor olursa olsun ona eşlik etmemi isterdi ve hayır deme şansım yoktu.” Derwent’ın sesi hırıltılı çıkıyor, duyguları adamı âdeta boğuyordu. “Hastayken onu bırakıp gidemezdim. Hem çekip gidersem Melissa da bu duruma tek başına göğüs germek zorunda kalacaktı. Bu hiç doğru olmazdı. Melissa’yla konuştuk ve bir süreliğine her şeyi olduğu gibi bırakmaya karar verdik.”

“Ayrılmanıza ramak kalmış olmasına rağmen ilişkiye devam ettiniz yani.”

“Bir noktaya kadar.”

“Bu da ne demek?”

Derwent çenesini öyle bir kastı ki konuşabilmesi bile mucizeydi. “Artık aynı yatağı paylaşmıyorduk.”

“Siz de bunu sorun etmediniz, öyle mi?”

Gülümsedi. “Benim talebimdi.”

“Peki Melissa sorun etmedi mi?”

“Hayır, kararımdan pek memnun olduğumu sanmıyorum ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.”

Roz kaşlarını çatı. “Yine de ilişkiyi bitirip sonrasında ona ve Thomas’a destek olmayı sürdürebilirdiniz.”

“Melissa bunun mümkün olmadığı kanısındaydı,” dedi Derwent yavaşça ve isteksizce. “İlişkiye devam edersem ihtiyacı olduğunda Thomas’ın yanında olabilirdim. Etmezsem olamazdım. Ya hep ya hiçti yani.”

“Anlattıklarınıza göre pek de *hep* sayılmazmış.”

“Benim de sınırlarım vardı.” Derwent bunu usulca söylemiş olsa da Roz bir kere kararını verdi mi kimsenin onu yolundan döndüremeyeceği izlenimine kapılmıştı ve Melissa için üzülmekten edemedi.

“Ona sadık mıydınız?”

“Bunun konumuzla ne ilgisi var?” diye sordu Lesley Mackenzie ve Derwent cevap veremeden araya girerek soruyu savuşturdu.

“İlişkilerini kafamda oturtmaya, neler yüzünden tartışmış olabileceklerini tespit etmeye çalışıyorum.”

“Sorun değil,” dedi Derwent avukatına. Sonra da Roz’a dönüp, “Evet. Bu asla yapacağım bir şey değil,” diye ekledi.

Roz sıradaki sorusuna geçmeden evvel sessizliğin uzamasına izin verdi. Böylece ona inanmadığı anlaşılacaktı.

“Size Clara Porter’ı sormak istiyorum.”

Josh Derwent’ı şaşırtmak kolay değildi fakat Roz’un soruları karşısında ikinci defa sahiden afalladı. “Ne olmuş ona? Thomas’ın okulundaki asistanlardan biri. Yardımcı öğretmen yani,” diyerek Lesley için açıkladı.

“Onunla okul dışında görüşür müsünüz?”

“Pek sayılmaz. Birkaç defa Thomas’a bakıcılık yaptı.”

“Melissa’yla arkadaşlar.”

“Öyle mi?” Derwent omuz silkti. “Bundan haberim yoktu.”

JANE CASEY

“Melissa’yı hastaneye kaldırdıkları ambulansa yanı başındaydı.”

“O sırada tutuklanmakla meşguldüm,” dedi Derwent kaşlarını çatarak. “Ama Melissa’nın yanında birinin olmasına sevindim.”

“Melissa’yla Clara’nın pazar günleri aynı pilates kursuna gittiğini biliyor muydunuz?”

“Hayır. Bilmiyordum. Melissa’nın dışarı çıkmak için benden izin alması gerekmiyor. Arkadaşlarıyla görüşmek ya da spora gitmek istiyorsa gider. Kiminle olduğunu ya da ne yaptığını ona hiç sormadım.”

“Bence insanın birlikte olduğu kişiye nereye gideceğini sorması kadar normal bir şey yoktur.”

“Evet, yoktur. Eve ne zaman döneceği gibi temel lojistik meseleleri konuştuğumuzdan eminim ama bana Clara’dan hiç bahsetmedi.”

“Oysa sizden Clara’ya bahsetmiş.”

Derwent kaşlarını kaldırdı. “Ne demek istiyorsun?”

Roz önündeki klasörü açtı ve Clara’nın telefonundan aldıkları bir tomar çıktıyı masaya koydu. “Henüz hepsini indirmedik. Bunlar Melissa’nın Clara’ya gönderdiği mesajlardan seçtiklerimiz. Gördüğünüz gibi fotoğraflar da var. Clara hiçbir şeyi silmemiş.”

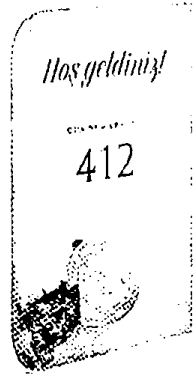
“Ne? Bunlar da ne?” Fotoğraflara bakarken rengi öyle bir attı ki suratı balmumuna döndü. Mavi morlukların ve pürüzsüz bir ten üzerindeki kırmızı izlerin yakından çekilmiş fotoğrafları masaya yelpaze misali yayıldı.

“Bu süregelen bir istismarın çok ayrıntılı bir kaydı, Josh.” Roz bir an bekledi. “Sana Josh diyebilirim, değil mi?”

Derwent onu duymamış gibiydi. Lesley asık suratlı Henry Cowell’dan çıktıkların bir kopyasını aldı.

“Bunları ve elinizdeki diğer şeyleri incelemek için biraz zamana ihtiyacımız olacak,” dedi istifini hiç bozmadan.

Roz gülümsedi. “Ben de aksini beklemiyordum zaten.”

GOVERNOR
HOTEL
OTEL
KARTI

21

Ellen'la konuşmamızın ardından eve sığamadım. Gerginlikten midem düğümlenmişti ve yerimde duramıyordum. Nereden başlayacağımı bilmesem de harekete geçmem gerektiğini hissediyordum. Arabayla önce Thomas'ın okulunun, sonra da Jena Yolu'ndaki o karanlık ve boş evin önünden geçerken yapacak bir şey arıyordum ama aradığımın ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Telefonum çalınca kalbim küt küt atmaya başladı. Hemen kenara çektim fakat arayan Liv'di.

"Ilaria Cavendish'in ön laboratuvar sonuçları geldi," dedi çekinerek. "Beklemek istemedim."

"Dert etme, bana ihtiyacınız olursa müsait olduğumu Una'ya da söylemiştim zaten. Dinliyorum."

"Kokain ve alkol testi negatif çıktı."

"Demek şampanyayı içmemiş."

"Aynen öyle. Bir antidepresan dışında vücudunda hiçbir maddeye rastlanmadı."

"Pek şaşırtıcı değil."

"Evet. Adli tabibin dediğine göre günlük aldığı doz hayli yüksekmiş."

"Eh... Hem güzel hem de zengindi. Mutsuz olmasın da ne yapsın?"

Liv kıkırdadı.

"Hepsi bu mu?" dedim. "Aramanın tek sebebi bu muydu?"

"Seni yoklamak istedim."

Bir saniyeliğine gözlerimi yumdum. “Georgia’yla konuşmuşsun.”

“Beni aradı.”

“Mavi defterinden de bahsetti mi?”

“Evet. Bu arada yüzünde dünyanın sonu gelmiş gibi bir ifadeyle arabaya atlayıp gidişinden de bahsetti. Una da önümüzdeki birkaç saat boyunca sana telefonla ulaşabileceğimi ama aslında başka bir işle meşgul olduğunu söyledi. Neler oluyor?” Liv’in sesi endişe yüklüydü. “Ne oldu? Annenlerle ilgili bir sorun yok, değil mi?”

“Yok. Yani tam olarak onlarla ilgili sayılmaz.” Şöyle bir durup durumu değerlendirdim. Derwent, hakkında dedikodu yapılmasını istemezdi. Ayrıca Una Burt de Josh’un tutuklandığını ve nedenini bilmesine rağmen hayli ketum davranmıştı. Diğer yandan dava açılırsa duymayan kalmayacaktı. Tek yaptığım haberi birkaç saat önceden vermek olacaktı. “Josh tutuklandı.”

“Ne! Neden? Ne yaptı?”

“Hiçbir şey. Ortada büyük bir yanlış anlaşılma var.” Bunu yüksek sesle dile getirmek boğazımın düğümlenmesine neden oldu. “Yardım etmeye çalışıyorum.”

Pek bir şey bilmiyor olsam da Liv’e bildiğim kadarını anlattım.

“Şu kadarını söyleyebilirim ki onun Melissa’ya el kaldırbileceğini düşünmek bana da zor geliyor.”

Zor ama imkânsız değil. Ona parlamamak için kendimi tuttum. “Josh’u en öfkeli gördüğüm an, benim darp edildiğim zamandı. Hatta Melissa’nın geçmişte aile içi şiddet mağduru olması Josh’un onunla birlikte olmak istemesinin nedenlerinden biriydi. O, insanlara kol kanat germek ister, zulmetmek değil.”

Liv iç geçirdi. “Ne yapacaksın?”

“Elimden ne gelirse.”

“Maeve...”

“Yapma.”

“İncindiğini görmek istemiyorum.”

“Nasıl olacaktı o? Bu konu benimle ilgili değil ki.”

“Bu işe bulaşmamalıydın.” Mutsuzluğu sesinden apaçık beliydi. “Ne zaman onu unutmaya başladığını düşünsem bir şey seni geri çekiyor. Onu artık hayatından çıkarmalıydın yoksa asla mutlu olamayacaksın. Tam hayatını düzene sokmaya başladığın anda yine bir felaket ya da bir ölüm kalım meselesi patlak verecek.”

Liv’i bile kandırabildiğime göre dışarıdan bakıldığında soğukkanlı ve hâlimden memnun görünmek konusunda sandığımdan çok daha iyi bir iş çıkarmıştım.

“Bana ihtiyacı var. Hem ben de yanında olmak istiyorum. Bazen onun tarafını tutan yegâne kişi benmişim gibi geliyor.”

“Evet, peki neden? Seni hak etmiyor.”

“Bence hak ediyor,” dedim usulca ve Liv iç çekti.

“Dışarıda muhakkak sana uygun biri vardır. Seni balık gibi oltaya getiren şeyin sana kaba davranan çekici erkekler olduğunu ve ondan başkasını bulamadığını kabul etmeyi reddediyorum.”

Titrek bir kahkaha koyverdim. “Kapasam iyi olacak.”

“Haberleşelim,” dedi Liv. “Yaptığın şeyi onaylamasam da elimden geldiğince yardım ederim. Ama onun için değil, senin hatırına.”

*

Aslında karakola gitmek gibi bir niyetim yoktu ama her nedense kendimi orada buldum. Karakolun karşısına park edip pencerelerine takılmış aynalı camlarıyla mimari açıdan tam bir felaket sayılabilecek 1970’lerden kalma binaya baktım. Lacivert anoraklı yaşlı bir adam karakolun önündeki bankta büzüşmüş oturuyor, nefesi soğuk havada bulut olup yükseliyordu. Onun dışında hayat emaresi yoktu. Karakollar benim için genelde hoş karşılandığım, kendim gibileri bulabildiğim, saygı duyduğum bir mesleğin icra edildiği sığınaklardı. İlk defa karakolu can

yakmak için tasarlanmış hasmane bir kurum olarak görüyordum. Bir binadan ziyade bir tehditti sanki. Josh içerde bir yerde, hatta bir sorgu odasında Roz Fuller'la Henry Cowell'ın karşısında oturmuş, salıverilmek için dil döküyor ya da biraz dinlenebilmek adına bir hücrede uzanıyordu. Her nerede olursa olsun keyfinin yerinde olmadığı kesindi.

Benim keyfim de yerinde sayılmazdı. Ellen Moore'la konuştuğumdan beri ne düşüneceğimi bilemiyordum, üstelik bu durum hiç hoşuma gitmiyordu. Mark Pell'e Derwent'in o tavizsiz merceğinden baktığım için Mark'ın Melissa'ya şiddet uyguladığından ve kadının büyük bir korkuyla kaçtığından emindim; Ellen'in kızının arkasında durmamasını da bir akıl tutulması olarak değerlendirmiştim. Şimdiyse hiç istemediğim hâlde şüphe duyuyordum. Şayet Melissa'nın başına gelenlerden Mark sorumluyorsa Derwent aklanabilirdi.

Mark'ın suçu olsaydı her şey ne kadar basit olurdu.

Yolun karşı tarafında bir hareketlilik dikkatimi çekti: Kolumun altında bir klasörle karakoldan çıkan bir kadın. Bir telefon görüşmesi yapmak için durdu. Sokak lambalarının parlak ışığında saçları bembeyaz görünüyordu. Suratı asıktı ve konuşurken incecik eliyle havayı keser gibi hareketler yapıyordu. İşlerin istediği gibi gitmediği her hâlden belliydi. Beynim devreye girip de onu tanıyana kadar kadına bir dakika boyunca öylece bakmış olmalıydım: Müvekkillerini sorgularken defalarca karşılıklı oturduğumuz için yakından tanıma fırsatı bulduğum savunma avukatı Lesley Mackenzie. Onu hem sever hem de sayardım fakat bir o kadar da çekinirdim ondan ve eğer başım belaya girseydi yanımda isteyeceğim kişi kesinlikle o olurdu.

Ayrıca onu Josh da tanıyordu.

Yaptığının akıllıca olup olmadığını düşünmeden arabadan indim ve gecenin ayazına karşı paltoma sarınarak karşıdan karşıya geçtim.

“Lesley?”

Tam tekrar içeri girmek üzereydi ki durdu. Beni gördüğüne şaşırması gibiydi.

“Maeve Kerrigan. Josh’la birlikte çalışıyorum...”

“Maeve! Burada ne işin var?” İzlenip izlenmediğimizi kontrol etmek için dönüp arkasına baktı. Anoraklı adam elindeki broşürümsü şeye göz gezdiriyor, varlığımızdan bihaber görünüyordu. Lesley kolumdan tuttu. “Araban nerede?”

“Yolun karşısında.” Parmağımla işaret ettim. “Ama...”

“Burada olmaz.” Bunu öyle otoriter bir ses tonuyla söyledi ki susup beni arabaya doğru götürmesine izin verdim. Arabaya binip de kapıları kapadığımızda biraz rahatlar gibi oldu.

“Neden buradasın?”

“Bir yardımım olur mu diye bakmaya geldim. Hani bir şeye ihtiyacı var mı diye... Bilmiyorum.” Ben konuşurken yüzündeki ifadenin yumuşadığını fark edince utandım. “Josh için buradasın, değil mi?”

“Evet.”

“Galiba işler iyi gitmiyor.”

“Hayır, gitmiyor.”

Bunu bekliyordum, güya kendimi hazırlamıştım ama yine de mideme yumruk yemiş gibi oldum. “Ne-ne oldu? Melissa mı? Yoksa o...”

“İyileşiyor. Durumu iyi.”

“O hâlde sorun nedir?”

Lesley tereddüt etti ve parmaklarını kucağındaki dosyanın üstünde tıkırdattı. “Bunu sana göstermemi istemeyeceğini biliyorum. Bu işe karışmanı istemiyor.”

“Elbette istemez. Sorunlarını kendine saklamaya bayılır.” Klasörü vermezse elinden çekip almayı ciddi ciddi düşünmeye başlamıştım. “Ayrıca söz konusu ben olduğumda aşırı korumacı davranır. Fakat ortada kariyerim zarar görmesin diye beni dışarıda bırakamayacağı kadar ciddi bir sorun var. Hem bu benim kariyerim. Onunla ne yapacağıma ben karar veririm, o değil.”

“Dahası da var,” dedi Lesley ve ses tonundaki bir şey kafamın içinde uyarı zillerinin çalmasına neden oldu. “Bunu bilmeni isteyeceğini hiç sanmıyorum.” Parmaklarının ucuyla kucağındaki klasöre gergince dokundu. “Bu dosyanın içindekiler ona dair düşüncelerini değiştirirse Derwent yıkılır.”

“Hiçbir şey onunla ilgili düşüncelerimi değiştiremez,” dedim kararlılıkla. “Onu *tanıyorum*. O dosyanın içinde kötü bir şey varsa muhakkak bir açıklaması da vardır.”

Lesley ikna olmuşa benzemiyordu. Hatta daha bile endselenmiş gibiydi, yani benim adıma.

“Başka ne yapabilirim bilmiyorum,” diye mırıldandı kendi kendine konuşur gibi. Üstelemenin ters tepeceğini bildiğimden patlamaya hazır bir hâlde bekledim. Tırnaklarım avuçlarıma batıyordu.

“Pekâlâ. Elimdekilerin hepsi bu.” Dosyayı bana uzattı. “Bunlar Melissa’nın arkadaşı Clara Porter’in telefonundan indirilmiş fotoğraflarla mesajların çıktıları. Henüz hepsi elimize geçmedi ama Roz Fuller... Onu tanıyor musun?”

“Tanıştık,” dedim.”

“Fazla aceleci davrandı. Josh’u itirafa zorlamak için ellerindeki bize göstermek istedi. Şayet Derwent sorguda suçunu itiraf ederse hanesine artı puan yazılır. İş ve şartlar göz önünde bulundurulduğunda ağır bir ceza alması zaten işten bile değil. Stres faktörünün üstünde durabiliriz; ordu deneyimi ve mesleği düşünüldüğünde travma sonrası stres bozukluğunun en büyük adaylarından biri sayılır, üstüne bir de Thomas’ın hastalığının getirdiği yük binince...”

“Bir dakika,” dedim. “Neden hafifletici sebeplerden bahsediyorsun? Suçu üstlenmeyecek ki.”

“O da öyle diyor ama ellerindeki delilleri henüz görmedin.” Lesley iç geçirdi. “Keşke bu kadar ikna edici olmasaydılar, keşke. Ama hem ayrıntılılar hem de onu hayli suçlu gösteriyorlar.”

Az evvel dosyanın içinde ne olduğunu görmeye can atıyordum. Şimdiyse onu açmadan geri verme dürtüsüne karşı koymaya çalışıyordum. Arabanın ışığını yakıp dosyanın kapağını açtım.

Uyuşmuş parmaklarımla sayfaları çevirirken aklımdan ilk geçen kötü görüldüğü oldu; Lesley'nin dediği kadar, hatta daha bile kötü görüldüğü. Durumun vahim olmasının nedeni fotoğraflardaki yaraların ciddi olması değil, sayıca fazla olmalarıydı: kol boyunca uzanan şekilsiz morluklar, el bileğini çepeçevre saran parmak izleri, ağzının kenarında bir sıyrık, yolunan saçlarının kafa derisinde bıraktığı daire şeklindeki kızarıklık. Gözlerimi kırıştıtararak kendimi fotoğraflara eşlik eden mesajları okumaya zorladım.

Yine yanlış bir şey söyledim...

Saçımı salsam kimse fark etmez, değil mi?

Bu şekilde devam edemem. Çok korkuyorum.

Yine oldu, ne yapacağımı bilmiyorum.

Kendimi kapana kısılmış gibi hissediyorum.

İnsan sevdiği birine böyle davranmaz, değil mi?

Korkunç bir anlığına kusacağımı sandım. Gözlerimi yumdum ve toparlanana kadar derin derin nefes aldım.

“Bu imkânsız.”

“Her şey ortada. Mesajlar bir yıl öncesinden başlıyor. İki üç ayda bir de tekrarlanıyor. Dosyanın en sonunda Clara Porter'ın olayları, tarihleri, tetikleyici nedenleri, Melissa'nın yaralarını ve yaşananlar hakkında konuştuklarını kayda geçirdiği zaman çizelgesi gibi bir şey göreceksin. Bunların hepsi Josh'u fazlasıyla zan altında bırakıyor. Suçunu itiraf etmesinden başka bir çıkış yolu göremiyorum. Jüriler böyle düzenli kayıtlara çok önem verir, ayrıca tanıkların neyin ne zaman olduğunu hatırlaması da hayli yardımcı olur.” Bir an duraksadı. “Dürüst olmam gerekirse bence suçunu kabul etmeli ama bu söylediklerim aramızda kalsın. Ruh sağlığıyla ilgili sorunlar yaşıyor olabilir ancak şu zavallı kadının neler çektiğine bir bak!”

Melissa'nın aynada kendini çektiği bir fotoğrafta durdum. Doğrudan objektife bakıyordu, gözlerinin feri gitmişti. Kolunun üst tarafında geniş bir kızarıklık vardı. Neresinden bakarsanız bakın dehşet verici bir görüntüydü bu.

"Artık dosyayı alsam iyi olacak." Lesley elini uzattı. "İçeri girip onu bundan en az zararla çıkmaya ikna etmem gerek ama muhtemelen beni azledecek."

"Bunu yapmamalı." Ona baktım. "Lütfen... Bir kez daha bakabilir miyim?"

"Bunlara bakmaya dayanabilmene şaşırdım." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Derwent fotoğraflara bakamadı bile."

Çoktan dikkat kesildiğimden başımla onaylamakla yetindim. Fotoğraflara sadece işimi yaparken baktığım bir çerçeveden baktım. Her birini bağlamından koparıp sadece görününe ve Clara Porter'ın binbir zahmete girerek titizlikle tuttuğu zaman çizelgesinin anlattığı hikâyenin neresine oturduğuna odaklandım. Titreyen ellerimle telefonumu cebimden çıkarıp birkaç ayrıntıyı kontrol ettim ve ardından tekrar en başa döndüm.

İkinci kez dosyanın sonuna geldiğimde, "Bence artık gerçekten..." diyecek oldu Lesley ama kafamı iki yana salladım.

"Hayır. Bu imkânsız."

"Biliyorum." İç çekti. "Onu ne kadar yakından tanıdığın düşünüldüğünde senin için daha da beter olmalı."

Kalbim âdeta şakıyordu. "Öyle demek istemedim. İçimde en ufak bir endişe kalmadı çünkü ona atfedilen suçları işlemiş olması *imkânsız*. Bu dosya... gayet açık, titizlikle tutulmuş ve düzenli. Üstelik Derwent'ı aklamaktan başka hiçbir amaca hizmet etmiyor. Bu dosya sayesinde onu kurtarabilirsin."

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu kusursuz bir kayıt, öyle değil mi? Her şeyin tarih sıralamasına konduğu ayrıntılı bir döküm. Bir hadisenin ne za-

man yaşandığına dair tartışmaya mahal bırakmayacak kadar açık ve net.”

“Kesinlikle. Ama bunun bize ne gibi bir faydası dokunacağı henüz anlamış değilim.”

“Çünkü her şey on yedi ay önce başlamış,” dedim ilk tarihi işaret ederek. “Ve ben Josh Derwent’in o gün, öncesinde ve sonrasında nerede olduğunu gayet iyi biliyorum. Evinin bulunduğu muhite adımını bile atmadı. Clara’nın iddialarına göre Josh’un Melissa’yı altına alıp bayıltana kadar boğazını sıktığı o tarihte Josh benimle birlikte Batı Idleford kasabasında, yüzlerce tanığın gözü önünde, açık hava tiyatrosunda *Bir Yaz Gecesi Rüyası* oyununu izliyordu. Oradaki görevimiz haftalarca sürdü. Bu süre içinde bir defaya mahsus olmak üzere birkaç günlüğüne Londra’ya döndü ama Melissa’nın darp edildiğini iddia ettiği tarihlerle uyuşmuyor. Mart ayında çekilmiş şu fotoğrafa bak. Derwent o gece Göller Bölgesi’nde çalışıyordu.”

“Bir yere bakmadan nasıl hatırladın bunları?” Bu bir meydan okuma değil, nazikçe sorulmuş bir soruydu ama yine de yüzüm kızardı.

“Ben hatırlarım.” Ardından biraz daha odaklanarak, “Bu kayıtlardaki hadiseleri Derwent’in iş takvimiyle karşılaştırırsan Melissa’nın ne hikmetse sadece Josh’un ortalıkta olmadığı zamanlarda yaralandığını –ya da yaralanmış gibi yaptığını– göreceksin. Her şeyi uydurmuş,” diye ekledim.

“Neden böyle bir şey yapsın ki?”

“Çünkü Josh’a öfkeliydi. Çünkü on yedi ay önce Josh ondan uzaklaşmaya başladı. Melissa onu kaybedeceğini biliyordu ve işini elinden alarak onu cezalandırmak istedi. Zaten hep işini ondan çok sevdiğini söyler dururdu.”

“Tam bir şeytanlık,” dedi Lesley alçak sesle. “Ya tarihleri fark etmeseydin?”

“Josh’un çoktan fark etmiş olması gerekirdi.”

“İnan bana, şu anda hiçbir şeyi fark edebilecek hâlde değil.” Lesley kaşlarını çatı. “Esas sorunumuz Roz Fuller. Tarihlerin yanlış olduğunu kanıtlayabilsek bile onu Josh’un Melissa’ya zarar vermediğine ikna edemeyiz. Mutlaka bir kılıf uydurup bunun hiçbir önemi olmadığını iddia edecektir.”

“Şu fotoğrafa, kolundaki yaraya bak.” Fotoğrafı ona gösterdim. “Arkasındaki yatağın üstünde durana dikkat et.”

“Pek seçemiyorum ama... paket lastiği mi o?”

“Eğer yeterince bükersen feci iz bırakır. Sonra da iz silineceğinden kimse ne olduğunu sormaz.”

“Fakat bunu yaptığını kanıtlayamayız.”

“Kanıtlamamıza gerek yok. Bu delile dayanarak Josh’un onu darp ettiğini ispatlayamayacaklarını açıklığa kavuşturmamız yeterli.”

Lesley suratını ekşitti. “Josh buradan çıkış biletinin Melissa olduğunu sanıyor. Polisler onunla konuştuğunda kendisine saldırmanın o olmadığını söylemesini bekliyor ama sen Melissa’nın ona kumpas kurduğunu iddia ediyorsun. Melissa onu hastanelik edenin Josh olduğunu söyleyecek polislere, öyle değil mi?”

“Büyük ihtimalle.” Midem bir kez daha ağzıma geldi. Melissa onu darp edenin Josh olduğunu söylerse oyun biterdi. Tıpkı Mark Pell’in de söylediği gibi.

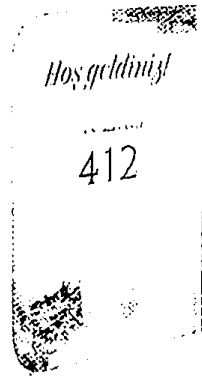
Suçlamalar üzerine yapışıp kalmasa bile hayatı boyunca peşini bırakmayacak. Başınıza böyle bir şey geldiğinde bir daha asla eskisi gibi olamazsınız...

“Peki ne yapacağız?” Lesley belli ki beni artık ekibin bir parçası olarak görüyordu. Ben de nazlanacak değildim. “Onu nasıl alt edeceğiz?”

“Bir fikrim var. Bize yardım edebilecek birini tanıyor olabilirim.” Dosyayı havaya kaldırdım. “Bu bende kalabilir mi?”

“Evet, elbette... ama neden?”

“Birine göstermek istiyorum. Bence Melissa bunu daha önce de yaptı.”

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
NARTI

22

Park etmemi beklerken Mark Pell otelinin önünde ileri geri volta atıyordu.

“İçeride bekleyebilirdiniz,” dedim.

“Bekleyemedim. Zaten saat ondan sonra misafirler tek başlarına içeri giremiyorlar.” İnterkomun düğmesine bastı ve nezaket alışkanlığı benimle ilgili şahsi çekincelerine baskın gelmiş olsa gerek ki geçebilmem için kapıyı açık tuttu.

“Saatin o kadar geç olduğunu fark etmemişim.” Saate baktım: Zaman hâlâ su gibi akıp gidiyordu. “Benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkürler.”

“Burada mı konuşalım yoksa odamda mı?” Bir tanecik banktan başka hiçbir şeyin olmadığı kasvetli resepsiyona şöyle bir göz gezdirdi. “Kaldığım otelde birini ağırlamam gerekeceği aklımın ucundan geçmediğinden ucuz bir yer seçmiştim.”

Mark’la bir odaya kapanmaya hiç hevesli değildim ama diğer seçenek de pek cazip sayılmazdı. Gece müdürü masasının arkasında kâğıtları karıştırıyor, konuşmamıza duyduğu ilgiyi gizleme zahmetine bile girmiyordu. Uzun protez tırnaklarının masaya çarptıkça çıkardığı tıkırtı bana sağa sola kaçışan böcekleri anımsattı. Governor Hotel’de çalışan o bakımlı, şık görevlileri ve kusursuz ketumluklarını düşündüm. Albion Hotel bambaşka bir hikâyeydi.

“Sanırım odanızda konuşsak daha iyi olur.”

Kaşları çatılsa da başıyla onayladı ve uzun koridorda önünden yürümeme izin verdi. “En sonda. 109 numaralı oda.”

“Biri odama girer diye asla giriş katında kalmam.”

Bana alaycı bir bakış attı. “Soyulmaktan mı yoksa yangında ölmekten mi daha çok korktuğumu tarttım ve hırsızlık galip geldi.”

“Bulabildiğiniz en iyi otel bu muydu gerçekten?”

“Sadece Thomas’a yakın olmak istedim,” dedi Mark usulca.

Yanımdan uzanıp kapıyı açtı ve aramızda bolca mesafe bırakmaya gayret ederek bir kez daha kenara çekildi. Daha birkaç saat önce ona karşı takındığım tavır düşünüldüğünde kendini epey tuhaf hissediyor olmalıydı. İçeri girerek odaya göz gezdirdim: Sade ama temizdi ve en az Derwent’ın bırakacağı kadar derli topluydu. Pencereelerde rengi solmuş kısa perdeler, yatağın üstündeysen en güzel günleri mazide kalmış ince bir yatak örtüsü vardı. Üniformalı bir polis memuruyken çoğu zaman intihar sonucu gerçekleşen ani ölümler için defalarca girdiğim odalara benziyordu.

Odadaki tek berjere oturdum ve Mark yatağın kenarına ilişmekle ayakta kalmak arasında gidip gelirken sessizce bekledim. Sonunda yatak kazandı fakat benden olabildiğince uzağa oturdu.

“Minibar yok ama çay ya da kahve ikram edebilirim. Yine de çok heveslenmeyin, sadece UHT süt var.”

“Hayatım boyunca gördüğüm en küçük su ısıtıcısı bu herhâlde,” dedim adamın işaret ettiği tepsiye bakarak. “Ama teşekkürler, almayayım.”

Rahatlamış göründü; ikram teklifi tıpkı kapıyı açık tutması gibi bir refleksti. “Telefonda önemli olduğunu söylediniz, sonrasında da bizi kimsenin duymayacağı bir yerde konuşmak istediniz. Sorun nedir?”

“Sizi aramadan önce Karen Samuels’ı aradım.”

Tedirginliği bir tık arttı. “Polis Memuru Samuels. Bu ismi duymayalı epey olmuştu.”

“Size çok selamı var.”

Neşeden yoksun bir kahkaha koyverdi. “Hiç sanmam. Beni tutuklarken zevkten dört köşeydi. Elinden gelse son birkaç yılı parmaklıklar arkasında geçirirdim. Mel’in doğruyu söylediğine sonuna kadar ikna olmuştu.”

“Mel gayet ikna edici olabiliyor.” Sırtımı dikleştirip ellerimi üstteki dizimin etrafına kenetledim. “Melissa’nın yangından sonra tedavi gördüğü hastanedeki ilk görüşmemiz hakkında konuşmak istiyorum sizinle. O gün konuştuğumuzda, Melissa sizden kaçtığında onu her yerde aradığınızı söylemişsiniz.”

“Ondan bir iz bulmaları için özel dedektifler bile tutmuş-tum ama hiçbir sonuç alamamıştım. Thomas’ı görmeye can atı-yordum. Melissa’nın benden ayrılmak istediği ortadaydı, bunu kabullenmek zorundaydım ancak Thomas’la Mel’in iyi ve gü-vende olduklarından emin olmak istedim. Ona hâlâ sırılsıklam âşıktım ve... çaresizdim.”

“O zamanlar bana Melissa’nın paranoyak olduğunu söy-lemişsiniz. Onu hayal dünyasında yaşayan biri olarak tarif et-tiğinizde size acayip kızmıştım.”

“Hatırlıyorum.”

“Sonrasında Karen’la konuştum,” diyerek konuşmayı sür-dürdüm, “ve o da beni Melissa’nın doğru söylediğine ikna etti.”

“Beni üç kere tutukladılar fakat hiçbirinde suçlama yö-neltmediler.” Mark kaşlarını çattı. “Karen beni bir hücreye tıkabilecek olsaydı bunu ayıla bayıla yapardı.”

“Amirini tanıdığınızı, hatta amiriyle arkadaş olduğunuzu söyledi.”

“Öyleydik. Ama ellerinde delil olsaydı o da beni gözünü kırpmadan parmaklıkların arkasına gönderirdi.”

“Melissa kırılgan bir hâldeydi. İntihara teşebbüs etmişti, öyle değil mi?”

Mark sinirlenir gibi oldu. “Bir köprünün kenarında birkaç saat dikildi, o kadar. Doktorlar hamilelik hormonlarının etkisiyle ruh sağlığının bozulduğunu söylediler. Geçici psikoz teşhisi koyuldu. Birkaç haftalığına hastaneye yatırıldı ve Thomas doğana kadar onu hem geceleri hem de gündüzleri çok yakından takip ettik. Yıpratıcı bir süreçti.”

“Ellen, Thomas dünyaya geldikten sonra evliliğinizde sorunlar yaşamaya başladığınızı söyledi. Melissa’nın gözünün Thomas’tan başkasını görmemesi sizin için çok zor olmuştur herhâlde.”

Mark şaşkına döndü. “Ellen size tam olarak ne dedi?”

“Şey...” Kelimesi kelimesine hatırlamaya çalıştım. “Birinin göz bebeğiiken aniden o ilgiyi başkasıyla paylaşmak zorunda kalmanın hiç kolay olmadığını, size elinden geldiğince yardım etmeye çalıştığını söyledi.”

“Zorluk yaşayan ben değildim. Mel, Thomas’ı kıskanıyordu. Ama Thomas bunu asla öğrenmemeli. Ona söylemeyeceğinize söz verin lütfen.”

“Söylemem,” dedim fakat şaşkınlıktan buz kesmiştim. “Melissa ihmal edildiğini mi düşünüyordu?”

“Thomas her şeyden önce gelmek zorundaydı.” Mark omuz silkti. “Şimdi geriye dönüp baktığımda sanırım kırılma noktası buydu. İlgi çekeceğim diye ne yapacağını şaşırdı.”

“O da size asılsız suçlamalar yöneltti.”

“Aynen öyle.” Ellerini dizlerinin arasına kısırdı, bitkin görünüyordu. “Bir sürü şey uydurdu.”

“Size bir şey okuyabilir miyim?”

“Elbette.”

Klasörü açıp yüksek sesle okumaya başladım. “Beni saçlarımdan tutup hole kadar sürükledi ve duvara yasladı. Cebinde bıçak vardı. Bıçağı çıkarıp beni tehdit etti. Canımı yaktığını söylersem kimsenin bana inanmayacağını söyledi. Sonra beni merdivenden aşağı itti ve sırtıma bastı. Dertop oldum, o da

morlukların görünmeyeceği yerlere, kaburgalarım ve uyluklarım tekmele yağdırdı. O hayatımda olduğu için şanslı olduğumu, çoğu erkeğin bana tahammül edemeyeceğini söyledi.”

Mark birden ayağa fırladı ve sırtı kapıya yaslanana dek geriye doğru sendeledi. “Kesin şunu.”

“Tanıdık mı geldi?”

“İlk tutuklandığımda Melissa’nın verdiği ifadeden.” Güçlkle yutkundü. “Ama bunların hiçbirini yaşanmadı.”

“Aslında o ifadeden değil. Fakat haklısınız, bunların hiçbirini yaşanmadı. Bu cümleler Melissa’nın son on yedi ya da on sekiz ay içinde bir arkadaşına gönderdiği mesajlardan alınma. Yani sizi arayıp Josh Derwent’tan şikâyet etmeye ve sizi özlediğini söylemeye başladığı dönemden.”

“Ama bunlar benim hakkımda söylediklerinin aynısı.” Kafasını iki yana salladı. “Ona asla elimi kaldırmadım. Ne şanslı olduğunu söyledim ne de bir başkasının ona tahammül edemeyeceğini.”

“Ya sizin ona yaşattıklarınızı tekrar ediyor ya da sizinle ilgili de yalan söyledi çünkü Josh’un burada yazılı olan şeyleri yapması da söylemesi de imkânsız.”

“Yalan söylüyor. En başından beri bunu söylüyorum.”

Klasörü kapadım. “Melissa’nın anlattıklarını sorgulamak inandığım her şeye ters düşüyor ama anlattıklarının tutarlı olmadığını kabul etmeliyim. Yine de polise gitti. Sosyal hizmetlerden yardım aldı. Sizden ayrıldıktan sonra başvurduğu bir yardım kuruluşu onu Maudling Sitesi’ndeki o eve yerleştirdi.”

“Bunların hepsi sahnelediği oyunun bir parçasıydı. İsteddiği zaman eve dönebileceğini biliyordu. Bana gelmese bile annesinin ona kucak açacağını biliyordu.” Bakışlarını yere indirdi. “Bunu anlamanızı beklemiyorum ama onu geri istiyordum. Ona delicesine âşıktım.”

“Derken Josh’la tanıştı.” Duygularım sesimden belli olmasın diye muazzam bir çaba sarf ettim.

“İstediği her şeyi o adamda buldu. Gerçek bir kahramandı, sertti. Ona ve Thomas’a kol kanat gerecek, bana da haddimi bildirecek biri.” Mark ellerini iki yana açtı. “Böyle biriyle nasıl rekabet edebilirdim ki?”

Derwent’i onun gözünde çekici kılan her şeyin zamanla Melissa’yı rahatsız etmeye başladığını düşündüm. “Polis olması mesela... Melissa, Josh’un mesleğinin gerçeklerinden hoşlanmadı ama bu konuda sorun yaşayan tek partner o değil.”

“Sizden hiç hoşlanmıyordu. Sizi kıskanıyordu.”

“Beni kıskanması için ortada hiçbir sebep olmadığına sizi temin ederim.”

“Öyle mi?”

Yanaklarımı ateş bastığını hissettim.

“Belki de hislerine göre hareket etmeyecek kadar dürüst bir adamdı,” dedi Mark usulca, “ama öyle hissetmesi bile Melissa’yı kıskançlıktan çılgına döndürmeye yeterdi.”

“Bilmiyorum. Josh bu konuyu benimle hiç konuşmadı. Her şeyi içine atıyordu.” Soğukkanlılığımı korumaya kararlı olduğumdan boğazımı temizledim. “Neyse, Melissa’nın sizinle yaşadıklarından dersini aldığı kanısındayım. Kanıtların uzunca bir döneme yayılması gerektiğini fark etmiş. Ona şahitlik edecek üçüncü şahıslara ihtiyacı olduğunu anlamış.”

Suratı iyiden iyiye asılan Mark klasörü elimden kapıp sayfaları hızlıca çevirdi. “Bana seviye atlamış gibi geldi, yanılıyor muyum? Ama durum aynı. Aynı çatışmalar. Aynı dil. Benim olayımda bunların hiçbiri yaşanmamıştı. Bence Josh’la *yaşanmış olması* çok daha düşük bir ihtimal. Doğrusunu söylemek gerekirse Josh’a yardım etmek pek içimden gelmiyor, neticede adam benden ölesiye nefret ediyor ama Melissa’yı incitmediğimi biliyorum; bu da beni onun da incitmediğini düşünmeye itiyor.”

“Karen Samuels, elimdeki mesajlarla eşleşen yerleri tespit edebilmem için Melissa’dan aldığı ifadeleri gönderecek ama ben bunları sizin de görmenizi istedim.” Duraksayıp gardımı

aldım. “Karen, Melissa’nın Josh’la ilgili senaryoları uydururken sizinle yaşadığı deneyimden faydalandığını ileri sürdü.”

“Hayır. Kesinlikle hayır. Ona asla zarar vermedim. Bir kere bile. Fakat buradakilerin pek çoğu bana tanıdık geliyor.” Kafasını iki yana salladı. “Belli ki Melissa’nın nazarında yarım kalmış bir iştim. Buna hâlâ kafa yoruyordu. Vakti geldiğinde aynı hikâyeyi bu kez daha iyi görsellerle yeniden anlattı.”

Mark’ın bana yalan söyleyip söylemediğini kestiremiyordum fakat ona inanmaya muhtaçtım. Melissa’nın Derwent’i tufaya düşürmek için ne kadar çok vakit ve emek harcadığını düşünmek midemi bulandırıyordu. Üstelik Derwent’i bu beladan kurtaramazsam sonuçları korkunç olacaktı. Olabilecekleri bir anlığına hayal ettim: işinden ve emekliliğinden olacak, hapse girecek, itibarı yerle bir olacak, Thomas’ı kaybedecek ve çok geçmeden şartlı tahliye memurunun defterine “intihar” notunu düşeceğini bile bile kendini bunun gibi küçük, ucuz bir otel odasında bulacaktı...

“Soruşturmayı yürüten memurları Josh’un bu darp olayında parmağı olmadığına ikna edecek bir dosya hazırlamak istiyorum. Melissa’nın uydurduğu delilleri boşa düşürecek bir şeye ihtiyacım var. İfade verir misiniz?”

“Benden çok şey istiyorsunuz.” Klasörü yatağa fırlattı. “Melissa’nın Josh hakkında yalan söylediğine inanıyorsanız neden bana inanmadınız?”

“Sizi onu tanıdığım kadar yakından tanımıyorum.”

“Saygısızlık etmek istemem ama beni tanımaya çalışmadınız bile. Canavarın teki olduğum fikrini hemen kabul ettiniz. Ayrıca şu anda bile bana güvendiğinizi sanmıyorum.”

“Kafama takılan bazı şeyler var,” dedim güçlkle. “Ama deniyorum. Dahası eğer devreye girerseniz büyük bir fark yaratabileceğinizi düşünüyorum.”

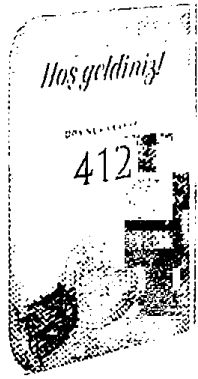
“Bunu düşüneceğim.”

“Lütfen,” dedim. Keşke zamanında Mark Pell’e biraz daha nazik davransaydım; sivri dilimi tutabilir, ona biraz daha anlayışlı yaklaşabilirdim. “Bakın, kaybedecek zamanım yok. Bunu kendim için istemiyorum. Josh’a yardım etmeye çalışıyorum ve onu sevmediğinizi biliyorum ama Thomas seviyor. Her şey hemen şimdi devreye girip Roz Fuller’a Melissa’nın nasıl biri olduğunu anlatmanıza bağlı.”

“Bunu neden yapayım?”

“Çünkü doğru olan bu. Eğer gerçekten iddia ettiğiniz gibi biriyseniz doğru olanı yapmakta bir an bile tereddüt etmezsiniz.” Yutkundum. “Yardıma ihtiyacım var, Mark. Melissa on yedi ay boyunca bu kumpası planladı, benimse foyasını meydana çıkarmak için hepi topu on yedi saatim var.”

“Aslında daha bile uzun süredir planlıyor olabilir,” dedi Mark Pell ağır ağır, “ama bahse girecek olsaydım paramı sana yatırırdım.”

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
KARTI

23

Albion Hotel'den ayrıldığımda saat neredeyse gece bire geliyordu. Arabada oturup Lesley Mackenzie'yi aradım, ona Mark'la ilgili durumdan ve Melissa'nın polise verdiği ilk ifadelerden bahsettim.

"Yardım edip etmeyeceğini bilmiyorum."

"Umarım eder. Buna ihtiyacımız var." Sesi bitkin geliyordu.

"Ne durumdasınız?"

"Resmî olarak sorguya ara verdiler. Gayriresmî olaraksa bence Roz Fuller ona suçlama yöneltmek için savcılıktan izin istemeye değil değmeyeceğine karar vermeye çalışıyor."

"Bu kadar çabuk mu?" Paniğin sesime nüfuz etmesine engel olamadım. "Daha Melissa'yla konuşmadılar bile, değil mi?"

"Hayır. Hâlâ burada, karakoldalar."

"O hâlde savcılığın bu gece suçlama yöneltmesine imkân yok. Melissa'yla konuşana kadar onu kefaletle serbest bırakacaklardır. Peki ya Melissa şikâyetçi olmazsa?"

"Bildiğin gibi onun iş birliği olmadan da dava açabilirler. Bir aile içi şiddet mağdurunun duruşmada ifade vermeye yanaşmaması ilk kez karşılaştıkları bir durum olmaz."

Ah, Tanrım... Bunu pekâlâ biliyordum. Melissa fikrini değiştirse bile bu kâbus sona ermeyebilirdi. Roz'un, başlarına gelenleri dillendiremeyecek kadar korkmuş ya da sindirilmiş savunmasız kimselere yardım etmek amacıyla yürürlüğe konan

kanunları kullanarak Derwent'in aleyhinde dava açılması için bastıracağı belliydi.

"Siz ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Biraz uyuyup dinlendikten sonra, yani sabah dokuzda onu tekrar sorguya almak istiyorlar."

"Ama onlar uyumayacaktır."

"Muhtemelen. Yine de iddialara yanıt verebilmesi için Derwent'in sakın kafayla karşılarına çıkması gerek. Benim de öyle."

"Kesinlikle," dedim içtenlikle. "İkiniz de biraz dinlenin."

"Peki ya sen?"

"Gecenin bu vaktinde yapabileceğim pek bir şey yok."

"O zaman eve git."

"Evet." Gerçi içimden geçen *hayır* idi. Roz Fuller ve Henry Cowell canla başla Derwent'in hayatını mahvedecek delillerin peşine düşmüşken evde kös kös oturmak hiç içime sinmiyordu. Sabah onlara yetişmeye çalışmak yerine onlardan bir adım önde olmak istiyordum. Ayrıca Ilaria Cavendish vakasıyla ilgili bir gelişme olursa ondan da haberdar olmam gerekiyordu.

Alternatif bir evrende hoş, çekici bir adamla akşam yemeğine çıkmış, sonrasında da ikinci bir randevuya çıkmanın iyi bir fikir olup olmadığını, ertesi gün ne giyeceğimi, Ilaria'nın nasıl öldüğünü, iş yerinde Derwent'i görüp görmeyeceğimi ve bunun beni mutlu edip etmeyeceğini düşünerek eve dönmüştüm. Kontrol edemediğim bu amansız olaylar girdabındansa sorunların en azından tanıdık olduğu o dünyayı deliler gibi istiyordum.

"Teşekkürler, Lesley. İşe yarar bir şey öğrenirsem seni sekizden önce ararım."

*

Neticede kendimi hastanede buldum. Burası asla kapanmazdı ve tıpkı havalimanları gibi dış dünyanınkinden farklı bir zaman mantığına tabiydi. Gece yarısı olmasına rağmen acil servisin

önü gün ortasında olduğu kadar kalabalıktı. Melissa'yı görmeyi umuyordum fakat onu göremezsem birkaç saat öncesine kadar adını bile duymadığım hâlde aniden hayatımda beklenmedik bir önem kazanan Clara Porter'la görüşebilirdim. Biraz cazibemi biraz da polis kimliğimi kullanarak Melissa'nın izini acil servisten şu anda istirahat etmekte olduğu servise kadar sürmeyi başardım. Resmî görevde olduğumu söylemedim fakat aksini de iddia etmedim.

"İsterseniz arkadaşıyla birlikte çıkabilirsiniz." Melissa'nın nerede olduğunu söyleyen hemşire başıyla koridorun sonunda gözden kaybolmak üzere olan birini işaret etti. "Şuradaki hanımefendi. Eşyaları onda."

Hemşireye teşekkür edip koşarak asansörlerin orada Clara Porter'a yetiştim. Uzun boylu, kalıplı ve ziyadesiyle sıradan biriydi. Gözden kaçırılması hayli kolay biri. Bejin en sevmediğim tonunda uzun, şişme bir mont, rengi solmuş bir kot ve vakti-zamanında beyaz olsa da rengi artık iyiden iyiye griye çalan bir çift spor ayakkabı giymişti. Tahminimce otuzlarının başlarındaydı ama somurtuyormuş gibi görünmesine neden olan ağız ve göz yapısı ile korkunç postürü nedeniyle daha büyük gösteriyordu. Elinde ikinci bir palto vardı, omzundaysa küçük bir seyahat çantası asılıydı.

"Clara!"

"Evet?" Ses tonu temkinliydi.

"Ben polisim," dedim. "Melissa'yı görmeye mi gidiyorsun?"

"Eşyalarını getirdim." Çantayı işaret etti. "Eve gitmeden önce onları bırakacağım. Hastanede bu kadar kalacağımı düşünmemiştim ama onu odaya daha az evvel aldılar."

"Beklemen çok nazikçe."

"Sorun değil." Yüzü hafifçe pembeleşti. "Onun için her şeyi yaparım."

Arkasından asansöre bindim ve üçüncü katın düğmesine bastım. "Saat geç oldu. Eve nasıl döneceksin?"

“Babam alacak.”

Yani güvenini kazanmak için onu evine bırakmayı teklif edemedim. B Planı’na geçtim.

“Melissa’yla nasıl tanıştınız?”

“Okulda çalışıyorum. Thomas’ın okulunda yardımcı öğretmenim.”

“Ah, anladım.” Asansörün kapıları açıldığında koridora çıktık. Ben durunca o da kibarlığından durdu. *Etkilemesi de kontrol etmesi de kolay biri*, diye düşündüm. “Bu normal mi? Velilerle arkadaşlık etmek yani?”

Dudağını ısırdı. “İnsanlarla tanışıp kaynaşmakta pek iyi değilimdir. Utangacıım. Melissa bana hep çok nazik davrandı. Beni tanımak için çaba sarf etti.” Eli svetşörtünün yakasından sarkan kelebek şeklindeki küçük gümüş kolyeye gitti.

“Kolyeyi sana o mu hediye etti?”

“Nereden anladın?” Dudaklarının hafifçe kıvrılmasıyla belli belirsiz gülümsedi. “Evet, o hediye etti. Doğum günümde. Ona hatırlatmadım bile. Kendiliğinden hatırladı.”

“Ne hoş,” dedim.

“Ailem bile elime para tutuştururken bana hediye alan tek kişi Melissa’ydı.”

Ki bu da Clara’nın sadece uysal değil, aynı zamanda yapayalnız olduğu anlamına geliyordu. Melissa’nın onu parmağında oynatabileceğini anladığı için gözüne kestirdiğinden gitgide daha da emin oluyordum.

“Melissa öyledir. Çok düşüncelidir.”

Clara’nın gözleri parladı. “Ah, onu tanıyor musun yoksa?”

Clara’ya yalan söylemeyecektim fakat vereceği tepkiye göğüs germeye hazırdım. “Josh’la birlikte çalışıyorum.”

Josh’un adını andığım anda kendini kapadı. Gerileyerek benden bir adım uzaklaştı, yüzündeki gülümseme silindi ve gözlerini yere dikti.

“Gitmem gerek.”

“Bekle, Clara, lütfen!” Önüne geçmeyi başardım. “Sana birkaç soru sormak istiyorum. Lütfen. Bir dakikanı bile almaz.”

“Seninle konuşmak istemiyorum. Saat geç oldu ve eve gitmek istiyorum.” Bana değil, yüzünde gergin bir ifadeyle uzaklara bakıyordu. “Annemler beni merak eder. Buraya sadece Melissa’nın bana ihtiyacı olabilir diye geldim.”

“Eminim Melissa buraya geldiğin ve saatlerdir beklediğin için sana çok minnettar olacaktır.”

“Bir faydası olacağını bilsem daha da beklerdim.” Yüzüme bakmamakta inat ediyordu.

“Josh’u sevmediğini biliyorum, Clara,” dedim usulca. “Seni anlıyorum.”

Bunu duyunca gözlerini benimkilere dikti. “Gerçekten mi? Anlıyor musun? Hiç sanmıyorum.”

“Onunla Melissa arasında yaşanan... hadiselerle ilgili tuttuğun kayıtları gördüm.”

“O hâlde o herifin Melissa’yı dövdüğünü biliyorsun. Korkudan ödünü patlattığını. Onu tekmeleyip saçlarını yolduğunu da biliyor muydun?”

Ona meydan okuduğum izlenimine kapılmasın diye sesimi alçalttım. “Sana *böyle* anlattığını biliyorum.”

Kaskatı kesildi. Clara sessiz ve uysal biri olabilirdi fakat neyi ima ettiğimi anlayacak kadar zekiydi. “Morlukları gördüm. Saçlarının yolunduğu yerleri gördüm. Daha birkaç saat önce onu bir ambulansa kanlar içinde baygın yatarken gördüm. Peki sen gördün mü?”

“Hayır ama...”

“Hayır. Tek diyebileceğin bu. Hayır. Ama ben gördüm. Ağlarken ona sarıldım. Her yeri kaskatı kesilip sızladığından pilates dersine giremeyecek olsa da kendini evden dışarı atması gerektiğinde spor salonunda onunla oturdum. O herifin Melissa’ya neler çektiğini öğrendikten sonra yüzüne bakmaya bile tahammül edemedim. Şayet yaptıklarının bir mazereti ol-

duğunu ya da kabul edilebilir bir yanı olduğunu düşünüyorsan kendinden utanmalısın.”

“Bunların hiçbirinin mazereti olamaz. Ben sadece sana anlatılanlarla gördüklerin arasındaki farkı anlamaya çalışıyorum.” Sinirlerime hâkim olmaya gayret ediyordum çünkü ona çıkışmak en hafif tabiriyle ters teperdi fakat keşke hane içi şiddet deneyimimi ona tüm ayrıntılarıyla anlatabilseydim de bana nutuk çekmesine gerek olmadığını anlasaydı. “Tartışmalarına şahit oldun mu hiç? Josh Derwent’ın ona el kaldırdığına hiç tanık oldun mu?”

“Hayır ama sürekli yanlarında değildim.”

“Ama yanlarında olduğun da oldu. Onlar evdeyken ya da dışarıdayken evlerinde bulundun, ayrıca Thomas’ı okulda gözlemleme fırsatın oldu. Thomas sana bu konuda bir şey söyledi mi?”

“Hayır. Muhtemelen Josh’un annesini dövdüğünü söyleyemeyecek kadar korkuyordu,” dedi somurtarak.

“Peki korkmuş gibi bir hâli var mıydı?”

“Bilmiyorum. Belli etmese bile öyle olduğunu düşündüm. Bu konuyu açıp da çocuğu üzmemek istemedim.”

Bu gayet makuldü.

“Josh’a taptığını biliyorsun, değil mi? Melissa’nın canını yakan birine karşı hayatta böyle hissetmezdi.”

“Belki de haberi yoktu.”

“Ama senin haberin vardı.”

“Evet.”

“Çünkü Melissa sana neler yaşadığını anlattı.”

“Aynen öyle. Gösterdi de.”

“Sana görmeni istediği şeyi gösterdi.”

“Bana neler yaşadığını gösterdi,” diye çıkıştı Clara.

Bir an duraksadım. Melissa’nın uydurduğu hikâyeyi onun ağzından aynen duymak sinir bozucuydu fakat bir o kadar da öğreticiydi. “Josh’un şiddete meyilli biri olduğunu duymadan önce onun hakkında ne düşünüyordun?”

“En başından beri onu hiç gözüm tutmamıştı. Oğlanı okula bırakmaya ya da okuldan almaya geldiğinde bütün anneler heyecanlanırdı. Kıkırdar ve onunla flört ederlerdi. O da bundan keyif alırdı.”

“Alırdı,” dedim. Derwent’ı pek çok konuda ölümüne savunurdum fakat buna itiraz edemezdim.

“Melissa’yı düşünmesi gerekirdi.” Burnunu çekti. “Ayrıca çok kibirliydi.”

“Tavır öyledir,” dedim pek de ikna edici olmayan bir ses tonuyla. *Keza karakteri de...*

“Bana şöyle bir bakar, sonra da... kafasını çevirirdi. Sanki ben fark etmesine degecek kadar önemli biri değilmişim gibi.” Şimdi suratı kıpkırmızı olmuştu.

“Böyle davrandığına daha önce de şahit oldum fakat bunun sebebi seni fark etmemesi değil. İnan bana, onun gözünden hiçbir şey kaçmaz. Birinin yanında huzursuz olduğunu fark ettiğinde genelde böyle yapar. Seni rahatsız etmek istememiştir.”

“Thomas’a baktığım günlerde beni eve o bırakırdı. Benimle konuştuğunda ne diyeceğimi asla bilemezdim.” Öfkeyle yere baktı. “Beni rahat bırakmasını isterdim.”

“Ama seni fark etmediğini düşündüysen zaten öyle yapmış olmuyor mu?”

Gözlerini kırptırdı, gözyaşlarına boğulmak üzereydi. “Onun yanındayken hep diken üstündeydim. Bir türlü gevşeyemiyordum.”

“O hissi bilirim.”

Sesimdeki alaycı tını başını kaldırıp bakmasına neden oldu. “Gerçekten mi?”

“Hem de nasıl.” Tereddüt ettim. “Bunu Melissa’ya söyledin mi?”

“Bir kere. Arkadaşlığımızın başlarında.” Huzursuzca kıpırdandı. “O herifin beni korkuttuğunu söyledim.”

Bingo. Melissa, Clara'nın Josh hakkında en kötüsüne inanmaya dünden razı olduğunu o an anlamıştı. İdeal bir şahitti: Anlatacağı her şeye inanmaya hazır, titiz ve ona yaranmaya istekli.

“Bak, Clara, sadece yardım etmek istediğini biliyorum. Bir sorum daha var. Tuttuğun kayıtlara eklediğin o tarihler... Doğru olduklarından emin misin?”

“Doğru. Bu gibi konularda çok dikkatliyimdir.”

“Duymak istediğim de buydu.” O farkında olmasa da şimdiye dek söylediklerim içinde en içteni buydu. “Melissa'nın o kayıtlardan haberi var mıydı?”

“Hayır. Ona hiç göstermedim. Ama günün birinde lazım olur diye günlük tutar gibi kayıt tutmaya devam ettim.” Clara omuz silkti. “Onu polise gitmesi için ikna etmeye çalıştım ama onlara, yani size güvenmediğini söyledi. Bir gün fikrini değiştirmesini ya da elimdeki kanıtları birine gösterme fırsatı bulmayı umuyordum.”

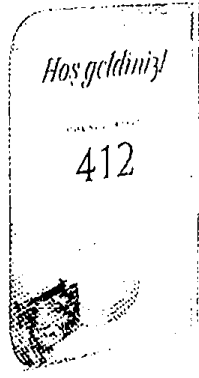
“O fırsat nihayet ayağına geldi. Ne büyük şans.” Sesimdeki kinayeyi gizlemeyi başaramadım.

“O herif Melissa'nın canını yaktı.” Nefes nefese kalmış gibiydi. “Orada gördüğün her şeyi yaptı.”

“Buna inandığını biliyorum.”

“İnanıyorum çünkü doğru. Bir gün bunu sen de kabul etmek zorunda kalacaksın.” Yanımdan geçip koridorda koşar adım ilerledi. Bu kez gitmesine izin verdim.

@ayisigikita

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
KARTI

24

Aklı başında biri Clara'yla konuştuktan sonra hastaneden ayrılırdı, neticede buraya gelirken aklımda olan şeylerin çoğunu halletmiştim. Melissa'nın tuzağı nasıl kurduğunu ve Clara'yı sırdaş seçmekle nasıl bir hata yaptığını anlamıştım; Clara'nın ona biçilen rolün çok ötesine geçip öyle bir dosya hazırlayacağını kestirememişti.

Yine de orada mihlanıp kalmama neden olan, meraktan çok daha güçlü bir şey vardı.

Melissa'yı görmem gerekiyordu. Yüz yüze.

Önümüzdeki yedi saat boyunca kapalı kalacak bir kliniğe tahsis edilmiş karanlık bekleme odasına girdim ve gevşeyip duran küpelerimden biriyle oynayarak beklemeye koyuldum. Nihayet Clara'nın önümden geçip gittiğini gördüm. Bu defa elinde ne seyahat çantası ne de palto vardı ki bu da bana Melissa'nın yanına girdiğini düşündürdü. Başımı bekleme odasının kapısından uzatarak asansöre binip gözden kaybolmasını izledim. Ardından sanki orada bulunmaya sonuna kadar hakkım varmış gibi kendimden emin adımlarla koridorda ilerleyerek acil servisteki hemşirenin Melissa'nın geceyi geçireceğini söylediği servise ulaştım.

Bir hapishane gardiyanının lakayt tavırlarını ve gece vardiyalarında çok şey görüp geçirmiş birinin bakışlarını sergileyen servis hemşiresini geçebilmek için tüm cazibemi kullanmak

zorunda kaldım. Kim olduğumu ve ne istediğimi açıkladığım sırada yüzündeki ifade cesaret verici olmaktan çok uzaktı.

“Hem çok kalmayacağım zaten. Tek istediğim oğluna annesini gördüğümü ve durumunun iyi olduğunu söyleyebilmek. Daha sekiz yaşında, sabah uyandığında ona annesinden haber getireceğime söz verdim.”

“Hastanız üç kişilik bir odada tek başına kalıyor. Odada yalnız olmasaydı onu görmenize asla izin vermezdim.” Ters ters önündeki evrakı karıştırdı. “Ama şu anda uyanık, ayrıca kimseyi rahatsız etmeyeceksiniz.”

“Yani onu görebilir miyim?”

“Önce ona sorayım.”

Buraya kadar, diye düşündüm. Melissa’nın “Maeve Kerrigan” adını duyup da yoluma kırmızı halılar sermesine imkân yoktu. Servis hemşiresinin ağır aksak adımlarla koridorun sonuna doğru yürümesini izlerken kapı dışarı edilme rezilliğiyle uğraşmamak için o dönmeden çekip gitmeyi düşündüm. Ne var ki odadan çıktığında kapıda durup bana el etti.

“Onu görebilirsiniz. Ama çok kalmayın. Yorgun. Uyuması gerek.” Sonra da beni şöyle bir süzdü. “Sizin de öyle.”

O anda bir daha asla uyuyamayacakmışım, damarlarımda kan yerine kafeinle adrenalin karışımı bir kokteyl geziyormuş gibi hissediyordum. Yine de başımla onayladım, hemşireye teşekkür ettim ve yanından geçerek odaya girdim.

Oda, pencereye en yakın yatağın tepesindeki yegâne ışık dışında karanlıktı. Yatakta kımıldamadan yatan karaltıya doğru ağır ağır yürüdüm. Arkasına bir sürü yastık konmuştu, üzerindeki bol hastane önlüğü içinde ufak tefek ve kırılğan görünüyordu. Melissa’yı son görüşümün üzerinden birkaç ay geçmişti. Görünür yaraları olmasını bekliyordum, neticede Derwent’in evinin holündeki kanları görmüştüm fakat kafasındaki heybetli sargı dışında yüzünde en ufak bir iz yoktu. Yatağın ayak ucuna varana dek beni odada gözleriyle takip etti.

“Selam.” Sesi incecikti ama tetikteydi.

“Nasılsın?”

Bir elini kaldırıp belli belirsiz kendini işaret etti. “Daha iyi günlerim oldu.”

Haklı çıkmanın verdiği öfkeyle dolup taşmayı bekliyordum ama hâlini gördüğümde hıncım balon gibi söndü. İlk gözüme çarpan kolları boyunca uzanıp hastane önlüğünün yenleri altında kaybolan yuvarlak, kırmızımsı mavi ve siyah morluklar oldu. Dahası bunların hiçbiri hayal ürünü değildi. “Tanrım, Melissa. Çok üzgünüm. Canın yanıyor mu? Ağrı kesici falan verdiler mi?”

Doğrudan cevap vermek yerine elini şöyle bir salladı. “Senin burada ne işin var?”

“Thomas’a iyi olduğunu söyleyebilmem için seni görmem gerekiyordu. Çok endişelendi.”

“Telefonumu alır almaz annemi aradım, hatta şimdi kapadım.” Kaşlarını çattı ve boğazını temizlemeyi denedi. “Yani Thomas’tan uzak durabilirsin.”

“Sadece yardım etmeye çalışıyordum,” dedim usulca. Ayak ucunda dursam da gözlerimi kollarındaki berelerden alamıyordum.

“Neye uğradığına şaşırmış gibisin.”

“Öyleyim. Yaralandığınızı biliyordum ama...”

“Sırtım ve bacaklarım da mosmor.”

“Bu... korkunç.”

“Hiç beklemiyordun, değil mi?”

“Hayır.”

“Sana kendi başına gelenleri mi hatırlattı?”

Şaşkınlıktan kaskatı kesildim. “O güne dair pek bir şey hatırlamıyorum.” *Unutmak için elimden geleni yaptım.*

Güçlkle doğruldu. “Onun böyle bir şey yapabileceği aklına bile gelmezdi, değil mi? Senin şu Josh’un, Beyaz atlı prensin. Hayallerindeki adam ya da artık her ne olduğunu düşünüyorsan.”

“Onun hakkında ne düşündüğüme dair en ufak bir fikrin yok.”

“Bence bunu onun yaptığına inanmak istemiyorsun. Ama gerçek bu.”

“Hayır.”

Öfkeden nefesi kesildi. “Bizzat aynı şeyleri yaşamışken nasıl olur da beni sorgularsın?”

Kafamı iki yana salladım.

“Nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorsun. Çaresizliğin. Utancın. Kendinden nasıl nefret ettiğini hatırlıyorsun. Kendi muhakemene bile güvenemez olmuştun. Çok üzgün ve çok yalnızdın.” Sesi güya anlayışlıydı fakat dudaklarından dökülen kelimelerin her biri tam da hedeflediği gibi canımı yakıyordu.

“Benden değil de senden bahsetmeye ne dersin?” dedim. “Çünkü haklısın, bunu Josh’un yaptığına inanmıyorum. Bana hiç mantıklı gelmiyor.”

“Sen sadece görmek istediğini görüyorsun. Sürekli yanılıyorsun. Oysa dersini almış olmalıydın.” Gözlerini yumdu. “Böyle biri olduğu ilk başlarda benim de aklımın ucundan bile geçmemiştir. İnsanları kandırmakta kimse onun eline su dökemez.”

Bir şüphe dalgası benliğimi istila ederek başımı döndürdü. İmkânsızın gerçeğe dönüştüğü bir kâbus gibiydi. Renk vermek için tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. Belki de onu tanı mıyordum. Belki de tekrar birine güvenmekle hata etmiştim...

Ama işin aslının öyle olmadığını biliyordum, değil mi? Omuzlarımı dikleştirdim.

“Mark’la konuştum.”

Gözleri birden açıldı. “Mark’la mı? Neden? Onu nerede gördün?”

“Burada, civardaki bir otelde kalıyor. Thomas için geldi.”

“Oğlumun yanına bile yaklaşamaz.” Örtüleri üzerinden atmaya çalıştığını görünce ilk defa tepkisinin samimi ve içgüdüsel olduğu hissine kapıldım. “Onu oğlumdan uzak tut.”

“Sakin ol.” Servis hemşiresinin çıkagelmesinden endişelendiğimden dönüp arkama baktım. “Onunla yalnız kalmadı ve kalmayacak da. Yine de o Thomas’ın babası.”

“Maalesef.”

“O iyi bir baba. Thomas’ı seviyor.”

“Sen ne anlarsın ki?” Hafifçe homurdandı. “Çocuğun bile yok.”

“Bu sevgi dolu bir ebeveyn gördüğümde tanıyamayacağım anlamına mı geliyor? Nazik birine benziyor. Düşünceli.”

Bana ters ters baktı. “Tanrım, tipin hiç şaşmıyor, değil mi? İstersen eski sevgililerimin listesini vereyim de hepsini tek tek elden geçir.”

Sürtük. Duygularımın yüzüme yansımaya izin vermemle gözleri parladı: Beni kıskırtmak hoşuna gidiyordu.

“Dur tahmin edeyim. Mark seni yanlış lanse edilmiş iyi bir adam olduğuna ikna etti. Tam bir insan sarrafısın.” Dudakları kıvrıldı. “Başına gelenlerden hiç ders çıkarmamışsın.”

“İki kere cesur kurbanı oynadığın koca bir hayal dünyası yaratmışsın ama ayrıntılar gerçeklerle örtüşmüyor.”

“Doğruyu söylediğimi kendi gözlerinle görmene rağmen Mark’la Josh’un seni aksine inandırmasına izin vermişsin.” Hastane önlüğünün omzunu indirerek döndü ve bana sırtındaki üst üste binmiş morlukları gösterdi. “Bunları uydurmuyorum herhâlde, değil mi?”

Ona, kendi başına yapmış olamayacağı o yaralara baka kaldım.

“Dilini mi yuttun?” Zafer kazanmış gibi bir edayla arkasındaki yastıklara yaslandı. “Ben de öyle tahmin etmiştim.”

“Sana ne olduğunu bilmiyorum ama bunları yapanın Josh olmadığından eminim.”

“Hayır, onun olmamasını *temenni* ediyorsun. Yüzünün aldığı hâli görmek çektiğim tüm acılara değdi neredeyse. Hep çok kibirlisin, çok ukalasın, çok *mükemmelsin*. Oysa senin ye-

rinde olsaydım utançtan yerin dibine girerdim. Kafayı işiyle bozmuş, ne kocası ne de sevgilisi olan, çocuksuz bir kadın. Buna hayat mı denir? Üstelik bu seni herkesten üstün kılıyor-muş gibi davranıyorsun.”

“Hiç de bile,” dedim fakat incinmiştim.

“Seninle dertleşiyor, değil mi? Sana ne kadar berbat biri olduğumdan, benden ayrılmak istediğinden ama Thomas yüzünden ya da saygı göstermen gereken başka bir nedenden ötürü ayrılamadığından bahsediyor.” Josh’un sesini taklit etti. “*Zavallı Melissa, şu anda ondan ayrılamam. Bana hayatı zehrediyor. Keşke sen olsaydın da azıcık keyfim yerine gelseydi, Maeve. Beni bir tek sen anlıyorsun. Pek çok ortak noktamız var.*”

Kafamı iki yana salladım. “Bana böyle şeyler söylemiyor.”

“Sana inanmıyorum.”

“Her şeyi içine atıyor. Neredeyse adını bile anmıyor.”

Bakışları sertleşti ve yatakta doğrulup oturdu. “Senin için üzülüyorum, biliyor musun? Bunca zamandır onun yüzünden kendini rezil edip duruyorsun ama o bunların hiçbirine değmez.”

“Ondan nefret etmemi sağlayamayacaksın,” dedim. “Beni Clara gibi manipüle edemezsin.”

Esaslı bir yalancıydı fakat şaşkınlığını saklayabilecek kadar iyi değildi. “Clara hakkında ne biliyorsun?”

“Onu tam istediğin kıvama getirmişsin. Ne dediysen aynen yapıyor, elindeki kanıtları polisle paylaşıyor.”

“Bana değer veriyor.” Melissa elini ve elinin üstüne bantlanmış damar yolunu inceledi. “Gerçeği biliyor ve adaletin yerini bulmasını istiyor. Onu örnek alsan iyi olur.”

“Ah, alıyorum zaten. Adalet yerini bulacak.”

Bana bakarak kaşlarını kaldırdı. “Göreceğiz, değil mi?”

O anda kapı gürültüyle savrularak açıldı ve Melissa olduğu yerde büzüştü. Bir anda dehşete kapılmış, kırılgan birine dönüşmüştü.

Roz Fuller hışımla içeri daldı. Gözleri öfke saçıyordu. “Burada ne halt ettiğini sanıyorsun sen?”

Masum ayağına yattım. “Melissa’yla konuşuyorum.”

“Hangi sebeple?”

“Thomas’ın içini rahatlatabilmek için durumunu kendi gözlerimle görmek istedim,” dedim gözlerimi kocaman açarak.

“Lütfen...” Melissa’nın sesi iniltiden farksızdı. “Gitsin buradan.”

“Merak etme, gidiyor.” Müfettiş kapıyı açmış, bekliyordu. Onunla Henry Cowell’in yanından geçip dışarı çıktım. Adamın suratında hayal kırıklığıyla endişe karışımı bir ifade vardı. Keşke ona bir açıklama yapabilseydim. Ne var ki onun yerine Roz Fuller’la imalı bir göz teması kurdum, o da peşimden koridora çıktı. Öfkesine göğüs germeye hazırlanarak ona döndüm.

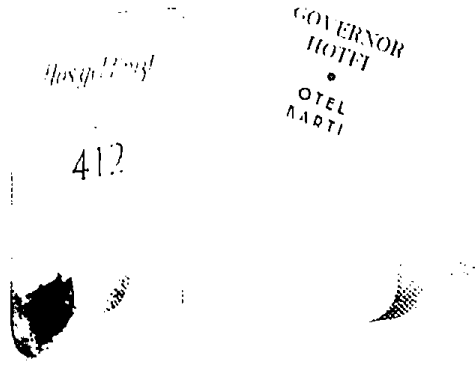
“Şaka yapıyor olmalısın?” diye tısladı. “Bana senin iyi bir polis olduğun söylenmişti. Amirinin dediğine göre oldukça saygı duyulan, güvenilir, çalışkan ve dürüst biriymişsin. Bu ne şimdi?”

“Nasıl görüldüğünün farkındayım.”

“Öyle mi? Gerçekten mi? Tanığı etkilemeye teşebbüsten seni açığa alıp hakkında soruşturma başlatmamam için bana tek bir geçerli sebep söyle.”

“Yalan söylüyor. Alın size sebep.” Titriyordum. “Bakın, başımın belada olduğunu biliyorum. Ama ne sunduğu delillere itiraz ettim ne de onu hikâyesini değiştirmeye zorladım. Bu olayla ve eski kocasıyla ilgili konuşmasına izin verdim, o kadar. Efendim, onun oyununa gelmeyin. Görüldüğü gibi biri değil.”

25

Roz odaya döndüğünde başını iki yana sallıyordu. “Olanlar için üzgünüm, Melissa. Yanına yaklaşmasına bile izin verilmemeliydi.”

“Ben de neden geldiğini anlamadım zaten.” Melissa elini başına götürüp ne olduğunu anlayamıyormuş gibi kafasındaki sargıyı yokladı. “Bana Thomas’tan haber getirdiğini sandım. Oğlum için çok endişelendim. Ne kadarına şahit oldu?”

“Hiçbir şey görmedi.” Roz yatağın yanında duran, Cowell’ın oturmayıp boş bıraktığı sandalyeye kuruldu. Cowell ise sessizce arkasında dikiliyordu. “Thomas eve vardığında ambulansla hastaneye getiriliyordun. O da Bay Kerrigan’la birlikte onların evine gitti.”

Melissa dudaklarını birbirine bastırdı. “Kerriganları sever.”

“Hâlâ orada ve güvende. Ayrıca annen de yanında.”

“Annemin orada olduğunu biliyorum. Onu daha birkaç dakika önce aradım. Thomas’ın iyi olduğunu söyledi ama beni baygınken görüp görmediğini bilmiyormuş...” Gözlerini kapadı.

“Saatin geç olduğunun farkındayım ve normalde sabaha kadar beklerdim fakat gözaltı süresi yüzünden biraz baskı altındayım...” Roz cümlesini yarıda kesip gülümsedi. “Tabii senin bunları dert etmene gerek yok. Şayet konuşamayacak kadar yorgun değilsen sana yaşadıklarınla ilgili birkaç soru sorabilir miyiz?”

“Aşırı yorgun değilim.” Göz kapakları titreşerek açıldı. “Ama her şeyi hatırlamıyorum. Biraz... bölük pörçük.”

“En net hatırladıklarından başla,” dedi Cowell. “Mümkünse dün sabahтан. Kaçta kalktın?”

“Yedi buçuk civarı. Beni Josh uyandırdı.” Yatağında büzüştü. “O... o nasıl?”

“Onun için endişelenmene gerek yok,” dedi Roz. “Seni uyandırdı, peki sonra?”

“İşe gidiyordum, o yüzden Thomas’ı okula bırakamayacaktı. Normalde ben bırakırdım ama yedide kalkmam gerekirken geç kalmıştım. Biraz daha uyuyayım diye alarmımı kapadığımı söyledi.” Hafifçe omuz silkti. “Böyle huyları vardır. Kontrol onda olsun ister.”

Roz defterine bir şeyler yazıp altını çizdi. “Sonra ne oldu?”

“Tartıştık.” Melissa ürperdi. “Acelem vardı fakat o beni yavaşlatıyor, ayak bağı oluyordu. Paniğe kapılmıştım. Kendimi tutamayıp ona çıkıştım. Bunun sonuçları olacağını biliyordum ama böylesi hiç aklıma gelmemişti...”

Melissa elini ağzına götürüp hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı. Roz başını anlayışla aşağı yukarı salladı.

“Acele etme. Hazır olduğunda devam edersin.”

“Şey...” Melissa burnunu çekti. “Neyse, çekip gitti. O gidince sakinleştim çünkü artık evde olmadığından sinirimi bozması da mümkün değildi. Thomas’ı okula bıraktım. Eve dönüp ortalığı topladım. Mutfağı temizledim. Josh mutfağın pırıl pırıl olmasını ister. Ardından spor salonuna gittim. O... o illa formda olmamı ister. On bir buçuğa doğru eve döndüm; günün ilk terapi seansı çevrimiçiydi. Öğle yemeği için kendime salata yaptım. Thomas’ı okuldan alıp oyun randevusuna bırakacağına söz veren annemden işi çıktığına dair bir mesaj aldım... Sonra da gerçekten yardıma ihtiyacı olan bir danışanım aradı. Zor bir dönemden geçiyordu.” Kaşlarını çattı. “Başım ağrıyor. Neden başım ağrıyor?”

“Merdivenin dibindeki tırabzan direğine çarptın. Sekiz dikiş atıldı.”

“Ah.” Parmaklarıyla sargıya hafifçe dokundu. “İz kalır mı?”

“Ne yazık ki bilmiyorum.” Roz kucığında duran defterini düzeltti; sabrının tükenmek üzere olduğunu yegâne emaresi buydu. “Bana şu danışanından bahset.”

“Size hiçbir şey anlatamam. Gizli. Ama onun için akşamüstümü boşaltmam gerektiğini biliyordum. Düzenli görüştüğüm danışanlarımdan biriydi ve hayli güçlük çekiyordu. Bana gerçekten ihtiyacı vardı. İki randevum daha olduğundan onunla görüşebileceğim tek vakit Thomas’ı okuldan almam gereken saatti. Josh’u arayıp oğlanı okuldan alıp alamayacağını sordum ve tabii ki alamayacağını söyledi. Hiç şaşırmamıştım, yardıma ihtiyacım olduğunda bir işin ucundan tuttuğu pek görülmüş şey değildi.”

“Çok zor bir iş yapıyor.”

“Benim işim de önemli.”

Roz gülümsedi. “Elbette. Elbette önemli.”

“Peki nasıl görüşecektiniz? Telefonla mı? Görüntülü aramayla mı?” diye sordu Cowell.

“İkisi de değil. Adam eve geldi.” Melissa kızarıp bozardı. “*Danışanım* geldi yani. Cinsiyetini söylemeyecektim. Danışanımın mahremiyetini korumak adına kim olduğunu bilmesini istememiştim.”

“Her hâlükârda onunla konuşmamız gerekecek,” dedi Cowell içini rahatlatmak istercesine. “Endişe etmeyin, ağzımız sıkıdır. Seansta ne konuştuğunuzu sormayacağız.”

“Tamam.” Melissa gözlerini kapadı. “Çok yorgunum.”

“Biliyorum. Az kaldı.” Roz öne doğru eğildi. “Melissa, ondan sonra ne oldu? Sen ve Josh, Thomas’ı okuldan alması için başka birini ayarladınız, değil mi?”

“Josh, Kerriganlardan rica etti.”

“Bu sana kendini nasıl hissettirdi?”

“Josh’un planlarını değiştirmemesine bozuldum. Thomas bir süredir iyi değil ve sıkı bir diyet uyguluyoruz. Kerriganların ona midesine dokunabilecek bir şeyler yedirmesinden endişelendim. Ama Thomas’ı severler ve Thomas da onlara bayılır. Josh’un ricası onları çok memnun etti.” Roz’a çarpık bir gülümsemeyle baktı. “Josh genelde sinirlerime dokunurdu. Onunla uğraşacak ruh hâlinde değildim. Tüm bunlar –bana yaptıkları– aslında tamamen benim suçum.”

“Böyle söylememelisin. Şekli ne olursa olsun hane içi şiddet katiyen makul bir zemine oturtulamaz. Asla.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Melissa.

“Olay öncesinde ne yaptığına dönersek... Danışanıyla görüştün,” dedi Roz esas meseleye dönerek.

“Saat üçten... muhtemelen beşe kadar falan. Zor bir seanstı. Saate bakmadım. Görüşmemiz bölünmesin diye telefonumu kapamıştım. Danışanıma beşten sonrasına kalmasının mümkün olmadığını söylemiştim çünkü Thomas gelecekti; özel hayatımla iş hayatımı olabildiğince ayrı tutmaya gayret ederim. Bu yüzden saatin ne kadar geç olduğunu fark ettiğimde şok oldum. Seansı toparlayıp bitirdim ve danışanımla vedalaşıp onu kapıya kadar geçirdim. O esnada bilmediğim şey Josh’un orada, evin önünde olduğuydu. Josh danışanımı giderken gördü. Kışkandı galiba. Yüzündeki ifadeyi gördüğümde başımın dertte olduğunu anladım.” Sakinlik maskesi bir anda çatladı ve yaşadığı duygu seliyle boğuşurken suratı çarpıldı. “Gerisini hatırlamıyorum.”

“Hatırlamıyor musun yoksa hatırlamak mı istemiyorsun?”

Melissa titrek bir kahkaha koyverdi. “Belki de ikisi birden. Her şey bulanık. Ödüm kopmuştu. Beni öldüreceğini sandım.”

“Bir şey söyledi mi?”

“*Artık canıma tak etti*, gibi bir şey dedi. Bana zarar vermemesi için ona yalvarıyor, Thomas’ın birazdan evde olacağını hatırlatıyor, özür diliyordum ama bir kere başladı mı durmak bilmedi. Üstelik durmak istemiyor gibiydi. Sonra kafamı çar-

pıp bayılmış olmalıyım.” İç geçirdi. “Kapıdan girdiğinde dikkatini dağıtmak için denemediğim taktik kalmadı. Korkunç bir hata yaptığımı ve bunun sonuçlarına katlanmak zorunda kalacağımı çoktan anlamıştım.”

“Bu ilk kez mi oluyordu?”

“Hayır,” dedi alçak sesle. Utanmış gibi bakışlarını yere indirdi. “Onu çok uzun zaman önce terk etmeliydim. Fakat gitmekten de korkuyordum kalmaktan da.”

“Anlıyorum.” Roz defterinin sayfalarından birini çevirerek bir şeyi kontrol etti. “İlk ne zaman olduğunu hatırlıyor musun?”

“Ondan ilk kez üç yıl önce Noel’de yumruk yedim ama ilişkimizin en başından beri bana sert davranıyordu. Başlarda şakaya vururdu; yolundan çekileyim diye beni kenara itmeler, fiziksel üstünlük kurmalar. Zamanla rahatsız olmaya başladım. Çok geçmeden de korkutucu bir hâl aldı.”

“Bundan kimseye bahsetmedin mi? Doktora? Bir arkadaşına?”

“O zamanlar hayır. Başlarda hiç yaram berem olmazdı. Hep geçiştirebileceğim şeylerdi. Bundan sadece tek bir kişiye bahsettim ve o da arkadaşım Clara’ydı. Zaten ona da ancak geçen sene anlatabildim. Biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı ama Clara’nın beni onunla yüzleşmeye zorlamayacağını biliyordum. Dinlemeyi bilir. Kimi zaman birinin çıkıp sizi bir şeyleri değiştirmeye zorlamasını istersiniz, kimi zaman da hayatınızda neler olup bittiğini konuşmanın verdiği huzuru ararsınız. Henüz bir değişiklik yapmaya hazır değildim ama birinin neler yaşadığını bilmesini istedim. Hani olur da...”

“Olur da?”

“Olur da bana zarar verirse ve kimsenin onun neler yaptığından haberi olmazsa diye mesela,” diye fısıldadı Melissa. “Bana yaptıklarını anlatacak vaziyette olmazsam diye.”

“Clara’yla konuştum,” dedi Roz. “Bana epey malzeme verdi. Fotoğraflar, mesajlar... Ona anlattığın her şeyin kaydını tutmuş.”

Melissa'nın gözleri fal taşı misali açıldı. "Öyle mi? Vay canına."

"Hayli ayrıntılıydı."

"Clara öyledir." Sesi tekdüzeydi. Suratı kasılmış, az evvelki güzelliğin ve kırılganlığın yerini keskin hatlar almıştı.

"Bu kayıtları birine gösterdik. Bize tarihlerin Josh'la birlikte olduğunuz tarihlerle uyuşmadığını söyledi." Roz'un sesi yumuşaktı. "İki sene önce yaz mevsiminde uzun bir süre evden uzaktaydı, değil mi? Clara'nın kaydettiği bazı hadiseler tam da onun evde olmadığı döneme denk geliyor."

"Geri gelmişti," dedi Melissa canı sıkılmış gibi.

"Kısa süreliğine. Ama bildirilen olaylardan bazılarının yaşandığı iddia edilen tarihlerde kesinlikle burada değildi."

Melissa'nın suratı kıpkırmızı oldu. "Yaptıklarının kaydı olsun istedim. Clara'nın tarihleri de ciddiye alacağını tahmin edemedim."

Roz bekledi. Arkasındaki Henry kımıldamıyordu. Hatta nefesini bile tutmuştu sanki.

"Mesele şu ki o buralardayken Clara'ya bunları anlatmaya korkuyordum. O uzaktayken... ilk defa yaşadıklarımı anlatacak cesareti bulabildim. Clara'ya sanki o sırada yaşananları anlatıyormuşum gibi yaptım çünkü böylesi... daha kolaydı. Hepsi gerçekten yaşanmış şeylerdi ama önceki senedendi. Onları... sil baştan yaşıyordum. O evde olmadığı için güvendeydim, o yüzden kendime o günleri hatırlama izni verirdim ve her şey o zaman, tam o anda yaşanıyormuş gibi dökülürdü dudaklarımdan. Bunun günün birinde önem kazanacağı hiç aklıma gelmemişti."

Roz rahatlayarak arkasına yaslandı. "Yani tüm bu hadiseleri doğru tarihlerle eşleştirebilirsin."

"Kesinlikle." Melissa ona gözlerini kırıştırtarak baktı. "Bu Clara'nın da benim de bilmeden yaptığımız bir hata. Sorun olur mu?"

“Vakayı savcılığa götüreceksen bu konunun da üstünde durmamız gerekecek.” Roz duraksayarak kendini hazırladı. “Bir diğer konuysa kocan, yani Mark Pell hakkında polise verdiğin ifadeyi okumuş olmamız.”

Melissa’nın beti benzi attı. “Yani?”

“Bazı... benzerlikler var. Yaşanan olaylar açısından. Üslup da benzer.”

Melissa güldü fakat bu defa kahkahası tizdi. “Böylece her şeyi uydurduğumu düşündünüz. İki kere. Tanrım, neden bu defa farklı olacağını sandıysam? *Yine* adil bir muamele görmeyeceğimi bilmeliydim. Tabii ki birbirinizi kollayacaksınız. O sizden biri! Beni asla dinlemeyecektiniz zaten.”

“Bunu sormak zorundayım.” Roz’un sesi sakindi.

“Gayet basit bir açıklaması var, değil mi?” Melissa’nın bakışları Roz’la Henry arasında gidip geldi, alt dudağı titriyordu. Kelimeler dudaklarından peş peşe dökülüverdi. “Verdiğim ifadeleri o da okumuştı. Josh’u kastediyorum. Hepsini aynen uyguladı. Böyle yaparak benimle alay ediyordu. Beni darp etmekle kalmıyor, Mark’ın çektirdiği çilenin bitmediğini de gösteriyordu. Bu tavrı yaptıklarından çok daha fazla acıttı canımı ve şimdi siz de o, Mark’ı taklit ettiği için beni cezalandırıyor-sunuz. Bunları yaşadığıma inanamıyorum.”

“Melissa, sakin ol,” dedi Roz.

“Gerçeği söylemekten başka hiçbir şey yapmadım ama yine işe yaramayacak, değil mi?” Şimdi hiç çekinmeden ağlıyordu. “Benden hep bir adım öndeydi. Sistemi nasıl aldatacağını biliyor. En başından beri kaybetmeye mahkûmdum.”

*

Melissa’yı sakinleştirmeleri, sonra da onu adalet aramaya hakkı olduğuna ve gözden çıkarılmadığına ikna etmeleri epey uzun

sürdü. Nihayet odadan ayrıldıklarında Melissa uykuya dalmak üzereydi.

Roz koridorda yürümeye başladı.

“Ben ona inanıyorum,” dedi Cowell, amirine yetişmeye çalışırken. “Adam onu resmen parmağında oynatmış, değil mi?”

“Öyle mi yapmış?”

“Bir dakika... kadının yalan söylediğini mi düşünüyorsunuz?” Cowell kaşlarını çattı. “Bizden düşünmemiz istenen şey de bu değil mi zaten?”

“Evet. Hayır. Artık ben de bilmiyorum.”

Roz Fuller kararsızlıktan hiç hoşlanmaz, kararsız kaldığında da bunu asla dışarı yansıtmazdı. Cowell onun en son ne zaman, “Bilmiyorum,” dediğini hatırlamıyordu.

“Peki şimdi ne yapmak istersin? Sırada ne var?”

“Dürüst olmak gerekirse emin değilim.” Omzunun üstünden boş koridora baktı. “Ama emin olduğum bir şey var. O da büyük bir sorunumuz olduğu.”

@ayisigikitap

26

Hos geldiniz!

412

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
KADTI

Roz Fuller'ın Melissa'nın kurban olduğuna dair inancını sarsmak için elimden geleni yapmış, ona Melissa'nın verdiği tarihlerin doğru olmadığına dair elimdeki kanıtları bile göstermiştim fakat bunun yeterli olmadığını bilmenin ağırlığıyla hastaneden ayrıldım. Vücudundaki morluklar benim de kafamı kurcalıyordu. Bunlar kendi kendine yapabileceği türden yaralar değildi, aksine ciddiye diler ve biri ona zarar vermeyi kafasına koymuşçasına uzun, amansız bir saldırının sonucuymuş gibi duruyorlardı. Benden başka kimsenin o kişinin peşine düştüğü yoktu ve ben de nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Melissa girdiği zahmete degeceğini vadettiye acaba Mark Pell eski karısının istediğini yapmış olabilir miydi? Öfkeden değil de sevgiden mesela? Adam Derwent'tan nefret ediyordu. Aslına bakılırsa benden de pek hazzettiği söylenemezdi fakat Melissa ondan şiddet gördüğünü söylediğinde onun sözüne inanmıştım. Peki ya Melissa'yla iş birliği yapan Mark Pell değilse kimdi?

Roz Fuller biraz çaba sarf etse iş birlikçinin kim olduğunu öğrenebilirdi. Fakat bunun için her sorguda kendi kuyusunu biraz daha kazan Derwent'ı bir kenara bırakıp meseleye daha geniş bir çerçeveden bakması gerekiyordu. Derwent, Metropolitan Polis Teşkilatı'nın o eski, kötü günlerinden kalma bir polis memuru gibi görünebilirdi. Derwent'ın ilk fırsatta görevden alınması gerektiğini düşündüğü için Roz'u suçlayamazdım. Üstelik buna vesile olmak kariyeri için de harika olurdu.

Melissa daha şimdiden hikâyesini Roz'a ballandıra ballandıra anlatmaya başlamıştır, diye düşündüm hastanenin otopark ücretini öderken. Zamanında Derwent'ın da ağına düşmesine neden olan kırılmalılık kozunu oynuyor olmalıydı: Yardıma, desteğe ve el üstünde tutulmaya muhtaç bir kadın. Bense onun tam tersiydim; savunmasızlığını olabildiğince gizleyen, başkasından güç devşirmektense kendi gücüne bel bağlayan, ne pahasına olursa olsun başarmaya kararlı bir kadın. Sanki bu hâlimin bana bir yararı dokunmuş gibi.

Ne var ki pes etmek nedir bilmemem, arkamı dönüp gidemeyeceğim anlamına geliyordu. Yorgunluktan titreye titreye arabama doğru yürüdüm. Gökyüzü pırıl pırıl, havaysa çivi gibiydi. Sıcaklık bir anda düştüğünden üzerinde yürüdüğüm asfalt ince bir kırığı tabakasıyla, arabamın tavanıysa beyaz bir tozla kaplanmıştı. Camlar da buğulandığından eldivenli elimle ön camı silmeye koyuldum. *Eve gidebilirim,* diye düşündüm. Her şeyin insanın gözüne umutsuz görüldüğü gecenin en kasvetli, en sessiz saatlerinde pes ettiğim için kimse beni suçlamazdı. Londra'nın diğer ucundaki evime gidip kendimi bütün bunlardan soyutlayabilirdim. Soruşturmanın sonucunu Una'dan öğrenirdim. Neticede yapmam gereken gerçek bir işim vardı ve sabah işimin başında olmamı bekleyecekti. Ne var ki Ilaria Cavendish'in küvetteki cesedi şimdi bana çok uzak geliyordu, sanki başka bir ülkede, başka bir dünyada yaşayıp ölmüş gibiydi.

Bildiğim ve kanıtlayabileceğim şeyleri düşündüm, ardından ıssız sokaklardan geçerek annemle babamın evine doğru yola koyuldum. Eve vardığımda değme hırsızlara taş çıkaran bir dikkatle sessizce içeri girip mutfığa yöneldim. Tavan lambası ben doğmadan çok önce oraya takılmış, 1970'lerden kalma, yanarken vızıldayan uzun bir floresandı. Onu açmam söz konusu bile olamazdı. Böylesi annemle babama bağırarak geldiğimi haber vermekten farksız olurdu. Bunun yerine telefonumu çıkarıp feneriyle annemlerin anahtarlarının asılı olduğu panoya

baktım. Özellikle aradığım bir anahtar vardı. Küçük bir zafer nidasıyla aradığım anahtarı buldum: Derwent ve Melissa tatil deyken bizimkiler Jena Yolu'ndaki evin bahçesini suladıkları ndan onlarda duran, oyuncak tank şeklindeki anahtarlığın ucundan sarkan iki anahtar. Derwent'ın karakoldaki masasında o tatilde çekilmiş çerçeveli bir fotoğraf dururdu. Josh havuzda Thomas'ı kucağına almıştı, kafa kafaya vermiş vaziyette kameraya bakarlarken kirpiklerindeki su damlaları ısı l ısı l parlıyordu. Thomas gülüyordu, Derwent ise gülümsememişti fakat yüzünde pek sık rastlamadığım yumuşak bir ifade vardı. Fotoğrafı Melissa çekmişti.

İşteyken o fotoğrafa bakmamaya çalışırdım.

Anahtarlığı asılı durduğu kancadan alıp cebime attım, sonra da parmak ucumda hole doğru yürüdüm fakat hole adım atmamla yerimden sıçramam bir oldu.

“Maeve.” Annem sabahlığı ve terlikleriyle karşımdaydı ancak kılığını saymazsak sanki gecenin körü değil de güpegündüzmüş gibi sakın görünüyordu. “Gelenin sen olduğunu tahmin etmişim.”

“*Kalbime* inecekti.” Kaburgalarımı döven kalbim yerinden çıkmasın diye elimi göğsüme bastırıyordum.

“Peki ya benimki? Sokak kapısının açılıp kapandığını duyduğumda yüreğim ağzıma geldi.”

“Uyuyor olmalıydın.”

“Sen evde değilken nasıl uyuyabilirim?”

“Burada yaşamıyorum, ayrıca artık çocuk da değilim. Ben geleceğim diye her sese kulak kabartmana gerek yok.”

“Erkek kardeşinin doğduğu günden beri mışıl mışıl uyduğum tek bir gün bile olmadı. Çocukları için evhamlanmak annelerin görevidir. Yetişkin olmaları da bu durumu değiştirmez.” Ses tonu yalnızca teknik anlamda yetişkin olduğumu, onu da yüzüme gözüme bulaştırdığımı ima eder gibiydi. “Nerele rdeydin?”

“Orada burada. En son hastanedeydim.”

“Melissa’yı gördün mü? Nasıl?”

“Sinir bozucu.” İç geçirdim. “Her konuda yalan söylüyor, anne.”

“Eh, elbette. Öyle yapacağını biliyordun zaten.” Sabahlığının kuşağını sıkıca bağladı. “Peki sen ne yapıyorsun?”

“Elimden gelen her şeyi.”

“Er ya da geç foyası meydana çıkar. Sonsuza dek yalan söyleyemez. Bir noktada kendini ele verecektir.” Beni tepeden tırnağa süzdü. “Bir şey yedin mi?”

“Hayır.” Ondan bir şey saklamak imkânsızdı. *Melissa’yı görmeye giderken onu da yanımda götürmeliydim*, diye düşündüm. Aslında bu ihtimali tamamen elemiş de değildim.

“Yine mi dışarı çıkıyorsun?”

“Mecburum. Yapmam gereken son bir şey daha var. Gerçi işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyorum.”

“Yanında götürmen için sana bir sandviç hazırlayayım mı?”

Bir termos kahve ve sandviç teklifini güçlkle de olsa savuşturdum. Fakat moralimi biraz olsun yükseltmek için bana sarılmasına ve kendi elleriyle yaptığı tereyağlı çöreklerden bir tanesini alüminyum folyoya sarıp elime tutuşturmasına müsaade ettim ve iyi ya da kötü bir gelişme olursa ona haber vereceğime söz verdim.

“Senin için endişeleniyorum,” dedi kapının eşiğinden.

“Biliyorum ama endişelenmemelisin.”

“İnsanın sevdikleri için endişelenmekten kendini alamadığını en iyi senin bilmen gerekir,” dedi ters ters ve ne demek istediğini ancak sokağın sonuna geldiğimde idrak edebildim.

*

Önceki gibi arabamı yine evden uzağa park ettim, sonra da pencereleri ve perdeleri sıkıca örtülmüş sessiz evlere bakarak

sokakta çıt çıkarmadan yürümeye koyuldum. Dikkat çekmemeye gayret ediyordum. Derwent'ın evine girmem yasak değildi fakat Roz Fuller'ın bunu tasvip etmeyeceğini biliyordum. Hâliyle göze batmamak için gölgelere sığındım.

İçeri girdiğimde paspasın üstünde durup bir an bekledim. Şansıma evlerinde alarm yoktu ama bir yandan da tam Derwent'tan beklenecek hareketti; sanki birine evine girmeye cüret etmesi için meydan okuyordu. Roz yüzünden antrenin ışığını açmadım. Şimdi yanımda olay yerlerinde kullandığım esas fenerim vardı. Hani şu küçük, güçlü ve çok parlak olanlardan. Isıtma sistemi çalışıyordu ve ev, dışarıya kıyasla hayli sıcaktı. İçeriye tatlı bir portakal kokusu hâkimdi fakat onun altında daha koyu, metalik bir koku vardı: Kan kokusu. Fenerin ışığını merdivenin dibindeki pıhtılaşmış kan birikintisinde gezdirdim ama fazla oyalanmadım. Stratejik davranmalı, dikkatimin dağılmasına izin vermemeliydim.

İşe mutfaktan, evin arka kapısından başlayıp görebildiğim tüm yüzeyleri tarayarak ilerledim. Aslında ne aradığımdan emin değildim fakat buraya Derwent'ın evindense olay mahalli gözüyle bakmak işimi kolaylaştırıyordu. Hatta zaman zaman buranın onun yaşadığı, dinlendiği, kanepede oturup televizyon seyrettiği, çimlerini biçtiği yer olduğunu unutmayı bile başardım... Birkaç hafta boyunca aynı evi paylaştığımızdan evdeyken nasıl davrandığını pekâlâ biliyordum ve tezgâhın üstünde derli toplu duran şarj cihazlarından eviyenin altındaki sıra sıra dizilmiş temizlik malzemelerine dek her yerde ondan izler görüyordum.

Melissa iç dekorasyona meraklıydı; ilişkilerinin başlarında evi sil baştan dekore ettiklerinden Derwent'ın saçlarında boya kalıntılarıyla işe geldiği olurdu ve mutfak derli toplu olmasının yanı sıra dekorasyon dergilerinden fırlamışa benziyordu. Oturma odası da gayet düzenliydi. Holdeki kan lekeleri dışında bir kavganın kontrolden çıktığına ya da hırsızlığa dair en ufak bir iz yoktu. Kan lekesinin etrafında bir tur atarken

Derwent'ın merdivenin dibine, Melissa'nın spor ayakkabılarının yanına düzgünce bıraktığı koşu ayakkabılarına baktım. Ben saldırıya uğradıktan sonra evimin ne hâlde olduğunu hatırlayarak kaşlarımı çattım: duvarlarda kan lekeleri, devrilmiş mobilyalar, yamulmuş tablolar. Bu en hafif tabiriyle son derece zayıtsız bir hadiseydi.

Koridorun sonunda, merdivenin gölgesinin düştüğü yerde bir şey vardı. Önce top olduğunu sandım fakat ona dokunduğumda portakalın soğuk, pütürlü kabuğunu hemen tanıdım. Kriket antrenmanında kullanılmış gibi ezilip yumuşamıştı. Derwent'la Thomas'ın bu uzun koridorda portakallarla bowling oynayıp oynamadığını ya da portakalın Thomas'ın beslenme çantasından düşüp düşmediğini düşünürken içim sızladı. Portakalı holdeki konsolun üstüne bırakıp fenerimin ışığını basamaklarda gezdirerek yukarı çıktım.

Birkaç saat önce peşimde Henry Cowell'la etrafa bakmaya cesaret edemedim yukarı çıktığım anlar dışında evin tek ayak bastığım yeri zemin katıydı. Birinci katta üç yatak odası vardı; bunlardan ikisi çift kişilik yatak odalarıydı, en küçük olansa belli ki Melissa'nın çalışma odasıydı. Odayı incelemem hepi topu bir dakikamı aldı: İçeride iki sandalye, üzerinde bir kutu peçetenin durduğu alçak bir sehpa, Mac'ini koyduğu çalışma masası ve ders kitaplarıyla dolu raflar vardı fakat buraya kimlerin gelip gittiğini ya da hastalarıyla ilgili bilgi edinmemi sağlayacak ne bir kâğıt ne de bir defter gözüme çarptı.

Thomas'ın odası âdeta bir oyuncak cennetiydi ve *Star Wars* görselleriyle dekore edilmişti. Zemini neredeyse boyu boyunca kaplayan devasa tren setinin lokomotif köprüden aşağıdaki araç kuyruğunun üstüne düşerek korkunç bir kazanın ortasında kalakalmıştı. Az ileride ise olay yerine intikal etmekte olan acil durum araçlarından oluşan bir filo vardı: Farklı setlere ait, farklı boyutlarda polis arabaları ve ambulanslar. Zaman içinde ona hediye ettiğim birkaçını hemen tanıdım.

Ön cephedeki yatak odası aslında misafir odasıydı fakat odaya hâkim olan takıntılı nizamdan Derwent'in burada kaldığı şıp diye anlaşılıyordu. Aynı evi paylaştığımız dönemde yataktan kalkar kalkmaz yaptığı gibi yorgan düzeltilip katlanmıştı. Gardırobu açtığımda renklerine göre ayrılarak asılmış tanıdık takımlarını ve jilet gibi ütülenmiş gömleklerini gördüm. İnsanın orduda kazandığı alışkanlıklardan kurtulması kolay olmuyordu. Suratımı giysilerine gömüp Derwent'in o bildik kokusunu içime çekmek istedim, hatta öyle çok istedim ki yüreğim sızladı fakat gömleklerinden birinin katlanmış kolunu düzeltmekle yetinip gardırobun kapağını kapadım.

Koşarak en üst kata, üçüncü bir yatak odasıyla bir de banyonun eklendiği çatı katına çıktım. Buranın çok farklı bir havası vardı, kadınsıydı ve içeriye çiçek desenleri hâkimdi, ayrıca yatağın üstünde belki yüz tane kırlent duruyordu. Melissa'nın odası olduğu besbelliydi, üstelik içeri izinsiz girdiğim hissi burada evin diğer yerlerinde olduğundan çok daha güçlüydü.

Banyolara hızlıca göz attım. Derwent'in tıraş takımını ve diş fırçasını birinci kattaki banyoda buldum. Thomas'ın diş fırçasıyla diş macunu da oradaydı. Melissa'nın odasındaki banyoda, lavabonun üzerinde asılı duran ecza dolabı ise büyükçe bir marketin kozmetik reyonunu dolduracak kadar çok yaşlanma karşıtı krem ve serumla, çeşitli ağrı kesici ve antihistaminikle, diş eti hastalıklarını önleyecek türden bir şişe gargarayla ve bir sürü reçeteli ilaçla doluydu. Sonuncusu beni hayli şaşırttı. Melissa'nın hastalanmaya yatkın biri olduğu hiç aklıma gelmemişti, gerçi onu pek yakından tanıdığım da söylenemezdi. Hayatında yolunda gitmeyen bir şey olduğunda Melissa'nın nasıl da hasta düştüğüne dair annesinin söylediklerini hatırladım. Derwent'la içinde bulundukları durum, bilhassa da Josh'un mutsuz olduğunu bile bile bu ilişkiyi yürütmek zorunda kalması ruh hâlini pek iyi etkiliyor olamazdı. Bunları gördüğümü bilse deliye dö-

nerdi. Ben bile aynada gözlerimin içine bakmakta zorlanıyordum. Bu yaptığımı neresinden bakılırsa bakılsın sınırı aşmaktı.

Evin hâline bakılırsa iki yetişkin farklı hayatlar yaşıyordu. Kendime Josh'un çalışma saatlerinin Melissa'ninkinden çok farklı olduğunu hatırlattım. Fakat Melissa, Mark Pell'le konuşurken Josh'un onunla aynı yatağa girmediğinden şikâyet etmişti. Yani cinsel perhiz meselesi Melissa'nın tercihi değildi.

Bunların hiçbirini beni ilgilendirmezdi.

Ne aradığımı bilmesem de hiçbir şeyi gözden kaçırmadığımdan emin olmak için alt kata inip hole tekrar baktım. Başım zonkluyor, yorgunluktan her yerim ağrıyordu. O hayal kırıklığıyla evde bir süre daha amaçsızca dolaştıktan sonra üst kata çıktım ve kendimi yine ön cephedeki yatak odasında buldum. Burası her nasılsa Derwent'ı kendime en yakın hissettiğim yerdirdi. Yatağın kenarına oturdum. Botlarımı çıkarırken sadece birazcık ısınmak istediğimi söyledim kendime. Olan biteni anlamlandırmama yardımcı dokunur umuduyla yalnızca birkaç dakika dinlenmeye ihtiyacım vardı. Burnuma misket limonu, nane ve pamuk karışımı bir koku çalındı: Josh bana sarıldığında, bana dokunmayı göze alabildiği o nadir anlarda içimi ferahlatan o koku. Her ne kadar onun yerini tutmasa da idare ederdi.

Giysilerimi çıkarmadan Derwent'ın yatağına girip yorganı üstüme çektim ve ânında derin bir uykuya daldım.

Sabahın altısında gözümü açtığım gibi yatakta doğrulduğumda neyi unuttuğumu da ne yapmam gerektiğini de biliyordum.

27

412

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
KARTI

Roz Fuller'ı sabah yediye on kala Derwent'in evinin önündeki garaj yolunda karşıladım. Hava hâlâ karanlıktı ve sokakta in cin top oynuyordu. Kadın paltosuna sımsıkı sarınmış, gözleriye kan çanağına dönmüştü.

“Umarım geldiğime degecek bir şeydir,” dedi beni görür görmez. Üslubu pek teşvik edici sayılmazdı.

“Biraz uyuyabildiniz mi bari?”

“Karakoldaki kanepede birkaç saat kestirdim.” Ona inandım: Uzun bir uçuşun ardından uçaktan yeni inmiş gibi bir hâli vardı. Ensesini tutulmuş gibi ovuşturdu. “Ya sen?”

“Ben de öyle.” *Nerede uyuduğumu sorma sakın*, diye geçirdim içimden. “İki saat sonra iş başı yapmam gerek.”

“Otel vakası mı? Hani şu Josh Derwent'in yürütüyor olması gereken soruşturma?”

Soğuktan titreyerek başımla onayladım.

“Ne olduğunu çözmeniz kolay olur diye düşünmüştüm. Güvenlik kamerası kayıtlarına ulaşmışsınızdır herhâlde.”

Biraz kaba, ilgisiz bir üslubu vardı; kafası çoğu zaman çevresindekilerden çok daha hızlı çalışıyordu. Eften püften bir meseleyi büyüüttüğüm imasını sineye çekip iç geçirdim. “Sorun da bu ya zaten. Gördüğümüz şeyi yaşananlarla bir türlü bağdaştıramıyorum. Kurbanın o şekilde can vermesi için yeterli zaman yoktu. İmkânsızmış gibi geliyor.”

“Meslektaşına yardım etmek uğruna sabaha kadar didinmenin de pek faydası olduğunu sanmıyorum.”

“Belki de.” Ellerimi ceplerime soktum. “Benimle görüşmeye geldiğiniz için teşekkürler. Geleceğinizden emin değildim.”

Tek kaşını kaldırdı. “Pekâlâ tahmin edebileceğin gibi gerçeği öğrenmek istiyorum. Henüz bir karar vermiş değilim.”

“Melissa’yla konuştuğum için bana kızgın olabileceğinizi düşündüm.”

“Kızgındım.” Bakışlarını benden kaçırdı. “Fakat şu anda seninle Melissa hakkında konuşmayacağım.”

Ne var ki çağırdığımda gelmiş olması bile Melissa’nın Roz Fuller üzerinde pek de iyi bir izlenim bırakmadığına kanaat getirmeme yetmişti. Her ne kadar kendimi tutmaya çalışsam da içimde minik bir umut kırıntısının filizlenmesine engel olamadım.

“Beni buraya getirmenin geçerli bir sebebi vardır herhâlde,” dedi Roz.

“Henüz ben de emin değilim. Delillere müdahale ettiğim düşünülmesin diye burada olmanızı istedim. Hatta muhtemelen burada değilmişim gibi davranmanız gerekecek.” Dudağımı ısırdım. “Eğer yanılıyorsam yapacağımız şey Josh’un suçlu olduğunu kesinleştirecek.”

“Peki ya haklıysan?”

“Onu serbest bırakacaksınız.”

Biraz düşündü. “Kulağa riskli bir strateji gibi geliyor.”

“Onu benim kadar yakından tanısaydınız böyle demezdiniz.”

“Ya yanılıyorsan?”

Omuz silktim. “O hâlde bunu birlikte öğreniriz ve siz de bana *ben demiştim* dersiniz.”

Sokağın karşısındaki evin zilini çaldığımda içeride tek bir ışık yanıyordu ve o da üst kattaki bir odadaydı. Hâliyle birinin kapıya gelmesi epey zaman aldı.

Kilidi açmaya çalışırken, “Bir dakika...” diye bağırdı içeriden. Bu sırada köpeğin teki tiz ve histerik havlamalarıyla yeri göğü inletiyordu. Beyaz bir teriyer pencerenin kenarındaki koltuğun tepesine tünemiş, öfkeden parlayan gözleriyle bizi izliyordu.

“Mendebur köpek.” Adam altmış yaşlarındaydı ve çizgili pijamaları, darmadağın saçları, uykudan kırışmış yüzüyle pek bir ihtişamlı duruyordu. “Sizin için ne yapabilirim?”

“Sabahın bu saatinde rahatsız ettiğimiz için kusura bakmayın. Biz polisiz.” Roz kimliğini gösterince ben de aynısını yaptım.

Adamın gözlerinin irileştiğini görünce, “Endişelenmenizi gerektiren bir durum yok,” diye ekledim çabucak. Bir anda kapınızda beliren polis memurları genelde hayra alamet sayılmazdı.

Roz hafifçe kıpırdanarak önüme geçti. Aslında sadece birkaç milimetrelik bir hareketti fakat böylelikle bana yetkinin kendisinde olduğunu, orada resmî bir görevle bulunmadığımı, dolayısıyla çenemi tutup konuşmayı ona bırakmam gerektiğini hatırlatıyordu.

“Dün yaşanan hadiseyle ilgili olarak buradayız. Gerçi olanlardan haberiniz var mı bilmiyorum.”

“Ah, olmaz mı? Tabii ki var.” Başını önüne eğip şöyle bir üstüne başına baktı. “Bu hâlde sizi içeri davet etmeye utanıyorum. Üstümü değiştirip geleyim.”

“Hiç gerek yok. Burada da konuşabiliriz.”

Soğuşun iliklerime işlediğini hissettim. Karanlık sabahı iyiden iyiye kasvetli kılan pus gibi bir yağmur çiseliyordu. “Acaba holde mi konuşsak?”

Adam bizi içeri aldı ve neyse ki kapalı olan kapının ardında sinir krizi geçiren köpeğin yatışmasını bekleyerek orada öylece dikildik.

Bir süre sonra, “Kes sesini,” diye kükredi adam, ardından omuzlarını silkti. “İyi bir bekçi köpeğidir.”

“Kesinlikle öyle,” dedi Roz.

Köpek ahşap kapıyı patileriyle son kez çılgınca tırmalıdıktan sonra arkamızdan sövüyormuş gibi homur homur sesler çıkararak pes etti.

“Sizi fazla oyalamayacağım,” dedi Roz. “Dün gündüz saatlerinde burada mıydınız?”

“Hayır.” Adamın sesinden pişmanlık akıyordu. “Her şeyi kaçırdım. Eve döndüğümde polisler yolun karşısındaki adamı devriye aracına bindiriyorlardı. Hem de kelepçeli. İnsan böylesi nezih bir sokakta bu tür şeylerle karşılaşmayı beklemiyor. Hepimiz birbirimizi tanırız. Eskiden böyle şeyler görmezden gelinirdi, kimsenin üstüne vazife olmadığı düşünülürdü. İnsan bu gibi olaylara tanık oldukça dünyanın değiştiğini çok daha iyi anlıyor, öyle değil mi?”

Roz’la ona hak verdik. Hane içi şiddete karşı tahammülün azalmasını iyiye mi kötüye mi yorduğunu kurcalamamayı yeğledim. Buraya kavga çıkarmaya gelmemiştim.

“Acaba siz...” dedim, “Derek misiniz?”

Kaşlarını kaldırdı. “Nereden bildiniz?”

“Karşı komşunuz Josh’la birlikte çalışıyorum.”

“Öyle mi?” Sesine şimdi şüphe hâkim olmuştu.

“Bir keresinde güvenlik kameranız olduğundan bahsetmişti.” Uyandığımdan beri Derwent’ın sesi kafamın içinde yankılanıp duruyordu.

Derek, yani kahrolası karşı komşum 2001 model Skoda Felicia’sını biri çalmaya kalkar diye yeni güvenlik kameraları taktırdı. Normalde umurumda olmazdı fakat bir tanesi dosdoğru benim eve bakıyor. Sanırsın kapısının önünde Bentley duruyor.

“Doğru. Oğlum montaja yardım etti. Sabotaj ihtimalini bertaraf etmek için onları pencerelerin içlerine taktık.” *Sabotaj* kelimesini telaffuz ederken zevkten âdeta dört köşeydi. “Orada olduklarını asla anlayamazsınız.”

“Kayıt alıyorlar mı?”

“Tabii ki. Uygulamadan son bir haftalık kaydı izleyebiliyorum.”

“Zaman damgalı mı?”

“Evet. Aksi takdirde hiçbir manası olmazdı, öyle değil mi?”

“Yani dünkü görüntüler hâlâ elinizde olmalı,” dedi Roz. Adam şaşırdı. “Tutuklama ânını mı görmek istiyorsunuz?”

“Ondan öncesini. Gündüz saatlerini. Eve gelip gidenleri.”

“Ah, tabii, onlar kesin vardır.” Meydan okur gibi bir tavır takındı. “Açılarını öyle bir ayarladım ki hem garaj yolunu hem de sokağı görebiliyorum. Hâliyle sokağın karşısındaki ev de arka planda kalıyor.”

“Josh biraz bahsetmişti.” Bunu olabildiğince diplomatik bir dille söylemiştim fakat Derek’in yüzü asıldı ve öfkeden yanakları şişti.

“İlk zamanlar komşulardan çok şikâyet aldım ama birinin arabasına hafifçe sürüldü mü soluğu bende alıyorlar. *Ah Derek, şu kamera kayıtlarından arabama kimin sürttüğüne bakar mısın acaba?*” Tiz bir sesle mızızlanarak taklitlerini yaptı. “Ne hikmetse işleri düştüğünde mahremiyet falan umurlarında olmuyor.”

“Çok haklısınız,” dedi Roz. “Şey... artık dünkü görüntüleri görebilir miyiz?”

Derek kaşlarını çatıp biraz düşündü. Derwent’la bir noktada takışmamış olmaları neredeyse imkânsızdı. Nefesimi tutarak bekledim.

“Torunumun bisikleti çalınmıştı.”

“Evet ama...” dedi Roz. Adamın lafını ağzına tıkayacağını anlayınca dirseğimle onunkini dürttüm. Mecburen sustu.

“Bahçemizden çalındı. Evin yan tarafından girmişler. Arsızlığın daniskası.” Dalgın dalgın sakallarını ovuşturdu. “Josh’a söyledim. O da gidip bisikleti geri getirdi. Nasıl yaptığını sormadım tabii, anlarsınız ya.”

“Tahmin edebiliyorum.” Hırsızın o bisikleti çaldığına bin pişman olduğunu da pekâlâ tahmin edebiliyordum. Roz’un bunu Derwent’in suç hanesine eklememesini umdum.

“Evet... Her neyse. Ona minnettarım.” Yanağını kemirdi. “Dün neler olduğunu görmek için kameralara bakmayı neden akıl edemediysem...”

“Artık şu görüntüleri izleyebilir miyiz lütfen?” Roz’un sabrı taşmak üzereydi.

“Bana beş dakika müsaade edin. Önce üzerimi değiştireyim, sonra birlikte bakarız.”

28

Hansy, Libby

412

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
HABTI

Yarım saat sonra ikinci bir kapının eşiğinde dikilmiş, zili çalmaya hazırlanıyorduk. Ben daha elimi zile uzatmadan Clara Porter camdan arabamızı görmüş gibi kapı savrularak açıldı. Gözlerinin altındaki koyu gölgeler yüzünden hayli bitkin görünüyordu.

“Ne istiyorsunuz?” Bakışları ikimizin arasında gidip geldi. “Neden birliktesiniz?”

“Bazı ipuçlarının peşindeyiz,” dedi Roz istifini bozmadan.

“Aynı tarafta olduğunuzdan haberim yoktu.”

“Hepimiz aynı taraftayız. Melissa’ya ne olduğunu öğrenmek istiyoruz.”

“Ne olduğunu bal gibi de biliyorsunuz.” Bana hasmane bir bakış attı. “Josh onu darp etti.”

“Olabilir. Yine de bunu kanıtlamamız gerek.”

“Dün Melissa’nın evinde ne işin vardı?” diye sordum ansızın. Roz dönüp bana ne halt ettiğimi sorar gibi bir bakış atsa da sözümü kesmedi. Clara irkildi.

“Onun evinde değildim.”

“Orada olduğunu biliyoruz.” Dakikalar öncesine kadar varlığından haberdar olmadığım yeni bir delile güvenerek konuşuyordum. “Garaj yolunda duran senin araban, öyle değil mi? Gümüş rengi bir Nissan Micra. Dün akşam Jena Yolu’na gittiğimde arkasına park etmiştim. Daha erken bir saatte oraya gidip arabayı yolun kenarına bırakmıştın. Ambulansta Melis-

sa'nın yanında olduğunu söylediğinde bir terslik olduğunu anlamalıydım. Onu kanlar içinde orada öylece yatarken gördüğünü söyledin. Ama başının dertte olduğunu nereden anladın? Evin Jena Yolu'na yakın değil. Thomas'a bakıcılık da yapmayacaktın. Oraya park etmen için ortada hiçbir neden yoktu."

Gözleri fal taşı misali açıldı. "Melissa'nın bana ihtiyacı vardı."

"Peki sana ihtiyacı olduğunu nereden biliyordun?"

"O... beni aradı."

"Darp edilmeden önce mi?"

Clara sustu.

"Sonrasında bilinci kapalıydı. Seni aramış olamaz."

"Bilmiyorum."

"Bir şey olacağından haberin var mıydı?" diye sordu Roz.

"Ben... hayır. Emin değilim." Clara elini başına götürdü.

"Başımın belaya girmesini istemiyorum."

"Şu anda kendin için yapabileceğin en iyi şey bize yardım etmek." Clara tir tir titriyordu, öyle ki şartlar farklı olsaydı ona acıyabilirdim.

Roz telefonunu çıkardı. "Sana izletmek istediğim bir video var. Melissa'nın evinin karşısındaki güvenlik kameralarının dün kaydettiği bir görüntü. Videodakileri tanıyıp tanımadığını söylemeni istiyorum."

Clara kafasını iki yana sallayarak geriledi. "Bakmak istemiyorum. Size yardım edemem." *Beni buna zorlayamazsınız.*

Roz telefonunun ekranını ona çevirip Derek'in güvenlik kameralarından aldığı videoyu oynatmaya başladı. Ekranda, omzunda bez çanta olan bir figür Derwent'in evinin kapısına doğru yürüyordu. Zaman damgası dün öğleden sonra ikiyi gösteriyordu.

"Bu..." Clara gerisini getirmede. Bize tedirgin bir bakış attı. "Tanımıyorum."

"Emin misin? Tekrar bak." Roz videoyu başa sardı ve etrafına bakınan figürün yüzünün nispeten net görüldüğü yerde kaydı durdurdu.

“Tanımıyorum.” Clara huzursuzca kıpırdanıp duruyor, yere bakıyordu. Yalan söylediği her hâlden belliydi. Gerçi belli olmasaydı bile görüntülerdeki kişinin o olduğu apaçık ortada olduğundan yine de yalan söylediğini anlardım.

Roz parmağının ucuyla ekrana dokundu. “Saat tam ikide eve girmişsin, yani Melissa’nın güya bir danışanıyla olduğu sırada. İki buçuk saat boyunca orada ne yaptın?”

Başını iki yana sallayarak ellerini yenlerinin içine soktu.

“Josh eve gelmeden yaklaşık yirmi dakika önce de oradan ayrılmışsın,” dedim.

Roz görüntüyü ona tekrar izletti. Derek’in ekranından kaydetmek görüntü kalitesini biraz düşürmüştü ama evden çıkanın içeri girenle aynı kişi olduğu apaçık ortadaydı. Kapıdan çıktığı gibi başını önüne eğip telaşlı adımlarla garaj yolunun sonuna doğru yürümeye koyuldu. Ceketinin fermuarını çekmişti, ayrıca bir eli cebindeydi. Diğerinde siyah bir çöp poşeti taşıyordu. “Bu defa bez çanta yok. Çöpü çıkarıyor gibisin.”

“Şüpheli görünüyor, değil mi?” dedim. “Sanki saklanmaya çalışır gibi. Üstelik kameradan da haberi yok.”

Clara dudağını ısırdı.

“Arabada oturup Josh’un eve gelmesini mi bekledin? Sonra da paramedikler geldiğinde sihirli değneğini sallayıp puf diye ortaya çıkıverdin, öyle mi?”

Suratındaki ifade haklı olduğumu söylüyordu.

Roz telefonunu indirdi. “Melissa’yla ilişkiniz nedir? Dürüst ol.”

“O benim en yakın arkadaşım.”

Öfkemi dizginlemeye gayret ederek yutkundum. “Hastanede onun için her şeyi yapabileceğini söylemiştin. Ne yaptın?”

“Sadece ona yardım etmek istedim.” Clara’nın gözleri dolmaya başladı.

“Ne oldu, Clara? İki buçuk saat boyunca o evde ne yaptın?”

Roz içinde ne olduğunu görsün diye cebinden çıkardığı delil torbasını havaya kaldırdı.

“O ne?” dedi Clara.

“Neye benziyor?”

Clara cevap vermek yerine inlemeye başladı. “Ben ne yaptım? Ne yaptım ben?”

Haklıydım. Ne denli rahatladığımı belli etmemeye çalışarak tekdüze bir sesle, “Evet, ne yaptın?” diye sordum.

“Bilmiyordum... Benim fikrim değildi.” Başını kaldırdı. Alnı ve dudaklarının üstü boncuk boncuk terlemişti. “Bana inanmak zorundasınız. Bunu yapmak istememiştim.”

“Torbadaki ne, Clara?”

“Portakal.” Bunu fısıldayarak söyledi. “Hepsini topladığımı sanmıştım.”

“Birini gözden kaçırmışsın,” dedim. “Portakalın olayı ne?”

“Birine vurmak için kullanıldı.”

“Edilgen bir cümle yapısı kullanman enteresan. Peki kim kullandı?”

“Ben kullandım. Ben-ben ona vurdum. Melissa’ya vurdum.”

Roz bir an bile tereddüt etmeden Clara’yı adaleti yanıltmaya teşebbüsten tutukladı ve ona haklarını okudu. Clara tutuklandığını fark etmemiş gibiydi. Gözleri benimkilere kenetlenmişti.

“Portakalı bir çorabın içine koyup düğümledim. Bana öyle yapmamı söyledi. Sonra... sonra çorabı yıkadım. Şu anda kurutma makinesinde.”

Adli tıpta yapılacak testlerde çoraptan hiçbir şey çıkmayacaktı. Clara’yı soru yağmuruna tutmaya can atıyordum fakat artık resmî prosedürlerin uygulanacağı sorgu ânını beklemek zorundaydım. Ne var ki o konuşmaya, Roz da onu dinlemeye devam ettiği sürece burada durup dinleyebilirdim.

“Beni evine çağırdığında nedenini de anlattı ama oraya vardığımda cesaretimi kaybettim. Portakalları aldıysam da onu bu işten vazgeçirebileceğimi, benden istediği şeyin tam bir de-

lilik olduğuna ikna edebileceğimi düşünüyordum. Ama o beni ikna etti; kendimi kontrol edemiyor gibiydim. Her nasılsa irademini kaybettim. Aklıma girdi. Susmak bilmedi. Beni bu işe karıştırmaması için ona yalvardım. Bunun elzem olduğunu, istediğini yapmam gerektiğini ve eğer onu seviyorsam gözümü bile kırpmadan yapacağımı söyledi ama ben... canını yakmak istemedim. Oysa esas mesele buydu. Çilesinin bitmesi için orasını burasını morartmam gerekiyordu. Ona vurmaya başladım ama sonra durdum. Ağlamasına rağmen benden devam etmemi istedi, böyle olması gerektiğini söyledi. Ben de ağlıyordum.”

Yüzü hâlâ kireç gibiydi ve zangır zangır titriyordu fakat dudaklarını hırsla birbirine bastırdı. “Josh Derwent’tan *nefret* ediyorum. Tek istediğim Melissa’ya yardım etmektir. O herifin itiraz edemeyeceği türden bir kanıtı ihtiyacı vardı ve ben de... onun güvende olmasını istedim. Melissa bana Josh’un onu asla bırakmayacağını söylemişti.”

“Anlıyorum.”

“Melissa çok özel bir kadındır.”

“Çok,” dedim. Sesimin alaycı çıkmaması için uğraştım ve neredeyse başarıyordum da.

“Bana hep nazik davrandı. Beni anladı.”

Anladığı şey Clara Porter’ın istediği gibi kanına girebileceği zayıf bir kadın olduğuydu. Anladığı şey Clara’nın işine yarayacağıydı.

“Onu o hâle sokmak istemedim. Bana inanmak zorundasınız. Dengesini kaybedip düştü.” Clara ellerini kenetledi. “Ne yapacağımı bilemedim. Dün gece gözümde uyku girmedi. Kafasını basamaklara çarptığında çıkan sesi ömrümün sonuna kadar unutabileceğimi sanmıyorum. Bu bir hataydı. Nefes alıp almadığını kontrol ettim. Yardım çağırmak istedim ama Josh’un eve gelmesinin an meselesi olduğunu biliyordum, o yüzden... o yüzden en iyisi gideyim dedim. Yani başladığım işi bitirmeyeceksem yaptığım onca şeyin ne anlamı kalırdı ki?” Sümüklerini

sildi. “Ama sonra Josh’un geç kalmasından korktum. Gitmem gerekiyordu, neticede plan buydu ama Melissa’nın iyileşeceğinden emin olmak için orada kaldım. Onu o hâlde görünce hastaneye tek başına gitmesine gönlüm el vermedi.”

“Seni karakola götürmemiz gerekiyor, Clara,” dedim. Roz çoktan telsizini çıkarmış, ekip aracı çağırıyordu.

Clara’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Korkuyorum.”

“Anlıyorum.” *Esas benden korkmalısın.* Suratımda her ne gördüyse irkilerek geriledi.

“Hapse mi gireceğim?”

“Kendin için yapabileceğin en iyi şey suçunu itiraf edip bizimle iş birliği yapmak,” dedi Roz konuşmaya dâhil olup dizginleri tekrar eline alarak. “Eve girip çıkarken kameraya yakalanmışsın. Ayrıca elimizde adli deliller de olacak.”

Beklendiği gibi Clara akıl danışmak için bana döndü. “Ne yapmalıyım?”

“Bunu sana ben söyleyemem.”

O anda Roz’un telefonu çaldı ve cevap vermek için yanımdan uzaklaştı. Ben de içgüdüsel olarak Clara’ya yaklaşıp sesimi alçalttım.

“Melissa’yı sevdiğini biliyorum ve sana değer verdiğinden de eminim ama ne yaşandıysa her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmalı ve ifadenin arkasında durmalısın. Melissa senden ona vurmanı istemediğini iddia edecek olursa elinde onu yalanlayacak bir kanıt var mı?”

Clara afalladı. “Bu hiç aklıma gelmemiştir.”

“Elbette gelmemiştir. Ona güveniyordun.”

“Bana evine gelmemi söylediği bir mesaj bırakmıştı. Henüz silmedim.”

“Güzel,” dedim. “Muhakkak yardımı olur.”

“Yani her şey düzelecek mi?”

Evet, demeye dilim varmadı.

29

Clara Porter'ı almaya gelen ekip aracı adrese intikal ettikten sonra Roz'u Jena Yolu'na bıraktım. Arabasını almak ve muhtemelen kulak misafiri olmamı istemediği bazı telefon görüşmeleri yapmak istiyordu. Karakola ondan önce vardım. Bankonun başında dikilen yaşlıca bir adam dışında içerisi bomboştu. Danışma görevlisi beni görür görmez yerinden kalkıp içeri süzüldü ve çok geçmeden Henry Cowell'la birlikte geri döndü. Cowell elleri ceplerinde, ağır adımlarla yanıma geldi.

"Birini tutukladığını duydum. Clara Porter'ın bu işle ne ilgisi var?"

"Epey ilgisi var. Roz biliyor."

"Öyle mi?" Cowell şaşırıp kaldı. Belli ki Roz onu gelişmelerden haberdar etme zahmetine girmemişti.

Delil torbasını Cowell'a uzattım. "Buna da ihtiyacınız olacak. Onu ilk bulduğumda eldivensiz tutmuştum ama DNA'm sistemde kayıtlı. Gerekirse beni eleyebilirsiniz."

"Portakal mı? Bu da nereden çıktı?"

"Sana her şeyi anlatacağım, Henry," dedi Roz arkamdaki kapıdan girerken. "Clara Porter ifade verecek. Sadece avukatının gelmesini bekliyoruz."

"Tamam," dedi Cowell fakat kafasının karıştığı her hâlden belli oluyordu.

Olduğum yerde öylece kalakaldım. Uykusuz geçen her bir saatin ağırlığını iliklerimde hissediyordum. Şayet azıcık kes-

tirmemiş olsaydım herhâlde şu anda yerlerde sürünüyor olurdum. Gerçi şu hâlimle bile bir yere oturacak olsam muhtemelen ânında sızardım.

“Oğlumu soracaktım,” dedi bankodaki yaşlıca adam titrek bir sesle.

“Tabii. Bir saniye.” Danışma görevlisi sandalyesinden kalkıp yine gözden kayboldu. Adam bankoya doğru eğilip görevlinin arkasından seslendi.

“Lütfen. Ne durumda olduğumu bilmeye ihtiyacım var.”

Ona katılasım geldi. Bilmeye duyulan ihtiyaç. Emin olma, gerçekte ne yaşandığını kanıtlama arzusu. Dayanılır gibi değildi.

Roz eliyle beni yanına çağırdı. “Seninle konuşmak istiyorum. Benimle gel.”

Beni güvenli bir kapıdan geçirip koridorun sonundaki dört kişilik sorgu odasına götürdü. Birlikte gerçeğin peşine düştüğümüz anlara kıyasla tavrı değişmişti ve bunun nedenini bir türlü kestiremiyordum.

“Otur.” Masanın bir tarafına geçti, bense parmak uçlarımı sandalyenin arkasına koyarak öbür tarafında durdum.

“Ne?” Roz’un gözü üzerimdeydi.

“Josh’u burada mı sorguladınız?”

Başıyla onayladı. “Ne olmuş?”

“Hiç. Sadece... Onun için tuhaf olmalı. Suçlu muamelesi görmek.” Sandalyeye oturmak istemediğimi fark ettim. Masanın yanlış tarafında olmayı içime sindiremiyordum. “Onu görebilir miyim? Hemen serbest bırakacak mısınız?”

“Hayır. Ve hayır.”

“Neden peki?”

Roz yan çizercesine bakışlarını kaçırdı. “Başka zamanlarda ona zarar verip vermediğinden emin değiliz.”

“Hâlâ bu işi öldürmeye çalışmıyorsunuz, değil mi? Şansımız yaver giderse Melissa adaleti yanıltmaya teşebbüsten hapsi boylayacak. Derwent’i tuzığa düşürdü. Savcılık bu dosyaya ha-

yatta el sürmez, bunu siz de bal gibi biliyorsunuz. Bu iş asla mahkemeye taşınmaz. Çünkü böyle bir şey hiç yaşanmadı.”

“Keşke bundan emin olabilsem.”

“Daha ne istiyorsunuz?” Kalbim küt küt atıyordu. “Size daha ne göstereyim? Nasıl bir kanıt istiyorsunuz? Neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin ki gidip bulayım ama Tanrı aşkına, Josh’tan bir canavar yaratmaya çalışmaktan vazgeçin artık.”

“Sağ ol ama aradığım kanıtları kendim bulabilirim. Vakamı soruşturmana gerek yok,” diye çıkıştı Roz. Öfkeden çenesi kasılmıştı.

“Eh, birinin soruşturması gerek! Soruşturmayı üstlendiğinizden beri bir kez olsun Josh’tan başkasına bakmadınız. Kafanızda bir senaryo yazıp gerçekleri ona uydurmaya çalıştınız ki bunun ne denli yanlış bir yaklaşım olduğunu mesleğe adım attığımız ilk gün öğreniriz.” Tepem öyle bir atmıştı ki Roz Fuller’ın benden kıdemli olması zerre kadar umurumda değildi. “Kabak gibi ortada olan şeyleri gözden kaçırdınız! Mesela Derwent’in evinin koridorunda bulduğum portakalı.”

Soru ağzından öfkeyle çıktı. “O portakalın ne anlama geldiğini nereden anladın, Tanrı aşkına? Bilmene imkân yoktu.”

“Hemen anlamadım. Ama holde portakal kokusu vardı. Yoksa fark etmediniz mi?”

“Ben... hayır. Fark etmedim.”

“Bunun nedenine kafa yormaya başlayıp Melissa’nın yaralarıyla birleştirdince taşlar yerine oturdu. İtiraf etmeliyim ki sizden bir adım öndeydim çünkü Josh’un Melissa’yı incitmeyeceğini de Melissa’nın ona iftira atmaya hazır olduğunu da biliyordum. Siz ise Derwent’in hakkında en kötüsüne, Melissa hakkındaysa en iyisine inanmaya dünden razıydınız. Hiç yapmadığı bir şey için onu cezalandırmaya çalışarak vaktinizi boşa harcıyorsunuz. O iyi bir polistir.”

“Kural tanımazın teki o. Küstah. Egoist.”

“Öyledir,” diyerek ona hak verdim. “Her şeye rağmen birlikte çalıştığım en iyi müfettiştir.”

Gözlerini devirdi. “Tanrım, ne var sizin aranızda?”

Yüreğimin sıkıştığını hissettim. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Ondan bahsetme şeklin, adın her geçtiğinde Josh Derwent’ın yüzünün aldığı ifade...”

“Ne ifadesi?”

Şimdi yüzünde şefkat vardı. “Dürüst olayım mı? Adını söylediğimde gözlerinin ferisi sönüyor. Senin hakkında konuşmak istemiyor.”

Canımın yandığını belli etmemeye çalışarak yutkundum.

“Neyse, boş ver. Söylediklerimi unut gitsin.” Duraksadı. “Ama asıl canımı sıkan ne biliyor musun? Olağanüstü yetenekli ve çalışkan bir kadının kendisi için kılını bile kıpırdatmayan bir adam uğruna kariyerini feda etmesine seyirci kalmak.”

“Şayet benden bahsediyorsanız...”

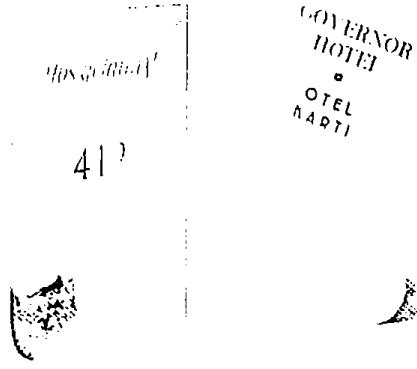
“Tam isabet.”

“...onun benim için neler yapabileceği konusunda hiçbir fikriniz yok,” dedim. “Ya da geçmişte neler yaptığı hakkında. Ona hayal edebileceğinizden çok daha fazlasını borçluyum.”

“Öyle mi dersin?”

“Öyle olmasa bile yine de karşınıza dikilip size hata yaptığınızı söylerdim çünkü gerçek bu.” Sesimde titremeden eser yoktu. “Josh Derwent’ı ille de hapse tıkmak istiyorsanız sebep aramaya devam edin çünkü şu anda elinizde ona karşı kullanabileceğiniz hiçbir şey yok ve bulabileceğinizi de hiç sanmıyorum. Melissa’ya ne olduğunu öğrenmek istediğinizi düşünerek size yardım etmek için elimden geleni yaptım ama artık Josh’u salmanız gerek. Onu gözaltında tutmak için hiçbir nedeniniz kalmadı.”

30

"Josh Derwent'i bırakmamız gerek. Onu gözaltında tutmak için hiçbir nedenimiz kalmadı."

Roz kollarını göğsünde kavuşturmuş vaziyette bir masanın kenarına tünemiş olan Henry Cowell'a dönüp kaşlarını çatı. Konuşurken Cowell'ın ses tonu özgüvenliydi fakat şimdi yüz ifadesi değişti: Uzun otların arasında aylak aylak yürürken bir tırmığa basıp tırmığın sapını suratına yemiş bir insanın anlık pişmanlığı vardı yüzünde.

"Maeve'in bulduğu güvenlik kamerası görüntüleri hayli ikna edici görünüyor..."

"Farkındayım."

"Peki," dedi Cowell yavaşça. "Yani dün Melissa'yı darp edenin o olmadığına hemfikiriz. Kadının o hâle gelmesinin sorumlusu Josh Derwent değildi."

"Öyle görünüyor." Roz Fuller karakolda el koydukları küçük odada ileri geri volta atıyordu.

"Dolayısıyla Clara Porter'la bir olup dümen çevirmiyorlarsa—ki Clara'nın anlattığı hikâye bunun tam tersi—Josh Derwent'in bu işte parmağı olamaz."

"Peki ya öncesinde Melissa'yı dövdüyse? Bütün bunlar Melissa'nın yardım istemek için başvurduğu bir yolsa? Böyle bir oyun tezgâhlayamazsa kimsenin ona inanmayacağını düşünmüştür belki de?"

“O zaman günlükteki tarihlerin Josh’un evde olduğu tarihlerle eşleşmemesine ne diyeceksin? Bu dosya mahkemeye taşınacak olursa, ki hiç sanmıyorum, işinin erbabı bir savunma avukatı bizi çiğ çiğ yer.”

“İşimiz zor olacak,” diye itiraf etti Roz.

“Clara’nın tuttuğu kayıtları mahkemeye sunmasak bile iyi bir tanık olmaz.”

“Evet.” Roz ayağını yere vurdu. “Maeve Kerrigan’ın hastanede Melissa’yla yaptığı konuşmayı kayda aldığını biliyor muydun?”

Cowell kaşlarını kaldırdı. “Kayda mı almış? Mahkemede delil olarak kabul edilmez.”

“Bunu Maeve de biliyordu. Ben söylemeden o kendi ağzıyla söyledi zaten. Sadece Melissa’nın aslında nasıl biri olduğunu duymamı istemiş.”

“Ee?”

Roz iç çekti. “Herkesin dünyaya gösterdiği farklı farklı yüzleri vardır, Henry. Kaydın bir kısmını dinledim ve Maeve’den hoşlanmadığını gayet iyi anladım. Ne var ki birini sevmemek suç değildir, üstelik Melissa’nın Maeve’e söyledikleri bize anlattıklarıyla çelişmiyor.”

“Ama gerçeklerle çelişiyor. Tarihlerle. Eski eşi hakkında verdiği ifadeyle hemen hemen aynı oluşuyla.” Henry, Melissa’nın ifadesinin çıktısını havaya kaldırdı. “Bu kadarı da tesadüf olamaz, öyle değil mi? Aynı şeyleri aynı şekilde iki farklı adamla yaşadığını iddia ediyor. Hem eski kocası da hiç mahkemeye çıkmamış çünkü kadının söylediklerinin doğruluğunu kanıtlayacak hiçbir delil yokmuş.”

“Sırf sevgilisi kendini iyi ifade edemedi diye şiddete meyilli olabilecek bir polis memurunun buradan elini kolunu sallayarak çıkıp gitmesine göz mü yumacağız gerçekten?”

“Mesele bu mu yani? Bence Melissa ona tuzak kurdu, Roz. Bence adamın başının belaya girmesini istedi ve Clara Porter’ı

da ona yardım etmesi için kandırdı. Clara oraya gittiğini ama son anda caydığını, sonra da istediğini yapana dek Melissa'nın ona saatlerce dil döktüğünü kendi ağzıyla söyledi. Her şeyi soğukkanlılıkla bir bir hesaplamış.”

“Melissa bunu neden yapsın ki?”

“Josh Derwent’la ilişkisi iyi gitmediğinden? İlgi odağı olmak hoşuna gittiğinden?”

“Kimse hastanelik olmayı istemez.”

“Kafasını yanlışlıkla çarpmış. Clara’nın dediğine göre aldığı darbelerden bayılmaması gerekiyormuş.” Cowell özür dilercesine omuz silkti. “Bak, tüm deliller Melissa’nın iddialarıyla çelişirken Josh Derwent’in anlattıklarını destekliyor. Açıkçası iyi ki bu kanıtlara ulaştığımız yoksa bunu hiç hak etmeyen iyi bir polis memurunun kellesini almaya çalışacaktık.”

“O şahiden iyi bir polis mi?” Huzursuzluğu bir türlü geçmediğinden Roz hâlâ odada volta atıyordu. İçerisi havasızdı, ısıtma sistemini sonuna kadar köklemişlerdi ve gömleği sanki durduk yere ufalıp kollarıyla sırtına yapışmıştı. “Maeve’i arkasına almış ama Josh Derwent’in süttten çıkmış ak kaşık olduğuna karar verecek en doğru insanın o olduğunu sanmıyorum. Çok taraflı davranıyor.”

“Sen de diğer taraftasın, yani durum dengeleniyor.”

“Hiçbir şeyi gözden kaçırmak istemiyorum,” dedi Roz usulca. “Geçmişte işin kolayına kaçıp kaçmadığını öğrenmek istiyorum. Polis memuru olmaya layık olduğundan, özellikle de o rütbeyi hak ettiğinden emin olmalıyım.”

Cowell kaşlarını çattı. “Aklında ne var senin?”

“Sadece bir his. Maeve’in adı geçti mi adam put kesiliyor. Onun hakkında soru sormama engel olmak istiyor. Şu anda cezai bir soruşturma yürütmek için elimde yeterli delil olmadığının farkındayım ama tavırları beni endişelendiriyor. Bence sakladığı bir şey var.”

“Ne tür bir şey?”

“Manipülatif olması. Uygunsuz davranması. Maeve onu kurtaracak kanıtı bulmak uğruna sabaha kadar ayaktaydı.”

“Buldu da.”

“Evet. O bulmasaydı biz bulurduk.”

“Şayet bize komşunun güvenlik kamerasından bahsetmeseydi...” diye söze girdi Cowell.

“Sokağı karış karış incelerdik. Josh Derwent’ı çoktan gözaltına aldığımızdan kapı kapı dolaşmaya vaktimiz olmadı. Sırası geldiğinde o işi de halledecektik.”

“Senin gözden kaçırdığın kanıtı Maeve’in bulmasına uyuz olmamışsındır herhâlde?”

“Uyuz olmak mı?” Roz kaşlarını kaldırdı. “Ben mi?”

“Hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin,” dedi Cowell usulca. “Ne bana ne de başka birine.”

“Canımı sıkan o değil. Josh Derwent gibilerini daha önce de gördüm, Henry. Sen onunla rahatlıkla çalışabilirsin, hatta ondan hoşlanabilirsin bile ama benim gibi birine emin ol çok farklı davranırdı. O kibirli, cinsiyetçi ve kaba herifin teki.”

“Kibirli bir tavrı var ama onu en iyi hâliyle gördüğümüz söylenemez. Kabalık edebileceği de kesin. Ne var ki kadınlarla gayet makul bir iş ilişkisi var gibi görünüyor, neticede amiri de ondan övgüyle bahsetti. Dolayısıyla dümdüz cinsiyetçi olduğundan da emin değilim. Ayrıca kibirli, cinsiyetçi ya da kaba olduğu için işinde kötü olacak diye bir kaide yok.”

“Peki ya görev esnasında Maeve’e uygunsuz davrandıysa? O kıdemli bir memur. Maeve ise ondan hem yaşça küçük hem de çömez olduğundan savunmasız bir konumda. Onun için endişeleniyor.”

“Uzun zamandır onunla çalışıyor. Buna sadakat denir.”

“Buna sadakat değil, adanmışlık denir. Yersiz bir adanmışlık.”

“Profesyonel açıdan iyi bir ilişkileri varsa Josh Derwent’in sırf başı belaya girmesin diye onu korumak istemesi mantıklı değil mi? Aralarında illa romantik bir şey olması gerekmez.”

“Bunu araştırmamız lazım.”

“Gerçekten lazım mı?”

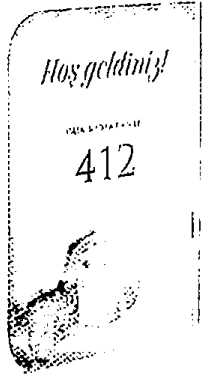
Maeve bana kendimi hatırlatıyor, diye düşündü Roz fakat bunu dillendirmek istemedi. Vaktizamanında çömez olan bendim. Savunmasız olan bendim.

“Bazen insanlar yardıma muhtaç olduklarının farkına varmazlar, Henry. Maeve iyi bir polis ve onu zerre kadar umursamayan biri için kendini tehlikeye atıyor.” Roz kaşlarını çatı. “Pekâlâ, sen haklısın. Şimdilik onu bırakacağız ama bu Josh Derwent defterini kapadığım anlamına gelmez. Sonradan onu yeterince incelemediğimiz için önemli bir şeyi gözden kaçırdığımızı öğrenmek istemiyorum. An itibarıyla aleyhinde dava açamıyor oluşumuz hiç açamayacağımız anlamına gelmez. Beni bilirsın. Emin olmalıyım.”

“Biliyorum.” Cowell ona merakla baktı. “Tüm bunlar Derwent seni gıcık ettiği için mi?”

“O da tuzu biberi oldu diyelim.”

“Hatırlat da tersine gitmeyeyim,” dedi Cowell içtenlikle ve Roz Fuller gülümsedi.

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
RADTI

31

Porsche önümden yavaşça geçip gitti, şoförü park yeri arıyordu. O beni görmedi –heybetli bir ağaçla bir panelvanın arasına park etmiştim– fakat ben onu gördüm. Derwent’ın onu çağırması gayet mantıklıydı. Arabamdan inip motoru kapamasını beklerken kendime onun burada olmasının iyiye işaret olduğunu ve daha bir sürü şey söyleyip durdum.

“Maeve, ne işin var burada?” Luke, Porsche’den inip kapıyı çarparak kapadı. Dosdoğru yanıma gelip beni kucakladı. Gözlerimi hafifçe kısarsam onu Derwent sanabilirdim: Hızlı adımları, boyu posu, geniş omuzları, kahverengi saçları, mavi gözleri ve sarılırken yüzünü çevirmek yerine başımın yan tarafına bir öpücük konduruşu. Bu yaptığıının flörtöz davranmakla uzaktan yakından alakası yoktu; tek isteği beni teselli etmektir ve bir anlığına işe yarar gibi de oldu fakat sonra geri çekildim.

“Görüyorum ki seni aramış.”

“Gelip onu almamı istedi.”

“Bunu ben de yapabilirdim.”

Hâlîme üzölmüş olacak ki bakışları yumuşadı ve Derwent’a olan tüm benzerliği bir anda silinip gitti. “Belki de burada olduğundan haberi yoktur.”

“Ah, olmadığından adım gibi eminim. Bana ondan uzak durmamı söyledi.” Soğuktan titreyince azıcık ısınmak için kollarımı kendime doladım. “Ama isteseydi gelip onu alacağını,

üstelik ona senden çok daha yakın olduğumu adı gibi biliyor olmalıydı. İşten izin mi aldın?”

“Evet ama sorun olmadı. Owen anlayışla karşıladı.”

Owen. Onu tamamen unutmuştum ki bu muhtemelen yüzümden okunuyordu. Luke suratını buruşturdu.

“Galiba randevuna gidemedin.”

“Yapacak işlerim vardı.”

Tek kaşını kaldırdı. “Josh’u kurtarmak gibi mi?”

“Bunu başarmaya tek bir kadın yetmezdi. Yine de aleyhinde dava açılmadan onu nezaretten kurtardığım için tebrikleri kabul edeceğim.”

“Gerçekten mi? Müthişmiş.” Luke etkilenmiş benziyordu. “Hayatında senin gibi biri olduğu için çok şanslı.”

“Kendisinin de söyleyeceği üzere onun *hayatında* falan değilim. Ayrıca ekipteki herhangi biri için de aynısını yapardım.” Bunu söylerken bile aklımdan istisnalar geçiyordu: En sevmediğim meslektaşım Pete Belcott için en azından bir telefon ederdim fakat iş birliğine yanaşmayan tanıkların ağzından kerpetenle laf almaya çalışarak uykusuz kalmak? Pek ihtimal dâhilinde değildi. “Ne zaman çıkacağını biliyor musun?”

Luke saatine baktı. “Sanırım yarım saat içinde. İçeride oturup bekleyebileceğimiz bir yer var mı?”

“Pek sayılmaz.” O küçük danışma alanı insanların keyifle takılabilecekleri türden bir yer değildi. “Arabamda oturup beklemeyi planlıyordum.”

“Gel benimkinde oturalım. Muhtemelen daha rahattır, ayrıca sana arabamla hava atma fırsatını kaçırmak istemem.”

“Ne zamandır sende?”

“Üç haftadır.”

“Biraz fazla gösterişli değil mi? Para pul işlerinde dikkatli olduğumu sanıyordum.”

Mahcubiyetle başını önüne eğdi. “Evet ama prim aldım ve Owen da elime fazladan nakit geçmişken hayatın tadını çıkar-

mam gerektiğini söyledi. Fazla tutumlu davrandığımı söyledi. Hem araç sekiz yaşında. Ben de ona gözü gibi bakan üçüncü sahibiyim.”

“Diğerleri de arabayı sadece alışverişe giderken kullanan yaşlı hanımlardı. Anladım ben onu. Josh ne dedi peki?”

Luke sırtıttı. “Ödünç alıp alamayacağını sordu.”

Derwent’tan aklı başında bir baba gibi davranmasını beklemek hataydı zaten... fakat bir yandan da Luke neden güzel bir arabaya binmesindi ki? Bunun için gecesini gündüzüne katıp çalışıyordu. Üstelik gençti. Luke’un yaşındayken Derwent’ın isteyeceği şey de buydu belki. Tabii hayatı istediği gibi gitseydi. Öyle ya da böyle çok fazla şey kaçırmıştı.

“Sorun nedir?” Luke endişeli gözlerle bana bakıyordu.

“Yok bir şey.” Gülümsemeye çalıştım. “Bir an daldım. Dün gece pek uyuyamadım da.”

“Beklerken biraz kestirebilirsin.”

“Ben kestirmem.” Ürperdim. “Ama kahve istiyorum. Madem yarım saatimiz var gidip şu köşebaşındaki yerden alabilirim. Sen de bir şey ister misin?”

“Bir *macchiato* fena olmazdı.”

“Bence sade ya da sütlüden başka seçeneğin olmayacak.”

“O hâlde sütlü. Ben de seninle geleyim.”

“Hayır, sen burada kal. Kim bilir belki de erken çıkar.”

Luke istemeye istemeye kabul etti, ben de yola koyuldum. Kafein almadan bile yeterince gergindim fakat o kadar yorgundum ki kahvesiz bir dakika daha dayanamazdım.

Kahveleri aldım ve yağmur gibi yağın mesajlara göz atabilmek için telefonuma bakabileyim diye bardakları üst üste koyup köşeyi döndüm. Mesajlara göz gezdirince önemli bir şey olmadığına karar verdim ancak başımı kaldırdığım anda Derwent’ın karakolun basamaklarından inişini kaçırdığımı fark ettim. Yolu yarılarmış, Luke’a doğru yürüyordu. Bir an duraksayıp onu tepeden tırnağa süzdüm: Bütün geceyi ayakta geçir-

diğinden mizacına aykırı olmasına rağmen derbeder hâldeydi fakat korktuğumun aksine omuzları mağlubiyetin ağırlığıyla çökmüş değildi. Üstünde nezarethanedekilere verdikleri eşofmanlardan vardı –adli testler için kıyafetlerine el koyduklarını varsaydım– ve üşümüş olmalıydı ama hiç belli etmiyordu. Luke’a birkaç adım kala durdu. Luke ise kafasını bezginlikle iki yana sallayıp ona sarıldı. Oğlu şefkatle sırtını sıvazlarken Derwent bir anlığına ona yaslandı. Boğazımın düğümlendiğini hissettim. Hak ettiği buydu.

Derwent geri çekilip Luke’un kolundan tuttu ve onu güldüren bir şey söyledi. Tam arabaya yönelmişti ki Luke onu durdurdu. Her ne dediyse Derwent’in olduğu yerde dönüp dosdoğru bana bakmasına sebep oldu. Yüzündeki gülümseme bir anda silindi. Kaşlarını çatıp uzun adımlarla bana doğru yürümeye başladı. İstemsizce geri çekildim. Bir yandan da kahveleri dökmeden telefonu cebime tıktırmaya çalışıyordum. Dizlerim titriyordu, sanki dizlerimin bağı çözülmüş gibiydi.

“Burada ne işin var?”

“Günaydın, Maeve, nasılsın?”

“Bana maval okuma. Üstüne basa basa sana bu işe karışmamamı söylemiştim.” Beni dirseğimden tutup etrafı kolaçan etti. Dokunsam patlayacak hâldeydi. “Hangisi senin araban?”

“Mavi olan.”

“Yürü hadi.” Arabaya doğru yürümeye koyuldu. Bense ağırlığımı diğer tarafa vererek ona direndim.

“Nedenmiş?”

“Burada tüm karakolun gözü önünde, pencereden bakan birinin görebileceği bir yerde kabak gibi dikilmeni istemiyorum.” Renk vermemeye gayret ederek hâlâ etrafına bakınıyordu ama dudakları ince bir çizgi hâlini almıştı. “Seni burada istemiyorum. Babandan da bunu sana iletmesini rica ettiğimden bir hayli eminim.”

“Evet, ilettili. Ben de hâliyle seni takmadım.”

“Bu bir oyun değil, Maeve. Bu işe karışmak istemezsin.”

“Ama seni saldılar.”

“Beni salmaları bu defterin kapandığı anlamına gelmez.” Kaşlarını çatmış, benden başka her yere bakıyordu. “Fuller denen şu kadın kolay kolay pes edecek biri değil. Aleyhime bir delil bulmayı ne kadar istediğini bilemezsin. Gözlerinden okunuyordu.”

Mevcut şartlar altında o kadınla birden fazla kez konuştuğumdan bahsetmesem sanki daha iyi olurdu.

“Ayrıca kadın işinde çok iyi,” dedi Derwent. “Ondan hiç hoşlanmadım ama iyi iş çıkardı. Melissa’yı kimin darp ettiğini buldu.”

Öfkeden tiz bir nida koyverdim fakat o bunu bir soru olarak algıladı.

“Okuldaki yardımcı öğretmenlerden biriymiş. Bir kadın. Mel beni zan altında bırakmak için ondan kendisini darp etmesini istemiş. Meğer arkadaşlarmış.” Kafasını iki yana salladı. “Kadın radarımda bile değildi. Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.”

Clara’yı bulanın ben olduğumu söylersem Josh bana minnettar olmazdı. Aksine başıma iş almış olurdum. Zor da olsa çenemi tuttum.

“Meslek hayatımı gözden geçirdim,” dedi Derwent neyi gözden kaçırdığına kafa yormayı sürdürerek. “Bana garezi olabilecek insanları tespit etmeye çalıştım.”

“Uzun bir liste olsa gerek.”

Bana ters ters baktı. “Ciddi misin sen?”

“Bu listeye eski sevgililerini de eklersek...”

Omuzlarını dikleştirdi, incinmişti. “Eski sevgililerimin benden şikâyetçi olmak için hiçbir nedeni yok.”

“Hepsinin seni sevgiyle andığından eminim.” Arabamın yanına varmıştık. Kahveleri arabanın tepesine koydum.

“Tekrar denemeye can atanların sayısına bakılırsa öyle yapıyorlardır herhâlde.”

“Tanrım.”

“Gerçek bu.” Omuz silkti. “Hoşuna gitmediyse kusura bakma.”

Küstah, kendini beğenmiş. Bu adamın nesini özlemiştim ki? Bir türlü hatırlayamıyordum. Tuzla buz olan soğukkanlılığımın parçalarını topladım. “Şimdi nereye gidiyorsun? Jena Yolu’na geri dönemezsin.”

“Evet. Sadece uğrayıp birkaç parça eşya alacağım. Ondan sonra Luke beni Thomas’ı görmeye götürecektir. Galiba hâlâ babanların yanında, değil mi?”

Başımınla onayladım. “Melissa’nın annesi de bizde. Misafir odasında kalıyor. Thomas’a benim odamı verdiler. Annemle babamın oğlanı bir daha bırakacaklarını sanmıyorum, gerçi Thomas’ın gitmek isteyeceğinden de şüpheliyim. Üçü de peşinde pervane oldu. Onu acayip şımartıyorlar.” Sonra da iç sıkıntısıyla ekledim: “Mark Pell’in de buralarda olduğunu bilersen iyi olur. Melissa hastaneden çıkana kadar civardaki bir otelde kalacakmış.”

Derwent’in suratı asıldı. “Zor kalır.”

“Kes şunu,” diye çıkıştım. “Şayet onunla kavgaya tutuşursan soluğu yine burada alırsın. Ayrıca onun yardımına ihtiyacın olabilir.”

“Ondan gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yok.” Gözleri buzul parçaları gibiydi. “Tanrı yardımcım olsun.”

“Aynı yollardan geçtiğini söyledi. Mesnetsiz bir suçlamayla karşı karşıya kaldığını.”

Derwent neşeden yoksun bir kahkaha koyverdi. “Eminim geçmiştir.”

“Belki de haklıydı.”

“Belki de işime burnunu sokmasa daha iyi olur.”

Bir anlığına ona baktım. Hiçbir işe yaramayacağını bilsem de ona karşı çıkmak istiyordum. Fakat öyle yapmak yerine iç çektim. “Bak... ister inan ister inanma ama sana yardımı dokundu bile. Şu anda içeride olmamanı büyük ölçüde ona borçlusun.”

“Karşılaştığımda ona bir teşekkür edeyim o zaman,” dedi Derwent, *teşekkür* etmek değil de çok daha farklı bir şey yapmak istemiş gibi.

“Annelerden çıktıktan sonra nereye gideceksin? Kalacak yerin var mı?”

“Luke beni biraz misafir edecek.”

“Daireyi istersin sanmıştım.” Şu anda orada ben kalıyor olsam da neticede oturduğum ev Derwent’ındı.

“Daire dolu.”

“Sana yer açabilirim,” dediğim anda yüzünü ekşitti.

“Geçen sefer sanki çok iyi sonuç vermiş gibi...”

Bu defa Melissa’yla ayrısınız, diye düşündüm ama söylemedim.

“Bu yaşananlar tadını hiç kaçırmadı, değil mi?” Elimle karakolu işaret ettim. “Bütün gece ne demeye senin için endişelendim ki?”

“Hayatımın açık ara en kötü gecelerinden biriydi,” diye çıkıştı Derwent. “Tutuklanıp o prosedürden geçmenin neye benzediğine dair en ufak bir fikrin var mı? Kıyafetlerinin alınmasının? Sorgulanmanın? Doğruyu söylemene rağmen sözüne inanılmamasının?”

“Kulağa korkunç geliyor...”

“Tanrım, Maeve, neredeyse bitme noktasına geldim.” Destek almak için dirseğini arabanın tepesine dayayarak bana doğru uzandı. “Beni ayakta tutan tek şey hiç değilse senin bu işe bulaşmadığını bilmektir. Benim sorunum, benim kâbusum. Benim hatalarım. Senin değil. O yüzden lütfen uzak dur. Roz

Fuller'dan da benden de uzak dur." Saatine baktı. "Hem sen neden işte değilsin?"

"Düşündüm ki..."

"Burada olmanı gerektirecek bir durum yok. Sana ihtiyacım yok. Ama Ilaria Cavendish'in cinayetini soruşturacak birine ihtiyacı var."

Omuzlarımın çöktüğünü hissettim. "Ama..."

"Şimdiye bir sürü iş birikmiştir." Sürücü tarafının kapısını açtı ve tek hamlede beni koltuğa yönlendirdi. "Bir iki güne işe dönerim. O zaman görüşürüz."

Çat. Kapı kapandı. Camımı indirebilmek için motoru çalıştırdım.

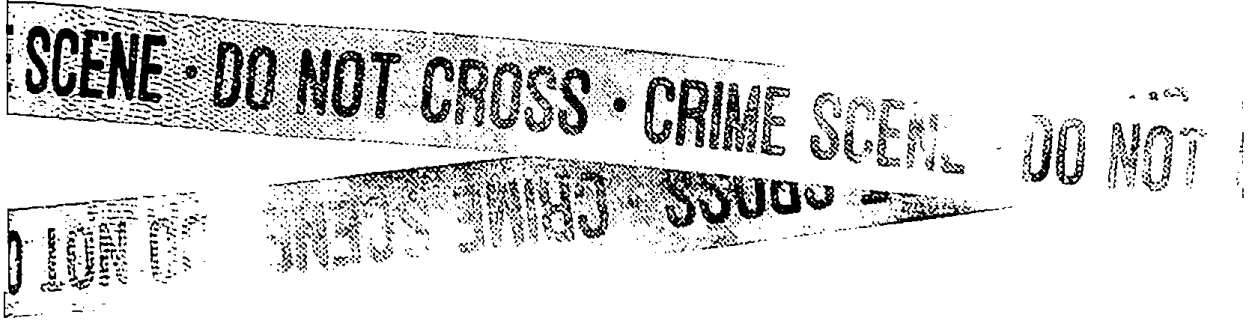
"Josh."

Arabanın tepesinden kahveleri aldı. "Bunlar bende kalsın."

Arkamdan el sallarcasına kahveleri havaya kaldırdığı esnada, "Biri benimdi," dedim ama nafileydi.

"İşinin başına dön, Kerrigan."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM FİNAL

“Zaman zaman dedim ki: Bu iş burada biter,
Umutlarım azalır ve zamanla yitip gider,
Artık elimi eteğimi çekeyim ki belki acılarım diner.”

– CHRISTINA ROSSETTI

32

Has geldin!

412

GOVERNOR
HOTEL
HOTEL
PARTI

Governor Hotel'e son gelişimin üstünden koca bir asır geçmiş, uyumayalıysa neredeyse bin yıl olmuştu sanki. 412 numaralı odaya doğru dikkatli adımlarla yürürken o kadar yorgundum ki zemin ayağımın altından kayıyormuş gibi hissediyordum. Odanın kapısı açık olduğundan sesleri takip ederek içeri girdim: Liv'le Georgia fısır fısır bir şeyler konuşuyordu. Bir an sonra beni çekiştirdiklerini fark ettim. Sırtları bana dönüktü, dışarıdaki manzarayı seyreliyorlardı. Georgia perdenin bağıyla oynuyordu.

"Maeve'in kalbinin kırılacağını pekâlâ biliyorsun."

"Josh bu işten paçayı kurtarsa bile Una sırf Maeve'in kalbi kırılacak diye onu ekipte barındırmaz." Liv, mantığın sesi.

"Tutuklandığını duyduğunda Maeve'in suratını görmeliydin. Biri öldü sandım. Sonra neler olduğunu öğrenince bütün taşlar yerine oturdu." Sonra da kafasını iki yana sallayarak, "Maeve'i hiç öyle görmemiştim. Hep çok sakın ve kontrollüdür," diye ekledi hayretle.

"Hep değil," dedim çantamı yatağın üzerine bırakırken. "Kontrollü müyüm değil miyim bilemem ama şu anda kendimi kesinlikle sakın biri olarak tanımlamam."

Liv, Georgia'dan önce toparlandı. "Burada ne yapıyorsun?" Yanıma gelip beni kucakladı. "İyi misin?"

"Eve uğramamışsın," dedi Georgia ona ayak uydurarak. "Dün de üstünde bunlar vardı."

“Doğru.” Ona gülümsedim. Bunu fark etmesi hoşuma gitmişti. “Ama aydınlatmamız gereken bir cinayet var. Belki gereksiz bir detay olacak ama en azından iç çamaşırlarımı değiştirdim.”

“Bunu öğrendiğim iyi oldu.” Liv’in sesi neşeli olsa da endişesi gözlerinden okunuyordu. “Küpenin tekini düşürdüğünün farkında mısın?”

“Düşürmüş müyüm?” Elimle kulağımı yokladım. “Hay aksi. Gevşemişti zaten. Nerede düşürdüm hiç bilmiyorum. Bu küpeleri *severdim*.” Dünden beri içinde debelenip durduğum bok çukuru düşünüldüğünde bu o kadar da büyütülecek bir mesele değildi ki zaten Liv de bir sonraki sorusuyla malum konuya geçti.

“Josh cephesinde son durum nedir?”

“Soruşturma hâlâ sürüyor ama salıverildi.”

“O soruşturma da formalitedendir.” Georgia sevinçten olduğu yerde zıpladı. “Bitti bu iş.”

“Bittiğini hiç sanmıyorum. Soruşturmayı yürüten kadının üzerinde pek iyi bir izlenim bırakmadı.”

“Josh mu? Sahiden mi?” Liv gözlerini devirdi. “Klasik Josh. Peki ya Melissa?”

“Hâlâ hastanede ama durumu iyiye gidiyor.” Onlara Melissa’nın o hâlâ nasıl geldiğiyle ilgili şimdilik hiçbir şey söylememeye karar vermiştim.

Liv kaşlarını çatmıştı. “Başına ne geldiğini biliyorlar mı peki? Yani Josh’u tanıyan herkesin söyleyeceği gibi bunu yapanın o olmadığı ortada ama birinin Melissa’ya fena taktığı da aşikâr.”

“Üzerinde durdukları bazı ihtimaller var.”

Ses tonum ve yüzümdeki ifade bu-konuyu-konuşmak-istemiyorum diye bağılıyor olsa gerekti ki Liv hâlimden anlayıp geri adım attı. Ona minnet duydum.

“Josh’u gördün mü?” diye sordu Georgia. Konu soruşturma değil de aşk meşk meseleleri olduğunda iz peşindeki bir tazi gibiydi.

“Otuz saniye kadar. O yüzden buradayım. Beni çalışmaya gönderdi.”

Georgia ve Liv’in tipleri de huyları da birbirlerinden çok farklıydı fakat bir anlığına ikisinin de yüzünde ıstırapla karışık bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Başımı çevirdim.

“Soruşturmamız gereken bir cinayet var. Hazır konusu açılmışken... Neler oluyor?”

Liv o anda başka bir yerde olmayı istesem de işime odaklanıp kafayı dağıtmaya ihtiyacım olduğunu anlayacak kadar yakından tanıyordu beni. “İşimize yarayabilecek bir şey görmüş ya da duymuş olabilecek çalışanlarla ek görüşmeler yapıyoruz.”

“Kiminle mesela?”

“Cinayet günü 411 numaralı odada, yani bitişikteki odada çalışan tesisatçıyla mesela. Az sonra burada olur.”

Başımla onayladım. “O gelmeden önce Georgia, Sam Blundell’in kız arkadaşından başka haber aldın mı? Lora iyi mi?”

“Sabah ona mesaj attım, daha iyi hissettiğini söyledi.” Georgia telefonundaki mesajı gösterdi.

“*Sam’in cinayetle ilgisi olamaz, lütfen inanın bana,*” diye okudum ekrandan. “Hemen ikna oldum.”

“Hâlâ en güçlü şüphelimiz o,” dedi Liv. “Daha doğrusu tek şüphelimiz.”

“Kocası da var,” diyerek araya girdi Georgia.

“Nasıl? Ne zaman?” Odaya göz gezdirdim. “İçeriye Sam’dan başkası girmedi.”

Koridorda bir patırtı duyuldu, ardından kapı tıklatıldı ve adamın teki kafasını içeri uzattı.

“Beni arıyormuşsunuz galiba?”

“İçeri gel,” dedi Liv ve tanışma faslını hızlıca geçti. Tesisatçının adı Jason’dı. Uzun boylu, Jamaikalı, kır saçlı, altmışlarında bir adamdı. Üzerinde temiz, ütülü bir iş tulumu vardı ve tavırları temkinli fakat nazikti. Liv’in işaret ettiği sandalyeye

oturmak yerine ayakta kalmayı tercih etti; belli ki ayaktayken kendini daha rahat hissediyordu.

Sorguya dâhil olmak yerine pencerenin pervazına yaslanıp onları izlemeye koyuldum. Liv dizginleri eline alıp iki gün önce neler olduğunu sırayla anlatmasını istedi, adam da kat görevlisinin tespit ettiği bir tuvalet arızasını gidermesi için dördüncü kata çağrıldığını anlattı.

“Odada aşağı yukarı doksan dakika kaldım.”

“Sorun neydi?” diye sordu Liv.

“Tıkanmıştı. Tamamen tıkanmıştı. Klozeti olduğu gibi sökmek zorunda kaldım.”

“Kaçta başlayıp kaçta bitirdin? Çalışma saatlerinin kaydı tutuluyor mu?”

Tesisatçı omuz silkti. “Nereye gitmem istenirse oraya gider, ne yapmam söylenirse onu yaparım. Bana hiçbir şey imzalatmazlar. Bana güvenirler. On yıldır burada çalışıyorum.”

Liv ona özür dilercesine baktı. “Bunları sormak zorundayız.”

“Biliyorum, biliyorum. Sorularınızı sorun. Sabah on bir buçuk sularında odaya çıktım. İşim bittiğinde saat birdi.”

“Peki birini gördünüz mü?”

Jason kaşlarını çatıp çenesini sıvazladı. “Buraya geldiğimde koridorda temizlik ekibinden biri vardı.”

Başımla onayladım; kadını güvenlik kamerası kayıtlarında görmüştük.

“Onunla konuştun mu?” diye sordu Liv.

“Odaya girdi ama o esnada çalışıyordum. Yani bana bir şey dediyse de duymadım. Epey gürültü yapıyordum. Normalde kat görevlileri arkamızdan temizlik yapmaları gerektiği ve odalara girmelerine hepi topu birkaç saat izin verildiği için işimizin ne zaman biteceğini bilmek isterler. Ama patronuma işimin uzun süreceğini söylemiştim. Bu tür işleri aceleye getiremezsiniz. Odayı bir günlüğüne kullanıma kapadıkları için acele etmeme gerek kalmadı ama beklediğim kadar kötü de çıkmadı.”

“Bize vakit ayırdığın için teşekkürler,” dedi Liv defterini kapatırken. “Aklına başka bir şey gelirse lütfen bizi ara.”

Georgia adama bir kartvizit uzattı, o da gitmeye hazırlanırken kartviziti cebine attı.

“Tuvaleti tıkayan neydi?” diye sordum.

“Alçı.”

“Alçı,” diye tekrarladım doğru anladığımdan emin olmak için. “Bildiğimiz inşaat alçısı mı?”

“Bildiğimiz cinsten mi bilemem. Çabuk kuruyanlardandı. Çok fazla değildi ama gider borusunu tıkamaya yetmişti. Elimle kazımak zorunda kaldım.”

“Oda son zamanlarda elden mi geçti? Tadilattan falan?”

“Bakım kayıtlarında hiçbir şey yoktu,” dedi Jason ağır ağır. “Kayıtları siz de kontrol edebilirsiniz.”

“Tuvaletin tıklandığını söylediğinde ben de kâğıt ya da ped gibi bir şeyin klozete düştüğünü, sonra da yanlışlıkla sifona basıldığını sanmıştım.” Georgia kaşlarını çatmıştı. “Ama bu kulağa kasıtlı bir şeymiş gibi geliyor.”

Adam omuz silkti. “Sıvanın klozetin içinde ne aradığını bilemem. Benim işim onu tamir etmektir.”

“Tıkanıklık ne zaman bildirilmiş?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Kat görevlisine sormanız gerek.”

Adam çıktıktan sonra üçümüz şaşkınlık içinde birbirimize bakakaldık.

“Alçı,” dedi Liv. “Bu nasıl kaza olabilir ki?”

“Jeanette Lee’yle konuşmamız gerek,” dedim. Sonra da Georgia’nın kimden bahsettiğimi anlaması için, “Yani otel müdürüyle,” diye ekledim. “Kat görevlilerinden kimin sorumlu olduğunu ve bu katta görevli olan hizmetlinin adını öğrenmem gerek, ayrıca güvenlik amiri Mo Ramzan’la da konuşmalıyım.” İlk defa ayıldığımı hissettim, enerjim geri dönmüştü. “Cinayetten önceki gece 411 numaralı odada kimin kaldığını ve misafirler dışında odaya kimlerin erişimi olduğunu öğrenmek

istiyorum. Tesisattan müşteriler mi şikâyet etmiş yoksa hizmetli banyoya girdiğinde bir terslik mi varmış? Tuvalet tam olarak ne zaman tıkanmış?”

“İyi de bunun cinayetle ne ilgisi var?” diye sordu Georgia surat asarak. “Neyi kaçırıyorum?”

“Orasını bilmiyorum ama bildiğim bir şey varsa o da bunun olağan dışı ve kasıtlı olduğu, ayrıca 412 numaralı odanın bitişiğinde yaşandığı. Bu olayı eşelemek istiyorum, sen istemiyor musun? Burada neler olduğunu çözersek bence nedenini anlama şansımız da artar.”

*

Böylesi daha verimli olacağı için neticede iş bölümü yaptık. Liv ve Jeanette Lee birbirlerini çabucak tarttı ve ikisi de karşı tarafın iş bitiriciliğini takdirle karşıladı. Jeanette 411 numaralı odada en son kimin ağırlandığını tespit etmek amacıyla müşteri kayıtlarını incelemek için Liv’le birlikte gözden kaybolurken Georgia da kat görevlilerini aldı. Bense en az önceki gün kadar cana yakın ve yardımsever olan Mo Ramzan’la görüşmeye gittim.

“Demek o gün 411 numaralı odaya girip çıkan herkesin ismini istiyorsun.” Kaşlarını kaldırıp bana göz ucuyla baktı. “Bunun özel bir sebebi var mı?”

“Muhtemelen boşa kürek çekiyoruz ama merakımı cezbettiliştir.” Omuz silktim. “İçimden bir ses öyle söylüyor diyelim.”

“Ah, şu meşhur iç sesler. Benimkiler hiç konuşmaz.” İç geçirdi. “Bu yüzden sen Metropolitan Polis Teşkilatı’nda dedektifsin, bense bir otelin güvenlik amiriyim.”

Burnumdan güldüm. “Benim işimi yapabileceğini ikimiz de pekâlâ biliyoruz, Mo. Üstelik bir Metropolitan Polis Teşkilatı dedektifinden çok daha fazla kazanıyorsun. O yüzden kendini acındırmayı bırak.”

Bilgisayarındaki dosyalara tıklarken sırtıttı. “Buldum. 411 numaralı oda. Ne zamandan başlamak istersin?”

“Cinayet sabahından,” dedim. “Oda doluydu sanırım.”

“Bakalım elimizde neler varmış... Evet, odanın kapısı saat 07.51’de açılmış ve hemen ardından tekrar kilitlenmiş. Görünüşe bakılırsa müşteriler kahvaltıya inmiş çünkü 08.37’de kapı yine kartla açılmış. Her odanın iki kartı vardır, bunlardan biri müşterilere verilir ama ne yazık ki hangi kartın kullanıldığını göremiyoruz. Gerçi ikisinden biri olduğu kesin. Kapı tekrar açılmış ve 09.12’de kilitlenmiş. Müşterilerin ne zaman çıkış yaptığını kontrol etmemi ister misin?”

“Liv o işle ilgileniyor,” dedim. “Biz kapıya odaklanalım.”

“Tamam. Kurallarımız gereği müşteriler çıkış yaparken televizyon ve yastıklar yerli yerinde duruyor mu diye kat görevlilerinden biri odaya şöyle bir göz atar.”

“Böyle bir yerde o tür olaylar yaşanmıyordur herhâlde.”

“Zenginler ne var ne yoksa alır götürür,” dedi Mo. “Ne var ne yoksa.” Gelgelelim ekrana dikkat kesilmişti ve kaşları çatıktı. “09.23’teki giriş personel kartıyla yapılmış. Neyse ki kartın kime ait olduğunu bulabilirim.”

Güvenlik amiri yoğun bir adamdı. Bense onun kartları tek tek kontrol etmesini bekleyemeyecek kadar sabırsız bir insandım. “Acaba bana çalışanların kart bilgileriyle isimlerinin yazılı olduğu bir liste vermen mümkün mü? Kendi başıma kontrol edebilirim.”

“Hemen hallederiz.” Bir duraksamanın ardından arkasındaki yazıcı gürültüyle çalışmaya başladı. “Ondan sonra... iki personel kartı daha kullanılmış gibi görünüyor. Biri 09.48’de, diğeri 10.44’te.”

“Ne için peki?”

“Odayı temizlemek için?” Ne var ki kendinden pek emin değil gibiydi ve personel numaralarını sarı bir Post-it’e yazıp masasına yapıştırdı. Belli ki bu onun yapılacaklar listesiydi:

Klavyenin yanındaki ahşap yüzey uçları kıvrılmış bir sürü not kâğıdıyla doluydu. “Ve ardından... 11.32’de kapı yine bir personel kartıyla açılıyor ama tekrar kilitlenmiyor.”

“Tesisatçı Jason’ın geldiği saat bu.”

“Şimdilik bu kartın Jason’a ait olduğunu farz edelim. Kapı kapanmasın diye araya bir şeyler sıkıştırmış olmalı.” Mo kafasını iki yana salladı. “Personel bunu sürekli yapar, özellikle de odaya sık sık girip çıkmaları gerektiğinde ama Jeanette bundan hiç hoşlanmaz. Kapı 13.03’te tekrar kilitleniyor. 18.15’te ise tüm katın boşaltıldığından emin olmak adına kapıyı ben açtım, bu da personel numaram.” Ekrana parmağının ucuyla pıt pıt vurarak numarayı gösterdi. “Hepsi bu.”

“Personel numaralarıyla birlikte bunun da çıktısını alabilir miyim?”

“Elbette,” dedi Mo centilmence. “Dile benden ne dersen.”

Elimde çıktılarla Mo’nun ofisinden çıkıp doğrudan Liv’le Georgia’nın yanına gittim.

“Ne öğrendiniz?”

“411 numaralı odada kalanlar Kanadalı bir balayı çiftiymiş,” dedi Liv. “Jeanette örnek müşteriler olduklarını söyledi. Sessizlermiş, hiçbir şeyden şikâyet etmemişler, dört gece kalmışlar ve hiç tantana çıkarmamışlar. Oda rezervasyonu bir seyahat acentesi aracılığıyla yaptırılmış; acenteden seyahat programlarını alıp onları Edinburgh’da yakaladım. Kadınla konuştum; odada kaldıkları süre boyunca tesisatta herhangi bir sorun olmadığını, olduysa bile fark etmediğini ve yanlarında şu çabuk kuruyan alçılardan taşımadıklarını söyledi.” Liv sırtıttı. “Deli olduğumu sandığına kalıbımı basarım.”

“Makul. Georgia?”

“Ben kat görevlileriyle konuştum. İçeri ilk giren kat görevlisi odanın derli toplu olduğunu, hiçbir eksik ya da terslik olmadığını söyledi. Konuştuğum kadının adı Annette Pollock’tu.”

“Dokuzu yirmi üç gece,” diye onayladım elimdeki çıktıya bakarak.

“Evet. Sonra öğlene doğru Veronique Baptiste odayı temizlemek için içeri girmiş ve o sırada tuvaletin taşıdığını görmüş. Arızayı bildiren de oymuş. Temizlenecek bir sürü oda varken vakitlerinin az olduğundan yakındı; hâliyle bir odayı pas geçebildiği için memnun olmuş ama yine de vardiyası bitmeden odayı derleyip toparlamak ve çarşafı değiştirmek için içeri girmiş.”

“Bu Jason’ın bize anlattıklarıyla uyuyor,” dedim elimdeki çıktıya bununla ilgili bir not karalayarak. “Ayrıca Veronique’in kartı on bire çeyrek kala kullanılmış. Yani eğer tuvalete bubi tuzağı kuran Annette değilse ikisinin arasındaki ziyaretçiyi arıyoruz ki bu da... bir dakika... personel kayıtlarından bakayım...” Öylece bakakaldım.

“Ne oldu?” diye sordu Liv.

“Bu ismi biliyorum.”

“Bu iyi bir şey değil mi?” dedi Georgia. “Kim olduğunu biliyorsan işimiz kolaylaşır.”

“Kolaylaşması gerekirdi ama kolaylaşmıyor. Hem de hiç.” Onları Mo Ramzan’ın ofisine götürdüm. İçeri girdiğimde Mo şaşkınlıkla başını kaldırdı.

“Bana Abilo Braga hakkında neler söyleyebilirsin?”

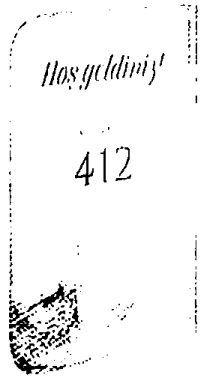
“Abilo mu?” Başını eğip masasına baktı ve Post-it’lerden birini söküp üzerinde yazılı ismi görebilmem için kâğıdı havaya kaldırdı. “Bugün onu soran ikinci kişisin.”

“Neden?”

“Vardiyası vardı ama işe gelmedi. Bir süredir ona ulaşmaya çalışıyorum ama telefonuna cevap vermiyor. Böyle şeyler olur fakat Abilo’dan hiç beklemezdim.”

“Öyle mi?”

“Abilo iyi çocuktur. Buna yemin edebilirim.” Başını kaldırdığında yüzümdeki ifadeyi gördü. “Ama galiba... yanılıyorum?”

GOVERNOR
HOTEL
HOTEL
HOTEL

33

Abilo Braga'nın boş bir odaya girmesi için ortada hiçbir neden olmadığı konusunda herkes hemfikirdi. Birlikte güvenlik kamerası görüntülerini izledik fakat sonuç tam bir fiyaskoydu. Garson acele etmeden ancak hızlı adımlarla koridorda yürüyor, orada olmak için geçerli bir nedeni varmış gibi görünüyordu. Hiçbir şey taşımıyordu ve üzerine oturan üniformasının ceplerinde bir şey olup olmadığını seçemiyordum ama tuvaleti tıkamak için ne kadar alçı gerektiğini de bilmiyordum. Tesisatçı Jason'a bunu sormayı aklımın bir köşesine yazdım. Garson 411 numaralı odaya girdi ve ruh hâlini pek az yansıtan yüzünü kısacık bir anlığına gördük: Odaklı fakat heyecansız görünüyordu. Bir dakika sonra odadan çıktı ve koridorda kameraya doğru yürümeye koyuldu. Aklından neler geçtiğini bilmek imkânsızdı. Katiller böyle mi yürürdü?

Eğer öyleyse Ilaria'yla odada geçirdiği hepi topu birkaç dakika içinde kadını nasıl öldürmüştü?

"Bunu neden daha önce görmedik?" diye sordu Liv.

"Colin'i aradım. Meğer cinayet günü koridordan geçenlerin dökümünde varmış ama 412'nin bitişiğindeki oda olduğundan önemli olabileceği aklına gelmemiş. Ayrıca Abilo olduğunu da fark etmemiş. Gerçi fark etseydi bile orada bulunması için ortada hiçbir sebep olmadığını bilemezdi." Suratımı ekşittim. "Belki de döküme ben baksaydım fark ederdim."

“Bence sen de bu durumu anormal karşılamazdın,” dedi Liv ânında bana destek çıkararak. “Önemli olduğunu düşünmen için ortada hiçbir sebep yoktu.”

“Peki önemi nedir?” Georgia’nın şaşkın bakışları muhtemelen yüzümdeki ifadenin yansımasıydı.

“Bilmiyorum. 412 numaralı odada bir suç işlemeyi planlıyorsan 411 numaralı odaya neden zarar veresin ki? Göze aldığı bu büyük riskin ne gibi bir getirisi olabilir?”

“Tuvaleti tıkalı olduğundan kimse orada kalmazdı,” dedi Liv. “Belki de kadın çığlık atarsa kimse duymasın diye cinayet esnasında orada kimsenin olmasını istememiştir.”

“Ama diğer taraftaki 410 numaralı odaya dokunmamışlar,” dedim üstüne basa basa. “Ayrıca sırf sesleri duyulmasın diye böyle bir riske girmeye değer miydi bilmiyorum. Gerçi ben katil değilim ve oturup da birini öldürmeyi planladığım olmadı. Belki de icabına bakılana dek insanı uykusuz bırakan türden bir şeydir.”

“Olur da Abilo Braga’yı bulabilirsek,” dedi Liv, “ona sorarız.”

*

Cinayetten sonraki görüşmemiz esnasında Braga’nın adresini zaten almıştım. Kuzey Londra’da yaşıyordu. Evi Hendon Central metro istasyonundan on dakikalık yürüyüş mesafesinde, orta sınıfın işgaline şimdiye dek direnebilmiş bir dizi tuğla sıra evin bulunduğu küçük bir sokaktaydı. 18 numara da tıpkı komşuları gibi bakımsız ve pisti; ön cephesindeki yegâne pencerenin önünde dikdörtgen şeklinde, boş bir çiçek saksısı duruyordu. Kapıyı çaldığımızda bizi genç bir kadın karşıladı. Kapıya bakmak zorunda kalması dışında ortada hiçbir sebep olmamasına rağmen tavrı hasmaneydi. Üzerinde şeftali rengi bir eşofman takımı vardı. Maşa yaparken aniden saçlarını şekillendirmekten vazgeçmiş gibi yüzüne dökülen sarı saçlarının yarısı kıvrıkcık ya-

rısı düzdü. Zofia, Doğu Avrupa taraflarındandı ama göçmenlik bürosuna haber uçuracağımı sanıp da paniğe kapılmasın diye nereli olduğunu pek didiklemedim. Zaten kadının tek suçu sadece sekiz aydır orada yaşayan Braga'yla aynı evi paylaşmaktı. Dedğine göre adamı doğru düzgün tanımıyordu. Evin ortak alanlarında karşılaştıklarında ayaküstü sohbet ediyorlardı fakat bir şeyler içmeye çıkacak kadar samimi değillerdi. Ama ondan hoşlanmıştı.

“Şu anda evde değil,” diyerek konuşmasını bitirdi Zofia zafer kazanmışçasına. “Onu kaçırdınız.”

“En son ne zaman buradaydı?” diye sordum.

“Dün gece çıktı, döndüğünü de duymadım. Yatak odamın penceresinden onunkini görebiliyorum ve dün akşam da bu sabah da odasında ışık yoktu.”

“Saat kaçta çıktı?”

Zofia biraz düşündü. “Hımm... sekiz falandı.”

“Sekiz. Emin misin?”

“Eminim.”

“Evden çıkarken gördüğünün o olduğundan emin misin peki?”

“Elbette.” Kadın gücenmiş gibi baktı. “Selam bile verdim hatta.”

“Nasıl görünüyordu?”

“Keyfi... gayet yerindeydi. Pişirdiğim güvece iltifatlar yağdırdı. Harika koktuğunu söyledi.” Zofia hafifçe kızardı. “Birazını ona ayırmamı isteyip istemediğini sordum ama dışarıda yiyeceğini söyleyerek teklifimi geri çevirdi.”

“Nereye gidiyordu?” diye sordu Liv.

“Bilmiyorum. Sormadım.”

“Hangi yöne gitti?”

“Görmedim.” Dolambaçsız cevaplar veriyor, eli ayağı birbirine dolanmıyordu. Ona inandım.

“Arabası mı var yoksa toplu taşıma mı kullanıyor?” Oyster ya da bankamatik kartı üzerinden izini sürmeyi düşünüyordum. Otobüslerde ve metro istasyonlarında güvenlik kameraları vardı. Colin ve ekibi için meşakkatli bir olacaktı ama...

“Arabası var. Bir ay önce aldı.”

“Markası ne?”

“Bilmiyorum. Küçük. Gümüş rengi. Yeni değil.”

“İki kapılı mı, dört kapılı mı? Heçbek mi?”

Hiçbir fikri yoktu; arabalardan hiç anlamıyordu. Adamın arabasına binmemişti. Ne var ki bunu Brezilyalı bir adamla şehirde birkaç tur atmaya hayır dememiş gibi hüznünlü bir ses tonuyla söylemişti. Belli ki adama alıcı gözle bakmamıştım.

“Giderken yanına bir şey almış mıydı?”

“Omzunda bir çanta vardı. Bir sırt çantası.” Çantanın ebatlarını eliyle gösterdi. Küçük bir çantaydı, giysi ya da kayda değer bir şey sığmayacak kadar küçüktü ki bu da firar etmediğini düşündürüyordu. Öte yandan eşyalarını arabasına doldurmuş da olabilirdi.

“Sık sık geceyi dışarıda geçirir miydi?”

“Hayır. Hem de hiç.”

“Odası nerede?”

“Arkada.” Pratik olmayacak kadar uzun görünen küt protez turnaklarıyla arkasını işaret etti. “Mutfağı geçince.”

Ev, mutfağı ortak fakat banyoları ayrı olan bölümlere ayrılmıştı. Ev sakinlerinin sadece yemeklerini pişirip odalarına çekilmeleri beklenen küçük bir mutfaktı: Ne bir masa vardı ne de bir sosyalleşme çabası. Gri fayanslardan tutun da tüm yüzeyleri kaplayan beyaz boyaya kadar her şey ucuz ve sevimsizdi fakat tertemizdi. Mutfağın diğer ucundaki kapı Braga’nın odasına açılıyordu ve o ya da bir başkası kapıya Brezilya bayrağı çıkartması yapıştırmıştı. Önce kapıyı çaldım, sonra da kapı kolunu zorladım.

“Kilitli.”

“Kapıyı kırabilir miyiz?” dedi Georgia.

Bir an durup düşündüm. Kapı uPVC’den, yani vurduğunuzda esneyip darbenin etkisini sönümleyen bir malzemedен yapılmıştı. Koçbaşlarıyla donanmış iri yarı adamların bile uPVC kapılara yenildiğine tanık olmuştum. Kaldı ki üçümüz de pek öyle yapılı değildik. Ayrıca kapıyı kırıp içeri girmek için diş dokunur bir gerekçemiz de yoktu.

“Ev sahibinden izin almak daha çok işimize gelir. Böylelikle mülke yasal yollardan girmiş oluruz ve arama iznine gerek duymadan evi arayıp delil toplayabiliriz.”

“Yaşasın 19. Madde,” dedi Liv sırtıp Polis ve Ceza Muhakemesi Kanunu’nun ilgili maddesine atıfta bulunarak.

“Aynen öyle.”

“Ama ne arıyoruz?” diye sordu Georgia.

“Henüz bilmiyorum,” dedim sabırla. Geriye doğru uzanarak kapı eşiğinde dikilen genç kadına baktım. Huzursuzluğu yüzünden belli oluyordu.

“Ev sahibi de burada mı yaşıyor, Zofia?”

“Hayır.”

Bu kadarı fazla kolay olurdu zaten. “Onu nerede bulabiliriz?”

“Bitişikteki evde,” dedi sanki bunu bilmemiz gerekirmiş gibi. Adam kilometrelerce uzakta oturmadığı, nihayet bir şeyler yolunda gittiği ve sonunda bir nebze de olsa ilerleme kaydedebildiğimiz için içimden şükrettim.

Ev sahibi oturduğu yerden kalkıp odanın kapısını açmaya geldiğinde sevinmekte aceleci davrandığımı ortaya çıktı. Karşımızdaki odaya bakabilmek için içeri uzanıp adamı yolumdan çekmek zorunda kaldım.

“Burada değil,” dedi adam televizyon keyfinin içine ettiğimiz için canımızı sıkmaktan keyif alırcasına. Sıcak bir yerde oynanan ve kadın tenisçilerin kortta kendilerini paralarken ter içinde kaldığı bir tenis turnuvası izliyordu. Öyle ki Georgia’nın cazibesi bile adama işlememişti. “Burada kimse yok.”

Braga'nın odası muhtemelen ev sahibinin evin arkasına inşa ettirdiği bir eklentinin büyük kısmını kaplıyordu ve bahçe çirinden başka pek bir şeyin görünmediği, şahane manzaralı tek bir penceresi vardı. Fakat derli toplu ve havadardı: Çok sade olsa da burada yaşamak bana pek o kadar imkânsız gelmedi. Bir duvara elektrikli ısıtıcı asılmıştı ve içerinin sıcaklığı son yirmi dört saattir çalıştığını fakat yakın zamanda kapatıldığını düşündürüyordu. Odanın diğer ucunda duşu da lavabosu da kuru görünen minicik bir banyo vardı. Görünüşe bakılırsa Zofia'nın adamın evden çıktığı saate ve geri dönmeyişine dair söyledikleri doğrudur.

“Burası için imar izniniz var mıydı?” diye soruyordu Liv ev sahibine. Adam işini bilen bir tipe benziyordu.

“Ruhsat gerektirmeyen tadilat kapsamında.”

“Öyle mi? Bundan emin misiniz?”

“Gayet sağlamdır.” Eliyle duvara vurdu. “Yalıtımlı. Samimi bir yer, öyle değil mi?”

“Bu küçük demek mi oluyor?” Odada dolaşarak etrafa göz gezdiriyordum: Gündüzleri bir tür kanepeye dönüştürülebilmesi için minderlerle bezenmiş çift kişilik bir yatak. Bir masayla sandalye. Güzelce katlanmış kıyafetlerle dolu ucuz, kalitesiz bir şifonyer. IKEA'dan alınmış kâğıt abajurlar muhtemelen geceleri odayı acımasız gün ışığının beyaz duvarları griye çevirdiği gündüz vaktinde olduğundan daha az kasvetli gösteriyordu. Biri –tahminimce Braga– yere ucuz laminantın neredeyse tamamını gizleyen bir halı almıştı. Bir duvara asılmış mantar pano sıcak ve güneşli yerlerde çekilmiş fotoğraflarla kaplıydı: masmavi gökyüzü, plajlar, gülen yüzler. *Arkasında bıraktığı hayat*, diye düşünürken kendimi gri Hendon'ın, gümüş rengi küçük bir arabanın ve oteldeki işinin buna değip değmediğini sorgularken buldum.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Liv.

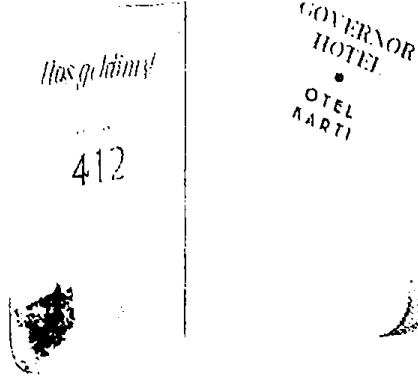
“Gardıropta ve şifonyerde kıyafetler var. Valizi de yatağın altında.” Neyin eksik olduğunu kestirmeye çalışarak etrafıma bakındım. “Bilgisayarı varsa yanına almış. Şarj cihazı masanın yanındaki prizde takılı ama telefonu burada değil, yani çantasında veya cebinde olduğunu varsayabiliriz. Firar etmişe benzemiyor ama dün gece çıkıp geri dönmemiş, işe de gitmemiş. Hâliyle şu aşamada tahmin yürütmek istemiyorum. Belki bir kız arkadaşı vardır ve bugün vardiyası olduğunu unutmuştur. Belki de yanına sadece en gerekli şeyleri alıp toz olmuştur.”

“Arama mı?”

Başımınla onayladım. “Arama.”

34

İş başındayken pek sık gerilmezdim –en azından dilimin damağımın kuruyacağı, avuçlarımın terden yapış yapış olacağı kadar– fakat şimdi kalbim küt küt atıyordu. Hâliyle kapıyı çalmadan önce durup derin bir nefes almak zorunda kaldım. Sosyal anlamda yazı tura atıyordum: Yazı gelirse güneş açacak, tura gelirse fırtınalar kopacaktı. Kapı açıldı: Yazı gelmişti.

“Maeve!” Luke önce şaşırdı, sonra da sevindi. “Geleceğinden haberim yoktu.”

“Josh’a vakayla ilgili son gelişmeleri aktarmaya geldim.” Bir cuma gecesi başka ne yapmak isteyebilirdim ki zaten? Braga’nın evine gitmemin üzerinden tamı tamına bir hafta geçmişti. Bu da Derwent’ı görmeyeli tamı tamına bir hafta olduğu anlamına geliyordu. “Burada mı?”

“Koşuya çıktı ama birazdan döner. Gel içeride bekle. Bir şey içer misin?”

“Hayır, teşekkürler.”

Gömleği ve kumaş pantolonundan oluşan mesai sonrası kılığıyla dar koridorda önüme düştü; kravatından, ceketinden ve ayakkabılarından kurtulmuş hâliyle sıırım gibiydi. Bir an durup ayakkabılarımı çıkardım ve dış kapının yanındaki duvarda asılı duran pahalı bisikletin, yani birkaç bin sterlin ederindeki karbon gövdeli, aerodinamik harikası zengin çocuğu oyuncağının yanından süzülerek açık planlı oturma odasına geçtim. İçeride birbirine dik yerleştirilmiş iki alçak kanep ve duvara

monte edilmiş devasa bir televizyon vardı. Ben içeri girerken Luke sol taraftaki mutfakta, mutfak adasının üzerine koyduğu, temiz kıyafetlerle dolu bir çamaşır sepetini karıştırıyordu.

“Kusura bakma. Rahatsız olmazsın, değil mi? Birazdan spora gideceğim de.”

“Sen işine bak,” dedim kanepenin kenarına tüneyip pencereden Londra’nın ışıklarına bakarken. “Nehir manzarası için fazladan kira ödüyor musun?”

“Muhtemelen.” Ne var ki dönüp baktığımda sırıtiyordu. “Fiyakalı, değil mi?”

“Hem de nasıl.” Daire, eskiden koskoca bir hiçliğin olduğu nehir kıyısında aniden bitiveren bir beton ormanına dönüşmüş Nine Elms’teki yeni yapılmış yüksek katlı bir apartmandaydı. Yepyeni mağazaları, daireleri ve pırıl pırıl metro istasyonuylı Battersea Elektrik Santrali de pek uzakta sayılmazdı. Burası kendimi bildim bileli metruktu fakat şimdi Luke’un oturduğu mahallenin kalbi olmuştu.

“Tanıştiğimizda yaşadığım yerden çok daha iyi.”

“Paylaşımli bir evdeki o kutu kadar odayı mı kastediyor-sun? Evet, orasıyla kıyasladığında acayip fiyakalı. Eskiden para konusunda çok dikkatliydin. Ne değışti?”

“Daha iyi bir işe girdim. Ayrıca annemin ev kredisini de kapadım. Ardından ucundan da olsa hayatın tadını çıkaracak kadar param olduğuna karar verdim.”

“Orasını Porsche’den anladık.”

“Evet ama sandığın kadar pahalıya patlamadı.”

Ona memnuniyetle baktım. İşlerinin yolunda gittiğini görmek içimi rahatlatmıştı. “City’de köşeyi döndün diye alışkanlıklarını bir kenara atacak değilsin tabii ama keyfinin yerinde olduğunu görmek güzel.”

“Hem buraya taşınınca fazladan bir odam oldu ki bu da Josh’un işine yaradı.”

“Nasıl gidiyor peki?”

“Burada olması mı? Güzel.” Bunu en ufak bir şüphe kırıntısı olmadan gayet olumlu bir üslupla söylemişti. “Mükemmel bir ev arkadaşı.”

Gerçekten öyleyse Josh bunun için çaba sarf ediyor demekti. Luke’un bunu fark edip etmediğini merak ettim. “Bu hafta ona mesaj attığımda cevapları hep kısa kısaydı.”

“Sahiden mi?”

Omuz silktim. “Sanırım morali bozuk.”

“Hâlâ işe dönmesine izin yok, değil mi?”

“Bu hafta yok, haftaya da olmayacak.” Una bu konuda hem ona hem de ekibe karşı gayet net davranmıştı. Josh resmî olarak izinliydi; soruşturma sürerken masa başında evrak işleriyle cebelleşmiyor oluşunu buna borçluydu, tabii Una da onu sürekli görmek zorunda kalmıyordu. “Bence o kadar da kötü değil.”

Luke kaşlarını kaldırdı. “Ama o aksini düşünüyor.”

“Bıraksalar sorunlarından kaçmak için bayılana kadar çalışır ama bu her zaman en iyi yöntem değildir.”

“Diyene bakın.”

“Taş kafama geldi.” Tekrar pencereden dışarı baktım.

“Kusura bakma. Seni üzmem istemedim.”

“Biliyorum.” Derwent’in benden dilediği özürlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi, oğlu ise lafı hiç dolandırmıyordu.

“Owen’la nasıl gidiyor? Tekrar bir randevu ayarlayabildiniz mi bari?”

Yüzümü buruşturdum. “Hayır. Ona mesaj atmam lazım.”

“Beklerken atabilirsin işte.”

Telefonumu çıkarıp bir özür mesajı gönderdim. Cevap ânında geldi.

Yarın bir şeyler içelim mi?

Evet demek istiyor muydum? Ekrana kaşlarımı çatarak baktım, sonra da buna kafa yormak istemediğimden telefonumu bir kenara bıraktım. Başımı kaldırdığımda Luke beni izliyordu.

“Hımm.”

“Bu da ne demek?”

“Hiç. Sadece düşünüyordum.” Çamaşırları birbiri ardına katlıyordu. “Owen iyidir, düzgün biridir.”

“Biliyorum.”

“Kimsenin onu harcamasını istemem. Senin bile.”

“Öyle bir niyetim yok,” dedim sözüne içerleyerek.

“Öyle bir niyetin olmayabilir.” Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. “Ama yine de harcayabilirsin.”

“Daha ilk randevumuza bile çıkmadık,” dedim üstüne basa basa.

“Ama senden hoşlanıyor.”

“Ben de ondan hoşlanıyorum. En azından tanıdığım kadarıyla.” Luke’un gömleğini çıkarıp kemerini çözmeye başladığını görünce duraksadım. “Ne yapıyorsun sen?”

“Üzerimi değiştiriyorum.”

Mutfak adasının diğer tarafında olduğundan belden aşağısını göremiyordum. Derwent’tan daha genç, daha esnekti fakat omuzlarının genişliği ve uzuvlarının uzunluğu açısından babasının kopyasıydı. Kayıtsızca önce pantolonunu, sonra da iç çamaşırını çıkardı. Aradan koca bir asır geçti; giyinmek konusunda pek de aceleci davranıldığı söylenemezdi. Luke hakkındaki fikrimi revize etmem gerekiyordu. Babasına sandığımdan daha çok benziyordu. Kalıtımın yetiştirilme şeklinden önemli olduğunun kanlı canlı kanıtıydı resmen, özellikle de Luke yirmi beş yaşına basana kadar hiç karşılaşmadıkları düşünüldüğünde. Elinde spor şortuyla çıplak bir hâlde bana sırtıttı; mahremiyetini koruyan tek şey mutfak adasıydı.

“Ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Hiçbir şey,” dedi. “Sadece bir deney.”

“Peki. Bir dahaki sefere deney yapacağın zaman bunu yansıtıcı yüzeylerle dolu bir odada yapmamaya çalış. Fırının kapağının ayna vazifesi gördüğünün farkındasın, değil mi?”

Dudağını ısırdı. Daha fazla oyalanmadan şortunu giyerken yanakları al aldı. “Hiç aklıma gelmemişti.”

“Belli oluyor.”

Dengesini korumaya odaklanarak çoraplarını giymeye koyuldu. “Yine de buna değdi.”

“Uzun bir haftanın sonunda gördüğüm manzara hoşuma gitmedi değil ama Magic Mike şovunun tamamını izlemeyi beklemiyordum. Nedenini açıklamak ister misin?”

Güldü. Ne var ki tam cevap vereceği anda dış kapının kilidinde dönen anahtarın sesi ikimizi de yerinden sıçrattı.

“Buradayız,” diye seslendi Luke. Antreden gelen bir homurtunun ardından Derwent göründü ve etrafına bakındı. Anlaşılan beni arıyordu.

“Antrede ayakkabılarını gördüm. Burada ne işin var?”

Cevap vermem biraz zamanımı aldı. Koşu şortu da tişörtü de terden sıırıslıkmış olmuştı. Yorgun görünüyordu, ayrıca beni gördüğüne memnun olmuş gibi bir hâli de yoktu. Nereye kadar koştuğunu ve kendini ne kadar zorladığını merak ettim çünkü koşmak ona pek de iyi gelmemiş gibiydi.

“Seni Ilaria Cavendish vakasıyla ilgili gelişmelerden haberdar etmek istedim.”

“Hâlâ ölüdür herhâlde.” Luke’a ters bir bakış atıp yanından geçerek eviyeden kendine bir bardak su doldurdu. Eli ayağına dolanan Luke apar topar tişörtünü üstüne geçirdi. Muhtemelen Derwent’in alametifarıkası olan pis bakışlarına ilk defa maruz kalıyordu.

Kanepede kıvrılmış oturuyordum. Şimdi ayağa kalktım ve beden dilimden savunmaya geçtiğimi anlayacağını bile bile kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Soruşturmada yaşanan gelişmelerden haberdar olmak istediğini sanıyordum.”

“Senin de bildiğin gibi e-posta diye şahane bir icat var.”

“İyi. Bir dahaki sefere seni rahatsız etmem. Ben gidiyorum.”

“Hayır. Madem gelmişsin kalabilirsin. Üstümü değiştireyim.” Bir bardak suyu tek dikişte bitirdi. “Muhabbetinizi böldüysem kusura bakmayın.”

O odadan çıkarken, “Bölmedin,” dedim arkasından. Birkaç saniye sonra da düşün sesini duydum.

“Enteresan.” Luke elinde spor ayakkabılarıyla diğer kanepeye oturmaya gelirken yeterince toparlanmış olacak ki kendi kendine sıırttı.

“Enteresan olan nedir?” Dikkatim dağılmıştı çünkü Derwent duşa girdiğinde suyun sesi değişmişti. Hâliyle ben de onu dinliyordum. Derwent’ı saçlarını yıkarken, şampuanı sinirle köpürtürken hayal ettim. “Artık tepesi ne kadar attıysa suyun sesi bile sinirli geliyor. Tanıdığım en huysuz adam.”

“Enteresan olan şu ki,” dedi Luke ayakkabılarını bağlarken, “Owen sana mesaj attığında hiç heyecanlanmadığın gibi karşında soyunduğumda gözünü bile kırpmadın.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Ne yapsaydım?”

“Alışık olduğum tepki bu değil diyelim.”

“Bunun bir test olduğunu biliyordum. Ne yapmam gerekiyordu? Çılgılık mı atmalıydım? Gözyaşlarına mı boğulmalıydım? Yoksa hayranlıktan dizlerimin üstüne çökmemi mi isterdin?”

Sırtarak ayakkabısının diğer tekini bağlamaya geçti. “Hepsi olabilir ama hayır. İstifini bile bozmadın. Doğrusunu istersen egom için hiç iyi olmadı. Ama sonra o içeri girdi, sana şöyle bir baktı ve sen fenalık geçirdin.”

“Fenalık falan geçirmedim.”

“Tarafsız bir gözlemci olarak söyleyebilirim ki kesinlikle fenalık geçirdin. Kızarmalar, kekelemeler, ne ararsan vardı. Oysa sana gülümsemedi bile.” Ayağa kalktı ve dizlerinden birini büküp ayağını arkadan tutarak ön bacak kaslarını esnetmeye girişti. “Bunlar gayet normal şeyler. Ama bence ne hissettiğini ona söylemelisin.”

“Şu sıralar başı fazlasıyla kalabalık. Hem hislerimizin karşılıklı olduğunu sanmıyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Artık değil.” Bunu o kadar kısık sesle söyledim ki sesim kendi kulağıma bile çaresiz geldi.

Aniden ciddileşen Luke ayağını indirdi ve yanıma gelip beni kucakladı. “Her şey yoluna girecek.”

“Hiç sanmıyorum.” Derwent önceki cuma karakoldan çıktığından beri bunu düşünüyor olsam da ilk kez dillendiriyordum. “Her şey yoluna girecek olsaydı bence şimdiye anlardım. Eskiden birbirimizden uzak durmamız için sağlam sebeplerimiz vardı. Artık ortada hiçbir sebep kalmadı ama tavırlarını görüyorsun. Ne yaptım ya da ne yapmadım bilmiyorum. Belki de ilişkilerden yorulmuştur ve benimle yeni bir ilişkiye başlamak istemiyordur. Belki de benimle olma fikri sırf imkânsız olduğundan onu o kadar heyecanlandırıyordu.”

“Belki de onca hengâmenin ortasında bunu düşünecek durumda değildir. Onunla konuşmamı ister misin?”

“Tanrım, hayır. Zaten yeterince müdahil oldun, daha fazlasına gerek yok.” Ona bir an daha yaslandıktan sonra iç çekerek geri çekildim fakat geç kalmıştım. Derwent geri dönmüştü. Kot pantolonu, tişörtü, ıslak saçları ve odadaki tüm ışığı emebilecek kadar güçlü bir kara deliği andıran bakışlarıyla karşımızdaydı.

“Sanırım artık çıksam iyi olur.” Luke spor çantasını aldı. “Bir bir buçuk saate dönerim. Hint yemeğine ne dersin?”

“Sen bilirsin,” dedi Derwent gözle görülür bir isteksizlikle.

“Burada mı yiyelim, dışarı mı çıkalım?”

“Fark etmez.”

“Harika,” dedi Luke ona aldırış etmeden. “Herhâlde eve söylerim. Maeve? Kalır mısınız?”

“Hayır. Teşekkürler ama hayır.” Luke’la göz göze geldiğim anda pancar gibi kızardım çünkü haklıydı. Fenalık geçirmeden Derwent’la aynı odada bile bulunamıyordum.

Bana anlayışla gülümsedi, işaret parmağını alnına götürerek babasına imalı bir selam çaktı ve ıslık çalarak koridordan kapıya doğru yürümeye başladı.

Böylelikle Derwent'la baş başa kaldık.

35

Hoş geldiniz

412

GOVERNOR
HOTEL
•
HOTEL
NADTI

"Sadece sarılıyorduk," dedim. "Luke'la ben, az önce. Sadece bana sarılıyordu."

"Sormadım."

"Sormadın ama merak ediyordun."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bir şey içer misin?"

Daha önce canım istememişti ama şimdi bir içkiye ihtiyacım olduğunu hissediyordum. "Neyin var?"

Mutfığa geçti ve çamaşır sepetine hoşnutsuz bir bakış attı. Sonra da temiz kıyafetleri içine doldurup sanki dağınıklığa tahammülü yokmuş gibi Luke'un koridorun sonundaki odasına götürdü. Geri döndüğünde saymaya başladı. "Şarap, bira, çay, kahve, su, cin, şampanya, viski, votka, Aperol..."

"Bar falan mı açtınız?"

"Sayılır."

"Cin tonik lütfen."

Derwent başıyla onayladı ve iki tane cin tonik hazırlamaya koyuldu. Bir misket limonunu dilimleyişini izlerken önce hiçbir şey söylememeyi düşündüm ama akılsızın teki olduğumdan çenemi tutamadım.

"Bu içki özür yerine mi geçiyor?"

Elinde kutu tonikle duraksadı. "Altı üstü bir içki."

"Anladım."

"Ne diye özür dilecekmişim ki?"

"Suratsızlığın yüzünden."

Kutuyu çat diye tezgâha bırakıp bana daha sert kaş çattı.

“Boş ver.” Huzursuzca kıpırdanmamak ya da kendimi biraz daha ele vermemek için ona arkamı dönüp manzaraya odaklandım.

Bir dakika sonra hazırladığı içkilerden birini mutfak adasının üstünden bana doğru kaydırды.

“Bu seninki.”

Odayı boylu boyunca arşınladım ve sanki zihnimi beraklaştıracakmış gibi burnumu kadehe gömüp o tanıdık ardıç kokusunu içime çektim. “Buraya sırf servis kalitesinden ötürü geliyorum.”

“Ama bahşış vereceğe benzemiyorsun.” Yanımdan geçip kanepelerden birinin ortasına kurularak yanına oturmamı beklemediğini apaçık belli etti. Olduğum yerde kalıp mutfak adasına yaslandım.

“Eee?”

“Abilo Braga’yı henüz bulamadık.”

Derwent genizden gelen bir sesle homurdandı. “Neden?”

“Evden çıkarken telefonunu kapamış. Baz istasyonu verisi yok.” Sert içkimden bir yudum aldım ve soğuk sıvı yemek borumu yakıp mideme bir sıcaklığın yayılmasına neden oldu. İyi numaraydı doğrusu. “Odasında ikinci bir şarj aleti buldum.”

“İki telefonu mu varmış?”

“Öyle görünüyor. İkincisinin numarasını bilmiyoruz, ayrıca ikisi de adına kayıtlı değil. Esas telefonu kontörlü. O yüzden ikincisinin de öyle olduğunu varsayıyorum. İş yerinde kimse Samsung Galaıy dışında bir şey kullandığını görmemiş ama evinde bulduğum şarj aleti Motorola’ydı.”

“Kullan-at telefon. Lanet olsun.” Kadehini sehpaye koyup itekledi ve ardından ellerini ensesinde kenetleyerek arkasına yaslandı. “Peki ya araba?”

“Onu bugün bulduk. Wembley’de altı deposundan ikisi boş olan küçük bir sanayi sitesine park edilmişti. Müşteri otopar-

kının köşesindeydi. Biz gidene dek depo çalışanları arabanın terk edildiğini bile fark etmemiş.”

“Güvenlik kamerası?”

“Pek iç açıcı değil. Arabadan uzaklaşırken görülse de nereye gittiği belli olmuyor. Kör noktaya giriyor, o andan sonra izini süremiyoruz.”

“Belki de biri onu almaya gelmiştir.”

“Olabilir. Braga arabasını park ettiği sırada o civarda bulunan tüm araçları inceliyoruz ama kimi aradığımızı bilmediğimizden epey zamanımızı alıyor.”

Derwent kaşlarını çatmıştı. “Yanında bir şey taşıyor muydu?”

“Omzunda küçük bir çanta. Sırt çantası ya da valiz değil. Kıyafetlerini, kişisel eşyalarını, mektuplarını ve banka ekstrelerini evde bırakmış.”

“Peki yanına ne almış?”

“Odasında pasaport ya da nakit para bulamadım.”

“Bankamatik kartlarını kullanmış mı? Kredi kartını?”

“Hayır. Tabii bankada bilmediğimiz bir hesabı yoksa.” İç geçirdim. “Fırar etmeyi planladığını ve parasız kalmamak için bazı mali düzenlemeler yaptığını varsayabiliriz. Öte yandan başına bir iş gelmiş de olabilir. Ailesi onları aramadığını söyledi. İşe gitmedi. Eve dönmedi. İzini sürebildiğimiz arkadaşlarının hiçbiri onu görmemiş ya da gördülerse bile bize söylemiyorlar. Biri Abilo’nun daha fazla kazanıp seyahate çıkma hayalleri kurduğundan bahsetti ama bir yerden ödeme mi bekliyordu yoksa öylesine atıp tutuyor muydu bilmiyor.”

“Sence onunla ilgili bilgileri basınla paylaşmalı mıyız?”

“Bence evet. Şansımız yaver gidip de bir yerde karşımıza çıkmadığı sürece izini sürebileceğimizi sanmıyorum. Pasaportunu yanına almamış olsaydı canından endişe ederdim ama hâl böyleyken...”

“Limanlara haber saldık mı?”

“Sınır Polisi bu işle ilgileniyor. Onun yerinde olsaydım dikkat çekmemeye gayret ederdim. Bir arkadaşım da kalıp ortalığın yatışmasını beklerdim. Kapısına adam dikecek kadar kaynağımız yok.”

“Adam bir cinayet soruşturmasında şüpheli.”

“Biliyorum,” dedim, sabırla. “Ama elimizde yeterince delil olmadığından ona suçlama yöneltemeyiz. Mümkün değil. O sabah görünürde hiçbir neden yokken bitişikteki odaya girdiğini ve birkaç dakikalığına kurbanla aynı odada bulunduğunu söyleyebiliriz. Ama bu süre içinde onu öldürmüş, küvete taşımış, suyu açmış ve odadan kupkuru ayrılmış olamaz.”

Kafasını arkaya yatırıp tavana baktı. “Bu vaka da iyice canımı sıkmaya başladı.”

“Hımm. İzinde olduğun için moralinin bozuk olduğunu biliyorum ama sürekli duvara toslamak da pek hoş bir tecrübe değil.” Ona ve gevşemiş hâlde kanepeye nasıl da yayıldığına bakmamak için gözlerimi içkime diktim. Neyse ki rahatını bozmak adına yapabileceğim bir şey vardı. “Seninle konuşmam gerek, Josh.”

Yüzünde temkinli bir ifadeyle başını kaldırdı. “Dinliyorum.”

“Melissa hakkında.”

Kadının adını duyar duymaz kaskatı kesildi. Saldırıya geçmeye hazırlanan yırtıcı bir hayvanın peyderpey hareketlenmesi gibi yavaşça doğrulup oturdu. “Ne olmuş ona?”

“Mark’la konuştum.”

“Mark Pell’le yani.”

Gözlerimi devirdim. “Evet. Mark Pell’le. Tam adını söylemediğim için kusura bakma. Mark Pell, hani şu kız arkadaşının eski kocası.”

“Tanrı aşkına, Kerrigan...”

“Bitirmeme izin ver.”

Kollarını kavuşturup kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. Midem inceden bulanınca bardağımı bir kenara bıraktım.

“Mark’la konuştum. Herhangi bir suçlama yöneltilmeden serbest bırakılmana sevindi. Thomas’a o bakıyor.”

Derwent dişlerini bir anlığına aralayıp, “Biliyorum,” dedi.

“Melissa hastaneden taburcu oldu.” Bunu duyunca tek kaşı seğirdi ki bunu kadının nerede olduğunu bilmediğine yordum. “Annesinin evine gitmiş. Jena Yolu’ndaki ev boş.”

Kafasını hafifçe yana yatırdı. “Tamamdır. Bu kadar mı?”

“Melissa’nın sana yönelttiği suçlamalarla Mark’a yönelttikleri tıpatıp aynı. Benzerlik o kadar barizdi ki Roz Fuller bile görmezden gelemedi.”

“Roz Fuller’la mı konuştun?”

Şu anda bu konuya girmek istemiyorum mahiyetinde kafamı iki yana salladım ama bu hareketimi yanlış anlayacağını biliyordum ve açıkçası hiç de umurumda değildi. Bu akşamlik azar yeme kotamı doldurmuştum.

“Bağımsız ve tarafsız bir gözlemci olarak bana öyle geliyor ki Melissa sana asılsız suçlamalarda bulundu. Keza Mark da şahsına yöneltilen suçların hiçbirini işlemediğini tekrar tekrar söylemişti.” Derwent konuşacak oldu fakat elimi kaldırıp onu susturdum. “Bekle. Melissa’nın annesiyle de konuştum. Ona kalırsa Melissa, mağdur rolü oynamaya bayıldığı ve Ellen’dan beklediği şefkati göremediği için kaçıp gitmiş. Şu yardım kuruluştaki devreye girip de yeni bir hayat kurması için ona yardım eli uzatınca Melissa da iyice gaza gelip Thomas’la birlikte Londra’ya taşınmış. Ellen, Melissa’nın bir noktada sıkılıp eve döneceği kanısındaymış, tabii şu yangın çıkmamış olsaydı.”

Kaşlarını çatıp uzaklara dalarak bir süre düşündü. “Mümkün.”

“Bu arada Ellen senin Melissa’yı darp ettiğine körü körüne inanıyor.”

“Teşekkürler, Ellen.” Yüzü kül gibi oldu.

“Senden hoşlanmasını istiyorduysan azıcık zaman ayırıp onu tavlamalıydın.”

“Hoşlanmamak bir şey, kızına vurduğumu düşünmesiyse başka bir şey.”

“Bu defa Melissa’ya inanıyor.” Hâline üzülüp içini rahatlatacak bir şeyler bulmaya çalıştım. “Bence inancının büyük kısmı duyduğu vicdan azabından ileri geliyor çünkü Mark’tan dayak yediğini söylediğinde Melissa’ya inanmadı.”

“İki seferde de meseleyi yanlış anlamak tam da Ellen’in yapacağı bir şey zaten.”

Derin bir nefes aldım. “En başından beri Melissa’nın Mark’tan şiddet gördüğüne dair anlattıklarına inandın. Peki şimdi ne düşünüyorsun?”

Mavi gözleri benimkilere kenetlendi, göz bebekleri öfkeden toplu iğne başı kadar kalmıştı. “Benim başıma gelenle aynı şey değil.”

“Bal gibi de aynı, Josh. Kendini cesur bir kurban olarak gördüğü senaryonun tıpatıp aynısını yazdı. Diğer insanları şefkate ve yardıma muhtaç olduğuna inandırmaktan aldığı haz da aynıydı. Ona Londra’daki şu daireyi bulan yardım kuruluşunu nasıl manipüle ettiyse Clara Porter’ı da aynı şekilde kullandı. Senaryoda Mark’ın yerine seni koydu, tıpkı hayatında Mark’ın yerine seni koyduğu gibi. Tanıştınız, ona âşık oldun ve göz açıp kapayıncaya dek onunla yaşamaya, Thomas’a babalık etmeye başladın. Kalıbımı basarım ki bir sabah uyandığında işlerin nasıl bu raddeye geldiğine dair hiçbir fikrinin olmadığını fark etmişsindir. Seni parmağında oynattı.”

“Kes şunu,” diye çıkıştı.

“Bak, niyetim seni üzme ya da *yargılamak* falan değil. Ona kol kanat gerdin, Thomas’ı sevdin ve ona babalık etmen çocuğa çok iyi geldi. Hatta bence sana da yaradı.” Hafifçe tek omzumu silktim. “Bir süreliğine her şey yolundaydı. Mark için de öyle. Melissa’yı hâlâ seviyor, biliyorsun. Neticede oğlunun annesi. Kötü hatıraların yanında güzel anıları da var. Bu nedenle Mark ondan şikâyetçi olmayacak.”

“Şikâyetçi olmak mı?”

“Melissa adaleti yanıltmaya teşebbüsten suçlanabilir.”

Ânında tepki verdi. “Hayatta olmaz.”

“Eğer sen ve Mark şikâyetçi olursanız...”

“Hayır.”

“...suçsuz yere yaşadıklarınızın hayatlarınızı nasıl etkilediğini anlatırsanız...”

“Hayır dedim.”

“...çünkü herkes yaptığının bedelini ödemeli, Josh. Sırf mağdur olduğuna inandıklarında insanlardan gördüğü ilgi hoşuna gidiyor diye senin hakkında yalanlar söylemez, itibarını zedeleyemez, iş yerinde başını belaya sokup neredeyse *görevden uzaklaştırılmaya* sebep olamaz. Bu hiç adil değil. Doğru da değil.”

Kafasını iki yana salladı. “Yapmayacağım.”

“Senin talebin olmadığı sürece bu işin üstüne gitmezler.”

“Biz olmasak da onu yargılayabilirler. Benden ya da Mark’tan yeni bir ifade almadan da Melissa’nın yalan söylediğini kanıtlamalarına yetecek kadar delilleri var.”

“Evet ama yapmazlar. Bunu sen de biliyorsun. Ne var ki şikâyetinde bulunursan soruşturma açmak zorunda kalırlar.”

“Sana böyle mi dediler?” Yüzümdeki ifadeden öyle olduğunu anladı. “Ona bunları yaşatamam. Tutuklanmak, nezarethane prosedürleri... Hiç aklımdan çıkmıyor.” Bir an duraksadıktan sonra devam etti. “Rüyalarım giriyor. O izlenme hissi. Yargılanmak. Bir deliğe tıklamak.”

O anda odayı boylu boyunca arşınladığım gibi dizlerinin arasında durup ona sarılmak kadar istediğim hiçbir şey yoktu. Böylece birbirimizin kollarında teselli bulabilirdik ama adalete inanan inatçı yanımda bir türlü susmak bilmiyordu. “Aradaki fark şu ki sen yanlış bir şey yapmadın. Ama o yaptı.”

“Bana yaptıklarının cezasını çekmesinden başka bir neden yoksa buna değmez.”

“Mark’a da aynısını yaptı.”

Bu sözüm onu iyice öfkeliendirdi. Ayağa kalktı. “Benden daha fena şeyler yaşamış olmasına rağmen Mark, Melissa’nın başının derde girmesini istemiyor. Bu işi kesinlikle uzatmayacağım. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, tatlı Maeve’im.”

“Hayal kırıklığına falan uğramadım,” dedim. Sesim hem utançtan hem de sinirden titriyordu. “Mesele adalet. Seni yok etmeye çalıştı, Josh. Seni akla gelebilecek her şekilde manipüle etti. Bir anlığına Melissa’nın beyaz atlı prensi olmayı bırakıp sana zarar verdiğini kabul eder misin?”

Mutfak adasına yaslandı ve adayı yanlarından o kadar sıkı kavradı ki kollarındaki kaslar belirginleşti. “Beni dinlemen için ne yapmam lazım?”

“Ona borçlu değilsin.” Uyarı işaretlerini görmezden geliyordum. “Onun güvenilir bir tanık olmadığını kanıtlamak için elindeki tüm kozları kullanmalısın.”

Benimle aynı fikirde değilmiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. “Bu Roz Fuller’ın beni soruşturmasını engellemez.”

“Engelleyebilir.”

Yanıma geldi, çantamı alıp elime tutuşturdu ve ardından kolumdan tutup beni antreye doğru çekiştirdi. “Bir daha bu raya gelmeni istemiyorum.”

“Nedenmiş?” Kıvranarak elinden kurtulmaya çalıştım.

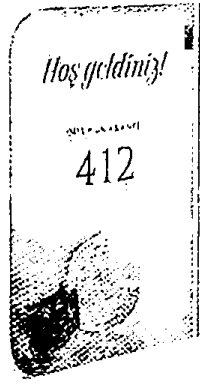
“Uygun değil. Ben senin amiranim ve şu anda görevde değilim. Olur da bana ulaşman gerekirse iş e-postasını kullan ve profesyonel davran.” Dış kapıya vardık. Eğilip yerden ayakkabılarımı aldı ve onları kucağımdaki çantanın yanına sıkıştırdı. “Saat geç oldu. Gitme vaktin geldi.”

Yerimden kımıldamadım. “Roz Fuller tarafından soruştur-maktan korktuğun için mi böyle davranıyorsun?”

Ekmeğine yağ sürmüştüm. Dişlerinin uçlarını gözler önüne seren fakat neşeden yoksun bir gülümseme takındı. “Hayır.”

Kapıyı açmasını bekledim, sonra da kapıdan çıkıp asansöre bindim ve lobiye indim. Bu arada da ayakkabılarımı giydim. Döner kapıdan geçip sokağa çıktım ve yürümeye başladım. Ancak Vauxhall Köprüsü'nü geçip de Pimlico'nun o neziğ sokaklarına girdiğimde gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

@ayisigikitap

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
KARTI

36

Hafta sonunu kafamı boşaltıp mümkün olan en ideal hayatı yaşayarak, yani temizlik yaparak, spora giderek, hafta içi yiyeceğim yemekleri hazırlayarak ve Owen'a verdiğim içki sözü için gün ayarlamak üzere sıcak bir mesaj atarak geçirdikten sonra epey hafiflemiş bir hâlde işe geri döndüm. Derwent'i düşünmemeye gayret etmek zihnimin arka planında çalışan ve enerjimi sömüren tam zamanlı bir iş gibiydi. Şu an için karşılaşmayacağımızı bildiğim tek yerse işti.

Bu kez yanıma Liv'i de alıp Cavendish Hickey'nin Soho'daki ofisine gittim. Dally Field masasının başında dimdik oturmuş, işinin ehli bir tavırla telefona bir şeyler mırıldanıyordu.

"Elbette o işi de hallederiz. Hepsi hizmetimizin bir parçası. Hayır, sorun değil. Biliyorum, tam bir kâbus. Diğer yandan projenizi askıya almayı gerçekten hiç istemeyiz." Gülümseyerek dinledi. "Kesinlikle ileteceğim. Teşekkür ederim."

Telefonu kapar kapamaz ses tonundaki yumuşaklık ve mahcup tavırları uçup gitti. "Yine siz."

"Aynen öyle. Jennifer'la görüşmeye geldim. Bizi bekliyor olmalı."

"Şöyle oturun." Dally eliyle su sebilinin yanındaki sandalyeleri işaret etti. Oturmaya yeltenmedim ve Liv de beni olduğu yerde, yani yanımda kalacak kadar iyi tanıyordu.

"Meşgul görünüyorsun."

“Ortalık yangın yerine döndü. Telefonlara ve randevu taleplerine yetişeceğim diye canım çıkıyor.” Dally alnına dökülen kâkülleri üfleyerek geriye attı. “İnsanların ortaklardan birinin tamamen saf dışı kaldığı bir şirketle çalışmak istemeyeceğini sanırsınız ama galiba reklamın iyisi kötüsü olmaz sözü durduk yere klişe olmamış.”

“İnsanlar garip,” dedi Liv ve Dally ona gülümsedi.

“Görünüşe bakılırsa sorumlulukların artıyor,” dedim. Dally’nin önündeki masada kumaş numuneleri, Pantone renk kartelaları ve konsept panolarından oluşan kocaman bir yığın vardı.

“Jennifer’ın çoğu zaman akşamdan kalma olmasının da payı var tabii,” dedi Dally bir eliyle ağzını kapayıp sahnedeymiş gibi fısıldayarak. Sonra rolden çıktı. “Ama evet. Nihayet yapacak bir sürü iş çıktı. Her şerde bir hayır vardır, öyle değil mi?”

“Her zaman değil.” Etrafıma bakınırken kapı açıldı ve küllü sarı saçlı, orta yaşlı, zayıf, bitkin görünümlü bir kadın belirdi. Bize doğru düzgün bakmadan sebile yöneldi ve kendine koca bir şişe su doldurdu.

“Bütün gün böyle,” dedi Dally bana doğru eğilip sadece dudaklarını oynatarak. “Anne, Ilaria’nın ölümünü soruşturan dedektifler geldi.”

“Ah.” Su şişesine iki eliyle sarılarak duraksadı. Yuvarlak ela gözler, açık kalmış bir ağız. O anda kafasında çalışan annelere has hesaplamalardan yaptığını düşündüm: *Bu beni ne kadar geciktirir ve acaba eve vaktinde gidebilecek miyim?* Elleri kasıldı. “Korkarım hiçbir şey bilmiyorum ve gerçekten hiç vaktim yok,” dedi kararlı bir ses tonuyla.

“Sadece birkaç soru soracağız,” dedim tatlı tatlı ve Liv’i peşinden odasına gönderdim.

“Anne vaktinin çoğunu su sebiliyle tuvalet arasında mekik dokuyarak geçirir,” dedi Dally ağzını yayarak. “Biri ona su içmenin bünyeye iyi geldiğini söylemiş olmalı ama Tanrım, her şeyin bir sınırı var. İçi dışı su oldu.”

Alt kattan bir gümbürtü geldi: Dış kapı kapanmıştı. Dally başını yana eğdi.

“Geldi.”

“Jennifer mı?”

Başıyla onayladı ve yepyeni bir enerjiyle masasındaki kâğıtları karıştırmaya başladı. Kapının savrularak açılmasıyla içeri bronz tenli, zayıf bir kadın girdi ve elindeki kahve bardağını Dally’nin masasına bıraktı. Kat kat giyinmişti, hemen üstündekileri çıkarmaya başladı.

“Tanrım, geç kaldım. Biliyorum, geciktim. Kusura bakmayın. Ayrıca, aman Tanrım, geçen hafta sizinle görüşemediğim için gerçekten çok özür dilerim. Saat farkı yüzünden *serseme* dönmüştüm.” İnsanın içini ısıtan, vurgulu bir Dublin aksanıyla konuşuyordu; İngilizlerin tekdüze bir davul sesini andıran tonlamasından hayli farklı, ünlüleri uzattığı, iki hızlanıp bir yavaşlayan, ritmik bir telaffuzu vardı. Jennifer iki montunu ve atkı niyetine boynuna doladığı kazağı çabucak üzerinden çıkardı. El örgüsü bilekliklerini de çıkarıp uzun, maharetli parmaklarıyla yığının üstüne ekledi. Kumral saçlarının tepesine Chanel marka bir güneş gözlüğü kondurmuştu. Sağ elinde akide şekerini andıran rengârenk taşlarla bezeli göz alıcı bir yüzük vardı. “Saçma olduğunu biliyorum. Ama soğuğa hiç gelemiyorum. Sıcak bir yerden döndüğümde iyice üşüyorum. Tatilden sonra Londra havasına tahammülümü tamamen kaybediyorum. Son on gün cehennemden farksızdı.”

“Ben iş gezisi sanıyordum,” dedi Dally ve patronu kafasına vurur gibi yapınca eğilerek tehlikeyi savuşturdu.

O anda kimsenin neden orada olduğumla ya da artık orada olmayan ve asla da olmayacak kişiyle pek ilgilenmediğini fark ettim.

Jennifer soyuna soyuna bronz tenini gözler önüne seren, derin dekolteli, siyah, kadife bir tulumla kalmıştı. Bir deri bir kemikti, öyle ki kahve ve stresle beslendiğini düşündüm. Yo-

gadan önce ısıniyormuş gibi kollarını havaya kaldırıp bir sağa bir sola esnedi.

“Ofisime geçelim bari. Ama size ne anlatabilirim bilmiyorum.” Kahve bardağını hafifçe itekledi. “Bu bitti.”

“Çöpe mi atayım, ne yapayım?” Dally gözlerini devirip bardağı aldı ama gülümsüyordu. Bu ikisi muhtemelen birlikte iyi çalışacaktı. Belki de Ilaria’nın ölümü şirketin sonunu getirmeyecekti. Hickey Field isminin de ayrı bir havası vardı.

Daha önce Jennifer Hickey’nin ofisine girmemiştim; açık gri duvarları ve *art deco* masasıyla karşılama alanından çok daha şıktı. Masanın arkasındaki duvara asılı devasa tablo gelişigüzel sıçratılmış gibi görünen pembeleri ve mavileriyle bana bahçelerde biten hatmileri hatırlattı. Tablonun altındaki konsolda duran ikiz lambalar, verdikleri ışıktan ziyade heykele benzedikleri için seçilmiş gibiydi.

“Ofisiniz ne güzelmiş.”

“Zoom toplantıları için,” diyerek kısaca açıkladı. “Müşteriler kendilerini bu tür mekânlarda hayal etmeyi seviyor. Danışmanlık görüşmelerimi internet üzerinden ya da müşterilerimin evlerinde yüz yüze yapıyorum. Bazen de bir şeyler içebileceğimiz bir yerde buluşuyoruz. Malum, insanlar gevşediklerinde akıllarından geçeni rahatça dillendirirler.”

Kapı kapanır kapanmaz Jennifer Hickey histeri sınırlarında gezen pozitif enerjisini kaybedip kendini masanın arkasındaki koltuğa bıraktı. Sonra da ellerini yüzüne kapayıp gözlerini hiç açmadan cildine masaj yapmaya başladı.

“Of, bittim ben. Gün boyu bir toplantıdan çıkıp öbürüne gireceğim ve sonuncuya gelene kadar muhtemelen zombiye döneceğim. Gerçi şimdiden döndüm bile. Hep böyle yokuş aşağı gideceğiz, ne demek istediğimi anlıyor musunuz?”

Anlıyordum ve öyle de söyledim.

Tek gözünü açtı. “İrlandalı olmalısınız.”

“Annemle babam İrlandalı ama ben Londra’da doğup büyüdüm.” Birinden biri olamamanın verdiği o tanıdık huzursuzlukla kıvrandım.

“Nasıldı peki?” Merakla öne doğru eğildi.

“Çifte hayat sürmek gibi. Okulda başkaydım, evde başka.”

“Herkes öyle değil mi zaten?”

“Sanırım öyle. Ne zamandır Londra’da yaşıyorsunuz?”

Gözlerini devirdi. “Çok oldu. Dokuz yıldır. Yedi yıl önce evlendim. Kocam Dublin’e taşınmaya asla yanaşmayacak, o yüzden buradan ayrılacağımızı pek sanmıyorum. Tabii onu terk etmezsem. Ama öyle bir niyetim yok. Neyse... Londra bana iyi geliyor. Güzel bir evim, iyi bir işim var.” Kaşlarını çatacak gibi oldu fakat botokslu alnı buna pek izin vermedi. “En azından şimdilik.”

“Dally maddi refahınızın esas kaynağının Ilaria olduğunu söyledi.”

“Aslında Angus’tu,” dedi sertçe. “Angus en başından beri desteğini hiç esirgemedi. Dally’nin neden Ilaria dediğini bilemiyorum. Onun hiçbir şeye katkısı yoktu.”

“Angus muhtemelen onun hatırına şirketinize yatırım yapıyordu.”

“Hayır.” Jennifer başını inatla iki yana salladı. “Bizim tanışıklığımız Ilaria’yla tanışmalarından çok daha öncesine dayanıyor. Aslında tanışmalarına ben vesile oldum. Bir önceki evliliği sırasında Angus’un evinin iç tasarımını ben yapmıştım.”

“Daha önce evli miydi?”

“Bunu bilmiyor muydunuz? Angus tam bir *seri kocadır*. Bir kadına en fazla beş yıl tahammül edebiliyor. Daha doğrusu eskiden öyleydi. Ilaria onun üçüncü karısıydı.”

Şaşkınlığımı belli etmemeye çalıştım. “Bende öyle bir izlenim bırakmadı.”

“Eh, tabii. Muhtemelen okları üstüne çekmek istememiştir.” Ses tonu iğneleyiciydi. “Bir kadında aradığı iki temel şeyin

bacak arası ve yaş farkı olmasının hanesine artı puan yazdırmadığını biliyor olmalı.”

“Önceki eşlerini tanıyor musunuz?”

“İlk eşinin adı Marika’ydı ama onunla hiç tanışmadım. İsveç’te yaşıyor. Galiba tekrar evlenmiş. Fakat Devon’u tanırdım, Amerikalıydı. Teksaslı bir dilberdi. Kırmızı şarabın ya da kahvenin ne olduğunu bile bilmediğini düşündüren bembeyaz dişler. Pürüzsüz bir ten. Gür saçlar. En ufak bir kusuru yoktu; her daim mükemmel bir eş ve şahane bir ev sahibiydi. Ama yaş haddine takıldı. Kadın otuz beşine basar basmaz Angus onu kapının önüne koydu.”

“Yaş haddine takıldı derken... Çocukları olmadığı için mi?”

“Hayır, tam tersi. Angus çocuk istemez.” Jen ilk defa gözlerini kaçırdı; belli ki huzursuz olmuştu. “Çocuk isteyen Devon’dı, Angus da çocuk sahibi olabilsin diye *gitmesine izin verdi*,” dedi eliyle tırnak işareti yaparak. “Ama o sırada Ilaria’yı yedekte bekletiyordu.”

“Vay canına.”

“Angus her şeyin arzu ettiği gibi olmasını isteyen adamlardandır ve tek bir şey bile istediği gibi gitmezse değiştirir. Ilaria’yla o dar sokaktaki evde oturmalarının tek sebebi boşanırken eski evlerini Devon’a bırakmış olması. Hampstead’de şahane bir yerdı. Rüya gibi bir ev. Ilaria, Angus’un kendileri için de ona benzer bir ev almasını umuyordu ama Angus daha az eşya alıp daha fazla seyahat etmek istediğine karar verdi. Hâliyle evin otel odası gibi bir havasının olmasını istedi, Ilaria da elindekiyle yetinmek zorunda kaldı.”

“Bu şirketin finansmanını da o mu sağlıyor?”

Jennifer başıyla onayladı.

“Peki, Ilaria’yla evlenmeden önce de mi bu böyleydi?”

“Dolaylı yoldan. Az evvel de dediğim gibi evinin iç mekân tasarımını ben yaptım. Sonra da onu Ilaria’yla tanıştırdım ve işler bambaşka bir boyuta taşındı. Anne ve Dally’yi işe alabil-

dik. Gel zaman git zaman buranın batmaya mahkûm bir gemi değil de bir şirket olduğunu hissetmeye başladım, anlatabiliyor muyum? Şirket hesabında yeterince para yoksa onu arayıp, artık adına ne derseniz, borç ya da hibe alabileceğimizi biliyorduk. Bu yüzden içimiz rahattı.”

“Ilaria’nın Sam Blundell’la olan ilişkisinden haberiniz var mıydı?”

Jennifer suratını ekşitti. “Öf. Evet.”

“Bu durum sizi endişelendirmiyor muydu?”

Kollarını kavuşturup arkasına yaslandı. “Neden endişele-necekmişim?”

“Şayet Angus’tan ayrılırsa finansmanınız da kesilirdi.”

“Angus ondan ayrılısaydı –ki bu çok daha muhtemeldi– yine hapı yutardık.” Jennifer kafasını iki yana salladı. “Ilaria’nın hayatında onu mutlu eden birinin olmasına sevinmiştim.”

“Ama galiba sürekli mutlu değilmiş. Dally bazı inişler çıkışlar yaşadığını söyledi.”

“Ah, evet. Dramı hiç eksik olmazdı. Ayrıca uyuşturucu da kullanıyordu ama bunu öğrenmişsinizdir zaten. Azıcık kokain. Genelde keyfi yerine gelsin diye. Dışarıdan nemrut sürtüğün teki gibi görünse de aslında çok utangaçtı ve içten içe korktuğu bir şey yapmadan önce muhakkak kafayı bulurdu.”

“Öldüğünde temizdi,” dedim.

“Sahiden mi?” Jennifer şaşırmişti. “Demek ki değişmiş. Gerçi...”

Bekledim ama kadın sessizliğe gömülmüştü. İçimden bir ses yine içine kapandığını ve her nedense bu defteri açmak istemediğini söylüyordu. Öne doğru eğildim.

“Bunun zor olduğunu biliyorum ama Ilaria’yı kimin öldürdüğünü bulmayı gerçekten çok istiyorum. Bana söyleyebileceğiniz her şey –özellikle de az sayıda insan tarafından bilinen bir şeyse– çok ama çok makbule geçer.”

“Ah.” Burnunu çekip gözlerini ovuşturdu. “Şey, kürtaj yaptırdı.”

“Ne zaman?”

“Ağustos ayında. Doktora beraber gittik.” Masasının çekmecelerini açıp kapayarak mendil aramaya başladı ve sonunda bir tane buldu. “Sadece birkaç hap yutması gerekti, o kadar. Pek meşakkatli bir iş değildi. Birkaç gün yatakta istirahat etti.”

“Üzüldü mü?”

“Hayır, ben üzüldüm.” Bana baktığında Jennifer’ın yüzünde buruk bir gülümseme vardı. “Çocuğum olmuyor. Tüp bebek denedik. Her şeyi denedik. Olmadı. En nihayetinde de pes edip durumu kabullenmeye karar verdik.”

“Üzüldüm.”

“Hayat işte, yapacak bir şey yok. Beni yanlış anlamayın ama iyi yanları da var. Bir çocuk hayatlarımızı tamamen altüst ederdi. Çocuk istemek delilik gibi bir şey ama yine de insanın aklı çeliniyor işte. Bu yüzden Illy’nin çocuk yapabiliyor olup da istememesi bana çok ironik gelmişti.”

“Ama Angus da çocuk istemiyordu.”

“Hem de hiç.”

“Bebek ondan mıydı peki?”

Jennifer iç geçirdi. “Evet, ondandı. Ilaria gayet emindi. İşin aslı acayip sinirlenmişim çünkü Angus çocuk sahibi olmanın berbat bir fikir olduğu konusunda o kadar ısrarcıydı ki bunu evlenmeden önce imzaladıkları sözleşmeye bile yazdırmıştı ama yine de vasetomi yaptırmaya yanaşmıyordu. Ilaria ondan çocuk yaparsa bu, evliliklerinin sonu olacaktı. Çocuğun payına bir şeyler düşecekti ancak Ilaria’ya zırnık koklatmayacaktı. Anlaşmaları böyleydi. Gerçi kürtajdan sonra Ilaria’nın pişman olup olmadığını düşünmekten kendimi alamıyorum çünkü bir keresinde bebek Angus’tan olmasaydı sözleşmedeki o maddenin geçerliliğini kaybedeceğini söylemişti.”

“Ama sizinle bebeği dünyaya getirip getirmemekle ilgili konuşmadı.”

“Durumumu biliyordu. Bir kereliğine de olsa düşünceli davranıp beni bu işe karıştırmadı.” Jennifer koltuğunda dönerek biraz düşündü. “Belki de Angus’un ondan kurtulmaya niyetli olduğunu fark edip dizginleri eline almaya karar vermiştir. Son zamanlardaki hâli bana acaba tekrar dener mi diye düşündürmüştü.”

37

Hoş geldin!

412

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
NARTI

"Tekrar hoş geldin."

Derwent, 412 numaralı odanın banyosunda küvetin yanına çökmüştü. Sesimi duyunca doğrulup el fenerini kapadı. "Teşekkürler."

Benim açımdan sosyal nezaket faslı bu kadardı. İzninin çoğunu spor salonunda geçirmişe benziyordu: Zinde, formda ve tehlikeliydi. Gerçi bunun hiçbir önemi yoktu. Biraz bile etkilenmemiştim. Aklım fikrim işimdeydi.

"Neden burada buluşmak istedin?"

"Neler olup bittiğini hatırlamak için." Kaşlarını çatarak odaya göz gezdirdi. Oda boştu ve yeni müşterilerini bekliyordu; yatak yapılmıştı, halıda elektrikli süpürge'nin bıraktığı izler vardı, odaya cila, banyoyaysa buram buram çamaşır suyu kokusu hâkimdi. "Buraya son geldiğimden bu yana epey zaman geçmiş gibi hissediyorum."

"İki hafta oldu," dedim.

Ardından kaşları çatık vaziyette bana döndü. "Bensiz pek ilerleme kaydedememişsin."

"Tabii ya, sen döndüğüne göre artık bütün taşlar yerine oturur. Tek eksikimiz senin fikirlerindi."

Kaşlarını kaldırdı. "Sorun nedir?"

"Bir sorun yok." Pencerenin kenarına gidip gözlerimi ne hikmetse yine bir otel olan karşı binaya diktim. Duvarlarında birbirinin tıpatıp aynısı aynalar, pencerelerinde birbirinin tı-

patıp aynısı lambalar ve yine birbirinin tıpatıp aynısı perdeler olan yüz oda. Ruhsuzdu, insanın içini karartıyordu ve Governor Hotel'in birkaç gömlek altındaydı. "Önemli bir şeyi gözden kaçırdığımı düşünüp duruyorum. Birinin bana söylediği bir şey."

"Eğer o şey, *Zamanı bükmediğin sürece imkânsız görünen bu cinayeti tam olarak şöyle işledim*, değilse o kadar da önemli olduğunu sanmam." Yanıma gelip o da camdan dışarıyı seyre daldı. "Bana kızgın olabileceğini düşünmüştüm."

"Kızgın mı? Sana neden kızgın olayım ki?" Kollarımı kavuşturdum. "Seni son gördüğümde beni kızdırmadın, kırdın."

"Belki de aramızdaki buzları eritmek istiyorumdur."

"Öyle mi?" Bekledim ama hiçbir şey söylemedi. "Ben de öyle tahmin etmiştim. Güne tartışarak başlamayalım."

"Owen nasıl?"

Bu soru üzerine dönüp ona baktım. "Neden soruyorsun? Ah. Herhâlde Luke'tan duydun."

"Biraz bahsetmiş olabilir. Ne o? Bir haftada ikinci randevu mu? Biriniz epey hevesli herhâlde." Omzunu silkti. "Belki ikiniz de öylesinizdir."

"Owen..." Ne var ki gerisini getiremedim, düşüncelerimi kelimelere dökmekte zorlanıyordum. *Owen dürüst biri. Nazik. Düşünceli. Eğlenceli. Neşeli. Görünürde hiçbir takıntısı yok. Owen beni gördüğünde gülümsüyor. Owen beni güldürüyor.*

Biri adını anmadığı sürece aklıma bile gelmiyor.

"İyi," dedim nihayet. "Hoş biri."

Derwent başıyla onayladı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Tam önüme dönüyordum ki, "Onunla yattın mı?" diye sordu.

Duraksayarak öfkenin damarlarımı istila etmesine izin verdim. "Neden Luke'a sormuyorsun?"

"Siktir." Bunu sanki kendine kızmış gibi alçak sesle söyledi.

Cevap hayırdı, Owen'la yatmamıştım. İki randevumuz da gayet olgunca, hatta sakın geçmişti: Bir akşam yemeği ve hafta sonu nehir kenarında bir yürüyüş. Sonra da Owen barın tekinde

bize kuytu bir köşe bulup orada beni öpmüştü. Hayatımı değiştirmemişti fakat ondan soğutmamıştı da. Belki de ihtiyacım olan şey yavaş yavaş filizlenen bir sevgi ve karşılıklı bir takdirdi. Belki de böylesi, Josh Derwent'tan bekleyebileceğim bir dargın bir barışık dramadansa doğru düzgün bir birliktelikle sonuçlanmaya daha müsaitti. Zaten şu sıralar Josh Derwent'tan hiçbir şey bekleyemeyeceğim apaçık ortadayken bu bir seçenek bile değildi. Hâliyle kafama takmama da gerek yoktu.

Derwent'in yanından ayrılıp banyonun kapısının önünde durdum. İçerisi tertemizdi, olay yeri fotoğraflarına defalarca bakmış olmama rağmen banyo gözüme yabancı göründü. Bundan böyle burayı görecektik hiç kimse Ilaria Cavendish'in o banyoda ne kadar korkunç bir şekilde can verdiğini anlamayacaktı. Bunu ona kimin yaptığını da bu gidişle ben dâhil hiç kimse öğrenemeyecekti. Aklıma gelen herkesle birden fazla kez konuşmuştum. Sam Blundell ikinci bir görüşmeye gelmiş, görüşme boyunca da dehşetten gözleri fal taşı misali açılmış vaziyette tir tir titremişti fakat cinayet işleyebilecek biri olduğunu düşünmüyor, ayrıca zamanlamayı da bir türlü oturtamıyordum. Abilo Braga'yı ise işe gelmediği o günden beri gören olmamıştı ve olaydaki rolünü ya da neden sırta kadem bastığını hâlâ çözememişim.

Derwent'in yanına gitmek istemiyordum. Giyinme odasında bir tur attım ve orada görülecek hiçbir şey olmadığını bildiğim hâlde daha önce yüzlerce kez kontrol edilmiş raflara bir kere daha göz gezdirdim. Oradan çıktığımda odanın kapısı tam karşımdaydı. Durdum.

“Ne oldu?”

“Sadece bakıyorum,” dedim. Şimdiye dek 412 numaralı odaya ne zaman gelsem kapı açıktı. Hâliyle otellerin kanunlar gereğince asmak zorunda olduğu bilindik yangın talimatlarını hiç görmemişim. Kapıdaki gözetleme deliğinin altında, asansörlerle merdivenlerin yanı sıra dördüncü kattaki tüm odaların

ayan beyan gösterildiği çerçeveli bir kat planı vardı. Koridorun sonundaki odalar, yani 411 ve 412 en büyük olanlardı; giyinme odası da banyosu da daha genişti. Tahminimce Ilaria'nın bu odada direktmesinin nedeni de buydu.

Diretiyordu.

Öyle ki 412'yi başka birine verdiklerinden orada kalamayacağını öğrendiğinde deliye dönmüştü.

412'de kalabilmek uğruna daha lüks bir odayı geri çevirmişti. Bu hiç mantıklı değildi.

Kaşlarımı çatarak kat planına bir adım daha yaklaştım.

"Maeve."

"Bir dakika." Plandan odaya, sonra tekrar plana baktım. "Bu nedir?"

Derwent gelip yanımda durdu. "Nereye bakıyorum?"

"Şuraya. 411'le 412'nin arasına."

"Bir boşluk. Bir çeşit dolap falan olabilir." Pek ilgilenmişe benzemiyordu. "Bak, Maeve..."

"Hayır, sus biraz." Yanından geçerken ona yanlışıyla sür-tünsem de aldırış etmedim. Başka bir şeye odaklanmıştım. "Şu kitaplık."

Yatağa dönük duruyordu. En ufak bir lekenin olmadığı cam kapakları, raflardaki kitapların ve süs eşyalarının layıkıyla sergilenebilmesi için güzelce silinip temizlenmişti. Odaya ilk girdiğimde kitaplık dikkatimi çekmiş, sonra da tamamen aklımdan çıkmıştı. Şimdi mandalını açıp kapakları iki yana savurdum fakat kitaplık açılmak yerine ortadan ikiye ayrıldı. Yağlanmış menteşeleri sayesinde ses çıkarmadan açılan kapaklar kitaplığın arkasındaki dar bir boşluğu gözler önüne serdi.

"Bu da ne?"

"Bir koridor." Diğer taraftan ışık geldiğini görebiliyordum. "Bu kapılar sayesinde bir odadan diğerine geçilebiliyor."

"Bundan neden haberimiz yoktu?" Derwent öfkeden köpürüyordu.

“Biz sormadık, onlar da söylemedi. Belki de bildiğimizi sandılar.” Kapakları açıp kapayarak kendimce denemeler yapıyordum. “Kapalıyken hiç anlaşılmıyor.”

“Yani buraya saklanan biri Ilaria’ya dilediği vakit saldırabilirdi.”

“Sanırım öyle.” Ona döndüm. “411 numaralı odanın tutulması riskini göze almak istemeyen biri. O yüzden odayı kullanım dışı bırakmış.”

“Şu oda servisi garsonu,” dedi Derwent. “Neydi adı?”

“Abilo Braga.”

“Her şeyi o ayarladı ve Ilaria can çekişirken odadaydı. Yani ya katil o ya da kurulan tezgâhın bir parçası.”

“Cinayet günü onunla görüştüm. O zamanki hâline dayanarak ikisi de değil derdim.”

“Ama sonra sırta kadem bastı,” dedi Derwent usulca. “Belki de masum rolü yapmakta gerçekten iyiydi.”

“Olay yeri incelemeyi çağırmamız gerekecek ama kitaplık tertemiz görünüyor. Sence oda temizlenirken koridorun da süpürülmüş olma ihtimali nedir?”

“Bence yüksek. Üstelik bu süre içinde yan odada konaklayanlar olmuştur. Bu da bizim için kötü haber.” Derwent fenerini yere tuttu ve ikimiz de kaşlarımızı çatarak kalın halının her bir santiminin özenle temizlendiğini gösteren izlere baktık.

“İçeri girebilir miyim?”

“Evet. Burası muhtemelen perte çıkmıştır.”

Kitaplığın arkasındaki küçük koridora girdim ve eldivenli elimle koridorun diğer ucundaki çift kanatlı kapıyı ittim. “Buradan açılmıyor. Açabilmek için 411’de olman lazım.”

“Peki ya Braga tuvaleti tıkamaya girdiğinde mandalı açtıysa?”

“Mümkün,” dedim. “Yine de bunun neye yarayacağını kestiremiyorum çünkü buradaki her kimse yine 411 ya da 412’den çıkmak zorundaydı, hâliyle onu görürdük. Tabii olay yeri in-

celemesinin bitmesini ve toparlanıp gitmemizi bekleyip öyle çıktıysa işler değişir. Neticede o anların kamera kayıtlarına bakmadık.”

“Riskli.”

“Bu cinayetin tamamı riskli zaten. Her yerde kameraların ve güvenlik görevlilerinin olduğu yarı kamusal bir alanda neden cinayet işleyesin ki? Bunu işini bilen biri yapmış. Ilaria’dan nefret eden ve ölümüyle küçük düşmesini, böylece itibarının lekelenmesini isteyen biri.” Gidip yatağa oturdum ve gözlerimi iki oda arasındaki kapıya diktim.

“Ne oldu?” Derwent beni dikkatle izliyordu. “Ne düşünüyorsun?”

“Odanın yerleşimini. Kapı yatağın tam karşısında ve Ilaria her seferinde bu odada kalmakta directmiş. Her hafta aynı güne rezervasyon yaptırıyordu, değil mi? Hep aynı saatte.” Bacak bacak üstüne atıp ayağımı sallayarak düşüncelere daldım. “Ya bitişikteki oda için de benzer bir rezervasyon yaptırılıyorduyorsa?”

*

Jeanette Lee’nin rezervasyon kayıtlarını kontrol etmesi uzun sürmedi. “Hımm. Şey, evet, o oda da sık sık 412’yle aynı saat diliminde tutulmuş ancak her defasında aynı kişi değilmiş ve 412’nin aksine her hafta tutulmamış. Burada farklı isimler var.”

“İsimlerin çıktısını alabilir miyim?” Resepsiyon masasına yaslanmış, ekranı görmeye çalışıyordum.

“Elbette.”

“Otele giriş yaparken sahte isim kullanmışlardı, değil mi?” dedi Derwent bana. “Ilaria ve erkek arkadaşı. Yan oda için de aynının geçerli olmadığını nereden bilelim?”

Jeanette’in yanında duran uzun boylu, zarif resepsiyonist bir süredir işinin ehli olduğunu belli eden mırıl mırıl bir ses tonuyla müşterilerden biriyle ilgileniyordu fakat şimdi işini bi-

tirmiş, çaktırmadan patronunun omzunun üstünden bakmaya çalışıyordu ve Derwent'ın söylediği şey kadının yerinden sıçramasına neden oldu.

“Sorun nedir?” diye sorduğum anda parmaklarını birbirine kenetledi.

“Affedersiniz. Niyetim kulak misafiri olmak değildi ama 411 numaralı odadan bahsediyorsanız onunla ilgili aramızda döndürdüğümüz bir espri var. Adamla ilgili yani. Rezervasyonlarını hep sekreterlerinden birine yaptırırdı. Odayı asla kendi adına tutmazdı, rezervasyon sahibi üç dört farklı isimden biri olurdu. Sonra kendi çıkagelir ve o isimlerden biriyle giriş yapardı. Ödemelerin hepsi kredi kartıyla önceden yapılmış olurdu. Bize hep çok nazik davranırdı.”

“Gerçek adını biliyor musunuz?” diye sorduğumda dudaklarını ısırırdı.

“Hayır ama tipini tarif edebilirim.”

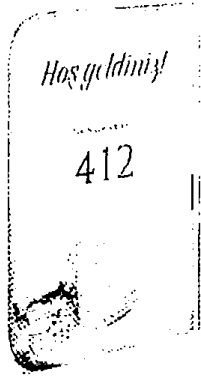
Başımınla onayladım ve adamı en belli başlı özellikleriyle tarif etti. Ânında kimi kastettiğini anladım.

“Onunla ilgili başka bir şey hatırlıyor musunuz?”

“Sadece her seferinde 411 numaralı odayı istediğini.” Bir şey hatırlamış olacak ki gülümsedi. “Manzarasına bayıldığı için orayı tercih ettiğini söylerdi.”

@ayisigikitap

GOVERNOR
HOTEL
HOTEL
KADTI

38

Bizi ofisinde karşılayan Angus Cavendish üç hafta önce evinde görüştüğüm o kederden çökmüş adamdan çok farklıydı. Mayfair’de, George döneminden kalma bir binanın dış cephesinin ardına gizlenmiş modern ofis âdeta para basmak için kurulmuş bir yüksek teknoloji mabedi idi ve çalışanlarının ona karşı tutumuna bakılırsa Angus da bu mabedin baş rahibiydi. Ofisi binanın ön cephesinde olduğundan caddeye bakıyordu. Jennifer Hickey’nin tarzını görür görmez tanıdım: Onun ofisindekilerle aynı gri duvarlar, aynı konsol ve üstünde birbirinin tıpatıp aynısı iki lamba. Odanın ortasında devasa, modern bir masa duruyordu fakat Angus masasının başına geçmek yerine bizi küçük bir sehpanın etrafına yerleştirilmiş üç alçak berjerin bulunduğu oturma alanına buyur etti. Asistanlarından biri –her hâlinden ona taptığı belli olan orta yaşlı, anaç bir kadın– elinde bir tepsiyle içeri girdi: Üç su bardağı ve biri sade, diğeri sodalı iki şişe soğuk maden suyu. Angus’un takım elbisenin kesimi o kadar kusursuzdu ki benim bile gözümünden kaçmadı, tam bir terzilik eseri idi. Onu son gördüğüm hâline kıyasla daha iyi görünüyordu fakat hâlâ boyuna göre fazla zayıftı ve yorgundu.

“Tam olarak ne iş yapıyorsunuz?” diye sordu Derwent.

“Serbest yatırım fonu yöneticisiyim.” Angus’un dudağı seğirdi. “Bunun ne meşakkatli bir iş olduğunu siz sıkıntıdan patlayana kadar anlayabilirim ya da sadece başınızı sallayıp beni

soruşturmayla ilgili bilgilendirmeye geçebilirsiniz. Buraya bu yüzden geldiğinizi tahmin ediyorum.”

“Pek sayılmaz,” dedim. “Geldik çünkü ilk görüşmemizde bana yalan söylediniz.”

Kaşlarını kaldırdı fakat pek bozulmuşa benzemiyordu. “Muhakkak bir hata yapmış olmalıyım, sizi kasten yanıltmak gibi bir niyetim yoktu.”

“Governor Hotel’e hiç gitmediğinizi söylemenizin hata olduğunu sanmıyorum.”

Sessizlik. Angus bir anlığına hiç kımıldamadı. Fakat sonra gülümsedi.

“Böyle olacağını bilmeliydim. Paçayı kurtarırım sandım ama size gerçeği söylemeliydim.”

“Peki gerçek nedir?”

“Çoğu çarşamba oraya gidip karım erkek arkadaşını becerirken 411 numaralı odada beklerdim.” Sigarasıyla çakmağını çıkarıp kül tablasını önüne çekti. “Şirket benim olduğu ve ofisin bu kısmında ayrı bir havalandırma sistemi bulunduğu için burada sigara içmeme göz yumuyorlar. Yasalara uygun olup olmadığını bilmiyorum, o yüzden lütfen beni tutuklamayın. İnsan kaynaklarını sigara içtiğimi görmezden gelsin diye zar zor eğittim.”

“Harika,” dedi Derwent. “Bize o odada ne yaptığınızdan bahsedin.”

“Karım erkek arkadaşını becerirken.” Angus ona düşük göz kapaklarının ardından ters ters baktı. “O kısmı atlamayın.”

“İki oda arasındaki kapıları açıyor muydunuz?” diye sordum ve o da kaşlarını çatıp çakmağın alevini sigarasının ucuna denk getirmeye odaklanmış bir hâlde başıyla onayladı.

“Tahmin edebileceğiniz gibi onu izlemek hoşuma gidiyordu ama o izlenmekten pek hazzetmezdi. Ben yanlarındayken erkek arkadaşının da dikkati dağılıyordu. Başlarda öyleydi. Sonra mümkün mertebe göz önünde olmamam konusunda anlaştık.

Ben görmek istediğimi görebiliyordum, onlar da orada olduğumu unutuyorlardı. Herkes hâlinden memnundu.”

“Gerçekten memnun muydular peki?” diye sordum. “Gerçekten?”

“Karım beni memnun etmeyi severdi, ayrıca pek zorlandığı da söylenemezdi. Yaptığından keyif alıyordu. Sam de fena çocuk değildir.”

“Bana ilk görüşte âşık olduklarını söylemişsiniz. Hatta *coup de foudre* diye tarif etmişsiniz.” Kollarımı kavuşturdum. “Bana anlattıklarınız arasında doğru olan bir şey var mıydı peki?”

“Ne demek istiyorsunuz?” İnceden huzursuzlanmıştı.

“Geçtiğimiz aralık ayında tanıştılar. Sonra... hiç. Ilaria mutsuzdu. Ofisinde yatıp kalkıyordu. Sizden kaçıyordu. Ona hediyeler gönderdiniz.”

“Çenesini tutamayan kim? Dally denen şu ukala velet mi?” Sigarasından bir nefes aldığı anda ucu kor gibi parladı. “Kötü bir dönemden geçtik. Olur öyle şeyler.”

“Karınızın gözlerinizin önünde başka bir adamla yatması sizin fikrinizdi. Aslında o hiç istemiyordu, değil mi? Tartıştınız, ona dil döktünüz ve en nihayetinde de kadını bezdirdiniz.”

“Adamı seçmesine izin verdim. İnanın bana, dizginler onun elindeydi. İstemeseydi yapmazdı.”

“Arkadaşlarından duyduğum kadarıyla aslında utangaç biriymiş. İsteğinizi yerine getirmek için kendini zorluyormuş. Bunun için de uyuşturucu kullanıyormuş.”

Sırıttı. “Eh, o şekilde de anlatılabilir. Gözünüzde pek iyi bir profil çizmiyorum, değil mi? Fakat sevgili Ilaria uyuşturucuya sığınmak için öyle ya da böyle hep bir sebep bulurdu. Mesele sadece utangaçlık değildi.”

“Governor Hotel’le görüştüm. Ocak ayından beri odada sabit bir rezervasyonları varmış ancak Sam’le odayı şubat ayına kadar kullanmamışlar.”

“Doğru. Planımız daha erken başlamaktı ama Sam’i buna ikna etmesi sandığından uzun sürdü. İkimiz için de çok sinir bozucuydu. Dürüst olmak gerekirse yanlış adamı seçtiğini düşündüm. Fazla pısırtıktı. Oysa benim aklımda daha olgun biri vardı. Daha iri, daha eril biri.” Sigarasını söndürmek üzere öne doğru uzanırken gözlerini Derwent’in üzerinde gezdirdi. Derwent taştan oyulmuşçasına hareketsizdi ve yüzünde tehditkâr bir ifade vardı. Angus Cavendish’in dikkatini çekmek için parmaklarımı şıklatma dürtüsünü zar zor bastırıp bir sonraki soruya geçtim.

“İlaria’ya ültimatı mu verdiniz, Bay Cavendish?”

“Ne tür bir ültimatı?”

“Sam’le yatmazsa evliliğinizi sonlandırmakla mı tehdit ediyordunuz onu?”

Güldü. “Evliliğimizi onun rızası olmadan bu şekilde dışarıya açmakta belirttiğime göre canavarın teki olmalıyım, değil mi?”

Canavarların türlü türlü suretlere bürünebileceğini gayet iyi biliyordum ve en beterlerinden bazıları zengin, başarılı erkeklerdi.

“Bakın,” dedi ağzını yaya yaya, *onun* canavarın teki olmadığını söyleyerek yüreğine su serpmek gibi bir niyetimizin olmadığını fark edince. “İlaria’yı seviyordum. Onunla kalmak istiyordum. Bazı tercihlerim var ve o da bunu biliyordu. Çoğundan gayet memnundu. Bazıları onu korkutuyordu, hâliyle kabullenmesi biraz zaman aldı. Bu bir zorlama değil, özgüven meselesiydi. Sam’i bulur bulmaz yola geldi. Sam kolay lokmaydı. İlaria ne isterse yapıyordu.”

“Şirketinizden iş alırken Sam’in bu konuda söz hakkı olduğunu mu düşünüyorsunuz şahiden?”

Angus omuz silkti. “Ona sorabilirsiniz, değil mi? Neticede hâlâ hayatta. Kendini savunabilir.”

“Pek kendini savunabilecek birine benzemiyor,” dedim tekdüze bir sesle. “Ayrıca sizin namınıza çalıştığı için onu o akşam

yemeğine davet ettiğinizi söylemiştiniz ama aslında ona ilk işini şubat ayında vermişsiniz. Zamanlama manidar.”

“Bu küçük mizansende üç aktör vardı. Her şey tarafların rızasıyla olup bitti.” Paketten bir sigara daha çıkarıp parmaklarının arasına kısırdı fakat yakmadı. Sonra da elini havada zarifçe salladı. “Hepimiz yetişkin insanlardık ve kuralları biliyorduk. Onlar sevişiyor, bense izliyordum. Hepsi bu.”

“Ya Ilaria hamile kalsaydı?”

Gözleri fal taşı misali açıldı: Yapmacıklıktan uzak, sahici bir şok. “Hamile miydi?”

“Hayır.”

“Eh. Beni korkuttunuz.” Aya dibiyle alnını ovuşturdu. “Hamile kalsaydı ya çocuk benden olamazdı ya da hamileliği uzun sürmezdi. Çocuk doğurursa istemeye istemeye de olsa ona destek olacağımı ama benim açımdan bunun affedilemez bir hata olduğunu açıkça söylemiştim. Evlilik birliğimiz içinde başka bir adamın çocuğunu büyütmeye yanaşmayacağımı da biliyordu, yani her hâlükârda yolun sonuna gelirdik. Bebek sahibi olabilirdi ama o zaman beni kaybederdi.”

Anlattıkları, Jennifer’ın evlilik öncesi sözleşmeyle ilgili anlattıklarıyla bire bir örtüşüyordu. *Ilaria seçimini yapmış*, diye düşündüm.

“O öğleden sonra biri 411 numaralı odada kalmanıza engel olmuş,” dedi Derwent. “Biri banyoyu kullanılamayacak hâle getirmiş.”

“Biliyorum. Öfkeden deliye döndüm. Doğru düzgün temizlenmeden odayı tutmama izin vermediler. Neymiş? Otelin standartlarından taviz veremezlermiş! Odanın saat beşte hazır olacağını söylediler ki bu benim için çok geçti. Yatağın yapılmasının ya da banyonun kullanılır vaziyette olup olmasının umurumda olmadığını söylemek istedim ama neden illa o odayı istediğimi resepsiyon masasında çalışan o güzellik kraliçesi bozuntularına açıklamam mümkün değildi.”

Bu o kadar yerinde bir tasvirdi ki gülmemek için kendimi zor tuttum. Bunu fark edince ince, uzun yüzü bir cazibe parıltısıyla canlandı.

“Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi? Küçük bir patatese kuantum fiziğini anlatmaya çalışmaktan farksız olurdu.”

Toparlandım. “Otelin düzenli müşterilerinden biri olduğunuzu kimler biliyordu, Bay Cavendish? Ilaria’ya zarar verebilmek için önce sizi devreden çıkarması gerektiğini kim biliyordu?”

“Hiç kimse.”

“Bu doğru değil.” Kollarımı kavuşturdum. “Artık çaba bile sarf etmiyorsunuz.”

“Ne olmuş yani? Bu sizin işiniz değil mi?” Huysuz huysuz parmaklarıyla saymaya başladı. “Ilaria. Sam. Bu kadar.”

“Sizin namınıza rezervasyon yaptıranı da unutmayalım.”

“Ah, asistanlarım. Patricia ya da diğer sekreterlerden biri.” Onlardan sanki insan bile değillermiş gibi bahsediyordu. “Patricia’nın içinde zerre kadar kötülük yoktur. Gerçi bir keresinde telefonla bir restoranda yer ayırtmasına kulak misafiri oldum ve o günden beri ona bulaşmaya cesaret edemedim. Diğerleriye şeker gibi kızlardır.”

“Onlardan biri birine çıtlatmış olabilir mi?”

Kafasını iki yana salladı. “Ağızları çok sıkıdır. İşimizin püf noktası bu.”

“Başka kimlerin haberi vardı?”

“Kimsenin.”

“Bundan emin misiniz?”

“Ilaria’nın bahsettiği birileri varsa onlar biliyordur herhâlde ama Ilaria pek kız kıza takılan biri değildi. Jen Hickey dışında yakın arkadaşı yoktu. Bir de Sam içini kime döktüyse artık... Ben kimseye söylemedim.”

“Otele giriş yapamayınca nereye gittiniz?” diye sordum.

“Eve. İşe dönesim gelmedi.”

Derwent ona en pis bakışlarından birini attı. “Bakın, artık yalanı bıraksanız iyi olur. Maeve yalandan hiç hoşlanmaz, onun canının sıkılması da benim hoşuma gitmez.”

“Yalan söylemiyorum.”

“Karşıdaki otele gittiğinizi biliyoruz,” dedim usulca. “Dördüncü katta, Governor Hotel’e bakan bir oda istemişsiniz. Kredi kartıyla yaptığınız ödemenin kaydı hâlâ duruyordu; sanırım acil bir durum olduğundan rezervasyonu Patricia’ya yaptırmaya vaktiniz kalmadı. Fotoğrafınızı gösterdiğimde sıra dışı bir talepte bulunduğunuzdan sizi hemen tanıdılar. Müşterileri genelde otelin neresinde kalmak istedikleri konusunda sizin kadar titiz davranmamış.” Duraksadım. “Er ya da geç sizi güvenlik kamerası kayıtlarında bulacağız, o yüzden şimdiden itiraf etseniz iyi olur.”

Yüzünü buruşturdu. “Gerçekten titizsiniz, öyle değil mi? Oraya bakmak nereden aklınıza geldi?”

“Ilaria soyunmuş ama perdeleri açık bırakmıştı. Bu en başından beri beni rahatsız ediyordu. Hava griydi ve gün ışığı solmaya başlamıştı. Hâliyle ışıklar açıktı muhtemelen. O yana bakanlara müthiş bir gösteri sunmuş olmalıydı.”

“Bazı kadınlar bundan hoşlanır. Herhâlde siz de bilirsiniz?” Destek beklercesine Derwent’a döndü fakat Derwent istifini bile bozmadı.

“Her neyse,” dedim çabucak, “sizin izlediğinizi biliyordu. Telefon kayıtlarına baktığımızda ikinizin arasında iki dakikalık bir telefon görüşmesine rastladık. O otele girerken konuşmuş olmalısınız. Perdeleri siz istediğiniz için açık bırakmış.”

“Orada olduğumdan haberi vardı.”

“Bu da görgü tanığı olduğunuz anlamına gelir. Ne gördünüz?”

“Hiçbir şey. Görüş açım pek iyi değildi. Odada neler olduğunu görmeye gayret ettim ama camın kenarına yaklaşmadıkları sürece onları doğru düzgün seçemiyordum bile.”

İlk kez doğruyu söylediğini düşündüm. Tuttuğu odada durup karşıya bakmıştım fakat 412 numaralı odanın cumbası ne yazık ki fazla derindi. Camın kenarına yaklaştığında Derwent'i görebilmiştim ama odanın daha iç kısımlarına geçtiğinde ışıklar açık olsa bile hareket eden bir karalıdan başka bir şey seçmek güçtü. Angus'un içeride neler olup bittiğini görebilmesi için dürbüne ihtiyacı vardı fakat o âna dek bundan haberi yoktu.

"Bu adamı tanıyor musunuz?" Ona Abilo Braga'nın personel kartından aldığımız fotoğrafı gösterdim. Donuk bir ifadeyle kameraya bakıyor, omuzlarından aşağısı görünmüyordu. Gerçek hayattaki hâline pek benzemediğini düşündüm.

"Bilmiyorum." Angus'un sesi tereddütlüydü. "Tanımalı mıyım? Gözüm bir yerden ısıyor."

"Governor Hotel'de çalışıyor."

"Olabilir. Onu görmüş olabilirim."

"Ama 412 numaralı odada ne olduğuna ve karınızın nasıl olup da cinayete kurban gittiğine dair hiçbir fikriniz yok," dedi Derwent.

"Keşke olsaydı. Onun ölümüne anbean tanık olduğumu fark etmek hiç de hoş bir his değildi." Bana döndü. "Beni gördünüz. Yaşananlar yüzünden sinir krizinin eşiğindeydim."

"Yolun karşısındaki otelde kaldınız mı?"

"Bir süre."

"Hiçbir şey göremediğiniz hâlde?"

"Bir terslik olduğunu anlayana kadar orada kaldım. Odaya birileri girip çıkmaya başladı, ışıklar açıldı. Telaşlandım. Eve gidip beklemeye koyuldum. Başı dertteyse beni arar diye düşündüm ve hazır olmak istedim. Meseleye el atacak ve sorun her neyse çözecektim." Düşünceli görünüyordu. "Zaten bir sorunu oldu mu hep ben çözerdim."

"Görüş açınız o kadar kötüyken neden orada beklemeye devam ettiğinizi anlayamıyorum," dedim.

“Baş başa kalmalarını istemedim. Herhâlde bunu da anlayamıyorsunuzdur, değil mi? Her şeye rağmen o benimdi. O herifle birlikte olabilmesinin tek nedeni buna izin vermemdi. *Yeter* deseydim dururlardı.”

“Peki ya Ilaria yeter deseydi?” Derwent’ın sesi yumuşaktı fakat bu yumuşaklık aslında içindeki o zehir zemberek öfkeyi perdeliyordu.

Angus omuz silkti. “Ama demedi.”

39

Husnûddini

412

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
KARTI

Sam Blundell'a dik dik bakarken Angus Cavendish'in sözleri zihnimde yankılanıp duruyordu. *Dürüst olmak gerekirse yanlış adamı seçtiğini düşündüm... Fazla pısrıktı.*

Sam de Angus'un onun hakkındaki görüşünü çürütmek için pek bir çaba sarf etmiyordu. Ilaria'nın ölümünden beri hayli zayıflamıştı ve konuşurken gözleri odada dört dönüyor, eli ayağı bir türlü durmuyordu. Daire eski hâline kıyasla dar-madağındı. Duvara yaslanmış bir ütü masasının üzerinde kırış kırış bir gömlek asılıydı ve meyve kâsesinde büzüşmüş tek bir elma kalmıştı. Masada açık duran dizüstü bilgisayarın etrafı en az birkaç günlük gibi görünen kirli kupalarla çevriliydi.

"Evet. Belli ki bir numaralı şüpheliniz benim."

"Neden öyle dediniz?" diye sordu Derwent.

"Gün gibi ortada da ondan. Oradaydım." Parmaklarını açıp kapıyor, sanki hareket kabiliyetlerini test ediyordu. Teni pembeleşmişti ve canı acıyor gibiydi. "Kendi kız arkadaşım bile benim yaptığımı düşünüyor."

"Lora nasıl?" diye sordum.

"İdare ediyor. Hamilelik ve diğer her şey hesaba katıldığında durumun pek ideal olduğu söylenemez ama en azından sakinleşti. İlişkimden haberi yoktu," diye açıkladı Derwent'a. "Tabii artık öğrendi."

"Hem de hamile, öyle mi?"

“Az önce de dediğim gibi durumun pek ideal olduğu söylenemez.” Çaresizce omuz silkti. “Bebegi öğrendiğimde Ilaria’yla görüşmeyi kesmek istedim. Kendimi Lora’ya adamak, bir şeyleri değiştirmek istedim. Ama düşündüğüm kadar kolay olmadı.”

“Çarşamba günleri oraya gitmeyi bırakabilirdiniz,” dedi Derwent.

“İşimi kaybederdim. Paraya ihtiyacım vardı.” Ürperdi. “Ayrıca Ilaria’ya bebekten bahsedemezdim. Deliye dönerdi çünkü o da çocuk istiyordu. Bu konuda başımın etini yiyip duruyordu zaten.”

“Sizi anlayışla karşılamaz mıydı?” diye sordum.

“Kıyameti koparırdı.” Suratını ekşitti. “Böyle bir ilişki nasıl bitirilir ki? Çok kırılıyordu. Devam etmek istemediğimi onu çileden çıkarmadan söylemenin bir yolunu bulamadım.”

“Size ne yapabilirdi ki? Başka bir işe girerdiniz,” dedi Derwent. Sesinde küçümseme vardı. Ne var ki Sam sinirlenmek yerine teslim olurcasına başını önüne eğdi.

“Biliyorum. Ama bebek meselesi gündemdeyken... Ayrıca onu yüzüstü bırakırsam ilişkimizden Lora’ya bahsedeceğini söylerdi. Bir nevi beni tehdit ediyordu. Ondandır korkuyordum.”

Bize cinayet gerekçesini altın tepside sunduğunu düşündüm ve ne yaptığının farkında olup olmadığını merak ettim.

“Bize Angus’un sizi izlediğinden bahsetmediniz,” dedim. “Bu atlanmayacak kadar önemli bir detaydı.”

Dudağını ısırdı. “Siktir. Evet. Bu durumdan hiç memnun değildim ama söz hakkım yoktu.” Bir aydınlanma yaşar gibi oldu. “Aslında o gün gittiğimde orada değildi. Kapı kapalıydı. Bundan haberiniz var mıydı?”

“Vardı.”

“Ah.”

“Başka hangi konuda yalan söylediniz, Bay Blundell? Ya da anlatmadığınız ne var?” diye ekledim tam itiraz edecekken araya girip.

“Hiçbir şey yok.”

“Boğazını hiç sıkmadığınızı söylemişsiniz.”

Ellerini başına götürüp oturduğu yerde acizce kıvrandı. “*Siktir*. Bunun dönüp dolaşıp başıma dert açacağını biliyordum. Ama söylesem kulağa çok kötü gelecekti. Nereden öğrendiniz?”

“Angus, Ilaria’yla neler yaptığınızdan biraz bahsetti. Nelerden hoşlandığından.”

“Yapmak *istemedim*.”

“Ilaria’nın boğazı sıkılarak öldürüldüğünü biliyorsunuz, değil mi? O şekilde öldüğünü?” dedim sıradan bir şeyden bahseder gibi.

“Canını yakmadım. Hep çok dikkatliydik. Bir şey olmasın diye kılı kırk yarıyordum.”

“Birinin boğazını sıkmanın güvenli bir yolu yoktur,” diye çıkıştı Derwent.

“Hayır diyemedim. Ben... Ben sadece benden ne istedilerse onu yaptım. Anlamıyorsunuz.”

“Hayır, anlamıyorum.” Derwent’in sesi buz gibiydi. “Kendi başınızı belaya soktunuz ve ne kendiniz için ne de o kadın için parmağınızı kıpırdattınız.”

“Başka türlü halletmeliydim.” Sam neredeyse ağlayacaktı. “Ama nasıl yapacağımı bilemedim.”

*

Sam Blundell’in oturduğu binadan çıktığımız anda Derwent durdu.

“Şu son birkaç haftada mesleki açıdan körelmediysem aradığımız katilin bu adam olduğunu sanmıyorum. Ezik bir tip ama katil değil. Hayatta cesaret edemez.”

“Onun için üzülüyorum,” dedim.

“Neden?”

“Boyundan büyük işlere kalkışmış. Ayrıca ona kaba davrandın.”

“Ona Angus Cavendish’in davranacağı gibi davrandım. Sertlikten anlayacağını biliyordum. Esas sen ona fazla nazık davrandın, yakışıklı diye herhâlde.”

Pekâlâ, madem oyunu böyle oynamak istiyorsun... “Ben de bir an Angus’un sıradaki karısı için senden numaranı isteyeceğini sandım.”

Derwent bana ters bir bakış attı. “Eğer orada olmasaydın...”

“Hadi ama. Hayır derdin.”

“Asıl karısının boğazını sıkma işine hayır derdim. Ne aptalca bir oyun.”

“Herhâlde öyledir. Acaba kadın mı bundan zevk alıyordu yoksa Angus onun aşağılanması mı istiyordu?”

“Kadının dünyada en sevdiği şeyin bu olduğunu bilse bile Sam’in hayır demesi gerekirdi. Luke’a asla böyle bir şeye yeltenmemesini söyledim.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Baba nasihatleri bizim zamanımızdan beri epey değişmiş.”

“Bütün futbol takımı benden akıl alıyor.” Bana bir gülümseme bahsetti. “Neden bahsettiğini bilen biri olarak nam saldım.”

“Eminim şöhretini engin tecrübelerine borçlusundur,” dedim sertçe.

“Tamam, uzatma. Bu yüzden kendimi ne kadar yaşlı hissetsem de birinin onlara nasıl davranmaları gerektiğini söylemesi gerekiyor. İnternette bir sürü yalan yanlış bilgi dolaşıyor. Neyse, Luke’un riskli işlere girmesini istemiyorum. Taksirle adam öldürmekten yargılanması pek hoş olmaz. Kahve? Şurada bir kafe var.”

“Evet, çok iyi olur.” Suratım çoktan pancar gibi kızarmışken onunla aynı arabaya binmemek için ne olsa yapardım. Peşinden ellilerin tarzını yansıtan, penceresinin önü çiçeklerle

dolu sevimli kafeye doğru yürürken, *Bu vakanın da tuhaf cinsel fanteziler etrafında dönüp durması ne hoş oldu*, diye düşündüm. “Ilaria’yla olan ilişkisi aslında Angus içindi, öyle değil mi? Sam ona gösteriş yapmak, müthiş bir âşık olduğunu kanıtlamak istedi. Asla hayır demeyecekti.”

“Oysa yatakta ne kadar kötü olduğunu kanıtlamaktan ileri gidemedi.” Derwent kafenin kapısını açıp geçebileyim diye tuttu.

“Ilaria’nın istediklerini yaptığı için mi?”

“Daha ziyade... Ne içersin?”

Sabırla sipariş vermemizi bekleyen mor saçlı baristaya odaklanmaya çalışırken Derwent’ın cümlesini nasıl tamamlayacağını merak ediyordum. Siparişleri verdi, ikimizinkini de ödedi ve tezgâhın sonuna kadar gidip ahşaba yaslandı. Her zamanki ayarsız ses tonuyla, “Çünkü hiç hayal gücü yoktu,” dedi. “Anlattıklarına inanacak olursak kadın ne istediye onu yapmış.”

“Yine de kadının isteklerine kulak vermiş,” diyerek karşı çıktım. “Kadınlar dinlenilmek ister.”

“Kadının ona anlatmaya çalıştığı şey heyecan istediğiydi. Eğer sıradan, dümdüz bir sevişmeyi bile heyecan verici kılamıyorsan o yatağa hiç girmemen gerekir. *Sana* da bir nasihat vereyim. Birlikte olduğun adam her defasında sana kendini özel hissettirmeli, yapamıyorsa sakın onunla yetineyim deme.”

“Senin nasihatlerine ihtiyacım yok,” diye çıktım.

“Sadece seni kolluyorum. Bana soracak olursan standartlarını hep çok düşük tuttun.”

“Ama sormadım. Ayrıca bu konuşmanın ne kadar yersiz olduğunu anlatmaya başlasam herhâlde bir daha susamam.”

“Yine de aklında bulunsun, tabii Owen denen şu heriften hoşlanıyorsan.” Ben ona ağzının payını vermeden konuyu değiştirdi. “Neyse, olur da biri boğazını sıkmanı isterse kastettiği bayılana dek nefessiz kalmak değildir. Kimse bundan keyif almaz.” Eline bir şeker paketi alıp dalgınca salladı. “İnsanların ne söylediklerine değil, gerçekte ne istediklerine odaklanmalısın.

Onları istedikleri ruh hâline sokacak şeyi bulması gereken sensin ama işin içine biraz hayal gücü de katmalısın. Ağızlarından çıkan şeyi aynen yaparsan sıkıntıdan patlarsınız.”

Vakaya odaklan, dedim kendime. “İlaria ne istiyordu peki?”

“Kontrolü bırakmak. Ama ne yaptığını bilen biriysen karşıdakini hiç dokunmadan bile çaresizlikten kıvranacak hâle getirebilirsin.” Şeker paketini gerisin geri kâseye bırakıp bana baktı. Bakışlarına karşılık verdim fakat hipnotize olmuş gibiydim. Neyse ki o anda barista tezgâhın üzerinden kahvele-rimizi uzattı.

“Buyurun.”

“Teşekkürler.” Sonra da bana dönüp, “Şimdi nereye gideceğiz?” diye sordu.

Zar zor da olsa kafamı çalıştırmayı başardım. “Angus’un bir sonraki eşinden bahsediyorduk ya... Bence esas bir öncekiyle konuşmalıyız.”

40

Hasgüldeniz

412

GOVERNOR
HOTEL
•
HOTEL
HARTI

Jennifer Hickey, Devon Cavendish'in iletişim bilgilerini ayıla bayıla verdi.

"Ondan ne istiyorsunuz? Sanırım söyleyemezsiniz. Angus'tan şüphelenmiyorsunuz, değil mi? Ay hayır, sormamam gerekirdi. Ama yani böyle durumlarda her zaman koca suçlu çıkmaz mı? Gerçi Angus'un elini kirleteceğini pek sanmıyorum, ne demek istediğimi anlıyorsunuz ya?"

Jennifer hoparlörde olduğunun farkında olmadan fütursuzca konuşurken arabanın sürücü koltuğunda oturan Derwent gözlemini kırıştıırıyordu. Kadına cevap vermeden önce ona sırıttım.

"Haklısınız, söyleyemem. Ama şu aşamada Devon'la konuşmak çok faydalı olacak."

"Ah, elbette. Dediğim gibi dünya güzeli bir kadındır. Ona bayılacaksınız. Bir dakika..." Tıkır tıkır sesler duyuldu, sonra da bir küfür savurdu. "Şu bilgisayarda aradığım hiçbir şeyi bulamıyorum. Dally'ye soracağım."

Telefonu çat diye masasına bıraktı ve ardından odadan paldır küldür çıktığını duydum.

"Hep böyle midir bu?" diye sordu Derwent ama onu susturdum. Hattın diğer ucundan gelen boğuk konuşmaları zaten zar zor duyabiliyordum. Derken bir sürtünme sesi duyuldu.

"Tamam, döndüm." Adresi bir çırpıda okuyuverdi. "Tanrı'ya şükür ki Dally'nin telefonunda kayıtlıymış yoksa akşama

kadar arar dururduk. Önden aramamı ve geleceğinizi haber vermemi ister misiniz?”

“Hayır, teşekkürler. Ben hallederim.” Bir an duraksadım. “Hatta biz onunla görüşene dek Devon’la temas kurmamanızı rica edeceğim.”

“Aman Tanrım, *elbette*. Gerçi ne zaman görüşeceğinizi bilmiyorsunuzdur herhâlde, öyle değil mi?” Kıkırdadı. “Sizden yeşil ışık alır almaz onu arayacağım. Burada meraktan *çatlıyorum*.”

“Size haber veririm,” deyip telefonu kapadım.

“Soruşturmanın şu âna kadarki kısmında aranıza olmayarak neler kaçırdığımı şimdi daha iyi anlıyorum,” dedi Derwent şaka yollu.

“Bir şey kaçırın varsa o kesin Jennifer bence.”

“Ona ne şüphe.”

*

Devon Cavendish bizimle konuşmayı hemen kabul etti fakat bunun nedeni, Derwent’in ona attığı ve çoğu kadının kızarıp bozarmasına neden olan o beğeni yüklü bakışlar değildi. Devon o bakışların hakkı olduğunu düşünür gibiydi. Uzun boylu ve ince yapılıydı, ayrıca Londra’nın yerlilerinin aksine acayip bakımlıydı: inci gibi dişler, pahalı kirpikler, ahenkle dalgalanan fönlü saçlar, kusursuz bir bronzluk. Ev de en az sahibesi kadar mükemmeldi: Hampstead’in sakin caddelerinden birinde, ana yoldan içeride, odaları geniş, yüksek tavanlı, pahalı mobilyalarla döşenmiş, yaşlıca bir kâhyanın çekip çevirdiği, her köşesinden lüks ve zevk akan bir yerdi. Fakat ev de sahibesi de ruhtan yoksun gibiydi. Dediğine göre Devon yalnız yaşıyordu. Burası tek başına yaşayan bir kadın için çok büyük bir evdi ve dünyadaki tüm çiçek aranjmanlarını toplasa dahi burayı dolduramazdı.

“Beni antrenörümle olan randevumdan kurtardınız. Adam sanki kığım ona aitmiş gibi davranıyor. Demek istediğim iyi

görünmesini istemesini takdirle karşılıyorum ama...” Devon eğilip porselen çaydanlıktan, çıt diye kırılıverecekmiş gibi duran incecik tabakların üstüne yerleştirilmiş birbirinin aynısı iki fincana çay doldurdu. Derwent’ın yüzünün birkaç santim gerisinde bluzundan taşan o iki kusursuz ayı görene dek daha önce hiç *push-up* sporcu sütyeni görmediğimi fark ettim.

“Bayan Cavendish, size Angus’la yaptığınız evlilik hakkında birkaç soru sormak istiyoruz. Bunun sizin için zor olabileceğinin farkındayım.”

“Zor mu?” Otururken Derwent’a gözlerini kırıpıştırarak baktı. “Evet zor çünkü Angus arkadaşlarımıza onun aslında nasıl biri olduğunu anlatamayayım diye boşanma evresinde bana bir gizlilik sözleşmesi imzalattı.”

“Bu bir cinayet soruşturması, o yüzden gizlilik sözleşmesine takılmayın,” dedim.

“Onu Angus’un öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?”

“Açık fikirli davranmaya gayret ediyoruz.”

“Sanırım bu İngilizcede evet demek oluyor.” Bana baş döndürücü bir gülümsemeyle baktı ve ardından uzanıp fincanıyla tabağını aldı. “Çayınızı soğutmayın.”

“Sizce Angus cinayet işleyebilecek biri mi?” diye sordu Derwent.

“Olabilir.” İstifini bozmadan çayını yudumladı. “Tabii bu işi başkasına yaptırmadıysa. İşlerini başkalarına yaptırmakta üstüne yoktur. Biz evliyken ondan çok asistanlarıyla konuşturdum.”

“Evliliğiniz ne zaman sona erdi?”

“Resmî olarak mı? Dört yıl önce. Boşanır boşanmaz da Ilaria’yla evlendi.” Bana gülümsedi. “O kızcağıza büyük bir hata yaptığını söyleyebilirdim ama dinlemezdi. Marika beni uyarmaya çalıştığında ben de kulak asmamıştım.”

“Sizi tam olarak hangi konuda uyarmıştı?”

“Angus çabuk sıkılır. Sürekli bir uyarılma ve eğlence arayışındadır. İnsanların sınırlarını zorlamaya bayılır. İlk karısı

Marika, Angus'un fantezilerine ayak uyduramamış ya da ayak uydurmak istememiş. Yani ilişkimizin başlarında bana öyle söylemişti. Ben de eğer istediği her şeyi yaparsam benimle kalacağını sanmıştım." Güldü. "Meğer yanılmışım. Onun kimseyle uzun vadeli ilişki sürdürmek gibi bir derdi yok."

"Beni bağışlayın ama istediği her şeyi yaptığınızı söylerken neyi kastediyordunuz?"

"Ah Tanrım, aklınıza gelebilecek her şeyi. Beni başka erkeklere sergilemek istiyordu. Kıyafetlerimi o seçerdi, üstelik hepsi de hafifmeşrep şeylerdi. New York'ta sapkınların müdavimi olduğu bir kulübe üye oldu ve insanların gözü önünde sevişebilelim diye beni oraya sürükledi." Sandalyenin kenarına tünemiş, dimdik oturuyordu ve ağırbaşlı bir hanımefendi edasıyla ayaklarını yanda çaprazlamıştı. Kış güneşinde teninin profesyonel bakım ve güneş kremi bağımlılığından ileri gelen gerçek dışı bir pürüzsüzlüğü vardı.

Derwent yanımda kımıldamadan oturuyordu fakat onun da aramızdaki boşlukta çakan şimşeklerin de fena hâlde farkındaydım. *Ama ne yaptığını bilen biriysen karşındakini hiç dokunmadan bile çaresizlikten kıvranacak hâle getirebilirsin...* Toparlandım.

"Halka açık bir yerde seks yapmak ilginizi çekiyor muydu peki?"

"Hayır, hem de hiç!" Bana gözlerini irice açarak baktı. "Sırf ültimatom verdi diye yaptım. Hep öyle yapar. Onu esas heyecanlandıran beni insanların gözü önünde becermek değildi, bundan rahatsızlık duyduğumu bile bile beni bunu yapmaya zorlamaktı. Üzerimde tam bir hâkimiyet kurduğunu kanıtlanmasının tek yolu buydu."

"İlaria'yı tanıyor muydunuz?"

"Tabii ki. Bu evi dekore etmeme o yardımcı oldu. Zaten öyle tanıştılar." Güzel yüzünde huzurlu bir ifade vardı.

"Ondan hoşlanmış mıydınız?" diye sordu Derwent.

“Hayır. Tabii ki hoşlanmamıştım. Kocamı elimden aldı! Ondan kurtulduğuma sevinmem gerektiğini düşünebilirsiniz fakat aptal kalbim kırıldı bir kere!” Elini kusursuz göğsüne götürdüğünde parmaklarından ikisindeki pırlantalar ışıldadı. “Angus’un o kızı mutlu ettiğini sanmıyorum. Bu da içimi rahatlatıyor. Sürtüğün tekiyim, öyle değil mi?”

“Bana gayet makul geldi,” dedi Derwent ve gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

“Dört yıldır birlikte olduklarını söylediniz.”

“Hı hı. Ilaria’nın son kullanma tarihi gelmek üzereydi. Böylelikle Angus ondan kurtulmuş oldu ki bunun onu memnun ettiğinden eminim. Resmen yaşadıklarından ders çıkarıyor. Marika’nın evlilik öncesi sözleşmesi yoktu. Aramızda en kârlı çıkan o oldu. Ben bu evi ve evlenmediğim sürece senede bir hesabıma yatan yüklü meblağı kopardım. Ilaria benim kadar bile koparamayacaktı. Şimdiyse eline hiçbir şey geçmeyecek.”

“Yine de Angus, Ilaria’ya parasını verip onu başından savabilirdi.”

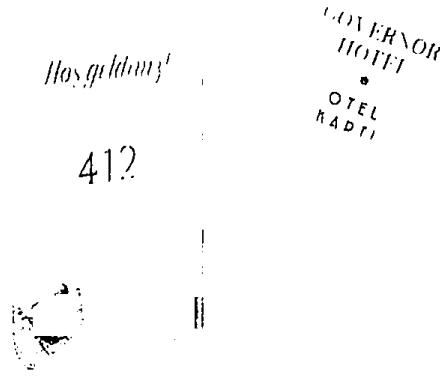
“Kızı terk etmek isteseydi muhakkak öyle yapardı. Peki ya kız onu terk etmek istediye?” Devon arkasına yaslandı. “Bunun Angus’un hoşuna gideceğini sanmam. Hem de hiç. Hatta bunu şahsi mesele hâline getirirdi.”

“Ilaria’nın onu terk etmeyi planladığından emin misiniz?” diye sordum merakla.

“Bir gram akli olsaydı arkasına bakmadan çekip giderdi.”

“Ama siz onca şeye rağmen evliliğinizi sonlandırmak istemediniz.”

Omuz silkti. “Ne diyebilirim ki? Söz konusu o olduğunda hiç kafam çalışmıyordu.”

Derwent'in serbest bırakılmasından iki hafta sonra bir cuma günü bunun berbat bir fikir olduğunu bile bile gidip Una Burt'ün kapısını çaldım.

"Josh'la ilgili yürütülen soruşturma ne durumda? Hâlâ peşindeler mi?"

"Bu konuda hiçbir bilgim yok." Masasını toplamaya başladı ki bu gergin olduğunun en büyük kanıtıydı. "Bunun da haklı bir sebebi var. Benden tamamen bağımsız hareket etmeleri gerek. Mesleki Standartlar Dairesi'nin soruşturmasına müdahale ediyormuşum gibi görünemem. Ayrıca sen sormadan söyleyeyim, müdahale etmeye de niyetim yok."

"Yine de bu gecikmenin sebebini öğrenmek işimize yarardı. Neyin üstünde durduklarını bilmek istemez misin?"

"İşimize mi yarardı?" Bana anlayışla baktı fakat onu böyle görmeye o kadar alışkın değildim ki irkildim.

"Josh ne kadar endişelenmesi gerektiğini bilse iyi olurdu. Pek... pek kendinde değil de."

"Bana gayet iyi görünüyor."

"Rol yapıyor," dedim. "Rolden çıktığında ne kadar endişeli olduğunu anlayabiliyorsun." Onu birden fazla kez boşluğa dalıp gitmişken yakalamıştım.

"Belki anlayabilen *sensindir*," dedi Una nazıkçe. "Ama onun için endişelenmeyi bırakmalısın. Mesleki Standartlar Dairesi'nin dikkatini daha fazla çekmek istemezsin. Sana o işe ka-

rışmamamı söylememe rağmen Melissa'ya ne olduğunun ortaya çıkarılmasında büyük bir payın olduğunu biliyorum.”

“Mesai saatleri dışındaydı,” diye girdim söze fakat tek elini kaldırarak beni susturdu.

“Niyetinin iyi olduğunu bildiğimden ses çıkarmadım.” Kaşlarını çattı fakat bana bakmıyordu. “Anladığım kadarıyla Josh’un olaya el attığından haberi yok.”

“Ona söylemedim. Hoşuna gideceğini sanmıyorum. Malum, kurtarıcı rolünü ondan başkasının üstlenmesini istemez.”

“Seni korumak istiyor, Maeve.”

“Neyden?”

“Onunla birlikte dibi boylamandan. Belki de bunu sana söylememeliyim ama Roz Fuller, Josh’la birlikte çalıştığınız tüm vakaların dosyalarını istedi.”

Tüm vakaların mı? Bunun olası sonuçlarını zihnimde tarttım. “Bilhassa benimle birlikte çalıştığı vakaların dosyalarını mı? Yoksa genel olarak Josh’un baktığı soruşturmaların dosyalarını mı?”

“Seninle birlikte çalıştıklarını.”

Şaşkınlıktan arkama yaslandım. “Neden?”

“Sadece tahmin yürütebilirim ama bence Josh’un görevini kötüye kullandığına dair bir delil arıyor.”

“İyi de bu... hiç adil değil. Şikâyetçi bile olmadım ki.” *Oysa Roz Fuller’dan hoşlanmıştım*, diye düşündüm öfkeyle.

“Biliyorum.” Una her zamanki gibi makyajsız olan yüzünü ovuşturdu. Aynısını yapsam Monet’nin görme yetisini kaybetmeye başladıktan sonra resmettiği tablolardan birine benzerdim. “Zaman zaman ondan şikâyetçi olman gerektiğini düşündüğüm oldu. Sınırlarını sonuna kadar zorladı.”

“Kafası en iyi böyle çalışıyor.”

“Ne yapıp ne etsin eski formuna kavuşsun. Ilaria Cavendish’in başına ne geldiğini çözmenin çok faydası olur.” Una önündeki dosyayı açıp okumaya başladı ki bu konuştuğumuz konuya

ilgisinin tükendiğini gösteren geleneksel hareketiydi. “Josh’a gerçekten yardım etmek istiyorsan o kadını kimin öldürdüğünü bul.”

*

Ilaria’nın çözülmesi imkânsız cinayetini aydınlatmak için canımı dişime taktım fakat sır perdesi, öğle yemeğine kadar aralanmamakta diretti. Bir sandviç ve biraz da temiz hava almak üzere dışarı çıktım. Ofisten ayrılırken derin düşüncelere dalmıştım, hâliyle karşıdan karşıya geçmek için beklerken yanı başımda birinin durduğunu fark etmem tamı tamına bir dakikamı aldı.

“Vaktin var mı?” Nispeten alçak sesli bir mırıltı. Başımla onayladım, yeşil yandı ve Henry Cowell birkaç adım önümden yolun karşısına geçti. Caddenin aşağısına doğru yürüyerek yüksek binaların arasına sıkışıp kalmış, beton ve cam yığınlarının ortasında küçücük bir ormanı andıran eski bir kilise bahçesine girdi. Burası serin fakat güneşli günlerde insanların öğle aralarını geçirmek için geldikleri popüler bir yerdi. Henry kalın paltolara sarınmış vaziyette mezarların arasındaki banklarda tek başına kitap okuyan insanlara ve grup hâlinde takılan ofis çalışanlarına şöyle bir göz gezdirdi. Tatmin olmuş olacak ki kocaman bir herdem yeşil çalının arkasına gizlenmiş yıkık bir duvarın kenarına tünedi.

“Sürpriz oldu,” dedim yanına otururken. “Görülmekten çekindiğine göre bunun gayriresmî bir görüşme olduğunu varsayıyorum.”

Hâlâ etrafına bakınıyordu. “Burada olmamalıyım.”

“Peki neden buradasın? Şayet başımın belaya girmek üzere olduğu konusunda beni uyarmaya geldiysen daha bu sabah patronumdan benzer bir fırça yedim zaten.”

Yüzünü buruşturdu. “Bak, umarım iş o noktaya varmaz. Roz *senin için* endişeleniyor. Josh Derwent’in amirin olarak yetkilerini kötüye kullanmak suretiyle seni istemediğin şeyleri yapmaya mecbur bırakıp bırakmadığını araştırıyor.”

“Ama bana hiçbir şey sormadı.”

“Soracak ama onu korumak için yalan söyleyeceğini düşünüyor.”

“Yani ona duymak istediği hikâyeyi anlatmazsam bana inanmayacak?” Ürperdim. Şimdiye dek bir soruşturmanın yanlış tarafında bulunduğum hiç olmamıştı. “Bu bir kâbus.”

İç geçirdi. “Roz işinde iyidir, bilirsin. Titizdir. Hiçbir şeyi gözden kaçırmak istemiyor.”

“Bir şeyi *daha*,” dedim sertçe. “Melissa konusunda bir sürü şeyi gözden kaçırdı.”

“Galiba biraz da o yüzden. Onun göremediğini sen gördün.”

Haklıydı. Hata yapmaktan daha kötü bir şey varsa o da bir başkasının yaptığıın hatadan haberdar olmasıydı.

“Ayrıca Derwent sorguda fena damarına bastı,” diye ekledi Cowell.

“Basar. Ama bu, Metropolitan Polis Teşkilatı’ndan atılması gerektiği anlamına gelmez.”

“O yüzden buradayım.” Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. “Dosyalara göz gezdiriyordum. Josh Derwent’la birlikte çalıştığınız vakaların dosyalarına. Sen zehir gibi bir polissin, o da öyle. Dolayısıyla ikinizden birini göndermenin kimseye faydası olacağını sanmıyorum.”

“Öyle bir ihtimal mi var?” Kendimi ayaklarımın dibinde aniden açılıveren dipsiz bir kuyuya bakıyormuş gibi hissettim. “İkimiz için de mi?”

“Seni Metropolitan Polis Teşkilatı içinde başka bir birime kaydırabilirler ancak bunun da sonuçları olur.” Bana sıkıntılı sıkıntılı baktı. “Pek çok polis bir soruşturmanın öznesi olmanın verdiği strese dayanamayıp davanın sonuçlanmasını beklemek yerine istifa eder. Kariyerin için de hiç iyi olmaz. İnsanlar dedikodu yapar. İtibarını zedeler. Metropolitan Polis Teşkilatı büyük bir teşkilat olabilir ama bazen o bile insana küçük gelir.”

“Pekâlâ... Bunların hiçbirinin olmasını istemiyorum.” Derwent’ın teşkilattan zan altında ayrıldığını da görmek istemiyordum. O ânı acımasız bir netlikle gözümde canlandırabiliyordum: Arkasına bile bakmazdı. Ona polis olduğunu hatırlatacak herkesle ve her şeyle bağlantısını koparırdı ki buna ben de dâhildim. “Ne yapabilirim?”

“Melissa’nın güvenilir bir tanık olmadığını şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde ortaya koymak gerek. Roz hane içi şiddet suçlamalarının sırf bazı kısımları uydurma diye asılsız damgası yemesine karşı. Melissa anlattığı hikâyenin henüz çürütemediğimiz kısımlarına tutunmaya çalışıyor. Bu dosyanın savcılıktan geçmesi zor ama son zamanlarda şartların ondan yana olduğunu biliyorsun.”

Biliyordum. Derwent’ın polis olması bile soruşturmaya dâhil olan herkesin örtbas teşebbüsüyle suçlanmaktan çekinmesi anlamına geliyordu. İkna edici kanıtlara rağmen polis memurları hakkında açılan soruşturmaların ne hikmetse rafa kaldırıldığı çok fazla adalet faciası yaşanmıştı. Metropolitan Polis Teşkilatı’nın ihtiyacı olan son şey yeni bir skandaldı.

“Josh’a sordum. Melissa adaleti yanıltmaya teşebbüsten hâkim karşısına çıkarılacak olursa ifade vermeyeceğini söyledi ama vermesi iyi olurdu, değil mi?”

“Hem de nasıl. Josh’un Melissa’nın peşine düşmemesi Roz’u kadının doğruyu söylediğini düşünmeye itiyor.”

“Josh tüm bunları arkasında bırakmak istiyor.” Boğazım düğümlendiğinden konuşmakta zorlanıyordum. “Tutuklanmak onu mahvetti. Ayrıca kindar biri değildir. Sırf kendi paçasını kurtaracak diye Melissa’nın acı çekmesini istemiyor.”

“Ne yazık ki bu yüzden başına iş alacak. Tabii sen de,” diye ekledi Cowell. “Diğer yandan elindeki en güçlü koz da bu. Seninle o kadın arasında bir seçim yapmak zorunda kalsa seni seçer, değil mi?”

Güzel soruydu. Ne yazık ki cevabını bilmiyordum.

42

Hoş geldin!

41

GOVERNOR
HOTEL
•
HOTEL
NADTI

Okul kapısındaki veli ve bakıcı kalabalığının arasında Mark Pell'i hemen buldum. Tek başına durmuş, telefonuna bakıyordu. Ne var ki ben onu izlerken sarışın, hoş bir kadın yanına yaklaştı. Kalabalığın arasından sıyrılıp yanlarına vardığımda kadının Thomas'ı önümüzdeki hafta evinde bir oyun randevusuna davet ettiğini duydum.

"Peki pizza ve dondurma uygun olur mu?"

"Sormanız hata."

"Harika. O zaman salı gününde anlaştık. Onu altı gibi alırsınız."

Mark onaylayıp telefonuna döndü. Adını söylediğimde başını kaldırıp baktı fakat bir süre bir cuma günü, akşamüstü saatlerinde orada oluşuma anlam vermeye çalıştı.

"Sen," dedi. Sonra da, "Sorun nedir?" diye ekledi endişeyle.

"Sorun yok." Gülümsedim ama gülümsememin yüzümde eğreti durduğunun farkındaydım. "Seninle konuşmak istedim, hepsi bu."

"Ne hakkında?" İskillenmişe benziyordu.

"Burada konuşmasak daha iyi olur sanırım." Neticede çevremizdekiler Melissa'nın arkadaşları da olabilirdi.

"Eve gelmek ister misin? Gerçi henüz yerleşemedim." Elini saçlarından geçirdi; bitkin görünüyordu. "O işi bu hafta sonu halledecektim."

"Yürüyerek gideceksen sana eşlik edebilirim."

“Beş dakikalık mesafe zaten. Mel’in şartlarından biri buydu. O tamamen iyileşene kadar olsa bile Thomas’ın velayetini alacaksam okula yakın bir ev tutmam gerekiyordu.”

“Kurulu düzenin bozulmuş gibi.”

“Sorun etmiyorum. Böylesi Thomas açısından daha iyi oldu. Onu alıp kendi evime götürseydim bu defa onun düzeni bozulurdu. Bu sayede en azından okuluna normal şekilde devam edebiliyor ve arkadaşlarıyla vakit geçirebiliyor. Hem ben de onun yanında olabiliyorum, yani benim de işime geliyor.”

“Sanırım annemler onlarda kalacağınızı umuyordu.”

Yüzü aydınlandı. “İkimize de harika davrandılar.”

“Thomas onların hayallerindeki torun. Eh, benden de ümitlerini kestiler sayılır,” dedim kuru kuru. “Torunlar için resmî bir evlat edinme süreci var mı bilmiyorum ama olsaydı kesin başvururlardı.”

Kalabalık bir anda hareketlendi; kapı açılmıştı.

“Thomas’ı alma vakti geldi. Geliyor musun?”

Aralarına girmek istemedim. “Burada bekleyeyim.”

Birkaç dakika sonra yanında Thomas'la görüldü. Derin bir sohbe dalmışlardı. Thomas sadece sekiz yaşındaki bir çocuğun takınabileceği vakur bir saygıyla elinde kilden yapılmış bir şey tutuyordu.

“Maeve! Bak.” Takdir etmem için eserini havaya kaldırdı.

“Fen bilgisi mi?”

“Sanat.”

"Ah, tabii ya."

“Ne olduğunu anladın mı?”

"Ay mi?"

"Hayııııır." Bana ısııl ısııl gülümsedi ve o anda kalbimin çatırdadığını hissettim. Çilli burnunda, al yanaklarında, tıpkı bir bebeğinki gibi yuvarlak hatlı, uzun kirpikli gözlerinde insanın yüreğini sızlatan bir narinlik vardı.

“Eve kadar benim taşımamı ister misin?” diye sordu Mark ve Thomas, “Şurası sallanıyor, her an düşebilir,” gibisinden laflar edip birbiri ardına talimatlar sıralayarak eserini yavaşça ve gönülsüzce babasına teslim etti. *Scooter*ını almak için bisiklet kulübesine giderken bir kızın yanında durup konuşmaya başladı; gün sonu olmasına rağmen kızın örgüsü hâlâ o kadar sıkıydı ki gözleri resmen saç çizgisine doğru çekilmişti. O yaşlardayken ben de benzer örgülere az maruz kalmamıştım ve kızı görünce kafa derim sızladı.

“O kimdi?” diye sordu Mark, Thomas geri döndüğünde.
“Bella.”

“Hani şu matematiği iyi olan Bella mı?”

“Ba-ba.” Thomas *scooter*ını döndürdü ve diğer insanlar, kaldırımın eğimi ve yerçekimi gibi önemsiz ayrıntıları hiç takmadan kapıdan dışarı fırladı.

“Tanrım,” dedi Mark peşinden koşturarak. “Fişek gibi gidiyor.”

“Bahse varım şimdiye kadar burnu bile kanamamıştır.”

“Aynen öyle.” Thomas’ın *scooter*ının tekerlekleriyle kuru yaprakları savura savura son sürat ilerlediğini görünce rahatladı. “Çok hızlı gitme, Tom. Karşıdan karşıya geçme.”

Çocuk babasının uyarıları üzerine durup omzunun üstünden bize ters ters baktı. Aklından ne geçtiğini okuyabiliyordum: *Sanki geçeceğim. Bebek değilim ben. Kuralları biliyorum.*

“İyi görünüyor,” dedim.

“Mutlu,” dedi Mark bu tartışmaya kapalı bir konuymuş gibi.

“Josh’a oğlanın keyfinin yerinde olduğunu söyleyeceğim. Bana kalırsa iyi bir haber alsa hiç fena olmaz.”

Mark kaşlarını çattı. “Zor bir dönemden mi geçiyor?”

“Son günlerde daha iyi ama Thomas’ın keyfinin yerinde olduğunu duymak ona moral verecektir.” Duraksadım. “Thomas’ın sağlığıyla ilgili sorun yaşadınız mı?”

“En ufak bir sorun çıkmadı.”

“Gerçekten mi?”

“Ben de senin kadar şaşkınım. Belki strestendi. Anladığım kadarıyla son birkaç aydır evde pek huzurlu değillermiş.”

Derwent’in bu bağlantıyı kurup kurmadığını merak ettim. Geçen yıl birkaç defa Melissa’yla konuşmalarına kulak misafiri olmuşum ve Melissa’nın üslubu, özellikle de topa tutulan kişiyi önemsiyorsanız dinlemesi bile güç olan, gaddarca, aralıksız bir saldırıdan farksızdı. Thomas’ın Derwent’i taparcasına sevdiğini biliyordum. Oğlanı yataklara düşüren şey bu huzursuzluk olabilirdi. Kan tahlillerini, can sıkıcı tetkikleri ve hastane yatışlarını da düşününce Derwent bilmeden de olsa sorunun bir parçası olduğunun farkına varırsa kim bilir ne kadar vicdan azabı çekerdi?

“İstedğin bu muydu? Thomas’ı görüp rapor vermek?”

“Hayır.” Derin bir nefes aldım. “Seninle Melissa ve ondan davacı olup olmayacağın hakkında konuşmak istedim.”

Tepkisi ânında ve net oldu. “Daha önce de dediğim gibi üzerinden uzun zaman geçmiş bir şey için ondan şikâyetçi olmayacağım.”

“Seni hâlâ etkiliyor olmasına rağmen mi?”

“Olan oldu. Ben Thomas’ın iyiliği için hayatındaki dengeyi korumaktan yanayım. Annesinin üzerine gitmenin ona hiçbir faydası olmaz.” Thomas’a yetişmiştik; sustu ve karşıdan karşıya geçip de Thomas yanımızdan ayrılana dek sessizliğini bozmadı. “Thomas benim için her şeyden önce gelir. Benim hiçbir önemim yok. Önemli olan o.”

“Bence ikiniz de önemlisiniz,” dedim usulca. “Ayrıca kabbak Josh’un başına patlayacak.”

Eve fazla yolumuz kalmadığından Henry Cowell’in bana anlattıklarının kısaca üstünden geçtim.

“Josh, resmî bir şikâyetle bulunmasının sana da bana da faydası olacağına inanırsa bu adımı atabilir ama kendisi için hayatta atmaz.”

“İşini kurtarmak için olsa bile mi?”

Kafamı iki yana salladım. “Öyle biri değildir.”

“Bak, Melissa’dan şikâyetçi olmak istemiyorum ama sana yardımı dokunacaksa Melissa’nın bana yaptıkları hakkında onunla konuşabilirim. Belki bir işe yarar.”

“Bunu gerçekten yapar mısın?”

Bana yarım ağız gülümsedi. “Konuştuğumuz gibi annenle babana borçluyum. Belki sana yardım ederek yaptıkları iyiliğin karşılığını ödemiş olurum. Ayrıca Thomas’ın Josh’u görmesine de itiraz etmem. Zaten ne zamandır onu sorup duruyor.”

“Bu hafta sonu?” dedim.

“Uygunuz.” Mark aniden durunca tuttuğu evin önüne geldiğimizi anladım. Thomas evin önündeki basamaklara oturmuş, hâlinden memnun görünüyordu. *Scooterı* ise patikanın ortasında yan yatmış duruyordu. “Sen ayarlamaları yap, biz orada oluruz.”

*

Düşüncelere dalmış hâlde arabayı bıraktığım yere doğru yürümeye koyuldum. Kafamı kurcalayan bir şey vardı fakat ne olduğunu bir türlü çıkaramıyordum. Gördüğüm ya da birinden duyduğum bir şey... Mark’la yaptığımız konuşmanın çabucak üstünden geçsem de hiçbir sonuca varamadım. Başımın ağrısının da hiçbir faydası olmuyordu.

Arabayı çalıştırdığım anda sanki beynim aradığım cevabı gözler önüne sermek için başka bir şeye odaklanmamı bekliyormuş gibi tüm taşlar yerine oturdu. Motoru kapayıp öylece oturdum. Bir süre düşündükten sonra telefonumu çıkardım. Deli gibi çarpan kalbimi susturmaya çalışarak muhtemelen ona ulaşamayacağımı söyledim kendime. Büyük ihtimalle mesaj bırakmam gerekecekti. Hem telefonu açsa bile herhâlde bana yardımı dokunmazdı...

“Alex Brown.” Adli tabibin sesi sakin ve ziyadesiyle yatıştırıcıydı. Hastalarla iletişimin önemli olmadığı bir branş seçerek ses tonuna yazık ettiğini düşündüm.

“Doktor Brown, ben Dedektif Çavuş Maeve Kerrigan. Hani şu otelde işlenen Ilaria Cavendish cinayeti vakasından?”

“Hatırlıyorum. Sizin için ne yapabilirim?”

“Otel cinayetiyle bir ilgisi yok.” Gözlerimin arkasındaki zonklamayı dindirecek bir ağrı kesici bulma umuduyla çantamı karıştırdım fakat tek bulabildiğim boş bir ilaç kutusu oldu, onu da içimden bir küfür savurarak gerisin geri çantama tıktım. “Aslında *sizinle* de bir ilgisi yok.”

Sesi keyifli geliyordu. “O hâlde beni neden aradınız?”

“Çünkü eşinizle konuşmam gerek.”

@ayisigikita

43

Hos geldim!

412

GOVERNOR
HOTEL
•
HOTEL
NARTI

Tarafsız bölge diyebileceğim tek yer Luke'un dairesiydi ve herkesi orada toplayabileceğim en erken vakit de pazar sabahıydı. Tabii ki bindiğim metro treni arıza yaptı ve yirmi dakika geç kaldım. Bana kapıyı açan Derwent oldu fakat kaşlarını nasıl çattığını kapının diğer tarafından bile görebiliyordum. Tek kelime etmeden koridordan mutfığa doğru yürüyerek kapıyı kapama işini bana bıraktı. Mark'ı tıpkı Derwent gibi kaşlarını çatmış ve kollarını kavuşturmuş vaziyette tezgâha yaslanırken buldum. Dünyadan bihaber olan Thomas kanepede Luke'a sokulmuş, çizgi film izliyordu. Hangisinin orada olmaktan daha mutlu olduğunu kestirmek güçtü. Ben salona girerken ikisi birden Wile E. Coyote'nin bir dağın yamacına resmedilmiş tünele son sürat toslayıp dümdüz olmasına gülüyorlardı.

"Bunu daha önce izlemiştir herhâlde," dedim sırttan Luke'a.

"Bu bir klasik."

"Kendini havaya uçuracak, bak!" Thomas büyülenmişçesine ekranı işaret etti. "Bombası var. Bak, baba! Bak, Josh!"

Haklarını yemeyeyim, ikisi de çocuğun dediğini yaptı. Hatta çakal vakitsiz çaktığı kibritle küle dönünce Derwent gerçekten gülümsedi.

"Senin yemeklerine benziyor," dedi bana.

"Bu ne cüret? Bir daha asla sana yemek yapmayacağım."

"Söz mü?"

“Artık başlasak mı?” Mark’ın sesi gergindi.

Luke’la göz teması kurdum. Televizyonu kapayıp ayağa fırladı. “Hadi gidelim.”

“Sonunu görmek istiyorum,” diyerek itiraz etti Thomas fakat Luke eğilip onu gıdıkladı.

“Sürprizi bozmak istemem, dostum ama sonu hep aynı bitiyor. Roadrunner kazanıyor. Hem dönünce de izleyebiliriz.”

Thomas çılgınlar gibi kıkırdıyordu. “Peki nereye gidiyoruz?”

“*Milkshake* içmeye ne dersin? Battersea Elektrik Santrali’nde harika *milkshake* yapan bir yer var.”

“Çikolatalı mı?”

“Nasıl istersen.”

“Gidebilir miyim?” Thomas kimden izin alması gerektiğini kestiremiyormuş gibi önce babasına, sonra Derwent’a baktı.

“Git bakalım,” dedi Mark teslim olurcasına. “Burada işimiz bittiğinde gelip seni alırım.”

“Montunu giy,” dedi Derwent ve hep birlikte Thomas’ın antrede yarış yapar gibi koşmasını izledik.

Luke ceketini giyerken arkasına döndü. “Maeve, sana bol şans. Siz ikiniz de uslu durun. Kavga dövüş istemiyorum.”

“Sen gitmiyor muydun?” dedi Derwent.

“Benim çatımın altındaysanız benim kurallarına göre oynayacaksınız.”

Derwent ona pispis baktı ve genel tavrı zaten “kötü bir gün geçiren karanlıklar prensi” tadında olduğundan onun bile üzerine çıkabilmesi gerçekten etkileyiciydi.

Thomas yine son sürat içeri daldı. Luke onu yakalayıp kuzusunu taşıyan bir çoban gibi omuzlarına attı ve Luke’un her adımında zıplayan oğlanın kahkahaları dış kapıya varıncaya dek kesilmedi.

Kapı arkalarından kapanıp da sesleri duyulmaz olana kadar bekledim.

“İyi anlaşıyorlar, değil mi?”

“İlk görüşte aşk. Şimdiye dek birlikte pek zaman geçiremediler.” Derwent kaşlarını çatı. “Melissa istemedi.”

“Kendine örnek alabileceği Luke gibi birinin olması güzel,” dedi Mark. “Akli başında birine benziyor.”

Aslında zararsız bir yorumdu fakat Derwent hemen diklendi. “Benim aksime mi?”

“Sen dedin, ben değil.” Mark ona dik dik baktı.

“Kesin şunu. Hey, size söylüyorum. Buraya dalaşın diye gelmedik.” Birbirlerine maç öncesi tartıya çıkan boksörler gibi bakıyorlardı. “Birkaç dakikalığına yumruklaşmadan durursunuz sanmıştım.”

“Pekâlâ,” dedi Derwent öfkeden çenesini sıkarak. “Neden buradayız?”

Cesaretimi topladım. “Aslında en başta niyetim ikinizi de Melissa’dan şikâyetçi olmaya ikna etmeye çalışmaktı.”

“Fikrimi değiştirmeyeceğim.”

“Ben de öyle,” dedi Mark.

“Ama artık hiçbir önemi kalmadı. İşler değişti.” Şimdi ikisinin de dikkatini çekmeyi başarmıştım: İkisi de gözünü kırpmadan beni izliyordu. Buna mecbur kalmamış olmayı dileyerek konuşmaya devam ettim. *Bu mesele e-posta üzerinden halledilemez miydi?* Keşke öyle olabilseydi. “Melissa’nın yargılanıp yargılanmayacağı artık sizin kararınıza bağlı değil.”

Mark’ın kafası karışmış gibiydi. “Ne demek istiyorsun?”

“Ne yaptın?” Bunu soran Derwent’tı, işkillenmişti.

“Mesele benim ne yaptığım değil. Melissa’nın ne yaptığı.” Sesimin titremediğine sevindim. Soğukkanlılığımı koruyamayacağımdan korkuyordum. “Thomas yanına taşındığından beri onda bir tuhaflık fark ettin mi, Mark?”

Şaşkın şaşkın baktı. “Yaşananlar yüzünden biraz huzursuzdu ama idare ediyor. Çoğu zaman ya okulda ya da arkadaşlarıyla zaten. O gün de dediğim gibi mutlu. Annesini özliyor tabii...

ve Josh'u da." Bunu istemeye istemeye söylemişti. "Genel anlamda benimle vakit geçirmekten keyif aldığını düşünüyorum."

"Uykusu da iyi yani. Kâbus falan görmüyor."

"Hayır. Her gece yatağa girdiği gibi sızıyor."

"Ama okuldan geldikten sonra kanepede uyuyakalmıyor."

"Hayır. Enerjisi gayet yerinde."

Derwent kaşlarını çatmıştı. "Sadede gel, Maeve."

Onu duymazdan geldim. "Peki ya midesiyle ilgili sorunlar? Hiç karnının ağrıdığından yakındı mı? Hastalandı mı? Kusma, ishal ya da o tür şeyler var mı?"

"Hiçbiri yok," dedi Mark.

"O zaman özel beslenme programına harfiyen uyuyorsundur herhâlde. Süt ve süt ürünü yok, glüten yok."

"Aslında biraz kafamıza göre takılıyoruz. Dediğim gibi hiçbir sıkıntı yaşamadık."

"Cuma günü seninle konuşmaya geldiğimde başka bir ve-
liye Thomas'ın pizza ve dondurmaya bayılacağını söylediğini
duydum. Az önce de *milkshake* içmeye gitti. Yani tüketmemesi
gereken her şeyi tüketiyor. Buna rağmen en ufak bir rahatsız-
lık belirtisi yok."

"Ne yediğine daha çok dikkat etmem gerekiyor sanırım,"
dedi Mark fakat kafamı iki yana salladım.

"Hayır. Gayet iyi idare ediyorsun."

"Neyin peşindesin, Maeve?" Derwent'in gözleri üzerimdeydi.

Söylemek üzere olduğum şeyin canını hayal bile edeme-
yeceğim kadar yakacağını biliyordum. "Sen tutukluyken Jena
Yolu'ndaki eve gittim. Orada neler olduğunu, Melissa'nın na-
sıl o kadar ağır yaralandığını anlamlandırmaya çalışıyordum.
Esasen oraya suç mahalli muamelesi yapıp kanıt topladım."

"Zaten aksini beklemezdim." Kaşlarını çattı. "Olayı ay-
dınlatan sen miydin?"

“Bunun önemi olduğunu sanmıyorum,” dedim çabucak. “Mesele şu ki Melissa’nın odasındaki banyoda çok sayıda reçeteli ilaç buldum. Melissa hasta mıydı, Josh?”

“Bildğim kadarıyla hayır. Hep zinde ve sağlıklıydı.”

“Anlıyorum. Dolabında aklına gelebilecek her türden ilaç vardı ve hepsi yakın zamanda reçete edilmişti. İlaçlara sadece şöyle bir göz gezdirdim ama Diazepam, güçlü ağrı kesiciler, tansiyon ilaçları, antihistaminikler, migren ilaçları gibi şeylerdi. Hepsi son birkaç ay içinde alınmıştı. Yine de onları Thomas için endişeleniyor olmasına yordum. Orada olmak... biraz tuhaftı.”

“Öyle olduğundan eminim.” Derwent kollarını kavuşturdu. Sonra da ayaklarını omuz hizasında açarak gözdağı vermek istediği zamanlara has o alfa erkek duruşunu takındı.

“Derken Thomas’ın aniden iyileşivermesi kafamı kurcaltmaya başladı ve Doktor Brown’ın karısı aklıma geldi.”

“Doktor Brown da kim?” diye sordu Mark afallamış bir hâlde.

“Yeni adli tabibimiz. Karısı da doktor; acil serviste pediatri uzmanı. Cuma günü onunla iletişime geçtim ve Thomas’ın Mayıs ayından beri boğuştuğu rahatsızlıkları açıklayabilecek bir şey olup olmadığını sordum. Bu arada, Josh, artık her ne hikmetse Mayıs ayı tam da Melissa’ya ondan ayrılmak istediğini söylediğin zamana denk geliyor. Melissa onu terk edersen Thomas’ı göremeyeceğini söylemişti ama sen bunun çocuğun önünde didişip durmaktan daha iyi olduğuna karar vermiştin. Oynayacak kozu kalmamıştı. Bu yüzden yeni bir oyun kurdu.”

Kaşlarını çatsa da sözümü kesmedi.

“Doktora Thomas’ın karın ağrısına, mide bulantısına, kilo kaybına ve bitkinliğine o ilaçların yol açmasının mümkün olup olmadığını sordum. O da şüphelerimde haklı olabileceğimi söyledi. Melissa çocuğa ilaç içirmiş ve fenalaştığında da ilacı kesmiş. Bu, testlerde Melissa’nın ona verdiği ilaçlara bakmadıkları için tahlillerin temiz çıkmasını da Thomas’ın hastane-

deyken iyileşmesini de açıklıyor. Aslında hiç içmemesi gereken o ilaçlar dışında çocuğun hiçbir sorunu yoktu. Aynı doktordan iki kere üst üste randevu almanın mümkün olmadığı ve çoğu konsültasyonun telefonda yapıldığı bugünlerde aile hekimlerini kandırmak hiç de zor değil. Üstelik Melissa'nın istediğinde ne kadar ikna edici olabildiğini biliyoruz.”

“Melissa ona asla zarar vermez.” Bunu söyleyen Mark'tı ama Derwent da başıyla onayladı. “O harika bir annedir.”

“Sen onun anneliğini Thomas'ın bebekliğinden biliyorsun.”

“O zamanlar da harika bir anneydi.” Mark kendinden emin konuşuyordu. “Öyle olmasa anlardım.”

“Belki de dediğin gibiydi. Ama Thomas ara sıra hastalandığında gördüğü ilgi hoşuna gidiyordu ve siz de yakınlaşıyordunuz. Bence Josh'un onu terk etmeyi planladığını öğrendiğinde Thomas'ı hasta etme fikri de oradan aklına geldi.” Derwent'a bakmak yerine gözlerimi Mark'ın suratına dikmişim. “Derwent'ın yuvalarını dağıtmasını istemedi. İlk tanıştıklarında Derwent'ın âşık olduğu o kırılgan anne rolüne bürünmek ve Thomas'ın da kendisine muhtaç olmasını istedi.” Derwent'a baktım. “Thomas hastayken onu asla bırakmayacağını biliyordu.”

“Anlamam gerekirdi.” Kafasını iki yana salladı. “Anlardım.”

“İlaçlar odasındaki banyoda duruyordu ve sen orayı hiç kullanmıyordun. Onları görmezdin, görsen bile üstünde durmazdın. Ayrıca ona sürekli ilaç içirdiğini de sanmıyorum. Sadece iş hayatını sekteye uğratacağı anlarda onu hasta ediyordu. Çocuk fenalaştığında Melissa'nın sana ihtiyacı olur diye apar topar eve dönüyordun.”

“Thomas'ın bana ihtiyacı olur diye,” diyerek düzeltti Derwent. “Ama son zamanlarda evde her zamankinden fazla vakit geçiriyordum. Ayrıca beni elinde tutmak için onu hayatta tehlikeye atmazdı.”

“Bana inanmak istemediğinizi biliyorum ama Doktor Brown'ın karısı benzer şartlar altında aynı belirtilerle karşıla-

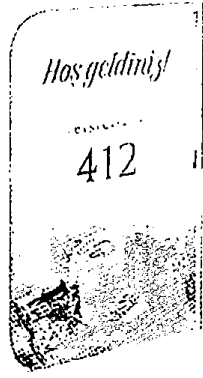
şırsa, yani çocuk annesinden uzaklaştırıldığında ve hastaneye yatırıldığında sağlığına kavuşuyorsa BDYB teşhisi koymayı düşünürmüş.”

“BDYB de ne?” diye sordu Mark.

“Başkasına Dayatılan Yapay Bozukluk. Eskiden buna Munchausen Sendromu denirdi.”

Derwent’in suratı kireç gibi olmuştu. “Bana yalan söylediğine inanamıyorum.”

“Bu konuda çok iyiydi çünkü söylediğinin gerçek olduğuna önce kendisi inanıyordu,” dedim. “Şiddete maruz kaldığını söylerken de aynısını yaptı. Önce kendini ikna ediyor, sonra da diğer herkesi.”

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
PARTİ

44

Mark Pell gerçekleri öğrendikten sonra fazla kalmadı. İkisine de çarkların çoktan dönmeye başladığını açıkladım.

“Thomas’ın tıbbi kayıtları incelenecek, ardından Melissa’ya hakları okunacak ve ifadesi alınacak. Cinsel Suçlar, İstismar ve Çocuk İstismarıyla Mücadele Birimi’nde bu tür vakalarla ilgilenen uzmanlar var.”

“Çocuk istismarı,” diye tekrarladı Mark. Suratı yaşadığı şokun etkisiyle kaskatı kesilmişti. “Thomas’a ne diyeceğimi bilmiyorum.”

“Ona hiçbir şey söyleme. Hatta söylemeyeceğine dair bana söz ver.”

“Onunla da görüşmeleri gerekecek,” dedi Derwent, Mark’a. “O görüşme gerçekleşene kadar Thomas’a hiçbir şey soramayız. Ama görüşme esnasında yanında olabileceksin ve memurlar da bu gibi konularda çocuklarla nasıl konuşulacağını iyi bilir. O soruları neden sorduklarını anlamazsa yaşadıkları travmatik bir deneyime dönüşmez.”

“Peki ya Mel hapse girerse?”

“Muhtemelen girmez, özellikle de itirafçı olursa,” dedim. “Doktor bunu yapan insanların çoğunun ne yaptığının tam olarak bilincinde olmadığını söyledi. İşin içinde para olmadığı sürece temelde bir ruh sağlığı sorunuymuş. Eğer oğlanın hastalandığına ve bakıma muhtaç olduğuna gerçekten inandığını

söylerse mahkeme bunu kabul edebilir. Thomas kalıcı bir zarar görmedi. Ceza alacaksa en alt sınırdan olacaktır.”

“Melissa akli dengesinin yerinde olmadığını hayatta kabul etmez.” Derwent’in sesi sertti.

“Bunu yapanlar genelde duygusal açıdan dengesiz, dürtüsel ve yanlış düşüncelere meyilli kimselermiş ki anladığım kadarıyla kendini bildi bileli böyle biriymiş. Tonla terapiye ihtiyacı var ve muhtemelen alacağı ceza da bu olacak.”

“Ama Thomas’ın velayetini kaybedecek.” Mark neye uğradığını şaşırmişti. “Oğlum benim yanımda kalacak.”

“Ben de öyle tahmin ediyorum. Şu şartlar altında hiçbir mahkeme Thomas’ın onunla yaşamasına izin vermez.”

“Bu olanlardan hiç haberim yoktu.”

“Zaten fark etmesi gereken bendim ama tamamen gözden kaçırmışım,” dedi Derwent ona ve ardından beni ziyadesiyle şaşırtarak, “Özür dilerim,” diye ekledi.

“Kendini suçlayamazsın,” dedi Mark. “Melissa’dan şüphelenmek için hiçbir nedenin yoktu.”

“Ayrıca Thomas için endişeleniyordun,” diye ekledim. “Aklın ondayken başka bir şey düşünmekte zorlanmışsındır.”

Derwent bana sus-şimdi-sırası-değil dercesine pis bir bakış atıp Mark’a döndü. “Onu yüzüstü bıraktım.”

Mark paltosunu giyiyordu. Durdu. “Hayır, bırakmadın. Onun yanındaydın. Onlarla yaşamıyor olsaydın kim bilir durum daha ne kadar kötüye giderdi.”

“Fark etmem gerekirdi.”

“Hep kendini suçlayacaksın ama bence yapma. Ayrıca Thomas artık benimle yaşayacaksa şu andan itibaren oğlumun hayatının bir parçası olmanı istiyorum. Özellikle de benimle yaşayacaksa. Luke’un da. Hepimize ihtiyacı olacak.” Mark elini uzattı ve Derwent bir an sonra uzanıp adamla tokalaştı. Sonra Mark bana döndü.

“Soruşturmanın gidişatıyla ilgili bana da bilgi verirsin, değil mi?”

“Sana Thomas’ın tıbbi kayıtlarını incelemekte olan polislerin iletişim bilgilerini vereceğim,” dedim. “Gerisine ben karışmayacağım.”

“Elinden geleni fazlasıyla yaptı zaten,” dedi Derwent, Mark’a. Mark da başıyla onayladıktan sonra bizimle vedalaşıp oğlunu almaya gitti.

Yalnız kaldığımızda Derwent eliyle kafasını ovuşturdu. “Benim göremediğim şeyi sen nasıl görebildin?”

“Neyle karşı karşıya olduğumu ben de önce anlayamadım. Taşlar sonradan yerine oturdu ama biraz zaman aldı.” Tereddüt ettim. “Her ne kadar Mark’tan özür dilemeni kişisel gelişimin açısından olumlu bulsam da bence gerek yoktu. Bu senin hatan değil.”

“Ama Melissa bunu benim için yaptı. Başı derde girmesi gereken bendim.” Sinirden volta atıyordu.

“Bunu kendi emelleri için yaptı. Böyle yapmayı o seçti. Onun yaptıklarından sen sorumlu değilsin.”

“Gözümün önündeki şeyi görmedim. Bir çocuk *neredeyse* ölüyordu ve benim ruhum bile duymadı. Ben kendi derdime düşmüşken Melissa ona ne istese yapabilirdi.”

“Josh...”

Yutkundum, duygularıyla boğuşuyordu. “Bir yanım keşke bunu hiç ortaya çıkarmasaydın diyor.”

Onu anlayabiliyordum. “Senin için zor olduğunu biliyorum. Thomas için de zor olacak.”

“Annesinin onu neredeyse öldüreceğini öğrenmesi mi? Evet, sanırım çocukluk travması dedikleri böyle bir şey.”

“Melissa iyi değil. Berbat bir çocukluk geçirmiş, evliliği kötü bitmiş, ilişkisi ise çıkmaza girmişti ve çok yanlış kararlar verdi. Yardıma ihtiyacı var ve o yardımı alacak.”

Volta atmayı bıraktı. “Onunla konuşmak istiyorum.”

“Konuşmamalısın.” Uzanıp kolunu tuttum. “Ondan uzak duracağına söz ver.”

Sesimdeki bir şey bana bakmasına sebep oldu. “Neden? Öfkemi ondan çıkarırım diye mi? Gözüm döner diye mi? Gerçekten tutuklanırım diye mi?”

Aklımdan geçen tam da buydu. Böyle düşündüğüm yüzümden okunuyor olsa gerekti çünkü kolunu nazıkçe çekti.

“Onun hastaneye kaldırıldığını, benimse tutuklandığımı duyduğunda bunu benim yaptığımı düşündün, değil mi?”

“Hayır.”

“Benim hakkımda yanlış olabileceğini düşündün. Emin olamadın.”

“Birine o denli zarar vermeyeceğinden adım gibi emindim.”

“O hâlde neden şimdi endişeleniyorsun?”

Cevabı olmayan bir soru. “Ben... bilmiyorum. Ama Thomas’ı sevdiğini ve onun için kahrolduğunu biliyorum.”

“Öyle de denebilir tabii,” dedi tekdüze bir sesle.

“Bence ondan uzak durmalısın.” İkisinin aynı ortamda bulunması fikrinin neden beni bu kadar gerdiğini dile getirmekte zorlanıyordum. “Can yakmayı iyi biliyor. Seni kışkırtabilir. Hâliyle sinirlenebilirsin... ve sinirlendiğinde de...”

Hiç kıpırdamıyordu. Daire o kadar sessizdi ki alt komşudan gelen müziğin sesini, Derwent’ın saatinin tik taklarını ve kendi kalp atışlarımı duyabiliyordum.

“Bazen beni hiç anlamıyorsun, Maeve.”

Ona bön bön baktım. Meseleyi yanlış anladığımı fark etmek canımı sıkıyordu. Elini cebine daldırdı.

“Sana bir şey vereceğim.” Elini uzattı. Avucunda altın bir küpe duruyordu.

“Bu benim.”

“Biliyorum.”

“Kaybettiğimi sanmıştım.” Küpemi şaşkınlıkla elinden aldım. “Nerede buldun? İş yerinde mi?”

“Hayır, Altın Saçlı Kız. Jena Yolu’ndaki yatağında bırakmışsın.”

Ânında kor gibi bir utanç dalgası benliğimi istila etti. “Ah.”

“Eve uğradığınızı biliyordum. Sadece nedenini bilmiyordum.”

“Sana yardım etmeye çalışıyordum.”

“Çok naziksın. Görünen o ki şekerleme yapacak vaktin de olmuş.”

“İstemiştim ki...” Sesim cılızlaşarak duyulmaz oldu. Ben bile emin değilken ona ne istediğimi söyleyemezdim.

“Bu vesileyle seninle konuşmam gerektiğini fark ettim.” Bana bakmıyordu, üstelik suratı kaskatıydı. Sanki odadan çıkmış, geride yalnızca kabuğunu bırakmış gibiydi. “Dinle, Maeve. Sürekli bana... bize odaklanmayı artık bırakmalıyız.”

Beklediğim bu değildi. “Neden?”

“Aramızdaki şey en başından beri ikimizin de elde edemeyeceği bir şeydi. İki mutsuz insanın kurduğu bir hayaldi sadece. Gerçeklerden kaçıp sığındığımız bir limandı. Hayatımda başka biri vardı, o yüzden senin için mükemmel adamdım çünkü sen aslında kimseyle ilişki yaşamak istemiyordun. Ben senin bahanendim.” Duvara yaslandı, yorgun görünüyordu. “Seni asla heveslendirmemeliydim ama gururum okşanmıştı.”

“Gururun okşanmıştı,” diye tekrar ettim.

“Zaten hiçbir şey yaşanmadı, öyle değil mi? Biz meslektaşız. Ve arkadaşız,” diye düzeltti hemen, ona pis pis baktığımı görünce. “Bu benim için önemli. Bana ihtiyacın olduğunda yanında olacağımı biliyorsun. Aslolan o arkadaşlık.”

Ona birkaç adım yaklaştım. “Moralin bozuk diye beni kendinden uzaklaştırma.”

“Moralim bozuk değil.”

“Ama öyle davranıyorsun. Melissa yüzünden mi kızgınsın? Yoksa az önce seni yanlış anladığımı için mi?”

“Hayır.” O, yüzünde merhamete benzer bir ifadeyle beni izlerken titreyen ellerimle eşyalarımı toplamaya başladım.

“Dokuz ay önce kendini daha fazla tutamayıp beni bir köşebaşında öptün.” Güçlkle konuşuyordum. Üşüyordum, ellerim soğuk ve nemliydi. “Seni merdivende öptüğümde geri çekilen sen değildin. Sana ihtiyacım olduğunda, sırf sana ihtiyacım var diye bütün gece bana sarıldın. Altı ay önce sırf benimle olabilesin diye Melissa’dan ayrılacağını söyledin. Bunların hepsi sendin. Sen.”

“Ben de insanım, Maeve.” Kollarını kavuşturdu, artık yüzü de gülmediğinden kibirli ve duygusuz görünüyordu. Eskiden olduğu o alfa erkeğe dönüşmüştü. Sanki aklımdan geçenleri okur gibiydi. “İstediğin adam olabileceğimi sandım ama ben hep böyleydim. Sen benim farklı olduğuma inanmak istedin, belki ben de aynı şeyi istemişimdir.”

Bayılacak gibiydim. Önümü doğru düzgün göremeden koridorda yürümeye başladım. Tek istediğim oradan çekip gitmekti. Arkamdan geldi.

“Her şey yoluna girecek. Bunu sen de biliyorsun. Uzun vadede daha mutlu olacaksın.”

“Yapma.” Ondan uzaklaşmaya çalışırken sendeleyip duvarda asılı duran bisiklete çarptım. Bileğimin iç tarafındaki ince deri keskin bir şeye sürtündü. Acıdan nefesimi tuttum.

“Maeve...” Bana doğru uzandı fakat geri çekildim.

“Hayır.”

Eli yanına düştü. “Peki.”

“Şimdi gidiyorum.” Bileğimi tutuyordum. Sızım sızım sızılıyordu ama onun önünde ne olduğuna bakmak istemedim. Tanrı’ya şükür ki öfke, canımın acısını bir kenara itip soğukkanlılığımı korumamı sağladı. Gözlerinin içine baktım. “Bilmeni isterim ki seni hiç önemsemeseydim bile yine de sana yardım etmek için elimden geleni yapardım. Yine de Melissa’nın neler çevirdiğini bulup onu durdururdum.”

Bu defa dışarı çıktığımda gözlerim kuruydu ve soğuk, gri havayı uzun uzadıya içime çektim. Annemin sesi zihnimde yankılanıyordu. *Mutlu olmayı istemende hiçbir sakınca yok, Maeve.*

Mutlu olmayı gerçekten de istiyordum ve o anda hissettiğim şeyin mutlulukla uzaktan yakından alakası yoktu. Hatta mutluluğun tam tersiydi. Hiç düşünmeden telefonumu çıkarıp Owen'ı aradım. İkinci çalışında açtı.

“Selam, n’aber?” Tavrı samimiydi; sesi buz gibi bir günde yanan odun ateşi misali hoş ve huzur vericiydi.

“Sadece tanıdık bir ses duymaya ihtiyacım vardı.”

“Sahiden mi?” Memnun olmuş gibiydi. “O konuda bana güvenebilirsiniz. Ne zaman olursa.”

“Bu akşam için teklifin hâlâ geçerli mi?” Bileğimin kandağını o an fark ettim. Kan krem rengi kaşmir kazağımın manşetine işleyip üstümü başımı mahvetmişti.

“Elbette. Bizim için seveceğini düşündüğüm bir plan yaptım.”

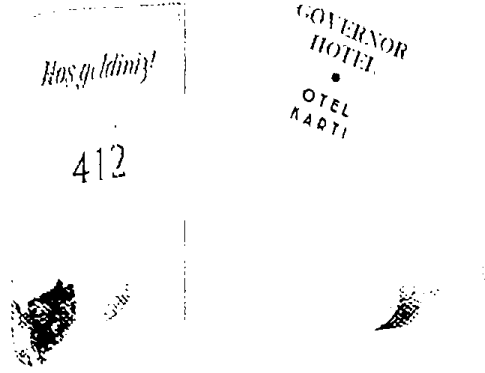
“Gerçekten mi?” Sesimin hevesli çıkmasına gayret ettim. “Lüks şeylere lüzum yok.”

“Saat altıda Delaunay’de buluşup bir şeyler yeriz, oradan da aklımdaki yere geçeriz.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Sürpriz.” Owen’ın sırtıttığını sesinden anlayabiliyordum. “Güven bana.”

45

O gece Owen'la eğlenebileceğim aklımın ucundan bile geçmezdi ama eğlendim. Her şeyden önce Delaunay o geleneksel Orta Avrupa havasıyla beni büyüledi. Oraya vardığımda Owen beni öptü, tadı tozlu Fransız bağlarının üzerinde doğan güneşi anımsatan bir şarap sipariş etti ve menüyle bizzat ilgilendi. Hâliyle arkama yaslanıp ona gülümsemekten başka hiçbir şey yapmama gerek kalmadı. Garsonla günün spesiyalleri hakkında ciddi ciddi konuşmasını izlerken onu çekici bulduğumu düşündüm.

Her buluştuğumuzda yaptığım gibi onun gerçekten var olduğunu, duyguları, düşünceleri ve espri yeteneği olan kanlı canlı bir insan olduğunu kendime hatırlatmak zorunda kaldım çünkü gözümün önünde olmadığı sürece sadece hayal dünyamda yaşıyor gibiydi. Onun da benzer şeyler hissettiği izlenimine kapılmıştım. Ne arkadaşlarımla ne de ailemle tanışmıştı, üstelik öyle bir talebi de olmamıştı. Benden hiçbir beklentisi yoktu: İkimiz de kendi ayakları üstünde duran, meşgul insanlardık. Bu öyle soluğunuzu kesen, gönül yaylarınıza titreten, varlığınızın her zerresini tüketen ilişkilerden değildi. Tutku değil, mantıktı. Olup biten onca şey yüzünden zihnimde ona yer kalmadığı için bu mesafeli duruşundan sonuna kadar faydalanmıştım ama yine de biraz daha talepkâr olmasını isterdim. Bu bana değer verdiğini kanıtlardı.

Onu inceledim. Çayın süt eklenmemiş hâlini anımsatan sıcacık kahverengi gözleri, muhtemelen çocukluğundan beri ne zaman başına iş açsa paçasını kurtarmasını sağlayan arsız bir gülümsemesi ve kıvrak bir zekâsı vardı. Sanki hiçbir şey ters gidememiş gibi, gitse de hemen halledilebilirmiş gibi aşırı rahattı. Hareketleri ölçülü, maharetli ve akıl doluydu.

Özgüveni, aramızda şakalaşıyormuşuz gibi masanın öbür ucundan hınzırca gülüşü ve beni zahmetsizce güldürebilmesi hoşuma gidiyordu.

Ondan hoşlanıyordum.

Gündüz spor salonuna gittiğini söyledi. Amacı Luke’a ve ofisteki diğer gençlere ayak uydurabilecek kadar forma girmekti. “Öğle arasında koşuya çıkıyorlar. Hepsi iki metre boyunda ve sırf eğlencesine maraton koşuyorlar. Fransızların *baba göbeği* demediğini biliyor muydun?”

“Demiyorlar mı?”

“Hayır. Onlar *père göbeği*² diyorlar.”

Kıkırdadım.

“Paris’e en son ne zaman gittin?”

“Hatırlamıyorum.”

“Tek yapman gereken Eurostar’a atlamakken Paris’e gitmemek suç sayılır yalnız.”

“Hayat tarzım kafama esince Eurostar’a atlamamı pek mümkün kılmıyor.”

“Benimki kılıyor. Benimle gel.”

Güldüm. “Söylemesi kolay.”

“Yapması da kolay olabilir.”

2 İngilizcede işlerin sarpa sarması veya vücudun alt kısmının genişlemesi anlamında kullanılan “*pear-shaped*” (armut biçimli) ifadesiyle, Fransızca “baba” anlamına gelen ve okunuşu “armut” (*pear*) kelimesiyle neredeyse aynı olan “*père*” sözcüğü arasında yapılmış bir kelime oyunu. Owen burada “baba göbeği” kavramını Fransızca bir dokunuşla esprili hâle getirmektedir. –ç.n.

İşim hakkında neden bu mesleği seçtiğimle gerçekten ilgilediğini hissettirecek kadar soru sordu fakat beni rahatsız edecek kadar ileri gitmedi. Beni sıkıştırmaya ya da ağzımdan laf almak için kışkırtmaya çalışmadı. Bana meydan okumadı. Hâliyle gece pek heyecan verici geçmese de bunu sorun etmedim. Mutlu olmak istemiştım. Bunu istemiştım.

Onun *banana split* önerisini geri çevirip tatlı menüsünden seçtiğim çikolatalı musu didiklerken onu Josh Derwent'la kıyaslamayı artık bırakmam gerektiğini düşündüm. Bundan daha iyisini hak ediyordu. Owen, Josh Derwent'in olmadığı şeylerden ibaret değildi; neyse oydu.

Öğleden sonra Liv'i arayıp ona Derwent'la yaşadığımız tartışmayı anlattığımda o da aynısını söylemişti. Tavrı netti.

"Bence haklı. Böylesi daha iyi."

"Neden?"

"Çünkü onu bahane edip hayatına devam etmediğini söylediğinde doğru bir noktaya temas etmiş."

"Bunun pek adil olduğunu düşünmüyorum," diye girdim söze. O ise hafifçe güldü.

"Düşünsen şaşardım. Bak, sana karşı dürüst davranmış. Açıkçası etkilendim."

"Onu yanlış anladığım için bana kızgındı, ayrıca Melissa meselesi yüzünden canı da sıkındı."

"Evet ama aynı zamanda ikiniz için ortak bir gelecek hayal ettiğinin de farkındaydı ve sana o defteri kapamanı söyledi."

"Neden peki?"

Liv hattın diğer ucunda iç geçirdi. "Bilmiyorum, Maeve. Belki şu anda yeni bir ilişki istemediğindendir. Belki de senin için doğru kişi olmadığını bildiğindendir."

"Bazen öyleymiş gibi davranıyor," dedim.

"Bazen de değilmiş gibi davranıyor." Sesi anlayışlı geliyordu. "Belki de sana iyi gelebilecek bir şeyi mahvetmeni istememiştir."

"Neymiş o?"

“Owen?”

“Owen’ın bana iyi geleceğini nereden biliyorsun?”

“Hımm. Maddi durumu iyi, biriyle yuva kurmaya hazır, akli başında bir yetişkin. Gerçekten de çok sorunlu ve adi birine benziyor.”

“Benim tarafımda olman gerekirdi.”

“Senin tarafındayım zaten. Ama Josh’la konuştuklarından anladığım kadarıyla biriniz istediğini aldı, diğerinizse ihtiyacı olanı. Artık aranızda neler olabileceğini düşünmeyi bir kenara bırakabilirsin çünkü cevabı biliyorsun.”

*

“Ne düşünüyorsun?”

İrkilerek başımı kaldırdım. “Ah... Hiç.”

“Aklına ne geldi de canın sıkıldı?”

“Nereden anladın?” Oturduğum yerde doğruldum. “Aslında onu aklıma getirmemeye çalışıyordum.”

“Onu derken?” diye sordu Owen üzerinde durmadan.

“Önemli biri değil. Beni asıl rahatsız eden içinde bulunduğum durum. Ama bu konuda konuşamam.”

“Peki, öyle olsun.” Gülümsediği anda neşemin yerine geldiğini hissettim.

“Burası çok hoş bir yer.” Etrafıma bakarak yumuşak aydınlatmaya, beyaz örtülere, gümüş takımlara, loş köşelere, samimi localara ve kendi küçük dünyalarına dalmış müşterilere göz gezdirdim.

“Bu ana yemek öncesi antre sayılır.”

“Ana yemek ne peki?”

Masanın üzerinden eğilip sesini alçalttı. “Sihirbazlık gösterisi. Biletleri bir hayır kurumunun düzenlediği açık artırmadan aldım.”

“Sürprizlerle dolusun.”

“Gecenin ilk sürprizi ama sonuncusu olmayacak.” Elini cebine daldırıp bir poundluk bir madeni para çıkardı, sonra da onu yok etti.

“Sakın sihirbazım deme.”

“Kötü bir sihirbazım. Ama hevesliyim.” Derken bozukluk bir anda tekrar peyda oldu ve onu parmak eklemlerinin arasında bir ileri bir geri gezdirmeye başladı. “Yabancı müşterilerle görüştüğümde, özellikle de aramızda dil bariyeri varsa buzları eritmekte çok işime yarıyor.”

“Başka ne numaralar yapabiliyorsun?”

Bozukluğu yazı tura atar gibi attı, havada yakaladı, sonra da cebine koydu. “Üç beş numara daha biliyorum ama benimkiler bu gece izleyeceğimiz adamınkilerin yanında devede kulak kalır.”

“Hiç sihirbazlık gösterisine gitmemiştim.”

“Yaşamamışsın sen.” Owen hesabı istedi.

“Onca zaman ne yaptım bilmiyorum.”

“Benimle tanışana kadar zamanını boşa harcıyordun.” Gözlerindeki o muzip parıltı şaka yaptığını belli ediyordu.

Derwent olsa bunu ciddi ciddi söylerdi.

Onu düşünmeyi kes.

Kadehimi kaldırdım. “Yeni deneyimlere.”

“Sihre.” Gözlerini gözlerimden ayırmadan kadehini benimkiyle tokuşturdu.

*

Sihirbaz kapalı gişe oynuyordu: Salon çoğunlukla adamın yakışıklılığına ve komedyenlerinkine taş çıkaran esprilerine vurulmuş genç kadınlarla doluydu. Televizyondaki bir yetenek yarışmasına katılmış, neredeyse kazanacakken finalden hemen önce yarışmadan çekilmişti.

“Neden sonuna kadar gitmemiş?” diye sordum Owen’a.

“Uyuşturucu.”

“Hadi ya.”

“Bir striptizcinin kışından kokain çekerken çekilmiş fotoğrafların magazin gazetelerinde boy boy yayımlanırsa ailelerin izlediği bir yarışmayı kazanamazsın. Yani bana söylenen bu.”

Bu durum hayranlarını pek etkilememişe benziyordu. Hatta bence çoğunun orada bulunma sebebi adamın hafif yabani havası, koyu renkli gözleri, hüznü bakışları ve kendini alaya alabilecek kadar karizmatik oluşuydu. Eski moda sihir numaralarını modern dokunuşlarla canlandırıyor ve o sırada ön sıralardan seçtiği, kurban edilmekten gayet memnun görünen seyircilere acımasızca sataşarak kalabalığı avucunun içine alıyordu. Neyse ki biz balkonda, yani menzilin dışındaydık. Klasik sihirbaz kılığı yerine düşük belli bir kot pantolon, beyaz bir gömlek ve spor ayakkabı giymişti. Silindir şapkadan bir tavşan çıkardı; sonra tavşanı puf diye dumana, silindir şapkayı da siyah kelebeklere dönüştürdü. Gösterinin en başından beri saçlarına kuş tüyleri iştirilmiş, payetli elbiseler içindeki boylu poslu asistanı sürekli daha açık kıyafetlerle sahneye çıkıyor, adam ise gösteriye ara verip ona özsaygı ve kafasını kullanması gerektiği konusunda birbiri ardına nutuklar çekerek kâh bir örtüyle kâh perdeyle kızın üstünü örtmeye çalışıyordu. Kız file çoraplarıyla ikiye bölünmek üzere bir kutunun içine girdiğinde üzerinde sadece el kadar bir bikini üstüyle tanga kalmıştı.

“Bu numarayı hiç sevmem,” diye fısıldadı Owen kulağıma.

“Korkma. Kıza bir şey olmaz.”

“Nasıl yapıldığını biliyor musun?”

“Evet.”

“Ben de. Ama fayda etmiyor. Klostrofobi yüzünden göğsüm daralıyor.”

İçini rahatlatmak istercesine elinin üstünü sıvazladım, o da avucunu açarak elini tutmamı istediğini ima etti. Anlık bir tereddüdün ardından elimi avucuna koydum. Hâliyle numara

sahnelenirken dikkatim dağınıktı. Topuklu ayakkabılı ayaklar havaya tekmeler savuruyor, tüylü kafa çığlık atıyor ve sihirbazın kâğıt kadar ince, jilet gibi keskin bir katanayla enlemesine kestiği kutunun altından yerlere kırmızı bir sıvı akıyordu. Adam eğilip elini sıvıya daldırdı ve yüzüyle üstündeki gömleğe sürdü. Sonra tekrar eğildi fakat bu defa doğrulurken o kırmızılıktan bir avuç alıp koltuklara doğru savurdu. Seyirciler çığlığı bastı ancak üzerlerine yağan şeyin sahte kan değil de kırmızı gül yaprakları olduğunu görünce kahkahalara boğuldular. Bir anlığına ışıklar söndü ve tiyatro öyle zifiri bir karanlığa gömüldü ki biri başıma siyah, kadife bir kukuleta geçirmiş gibi hissettim. Işıklar tekrar yandığında sahne temiz ve boştu; ne az evvelki kırmızılıktan ne de asistanın ikiye bölündüğü kutudan eser vardı. Derken sihirbaz yan taraftan çıktı; gömleği tertemiz ve bembeyazdı. Diz boyu çizmeler, külotlu çorap ve cici bir elbise giyip gözlük takmış makyajsız asistanının elinden tutuyordu. Kadının saçları sırtına dökülüyordu.

“Nasıl ya?” dedi Owen hayranlıkla ve alkışlayabilmemiz için elimi bıraktı. Ondan biraz uzaklaşmayı düşündüm fakat böylesi kabalık olurdu. Hâliyle elimi avuç içlerimiz birbirine değecek şekilde tekrar tuttuğunda ona direnmedim.

*

Sihirbazın tekrar tekrar sahneye çağırılmasının ve paltolarımızı almak için vestiyerin önünde girdiğimiz upuzun sıranın ardından coşkulu hayran seline kapılarak tiyatrodan çıktık.

“Hadi buradan gidelim,” diye mırıldandı Owen kulağıma ve onu takip ederek kalabalığı arkamda bıraktım.

Hava çok soğuk olmamasına rağmen pusun insanları sokaktan alıkoymaya yetecek ince ince çiseleyen bir yağmura dönüştüğü o gecelerden biriydi. Hafiften titremeye başladığımdan paltoma sıkıca sarındım. Seven Dials kavşağının oradaki dar

ve ıssız bir sokakta durdu. Yılbaşı ışıkları tepemizde zikzaklar çiziyordu; dükkânların vitrinleri yapay karlarla süslenmiş ve orada olmayan müşteriler kendilerini ıslıl ıslıl hediyelere para saçmaktan alamasın diye güzelce ışıklandırılmıştı.

“Mutlu musun?”

Gülümsedim. “Gösteriden keyif aldım. Belki o fanatik hayranlar kadar değil ama...”

“Çok fenaydılar,” dedi Owen. “Bence sihirdense o adamlar ilgileniyorlardı.”

“Ki gösteri de etkileyiciydi şimdi.”

“Tamamen gösteriştii.”

“Tabii insan deneyimli bir sihirbaz olunca her şeye bir kulp takıyor,” diyerek ona takıldım.

“Her zaman iyi bir kart numarasını tercih ederim.”

“Bildiğin var mı hiç?”

“Bir tane. Ama numarayı yapmamı istiyorsan sinek onlusunu seçmen gerek.”

“Hatırlamaya çalışırım,” dedim. Eğilip beni öptü. Dudaklarıma değen dudakları sıcacıktı ve ben bu öpücüğün en azından bir kısmında Josh Derwent’i düşünmemeyi başardım.

46

Hışgıldını!

412

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
NARTI

Yatağında tek başıma uyandım. Owen ona gitmemden memnuniyet duyacağını nazikçe belli etmiş, ben de bunu bir düşünmüştüm. Ondan hoşlanıyordum. Çekici olduğunu düşünüyordum. Beni öptüğünde onu itici bulmamıştım. Tavana bakarak gerindim. Geri durmam için ortada hiçbir neden yoktu ama yine de... *Kalıbımı basarım ki bir sabah uyandığında işlerin nasıl bu raddeye geldiğine dair hiçbir fikrinin olmadığını fark etmişsindir.* Bu sözleri Melissa meselesinde Derwent'a verip veriştirirken kullanmıştım fakat şimdi Owen'la sonumuz giderek buna benzeyecekmiş gibi geliyordu. Onunla birlikte olmamak için tek bir neden bile bulamıyordum.

Fakat bu yeterli değildi.

Telefonumu alıp Owen'a önceki gece için teşekkür mahiyetinde bir mesaj göndermeyi düşündüm ama sonra iç geçirerek telefonumu komodininin üstüne bıraktım. Sabahın köründe ona mesaj atarsam güne onu düşünerek başladığımı anlardı. Bu sevgililerin sergileyeceği türden bir davranıştı ve biz henüz o aşamada değildik.

İşe kıl payı yetişeceğimi bile bile acele etmeden hazırlandım, kahvemi yaptım, aheste aheste kahvaltımı ettim. İşe gitmek istemiyordum. Ne zaman Derwent'ı unutacak gibi olsam bileğim sızlıyordu. Sıyrığı inceledim ve yara bandına gerek olmadığına karar verdim ama kalbim için aynısını söyleyemezdim, onun parçalarının tutturulmaya ihtiyacı vardı.

Tam paltomu giymiştim ki telefonum çaldı. Arayan Derwent'tı. Telefona cevap verirken gerginlikten biraz ters konuştum. Kapıya doğru yürümeye başlamıştım bile, geç kaldığım için fırça yemeyi bekliyordum ama yanılmıştım.

“Abilo Braga'yı buldular.”

“Neredeymiş?”

“Neasden'daki bir şantiyede, moloz yığınlarının altında.”

“Ölmüş mü?”

“Hem de nasıl.”

“Siktir,” dedim merdivenin ortasında durarak. “Onu böyle bulmak istemezdim. Adresi biliyor musun?”

Bunalmış gibi bir ses tonuyla adresi bir çırpıda söyledi. Telefonu kulağımla omzumun arasına kısıtırıp adresi elimin arkasına karalayıverdim.

“Orada olacak mısın?”

“Muhtemelen. Neticede benim vakam.”

Bunun aptalca bir soru olduğunu kabullenip dudağımı ısırdım.

“Birlikte çalışacağımızdan şu işi bir an önce halletsek iyi olur,” dedi nazikçe. “Tabii yanımda olmaya dayanabileceksen.”

“Josh,” dedim fakat gerisini nasıl getireceğimi bilemedim.

Hayır, seni görmek zorunda kalmasam daha iyi olurdu.

Evet, seninle aynı yerde bulunmak bile hiç yoktan iyidir.

Peki ya aynı anda ikisi de doğruysa?

*

Adres Kuzey Londra'dan batıya doğru demirden bir nehir gibi akan demiryolu hattının yakınındaki bir şantiyeye aitti. Etrafı paravanlarla çevrili şantiye bir deponun arkasına gizlenmişti. Nereye gitmem gerektiğini ele veren şey pek tabii yol boyunca park edilmiş acil müdahale araçları ve iş makineleriyle vinçleri öylece dururken ellerinde kahveleri, sırtlarında reflektör yelek-

leriyle sağda solda dikilen baretli işçilerdi. Soğuk bir sabahtı; gökyüzü kurşuni bir griye bürünmüştü ve o kadar alçaktı ki yüksek binaların tepesine tül gibi serilmişti. Kaloriferli bir ofise gitmeyeceğim anlaşılnca eve geri dönüp üstümü değiştirmiş, kot pantolonumu, bağcıklı botlarımı, birkaç kat kazak ve kaz tüyü montumu giymiştim. Beremi takıp eldivenlerimi aldım ve arabadan indim. Josh Derwent'ı arıyormuşum gibi değil de olay yerini kavramaya çalışıyormuşum gibi görünmeye gayret ederek etrafıma bakındım fakat onun yerine, çenesinden ayak bileklerine dek uzanan bir paltoya sarınmış olan Liv'i gördüm. Soğuktan yüzünü buruşturmuştu.

"Nerede?"

"Köşede, hemen şurada." Bir moloz yığınının üzerinde çapraz duran küçük bir ekskavatörü işaret ettiğini görünce Abilo Braga'yı sorduğumu sandığını anladım ki zaten esas sormam gereken oydu. "İşçiler bugüne dek burada çalışmıyormuş. Belediyeden güvenlik sertifikası beklediklerinden üç haftadır şantiyeye ayak basmamışlar. Mesailer bu sabah başlamış."

"Muhtemelen keyiflerine diyecek yoktur."

"Neticede yevmiyelerini almaya devam ediyorlar." Liv paltosunun içinde iyice büzüştü. Burnu pespembeydi. "Cesedin buraya ne zaman atıldığına dair en ufak bir fikrimiz yok ama ortadan kaybolduktan hemen sonra atılmış olabilir."

"Burası arabasını bulduğumuz yere pek uzak sayılmaz," dedim. "Gömülü müydü?"

"Evet ama çok derine gömülmemişti. Gel de bak."

Liv'in sözüne güvenip bakmamayı yeğlerdim fakat yine de metal çubuklar ve ne idüğü belirsiz borularla dolu, etrafı çitlerle çevrili derin bir çukurun kıyısından dolanarak engebeli şantiyede onu takip ettim. "Ne inşa ediyorlar?"

"Apartman."

"Buraya mı? Sanayi sitesiyle tren yolunun arasına?" O sırada geçen bir trenin gürültüsü sesimi bastırdı.

“Nasıldır bilirsin,” diye bağırdı Liv sesini duyurmak için. “Muhakkak satın alacak biri çıkacaktır.”

Muhitin tüm handikaplarına rağmen en nihayetinde biri çıkıp o daireleri alacaktı. Öyle ki şantiyeye ceset atıldığını öğrenmeleri bile bunu değiştiremezdi. Londra emlak piyasasında duygusallığa yer yoktu. İş makinelerinin paletleriyle yumuşak toprakta açtıkları engebeli patikayı takip ederek moloz yığınının etrafından dolaşıp o sabah kazılan yeri görebileceğim bir yere geçtim. Beyaz tulumlulardan biri pek tabii Kev Cox’tu. Bana dönmesini beklediğim diğeryse adli tabip Doktor Brown’dı. Yani burada nabzımı hızlandıracak hiçbir şey yoktu. İkisi de bana el salladı.

“Oradan görebiliyor musun?” diye seslendi Kev.

“Yeteri kadar.” Ceset kısmen toprağın altındaydı; sırtı бүkүlmüş, kolları iki yana açılmış, başı önüne düşmüş, bacakları öylece yana devrilmişti. Çürüme çoktan başlamış olsa da soğuk hava imdadımıza yetişmişti: Daha kötülerini görmüştüm. Yine de canım sıkıldı. Abilo’nun arkasında bıraktığı hayatı, evinin duvarına iliştirilmiş fotoğrafları düşündüm. Uzun bir yoldan gelmiş fakat kendini kurşuni bir göğün altında, soğuk toprakta bulmuştu. Haysiyetsizce bir şantiyeye atılmıştı ama hiç olmazsa şimdi naaşına gereken ihtimamı gösterebilirdik. Kokudan şikâyet etmek yerine aynı anda hem nefesimi tutup hem de konuşmaya çalıştım. “Onu neyin öldürdüğünü biliyor muyuz?”

“Boğulmuş,” dedi adli tabip. “Boğazında ve kulağının altında bağ izi var. İlla bir tahmin yürütmemi isterseniz, o oturur vaziyetteyken arkasında bulunan sağlıklı biri tarafından boğulduğunu söyleyebilirim.”

“Mesela arabada olabilir mi?”

“Ben de aynen öyle düşünüyorum. Fakat otopsiye kadar hepsinin sadece birer varsayımdan ibaret olduğunu unutmayın; otopsi daha sonra yapılacak. Sizi de beklerim.”

“İple çekiyorum.”

“Şanslıymışız,” dedi yanımda duran Liv. “Ekskavatör cesedin etrafındaki toprağı bozsa da cesede dokunmamış. Operatör koca bir kepçe dolusu toprağı kaldırmış ve kepçeden sarkan bacakları gördüğünde az daha kalp krizi geçirecekmiş. Cesedi olduğu yere bırakıvermiş.”

“Peki esas neredeymiş?”

Kev yukarı tırmanarak yanımıza geldi. Soğuğa rağmen yüzü kıpkırmızıydı ve terden parlıyordu. “Şurada, ekskavatörün sol tarafındaymış. Onunla birlikte gömülmüş olabilecek herhangi bir şeyi gözden kaçırmadığımızdan emin olmak için moloz yığınının elekten geçireceğiz.”

“Arabasından indiğinde yanında bir sırt çantası vardı,” dedim. “Ayrıca pasaportunu da hiçbir yerde bulamadık.”

“Eğer buradaysa buluruz.”

Liv engebeli patikadan aşağı doğru yürümeye başlayınca fırsattan istifade ederek Kev’e aklımdaki asıl soruyu sordum.

“Josh burada mı?”

“Görmedim.”

Hayal kırıklığı mideme bıçak gibi saplandı. Oysa bu hem aptalcaydı hem de gülünçtü. Kev’e teşekkür edercesine gülümsedim ve şantiye şefini köşeye sıkıştırmış olan Liv’in peşinden gittim. Ellili yaşlarında, iri kıyım bir adam olan şantiye şefi her cümlesine *tatlım* ya da *şimdi şöyle bak* gibi sözler ilâştirerek şantiyenin güvenlik kameralarıyla izlendiğini iddia eden tabelalara rağmen müteahhit henüz ödeme yapmadığından şantiyede çalışır vaziyette tek bir güvenlik kamerası bile olmadığını açıkladı. “Şantiyede iş makinesi yokken ceplerinden tek kuruş çıkmaz tabii. Bu sabaha kadar durum böyleydi. Çalınacak hiçbir şey yoktu. Arazi boşaltılmış ve toprak düzleştirilmişti, o kadar. Her yer topraktı. Güvenlik kameralarını bugün gelip takmayı planlıyorlardı.”

Müjdeli haberlerin ardı arkası kesilmiyordu: Cesedin atıldığı yerin az ilerisinde kilitlenmemiş bir araç giriş kapısı vardı.

“Biri araçla o kapıdan geçmiş olabilir mi?”

“Mümkün. Kapının kilitli olmadığını fark eden birinin içeri girmesine engel olabilecek hiçbir önlem alınmamıştı.”

“Peki kapı neden kilitli değildi?” Liv acayip ciddi görünüyordu.

Şef bir ıslık çalınca işçiler dönüp bize baktı. “Jimmy,” diye seslendi ve adamlardan biri gruptan ayrılıp bize doğru koşmaya başladı. Genç ve sakallı bir çam yarmasıydı; baretinin altından yumuşak bakışlı kahverengi gözleri ve tünel *piercing*li kulak memeleri görünüyordu.

“Kapı neden kilitli değildi, Jimmy?” diye sordu şef ve başını önüne eğen Jimmy’nin yanakları kızardı.

“Çünkü asma kilidin anahtarını kaybettim.”

“Peki asma kilidi neden değiştirmedin?”

Baretini çıkarıp mahcubiyetle kafasını ovuşturdu. “Unuttum.”

“Hadi işine bak,” dedi şef ve Jimmy koşarak arkadaşlarının yanına döndü. “Abartılacak bir durum yoktu, en azından öyle düşünmüştüm. Metal çitlerle çevrili bölgeyi saymazsak her yer topraktı ve orası da yeterince korunaklıydı. Ortalıkta ne tehlike arz edecek bir şey vardı ne de çalınacak bir şey. Birinin buraya girmek isteyeceği hayatta aklıma gelmezdi.” Omuz silkti. “Onayı alıp işbaşı yapana kadar alt tarafı birkaç gün böyle idare edecektik.”

“Tekerlek izi bulabiliriz belki,” dedim Liv’e. Ne var ki adam yüzünü buruşturdu.

“Artık bulamazsınız. Bu sabah şantiyeye onlarca araç girip çıktı.”

“Herhâlde toprakta sıra dışı bir ize rastlamamışsınızdır?”

Kafasını iki yana salladı ve onu pastırmalı sandviçiyle baş başa bıraktık.

“Haberler pek de iç açıcı değil,” dedi Liv keyifsizce. “Elimizdeki en sağlam ipucu Braga’ydı.”

“Bir şey karşılığında yüklü bir ödeme alacaktı, arkadaşları öyle dememiş miydi? Belki de arabanın parasını ödemek için birazını önden almıştır. Tahminimce biri onu tuvaleti tıkaması için tuttu, sonra da pişman oldu ve yaşamasına izin vermenin çok riskli olduğuna karar verdi.”

“Yani bir buluşma ayarlayıp onu boğarak öldürdü.”

Ürperdim. O sırada yanımdan bir tren daha geçti ve tekerleklerin metal raylara sürtünürken çıkardığı o tiz çığlık ikimizin de yüzümüzü buruşturmamıza neden oldu. “Acaba planın tamamından haberi var mıydı? İşin ucunda cinayet olduğunu bilseydi –para için bile olsa– bu işe bulaşmayı kabul etmeyebilirdi.”

“Belki de daha fazla para istedi.” Liv her zamanki gibi gerçekçiydi. “Hatta katil sırf bu yüzden bile yaşamasına izin vermenin riskli olduğunu düşünmüş olabilir.”

“Keşke sorguda ona doğru soruları sorsaydım.”

“Soramazdın.” Eldivenlerindeki tozu silkti. “O zamanlar tuvaletin tıklandığından haberimiz bile yoktu.”

Başımı kaldırıp Abilo Braga’nın cesedinin toprağın üzerinde öylece yattığı tarafa vicdan azabıyla baktım fakat koyu renk paltolu bir adamın kendinden emin adımlarla toprak yığının-
dan aşağı doğru koşturduğunu görünce kendimi daha da kötü hissettim. Dosdoğru bize, yani bana koşuyordu çünkü Liv anlayamadığım bir şeyler mırıldanıp ortadan kayboldu. Derwent’i yarı yolda karşılamayı düşündüm fakat benimle konuşmaya geldiğini varsayıp yanılmaktan çekindiğimden olduğum yerde kaldım. Tek yapabildiğim, rüzgârda dağılmış saçlarıyla bana doğru gelmesini izlemektir.

“Kev beni aradığını söyledi.”

“Ah... Hayır. Sadece burada olup olmadığını sordum. Özel bir sebebi yoktu.” Keşke yer yarılısaydı da içine girseydim. Luke

haklıydı: Derwent'ın soğukkanlılığım üzerinde korkunç bir etkisi vardı.

Kaşlarını çatarak etrafına bakındı. Kimsenin bizi duyamayacağından emin olunca da, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Neticede idare ediyordum.

"Dün evden çıktıktan sonra ne yaptın?"

"Owen'la buluşmaya gittim. Önce akşam yemeğine, oradan da bir gösteriye gittik." Gerçek buydu. Ayrıca bunu onu incitmek için söylememiştim fakat çene kaslarından birinin kasıldığı gözümünden kaçmadı.

"Kulağa eğlenceli geliyor." Bana bakmıyordu. "Sence çok zor olacak mı? Birlikte çalışmak yani?"

"Daha beterlerini atlattık," dedim tekdüze bir sesle.

"Doğru." Bir an duraksadı. "Adli tabip otopsinin bugün yapılacağını söyledi. Ben giderim."

Yüzüm aydınlandı. Her şeye rağmen günüm gittikçe güzelleşiyordu. "Teşekkür ederim. Ben gitmek zorunda kalırım diye düşünüyordum."

"Senin yerine gitmeyi değil, sana orada eşlik etmeyi planlıyordum."

"Harika."

"Biraz daha hevesli görünmeyi deneyebilirsin."

"Açıkçası hevesimi kıran şey ceset, sen değilsin," dedim. İçtenlikle sırttı ki bu ikimizi de şaşırttı.

Bunu başarabiliriz, diye düşündüm. Profesyonelliğimizi koruyarak arkadaş kalabilir, birlikte çalışabilirdik. İdare edebilirdik.

Zar zor da olsa.

47

HOSGÖRÜLÜK

41.7

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
KARTI

Bu sefer otopsiye geç kalma sırası bendeydi. Telaşla içeri girdiğimde Doktor Brown'ın işini çoktan bitirdiğini gördüm; Derwent kollarını kavuşturmuş, asık suratla koridorda bekliyordu.

“Nerede kaldın?”

“İşim uzadı.”

Derwent ikna olmamış olacak ki kaşlarını çattı ve o anda ondan kasten uzak durmaya çalıştığımı sandığımı anladım.

“Sabahtan beri şantiyenin çevresindeki güvenlik kamerası kayıtlarını inceliyorum ama hiçbir şey bulamadım. Yolu ya da şantiyeyi gören bir tane bile kamera yok. Herkes kamerasını kendi mülküne çevirmiş.”

Suratındaki ifade azıcık yumuşadı. “Bak sen şu işe, bu ne cüret!”

“Sorma. İnsan biraz daha yardımcı olur.” İç geçirdim. “Cesetten kurtulmak için orayı seçen her kimse harika bir iş çıkarmış. Ne tür bir arabaya bindiğini geçtim, cesedi ne zaman attığını bile bilmiyoruz. Demiryolu yüzünden civarda şantiyeyi gören bir bina da yok. İşini kimseciklere görünmeden halletmesi açısından tüm şartlar onun lehineymiş.”

“Bunun seni neden geciktirdiğini hâlâ anlayabilmiş değilim.”

“Sonrasında Braga'nın evine gittim.” Evde, özel eğitilmiş bir ekip tarafından ikinci kez arama yapılıyordu. “Kev sabahtan

beri şantiyede toprağı elekten geçiriyor fakat POLSA³ ekibi henüz ne pasaportunu ne telefonlarını ne de çantasını bulabildi. Braga'nın ev arkadaşı Zofia da oradaydı. Perişan hâldeydi. Bir süredir takıldıklarını söyledi. Anladığım kadarıyla adamın keyfine göre ilerleyen bir dargın bir barışık bir ilişkiymiş."

"Bundan haberimiz var mıydı?"

Kafamı iki yana salladım. "Ayrıca Braga sadece işini yaparak daha fazla para kazanacağından bahsetmiş ama ayrıntıya girmemiş. Asıl şunu dinle: Braga, Zofia'ya bunun bir eşek şakası olduğunu söylemiş. Hani şu odaya gizli kamera yerleştirilenlerden falan."

"Olay aniden bir cinayet soruşturmasına dönünce paçalarının tutuşmasına şaşmamalı."

"Daha fazla para isteyebileceğini düşünmesi de şaşırtıcı değil. Bence para transferi için gerekli olduğunu söylediklerinden pasaportunu da yanına aldı. Bunu Braga'nın kaçıp gittiğini sanalım diye yaptıklarından şüpheleniyorum. Her şey ince ince hesaplanmış."

"Bizimle konuşmalıydı. Şayet doğruyu söyleseydi hâlâ hayatta olurdu."

"Zofia, Braga'nın polisten acayip korktuğunu söyledi. Herhangi bir suça karıştığından şüphelenilmesi hâlinde Birleşik Krallık'ta kalmasına izin verilmeyeceğini düşünüyormuş." Yorgunluktan duvara yaslandım. "Keşke bana güvenseydi. Bunu sırf Ilaria'nın başına ne geldiğini öğrenme yolundaki en büyük umudumuzu yitirdiğimiz için de söylemiyorum."

"Normalde ikinci bir kurbanın olması işimize yarardı."

"Otopside bir şey öğrenebildin mi?"

Derwent omuz silkti. "Sürpriz yok. Bir tür bağla boğulmuş, boynundaki izin enine bakılırsa kemerdense halat olması daha

3 Birleşik Krallık kolluk kuvvetleri bünyesinde; karmaşık suç mahallerinin aranması, kayıp şahısların bulunması veya geniş çaplı operasyonların planlanması süreçlerini yönetmekle görevli uzman arama ekibi. -y.b.n.

akla yatkın. Can çekişmiş, bağı gevşetmeye çalışırken boynunu tırmalamış. Saldırgana zarar vermiş olması pek mümkün görünmüyor ama doktor tırnak altlarından örnekler aldı, yani şansımız yaver gidebilir. Başka bir yarası yok. Gayet zinde ve sağlıklıymış.”

“Otopsiyi kaçırdığım için üzgünüm.”

“Sahiden mi?”

“Yani, hayır. Ama benim de eğlendiğim söylenemez.”

“Bunun eğlenceli olmadığını kim söylüyor?” Doktor Brown bana fark ettirmeden yanımda bitmişti. “Nasılsınız, Maeve?”

“Üşüyorum.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?” dedi Derwent alaycı bir tavırla. “Gardırobunun yarısını giymişsin zaten.”

“Kat kat giyinmek insanı sıcak tutar. Bunu herkes bilir,” dedim savunmaya geçerek. “Ayrıca yorgunken hep çok üşürüm.” Sonra da Doktor Brown’a dönüp, “Gösteriyi kaçırdığım için üzgünüm,” dedim.

“Sorun değil. Bir sonrakinde görüşürüz.” Derwent’a baktı. “Ona her şeyi anlattınız mı?”

“Evet.”

“Tırnak altı örneklerinden ne çıkacağına bakacağız. Ne yazık ki DNA açısından en büyük umudunuz bu.”

“Teşekkürler.”

“Rica ederim.” Doktor Brown daha birkaç adım atmıştı ki dönüp bana baktı. “Ah, diğer meseleyi çözebildiniz mi? Şu yapay bozukluk mevzusunu? Eşim sormamı istedi de.”

“Evet. Teşekkür ederim.” Pıstım. Birkaç saniye öncesine kadar üşüdüğümü sanıyordum ama şimdi iliğime kemiğime kadar buz kesmiştim.

“Çok faydası oldu,” dedi Derwent arkamdan. “Eşinize benim adıma da teşekkür edin.”

“Ah, sevindim. Bir faydası dokunduğuna memnun oldum.” Kafasını iki yana salladı. “Çok tatsız ve zor bir durum. Olayın

içindeyken diğer aile fertlerinin neler olup bittiğini görmesi çok güçtür. Çocuk için endişelenmekten öyle bir kör olursunuz ki sağlığının neden bozulmuş olabileceğine dair tüm perspektifinizi yitirirsiniz. Sonra da değer verdiğiniz birinin şeytanın teki olduğuna, savunmasız birine kasten zarar verebileceğine inanmakta zorlanırsınız. Bu bir ebeveyninden ya da bakıcıdan beklediğiniz her şeye aykırıdır. Tabii karım gibi kuşkucu bir tip değilseniz.” Göğsü kabardı ve gururla gülümsedi. “O insanların içindeki kötülüğe inanmaya dünden razıdır.”

“Bu yaklaşımın yanlış çıktığına hiç tanık olmadım.” Derwent’ın sesi inceden keyifli geliyordu.

“Çok doğru.” Adli tabip başıyla onayladı ve bizimle vedalaşıp yanımızdan ayrıldı.

“Karısına böylesine sıırıslıklam âşık olan birine pek sık rastlanmıyor,” dedi Derwent.

“Bir ara bana asıldığını düşündüğün için pişman mısın bari?” dedim şansımı zorlayarak. Soruma cevaben her şeye yorulabilecek, pes bir *hımm* tepkisi aldım. Yüzüne bakmaya cesaret edemesem de kendimi ona dönmeye zorladım. “Yapay bozukluk mevzusu... Durumun seni de ilgilendirdiğini bilmiyordu.”

“Orasını anladım.”

“Farazi konuştum.”

“İncelik etmişsin.” Ellerini ceplerine sokup kaşlarını çatarak yere baktı. “Dosya mahkemeye taşındığında eninde sonunda her şey ortaya çıkacak.”

“Hayır. Bunu sordum. Thomas’ın kimliğini açık etmek istemeyeceklerdir. Şayet dava açılırsa dosyaya gizlilik kararı getirilir.”

Dudakları kıvrıldı. “Bu da bir şey.”

“Doktor Brown’a ve eşine teşekkür etmen çok zarıf bir davranıştı.”

“Sana da teşekkür etmem gerekirdi.”

“Kastettiğim o değildi,” diyerek karşı çıktım fakat telefonu çaldı ve cevap vermek için yanımdan ayrıldı.

Eve gitmeliydim. Sıcak bir banyo yapıp asırlar sonra ilk defa erkenden yatardım. Uyumaya ihtiyacım vardı. Birkaç saatliğine de olsa hiçbir şey düşünmemeye ihtiyacım vardı.

Derwent’ın konuşması kısa sürdü ve yanıtları kabalığın sınırlarında gezen kısa cümlelerden ibaretti. Bana arkası dönüktü; telefonu kapadığında bir an öylece durduktan sonra yine bana döndü.

Suratındaki ifadeyi görünce neye uğradığımı şaşırdım: Çaresizlik. “Ne oldu?”

“Arayan Roz Fuller’dı. Benimle görüşmek istiyor.”

“Neden?”

“Telefonda söyleyemezmiş.”

“Onun yerinde olsam aynı numarayı çekerdim,” dedim ve gülümsemeye çalıştım. “Ne zaman görüşmek istiyormuş?”

“Hemen.” Yutkundü. “Beni tuttukları o karakolda.”

Kendimi onun yerine koyunca içimi muazzam bir şefkat dalgası kapladı. Oraya geri dönmek istemiyordu. Dışarıdan bakıldığında tutuklanmanın, defalarca sorgulanmanın ve onun nazarında affı olmayan bir şeyle itham edilmenin beraberinde getirdiği kâbusu atlatmış gibi görünüyordu. Tutuklanmasıyla ilgili her şeyi karanlık bir dolaba tıkmış, dolabın kapaklarını da sımsıkı kapayıp bir güzel kilitlemişti. Sanki bu her şeyin üstesinden gelmesine yetermiş gibi.

“Seninle geliyorum.”

“Yorgun olduğunu söylemiştin. Hem bu hiç iyi bir fikir değil.”

“Sana bunun iyi bir fikir olup olmadığını sormadım. Hatta sana bir şey sorduğum da yok. Seninle geliyorum.”

“Neden?”

“Çünkü yanında birinin olması gerek. Benden iyisini mi bulacaksın?”

“Sen gelme de kim gelirse gelsin.” Sesi çok ama çok yorgun geliyordu. “Benimle gelmene izin veremem, Maeve.”

“Senin söz hakkın yok. Yanında olmak istiyorum. Dostun olarak.” Bunu açıklığa kavuşturmak o anda mantıklı geldi. “Nereye gideceğini biliyorum. Pekâlâ birlikte de gidebiliriz. Yoksa arabama atlayıp seni takip etmek zorunda kalacağım.”

Yüzü bir anlığına aydınlandı ama sonra iç çekti. “Sana Roz Fuller’dan uzak durmanı söyleyip duruyorum. Benimle gelmen aptallığın daniskası olur.”

“Bak, arabada beklerim. Orada olduğumdan haberi bile olmaz. Ama sen yanında olduğumu bilirsin. Benim için önemli olan da bu zaten. Oraya yalnız gitmemelisin.” Paltomun ceplerindeki ellerimi yumruk yaparak ona bir adım yaklaştım. “Ne gerekirse –benden ne yapmamı istersen– yapacağım.”

Omuzlarını geriye atıp sırtını dikleştirerek, en azından dışarıdan bakıldığında, yeniden o bileği bükülmez Josh Derwent’a dönüştü. “Pekâlâ. Sen kazandın. Hadi gidelim.”

@ayisigikita

48

Has geldiniz!

412

GOVERNOR
HOTEL
•
HOTEL
KADTI

Karakolun önünde durduk ve Derwent dış kapıyı karşıdan gören bir yere geri geri girip arabayı park etti. Arabayı o sürmüştü; anahtarları elinden almaya kalkıştığımda öylece oturup arabayı benim kullanmamı izleyemeyecek kadar gergin olduğunu söylemişti. Ne zaman dursak parmaklarıyla direk-siyonda ritim tutmasından, sorduğum sorulara tek kelimelik yanıtlar vermesinden ve sustuğunda da dudaklarının incecik bir çizgi hâlini almasından ne kadar gergin olduğunu anlayabiliyordum. Onu konuşmaya zorlamadım. Arada bir bana bakıyordu ve bu en azından bir iki saniyeliğine bakışlarını yumuşatmaya yetiyor gibiydi.

Roz Fuller'ın onu ikinci kez tutuklamasından endişelendiğini biliyordum. Bunun kariyerinin sonunun başlangıcı olmasından korkuyordu. Melissa'nın çıkardığı yangını söndürmesine söndürmüştüm fakat olan olmuştu. Duman da en az alevler kadar tahrip edici olabilirdi. Melissa'nın söylediği şeyler, attığı iftiralar tıpkı Mark Pell'in beni uyardığı gibi üzerine yapışmıştı.

Motoru kapadı ve suratında kasvetli bir ifadeyle bana döndü. "Tamam. Arabadan inmen için ortada hiçbir sebep yok, o yüzden otur oturduğun yerde."

"Peki."

"Ne olursa olsun."

"Anladım."

"Eğer geri gelmezsem..."

“Geleceksin.”

Ağzımı açmamışım gibi konuşmaya devam etti. “...sakın içeri girip beni aramaya kalkışma. Sana bir şekilde haber uçururum. Arabanın anahtarlarını sana bırakıyorum. Nerede olduğumu Luke’a haber vermen gerekecek; ayrıca Thomas beni sorabilir, o yüzden Mark’ı da bilgilendirsen iyi olur. Onlara nasıl ulaşacağını söylememe gerek yok herhâlde, değil mi?”

“Josh...”

“Al şunu.” Anahtarlığı şöyle bir salladıktan sonra pat diye bıraktı. Hiç düşünmeden uzanıp havada yakaladım. Ne var ki o esnada manşetim yukarı sıyrıldı ve çabucak düzeltsem de yeterince hızlı davranamadım.

“O ne?” Uzanıp elimi tuttu ve yarama bakmak için kendine doğru çekti.

“Önemli bir şey değil. Göründüğünden daha iyi aslında.” Aradan geçen yirmi dört saatin ardından yaranın çevresi morarmış, kendisi de bileğimdeki mavili yeşilli damarların üzerinde yüzen bir mercan adasını andıran, kabuk bağlamış bir sıyrığa dönüşmüştü. Bakışlarımı bileğimdeki yaradan ayırıp ön camdan dışarı baktım. Böylece Derwent’ı da başparmağını avucuma bastırıp uzun parmaklarıyla benimkileri sararak elimi tutuşunu da görmek zorunda kalmayacaktım.

“Ne zaman oldu bu?”

“Dün biz Luke’un dairesinde konuşurken. Bisiklete sürttüm. Ama iyiyim.”

“Doğruyu söyle.”

İç geçirdim. “Pekâlâ. Çok canım yandı.”

“Tahmin etmiştim.” Sesi sinirli geliyordu. “Luke’a o bisikleti oraya koymanın aptallık olduğunu söylemiştim.”

“Evet ama canımı yakanın bisiklet olduğunu söylemedim.”

Bir anlığına tepki vermedi. Elim yavaşça yüzüne götürüp yanağına yasladı. Gözlerini yumduğunda ne tek bir kelime ettim ne kıpırdadım ne de nefes aldım...

Bir an sonra arabadan süzülürcesine indi ve başını önüne eğerek o basık, kasvetli karakola doğru yürümeye başladı. Gidişini izlerken dudağımı ısırdım. Onu böyle uğurlamak istememiştim; aslında niyetim dananın kuyruğu kopmadan önce onu rahatlatacak bir şeyler söylemek, onu güldürmektir. Ne var ki ilk defa olmamak kaydıyla yine her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmıştım.

Alışkanlıktan saate baktım –yediği çeyrek geçiyordu– ve zihnimde bir kronometre başlattım. Şayet bir saate kadar çıkmazsa içeri girecektim. Ya da kırk beş dakikaya. Hatta Roz Fuller'ın dilinin altındaki baklayı çıkarmasına yarım saat de hayli hayli yeterdi. Derwent'ın karşılama alanında volta atarak beklediğini hayal ettim. Derwent gibi birini öylece bekletemezsiniz. Kilitli kapıları tek tek açar ve sizi saklandığınızı yerden bulup çıkarırdı.

Binanın önünden bir koşucu geçti; sırtı dikti, hızlıydı ve taytındaki reflektör şeritler ışık vurdukça parlıyordu. Adımlarının benimkiler kadar iyi olmadığına hükmettim: Son birkaç aydır Derwent'ı aklıma getirmemek adına keyiften yoksun bir hırsla kendimin en iyi versiyonu olmaya odaklanmış, deli gibi antrenman yapmıştım. Esas amacıma ulaşamamış olsam da en azından adımlarım düzelmişti...

Orta yaşlı bir çift, pek acelesi varmış gibi görünmeyen *corgi* cinsi yaşlıca köpekleriyle ters yönde el ele yürüyordu.

Okul üniformalı genç bir kız kulağında kulaklıklar, elinde burnunun dibine kadar soktuğu telefonuyla çevresinden bihaber bir vaziyette önümden geçip gitti. Kötü niyetli insanlar için ayaklı hedef olduğuna kanaat getirerek peşinden gidip onu uyarsam mı diye düşündüm.

Derken karakolun kapısı açıldı ve bir adam dışarı çıktı ama Derwent değildi. Hatta onunla uzaktan yakından alakası yoktu: Daha kısa boylu, daha şişman, daha seyrek saçlıydı.

Kafamı koltuğun başlığına yasladım. On dört dakikadır içeydi. Dayanılır gibi değildi.

Lacivert anoraklı, kır saçlı bir adam elinde bir alışveriş poşetiyle o esnada telefonla konuşmakta olan kel adamın yanından geçip karakolun basamaklarını ağır ağır çıktı. Geçerken de Keltoş'u iki santim sola kaymak zorunda bıraktığı için özür dilercesine başını önüne eğdi ve ardından kapıdan içeri girerek gözden kayboldu.

Kaşlarımı çattım.

Oğlumu soracaktım.

Bu cümle bağlamından kopuk bir hâlde zihnimde yankılandı.

Lütfen. Ne durumda olduğumu bilmeye ihtiyacım var.

Bu sözleri, Clara Porter tutuklandığında ağzında ölü bir fareyle övgü almayı bekleyen bir kedi misali etrafta dolandığım sırada danışma masasında dikilen adamla eşleştirdim.

Derwent'in tutuklandığı gece karakolun önünde, o dondurucu soğukta otururken nefesi soğuk havada buhar olup yükselen adamla aynı kişiydi bu. Lesley Mackenzie'nin yanına giderken adamın önünden geçmiştim. Kendi derdime düştüğümünden doğru düzgün dikkat etmediğim, ona vermedikleri ya da vermeyecekleri bir şey istediği için karakola musallat olan adam.

Ağzım neden kurumuştur? Bir mantığa oturtmaya çalıştım. Halkla iç içe olan her kurum takıntılı tipleri mıknaş gibi çekerdi. Genelde de endişelenmeyi gerektirecek bir durum yaşanmazdı. Bu adam her gün karakola geliyor olmalıydı.

Peki içime kurt düşüren neydi?

Cevap ânında aklıma geldi: Daha önce elinde poşet yoktu.

Peki ya poşet neden canımı sıkmıştı?

Poşet, dibinde boylu boyunca uzanan ince ve ağır bir şey dışında boştu. Ağır olduğundan emindim çünkü adamın elinden sarkan naylon poşeti aşağı çekiyordu.

Her şey olabilirdi.

Sırf daha önce elinde bir poŖet yoktu diye mi böyle hissediyordum?

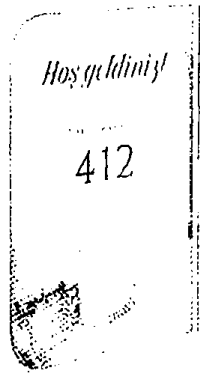
Sırf Ŗu anda basamaklardan inmekte olan, adama benden çok daha yakın olmasına rağmen hiÇbir terslik sezmeyen kel adamla konuŖurken baŖını öte yana çevirdi diye mi?

Sırf o gün sesinde duyduğum, çaresizliği andıran tını yüzünden mi?

Sırf bu gibi konularda geçmişte hep haklı çıktığım için mi?

Sırf yanılıyor olmamın bedeli hayal bile edilemeyecek kadar ağır olacağı için mi?

İçeri girip bakmaktan zarar gelmezdi.

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
NADTI

49

Küçük bekleme alanı ana baba günüydü ama Josh Derwent'in kumurunda bile değildi. Kibar fakat tavizsiz bir tavırla Roz Fuller'ın gözlerinin içine bakıp ona işkence çektiirdiği o sorgu odasına tekrar girmeyeceğini söyledi.

"Buraya avukatım olmadan geldim. O yüzden gayriresmî bir görüşme olsa iyi olur. Eğer öyleyse burada da konuşabiliriz. Yok, gayriresmî bir görüşme değilse o zaman beni tutukla. Ben de avukatımı çağırayım ve her şeye sil baştan başlayalım. Seçim senin."

Roz iç geçirdi. "Bu tavırlara hiç gerek yok."

"Gördüğüm kadarıyla aslında buraya gelmeme hiç gerek yoktu."

"Ben işimi böyle yapıyorum." İstifini bozmadan defterini karıştırdıktan sonra başını kaldırdığında Derwent ona bakarak kafasını iki yana salladı.

"Pekâlâ. Senin dediğin gibi olsun."

"Sanki başka seçeneğin varmış gibi konuşuyorsun ama evet, aynen öyle olacak."

"Bazen," dedi Josh Derwent durduk yere, "etrafımın sözüümü dinlemeyen kadınlar tarafından kuşatılmış olduğu hissine kapılıyorum."

Roz'un yanındaki Henry Cowell kahkaha atmamak için kendini zor tuttu.

Aslına bakılırsa Derwent haklıydı; karakola gelmesine pek de gerek yoktu. Roz doğru şeyi yaptığından emin olmak için son bir kez gözünün içine bakmak istemişti. Buranın kafasında pek de iyi anılar canlandırmadığı düşünülduğünde Derwent'ın huzursuz olmasını bekliyordu ama adam ayağına kadar gelmişti ve Roz bu görüşme kariyerine devam edip edemeyeceğini belirleyecek olsa bile Derwent'ın diz çökmeyeceğinden artık emindi. Josh Derwent öyle biri değildi ve Roz tam da bu yüzden ona ısınmaya başlamıştı.

Bekleme alanının köşesindeki tekli koltukta oturan kadın yüksek sesle uzun uzun iç çekti. Kadın gençti, saçları kötü boyanmıştı, üstünde siyah bir eşofman takımı, ayaklarındaysa dışarıda ilk kez giyilmediği belli olan kirli, pofuduk bir terlik vardı. Küçük, yuvarlak kafalı bir adam bankoda esas işi o masadan yapamayacakları şeyleri vatandaşlara tek tek açıklamakmış gibi görünen görevliyle tartışıyordu. Saçsız kafa derisi öfkeden parlayan adam nihayet pes etti ve Roz'a bir dirsek atarak yanından geçip kapıya yöneldi. Roz dengesini kaybedip neredeyse yere kapaklanıyordu ki Josh Derwent uzanıp onu tuttu.

"Pardon, tatlım." Kel adam tek elinde sımsıkı tuttuğu telefonu ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. "Önüme bakmıyordum."

"Daha dikkatli olmalısın," diye çıkıştı Roz; arkasına döndüğünde Derwent'ın gülmemeye çalıştığını, Cowell'in ise eğlendiğini çaktırmamak için öksürür gibi yaptığını gördü. *Aralarındaki bu samimiyet gözlerimi yaşartıyor*, diye düşündü ve ardından Cowell'a öyle yaralı bir bakış attı ki adamın yüzü saniyesinde ciddileşti.

Kel adam başını önüne eğip kapıya doğru ilerledi.

"Şu işi halledebilir miyiz artık?" Derwent ellerini ceplerine soktu.

Derken karakolun kapısı bir kez daha açıldı ve anoraklı yaşlı bir adam içeri girip itina ile yanlarından geçti.

Roz kendini topladı. “Sana ve mesleki disiplinine dair yürüttüğüm soruşturmanın sonuna geldiğimi bildirmek için seninle görüşmek istedim. Gelinek noktada işini yapma biçiminle ilgili ciddi bir soruna rastlamadım. Ayrıca partnerin Melissa’nın ifadesine rağmen maruz kaldığı darp olayıyla hiçbir ilgin olmadığına da kanaat getirdim. O soruşturma asayiş şube tarafından yürütülecek ve hangi suçlamaların yöneltileceğine onlar karar verecek ama senin o işte hiçbir dahlinin olmadığını onlara da bildirdim. Soruşturma kapsamında ifadeye başvurulabilir. Onlarla tam bir iş birliği içinde hareket etmenin öneminin bilincinde olduğuna eminim.”

“Söylemek istediğin bu muydu?” diye sordu Derwent. Roz onun zafer kazanmışçasına havaya bir yumruk savurmasını ya da o denli çığ bir harekette bulunmasını beklemiyordu beklemiyor olmasına ama adamın suratında en ufak bir değişiklik olmamıştı.

“Evet.”

“O hâlde gidebilir miyim?”

“Acelen olduğunun farkında değildim.”

Tanıştıklarından beri ilk kez Josh Derwent ona içtenlikle gülümsedi ve gülümsemesi adamı bambaşka birine dönüştürdü. “Müjdeli haberi vermem gereken biri var.”

O anda Derwent’in arkasındaki kapı açıldı ve Roz adamın kimden bahsettiğini ânında anladı. Yüzünden de belli olmuş olacak ki Josh Derwent arkasına döndü ve kapının yanında dikilen Maeve’i gördü.

Dokunaklı bir sahne olacak.

Roz’un aklından bunlar geçerken Maeve’in suratının kireç gibi olduğunu fark etti. Üstelik bekleme alanının ortasındaki üçlüye bakmıyordu bile. Başka bir şeye odaklanmıştı.

“Maeve.” Roz, Derwent’in kadının adını sanki ona gerçekten kızgınmış gibi sertçe söylediğini duyunca ilişkileri konusunda yanılmış olabileceğini düşündü. Görünüşe bakılırsa yanıldığı pek çok şey vardı.

Ne var ki Maeve adamı duymazdan gelip yana doğru eğilmiş, üçlünün arkasını görmeye çalışıyordu.

Derwent, Maeve'in dikkatini neyin çektiğini anlamaya çalışarak kaşlarını çatı.

“İstersen gidebilirsin,” diye söze girdi Roz fakat gerisini getirmedi. Neler döndüğünden emin değildi ama ikisinin konuşmadan anlaştıklarını anlamıştı. İkisi de pürdikkat kesilmiş, teyakkuza geçmişti ve Roz'un bunun nedenine dair en ufak bir fikri yoktu. Solundaki Cowell dünyadan bihaber vaziyette öylece kımıldamadan duruyordu. Sağına şöyle bir göz attı. Eşofmanlı kadın duvara yaslanmış, gözleri yarı açık vaziyette uyukluyordu. Derwent'la Maeve'in odaklandığı kişi danışma masasındaki adam olmalıydı ama Roz dosdoğru ona bakıyor olmasına rağmen bunun nedenini anlayamadı. Adam elindeki poşetin içinden bir şey çıkarmaya çalışıyordu. Ufak tefek, saçları seyrelemiş, düşük omuzlu bir adamdı. Roz döndüğünde Derwent'ı bankoya doğru yürümeye başlayan Maeve'e bakarken buldu bir kez daha. Maeve içeri gireli hepi topu birkaç saniye olmuştu ancak zaman yavaşlamış gibiydi. Önemli olan tek şeyse Maeve'in baktığı yerd, tehlike oradaydı... Derwent tek ayağının üzerinde dönüp Roz'u yakaladığı gibi kendine doğru çekerek onu adamın havada iki kez savurduğu, gümüş gibi parlayan uzun bıçaktan uzaklaştırdı; Roz ise hâlâ neler olup bittiğini anlayabilmiş değildi.

“Oğlum. Oğluma ne olduğunu öğrenmek istiyorum.” Kelimeler bölük pörçük döküldü ağzından. Henry Cowell durumu Roz'dan daha çabuk kavramıştı. Bıçağın keskin kenarı ceketinin yenine saplandı. Hemen ardından polis memuru kolunu kurtarıp ragbi oynuyormuşçasına eğilerek var gücüyle adamın üzerine atıldı. Derwent'ın Roz'u yolundan çekmek için sola doğru savurmasıyla Roz, Maeve'e çarptı ve ikisi birlikte alt alta üst üste yere serildiler. Roz, Derwent'ın üzerlerinden atlayıp Cowell'in adamı köşeye sıkıştırdığı danışma masasına doğru uzun bir adım attığını

hayal meyal fark etti. Ne var ki Cowell o iki büküm hâliyle sırtından ya da boynundan bıçaklanmaya son derece müsaitti. Bunu fark edince Roz paniğe kapıldı ama aynı şeyi Derwent da fark etmişti. Saldırganın kolunu yakaladığı gibi yukarı doğru bükerek Cowell'dan uzaklaştırdı. Böylesi daha iyiydi. Fakat parmakları anorağın su geçirmez yüzeyinde kaydı: Adamın kolunu tam kavrayamamıştı. Roz bıçağa baktı. Derwent'ın adamı nasıl etkisiz hâle getireceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Bıçağı kavrayacak olsa keskin, tırtıklı kenarı etine saplanırdı ama yine de kontrolü sağlayamazdı. Hâliyle Derwent adamın bıçağın sapını tutan elini sol eliyle kavrayıp adam acıdan haykırana, bıçağı bırakmak isteyene, artık onu tutması imkânsız hâle gelene dek parmaklarını sert plastik sapla kendi eli arasında sıkıştırdı.

Sonradan izlenen güvenlik kamerası kayıtlarında her şey çok kolay ve kaçınılmaz görünüyordu. Ne var ki o anda hiç de kolay değildi. Bu, üstünlüğün sürekli hantalca el değiştirdiği ve her türlü sonucun mümkün olduğu bir kavgaydı.

Cowell omzuyla saldırganın midesine yüklenirken Derwent adamın ağzından püskürüveren tükürüklerden korunmak için eğildi. Adamın kalın camlı gözlüğünün ardındaki gözlerinde vahşi bir ifade vardı, suratı da sanki inme inmiş gibi çarpılmıştı. Kırışık, zayıf yanakları birkaç günlük sakalla kaplıydı.

“Oğlum.”

“Biliyorum,” dedi Derwent güçlkle. İki kişi olmalarına rağmen adam hâlâ pes etmiyordu. Üstelik ne Derwent ufak tefek biriydi ne de Cowell. Roz, Maeve altından kurtulmaya çalışırken bu adamı harekete geçiren şeyin ikisinden de güçlü olduğunu ve az sonra birinin ölümüne sebep olacağını düşündü.

“Oğlum.” Şimdi adamın gözleri dolu doluydu. “Oğlum.”

Derwent ağzını adamın kulağına yaklaştırıp ona bir şey söyledi.

Tozlu ve sert bir kilitte bir anahtarı döndürmek gibiydi bu; önce direnç, ardından işe yaramayacağına dair filizlenen

bir inanç ve sonra ansızın gelen teslimiyet. Adam bir anda duruldu ve olduğu yere yığılıverdi. Danışma masasının kapısı açıldı ve önlerine çıkan herkesi alaşağı etmeye hazır iri yarı üniformalı polis memurlarından oluşan süvariler olay yerine intikal etti. Derwent bıçağı adamın elinden alıp nefes nefese gerilerken Cowell doğruldu.

Derwent adamla boğuşan üniformalı polis memurlarını başıyla işaret ederek, "Dikkat et de ona zarar vermesinler," dedi Cowell'a. Ardından Maeve'le Roz'a döndü fakat onlara doğru adım attığı anda yerde ayağı kaydı. Bakışlarını yere indirdiğinde beti benzi attı.

Kan.

Çok ama çok fazla kan. Ayağını bastığı yer kana bulanmıştı. "Maeve?" dedi.

Maeve ona tutunan Roz'un yanında dizlerinin üstündeydi.

"Yaralı mısın?" Sesindeki bir şey Roz'un ağlamak istemesine sebep oldu. Maeve başını kaldırıp Derwent'a baktı.

"Ben değilim. O. Kanaması var ama yaranın yerini bulamıyorum."

Kanaması olan kimdi? Roz etrafına bakıp kimin yaralandığını görmek istedi ama kolları ağırlaşmış, zihni puslanmıştı. Belki de şu terlikli kadını yaralanan. Gidip ona yardım etmeliydi. Polisler öyle yapardı. Bu yüzden polis olmuştı.

Josh Derwent, Roz'un yanına diz çöktü ve onu kollarının arasına alıp göğsüne bastırdı. Roz kendini bir bez bebek kadar gevşemiş hissediyordu. Derwent'ın ona sarılmasını aslında garipsemesi gerektiğini düşündü hayal meyal. Onun kollarında böyle teselli bulmamalıydı.

"Sırtına bak. Adam bıçağı sallamaya başladığında tam arkasındaydı." Derwent, Roz'un yüzünü görebilmek için kıpırdanıp hafifçe geri çekildi. "Hey. Bana bak. Gözlerini aç. *Bana bak.*"

Roz'un göz kapakları ağırlaşmıştı. "Beni rahat bırak."

"Hayır, Roz. Öyle bir şey yapmayacağım."

Roz gözlerini kırpıştırarak ona odaklandı. “Neler oluyor?”

“Josh.” Maeve’in sesi alçaktı. Derwent eğilip baktı ve Roz adamın dudaklarının incecik bir çizgi hâlini aldığını gördü.

“Ne oldu? Yaralı mıyım?”

Derwent kafasını iki yana salladı. “Kötü değil.”

Roz’un etraflarında görebildiği tek şey kandı; o kadar çoktu ki karoların üzerinde yer yer birikintiler oluşmuştu. “Başka kim yaralandı?” Kimse ona cevap vermedi. “Bunların hepsi benim kanım mı?”

“Polarını ver,” dedi Derwent alçak sesle ve Maeve fermuarını açıp üstündekini çıkardı. Derwent poları top hâline getirerek Roz’un belinin hemen altına bastırdı.

“Hadi. Seni şu sandalyeye oturtalım. Burada hepi topu bir tane sandalye var ve sen oraya oturmayı hak ettin, Roz.”

“Ne?” Derwent onu kaldırıp sandalyeye oturturken hiç direnmedi. Derken Derwent önüne diz çöktü. Bir yandan sırtına bastırmaya devam ederken bir yandan da gözlerinin içine bakıyordu.

“Sadece sakın ol ve nefes al. Paramedikler az sonra burada olur.”

“Henry.” Roz ortağının bıçağa davetiye çıkaran boynunu düşündü. Ne denli savunmasız olduğunu.

“O iyi.” Derwent omzunun üzerinden bir bakış atarak bunu teyit etti. Roz o kadar uzağı göremiyordu. Dünya gittikçe silikleşiyordu. Üşüyordu. Bir tek karşısındaki bu adam vardı. Gözleri tıpkı birer çipa gibiydi. Güven vericiydi.

“Onu merak etme. Sadece bana bak, Roz.” Derwent kendinden emin konuşuyordu. “Her şey yoluna girecek.”

50

Hosgeldiniz!
412
GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
NAPTI

"Sence iyileşecek mi?"

"Hımm? Doğrusunu istersen en ufak bir fikrim yok." Derwent karakolun basamaklarında durmuş, ışıkları yanan, sirenleri ortalığı inleyen ve sağa sola savrularak uzaklaşan ambulansın arkasından bakıyordu. Ambulans Roz Fuller'ı en yakındaki hastaneye yetiştirmek için son sürat yol alıyordu. Şok içindeki Henry Cowell da yanındaydı.

Derwent'in yanağında kurumuş kan lekesi vardı. Ayrıca gömleği ve pantolonunun dizleri de Roz'u hayatta tutabilmek için önünde diz çöktüğü sırada kandan sıırılsıklam olmuştu. Yarı başında duruyor olmasına rağmen sanki orada değildi, düşüncelere dalmıştı.

"Onunla konuşurken kendinden hayli emindin."

Gözlerini kırptıştırarak her nereye dalıp gittiye oradan geri döndü. "Komik. En başından beri ona yalan söylediğimi düşünüyordu ama ona ilk defa o anda yalan söyledim."

"Çok naziktin."

Bana çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Onu kendi tarafıma çekmek için son şansımı. Ben de fırsattan istifade ettim."

Kafamı iki yana salladım. "Mesele o değildi."

"Değil miydi?"

"Eğer ölecekse huzur içinde ölmesini istedin. Korkuyordu, akli karışmıştı ve sen öyle olmamasına rağmen kendini güvende hissetmesini istedin."

Bakışlarını yere indirdi, hiç görmediğim kadar mahcup bir hâli vardı. “Beni çok iyi tanıyorsun.”

“Yeteri kadar diyelim.”

“Gel buraya.” Beni kendine doğru çekerek kollarının arasına aldı ve o kadar sıkı sardı ki az daha isyan edecektim. İncecik gömleğinin altında atan kalbini göğsümde hissederken vücudundan yayılan sıcaklık sayesinde o gün ilk defa ısındım.

“Sana bir şey oldu sandım.” Dudakları saçlarıma gömülmüştü.

“Biliyorum. Ama arada kaynamamam için elinden geleni yaptın. Yere fena çakıldım.”

“Onun için kusura bakma.” Gerçi sesinde pişmanlıktan eser yoktu.

“Başıma geleceği bilmeliydim.”

“Neden?”

“Birlikte çalıştığımız ilk vakayı hatırlamıyor musun?”

“Hatırlıyorum.”

“Beni yolundan çekmek için artık nasıl ittiysen sayende dikişlik olmuştum.”

“Senin iyiliğin içindi. Hiç söz dinlemediğinden birinin seni koruyup kollaması gerekiyor. Arabada otursan olmazdı, değil mi?”

“Bu yüzden fırça yiyeceğimi biliyordum. Cidden Josh, nefes alamıyorum...” Beni bıraktı. Ben de utanç içinde üstümü başımı düzelttim. “Bir şey yapmak zorundaydım.”

“Silahsız hâlde karakola dalıp kimseden yardım istemeden adamın tepesine çullanmak gibi mi?”

“Zamanım yoktu,” dedim savunmaya geçerek.

“Silahlı olduğunu biliyor muydun?”

“Öyle olduğunu tahmin ettim. Zaten o yüzden peşinden koştum.”

“Gördün mü? Beladan uzak duramıyorsun.” Keyifli görünüyordu fakat biraz da hüznünlüydü. “Bu seni iyi bir meslek-

taş yapıyor, Maeve, ama yanındayken insana rahat bir nefes aldırmiyorsun.”

“Sen de aynısını yapardın. Roz Fuller’dan hazzetmiyorsun ama şansın olsaydı o bıçağın önüne atlardın.”

Bu bir gerçektir. O da gerçeği kabullendi ve daha fazla üstünde durmadı. “Hayatımı mahvetmeye çalışıyor olmasaydı sanırım ondan hoşlanabilirdim.”

“Hikâyesini duydun mu?”

“Kimin?”

“Bıçaklı adamın. Yani Peter Queensbury’nin.”

Paramedikler Roz’un hayatını kurtarmak için ter dökerken danışmadaki görevlinin bana anlattıklarını Josh’a aktarmak üzere duvara yaslandım: Adamın otuz bir yaşındaki oğlu altı ay önce gözaltındayken o zamana kadar teşhis edilmemiş bir kalp rahatsızlığından ötürü hayatını kaybetmişti. Adam o günden beri neredeyse her gün karakola geliyor, oğluya ilgilenen memurlarla görüşmek istiyor, kamera kayıtlarını görmekte diyor ve şikâyet üstüne şikâyetle bulunuyordu. “Ona her türlü desteği sağlamışlar aslında ama ortada açığa çıkarılacak bir gizem yok. Kieran Queensbury’yi hücrelerinde tek başına bırakmışlar çünkü tehlikede olduğunu düşünmelerini gerektirecek hiçbir sebep yokmuş. Uyuşturucu kullanmıyormuş. Sarhoş değilmiş. İntihar riski taşımıyormuş, zaten önceden intihara teşebbüs ettiğine dair herhangi bir delil de yokmuş. İş yerinde hırsızlık yaptığı şüphesiyle gözaltına alınmış ve hücreye konulunca biraz kestirmek için uzanmış. Sorgu için onu uyandırmaya gittiklerinde adamın cesedini bulmuşlar.”

Derwent derin bir nefes aldı. “Zavallı adam.”

“Kim? Kieran mı?”

“O da babası da.”

“Ona ne dedin?” diye sordum.

“Ne zaman?”

“Ne zaman olduğunu biliyorsun. Ne dedin de direnmekten vazgeçti?”

“Fark edemeyecek kadar meşgul olduğunu sanıyordum.”

“Ama fark ettim.”

“Tabii fark edersin.” Utanmış gibi ellerini ceplerine sokup gözlerini kaçırdı. “Ben de oğlum için canımı verirdim ama o ölmemi istemezdi, dedim.”

“Luke için mi?”

“Aslında aklımdaki Thomas’tı ama evet. İkisi için de.” Başını kaldırıp bana şöyle bir baktı. “Onun öz oğlum olmadığını da gerçek babasına kavuştuğunu da biliyorum ama Thomas artık hiç olmadığı kadar benimmiş gibi geliyor.”

“Her zaman da öyle kalacak.”

“Onu kaybetmek istemiyorum, Maeve.”

İşte tüm hikâye özetle buydu: Melissa’yı karşısına almak istememesinin, söylediği yalanlara rağmen onunla yüzleşmekten kaçınmasının sebebi. Melissa onu tam da istediği yerden kısıvrak yakalamıştı. Derwent’in biraz bile şansı yoktu.

Gülümsemeye, aklımdan geçenleri belli etmemeye çalıştım ve “Başka kimin için öldün? Ben de listende miyim?” diye sordum lafın gelişi.

“Mümkünse hayır.”

Cevabı canımı beklediğimden daha çok yaktı ve yüzümden de belli olmuş olacak ki suratındaki ifade yumuşadı. Uzanıp başparmağıyla yanağımı okşadı.

“Hadi ama, Maeve. Gözümü bile kırpmam.” Ağzından mühim bir laf çıkmamış gibi kandan nemlenip sertleşmiş kıyafetlerime baktı. “Ne yapmak istiyorsun? Üstünü değiştirecek misin?”

“Annemlere gidip orada kendime giyecek bir şeyler bakacaktım.”

“İyi fikir. Burada bize ihtiyaç kalmadığından emin olayım, sonrasında seni bırakırım.”

“Sen de gelebilirsin. Babamın kıyafetlerinden sana uyacak bir şeyler bulabileceğimizden eminim. Hem seni gördüklerine çok sevinirler.” Yaşanan onca şeyden sonra Derwent’ın yalnız kalmaması gerektiği kanısındaydım. Önce lanetlenmiş, sonra da bağışlanmıştı. En ufak bir korku ya da tereddüt emaresi sergilemeden Peter Queensbury’nin üstüne atılmış ve belindeki o küçük, habis yaradan oluk oluk kanlar akarken Roz Fuller’ı bir an olsun yalnız bırakmamıştı. Öyle ya da böyle sabahtan beri çekmediği çile kalmamıştı.

“Unut bunu.” Derwent uykudan uyanıyormuş gibi gerindi. “Babanın kıyafetlerini giymem.”

“Ne? Çok güzel pantolonları ve kazakları var.”

“Baban harika bir insan olabilir ama moda anlayışı tartışılır.”

Parmaklarımı şıklattım. “Peki ya Jena Yolu’na ne dersin? Eşyalarının bir kısmı hâlâ orada duruyor olmalı.”

“Oraya gitmek istemiyorum.” Anlık, üzerine düşünülmemiş bir tepkiydi bu.

“Melissa orada değil. Ev boş.”

Kafasını iki yana salladı. “Yapamam.”

“Ben senin dairende neredeyse canımdan oluyordum ama sen beni o eve geri dönüp orada yaşamaya zorladın.”

Bunun üzerine gözlerini benimkilere dikti. “Sert oldu.”

“Evet. Gözümün yaşına bakmamıştın.” Koluna pat pat vurdum. “Hadi bakalım. İstersen seninle içeri bile gelirim.”

*

Annemle babamın evinde aldığım uzun bir düşün ardından aşağı indim ve mutfaktan gelen sesleri duydum. Derwent’ı tezgâha yaslanmış, masada oturan annemlerle konuşurken buldum. Jena Yolu’na geçmeden önce beni eve bırakmakta ısrar etmişti. Ben de bir daha görüşmeyeceğimizi düşündüğüm için ona veda edip arabadan öyle inmiştim.

İçeri girdiğimde konuşmayı bırakıp bana sııttı.

“Burada ne işin var?”

“Seni gideceğın yere bırakmamı ister misin diye sormayı unutmuşum.”

“Bu gece burada kalacağım.” Dairede bir başıma oturup Roz Fuller’ın boş bakan gözlerini düşünmektense bir yuvanın sıcaklığına ihtiyacım vardı.

Bana hak verir gibi başıyla onayladı. “O svetşört kaç yıllık?”

“Asırlık.” *Maine’e Hoş Geldiniz* logosunun tüylenen yerlerini çekiştirdim. Bunu on yedi yaşında, Amerika’da tatildayken almıştım fakat Derwent’in bunu bilmesine gerek yoktu. “Kotum daha bile eski.”

Yana doğru eğilip üstüme en az bir beden küçük geldiğinden bacaklarıma tayı gibi yapışan kotu süzdü ama tek kelime etmedi. Gerçi bir şey söylemesine gerek yoktu. Surat ifadesi her şeyi anlatıyordu.

“Bak, bu kıyafetleri burada bırakmamın bir sebebi var.”

“Ama artık onlardan kurtulsan iyi olur,” dedi annem imdadıma koşarak. “Bir hayır kurumuna bağışla gitsin.”

“Onları seviyorum,” dedim ciddiyetle. “Bana mutlu zamanları hatırlatıyorlar.”

“Genç Maeve’in dünyasına dalmak çok keyifli olsa da,” –Derwent elindeki kupayı bulaşık makinesine koydu– “artık gitsem iyi olur. Çay için teşekkürler.”

“Lafı bile olmaz,” dedi annem şefkatle. “Biliyorsun, sana kapımız her zaman açık.”

Derwent başıyla onayladı ve ardından eğilip annemin yanağına bir öpücük kondurdu. “Müteşekkirim, Aileen,” diye mırıldanırken sesi hırıltılıydı.

“Hemen gitmek zorunda mısınız?” Sesimdeki hüüzün annemin bana dik dik bakmasına sebep olurken babam boğazını temizleyip herkese birer dilim kek daha teklif etti.

Derwent beni duymazdan geldi ve keki sahici bir pişmanlıkla reddederek onlarla vedalaştı. Peşinden koridora daldım.

“Biraz daha kalırsın sanmıştım.”

“Luke’un yanına, eve dönmem lazım.”

“Neden? Yatmadan önce ona masal okuyamazsan çok mu üzülür?”

Kaşlarını kaldırdı. “Hırçınlaştın bakıyorum.”

“Ben aşağı inene kadar annemlerle takıldın.” Salık bıraktığımı o anda fark ettiğim saçlarımı kulağımın arkasına kısıttım. “Sonra birden gidesin geldi.”

“Eskiden anneler çocukluğuna dair ağızlarından bir şey kaçırır diye beni buradan kovalardın.”

“Şu aşamada bilmediğin bir şey kaldığından pek emin değilim.”

“Muhakkak bir şey vardır.” Bana gülümsediği anda kalbimin paramparça olduğunu hissettim.

“Seni özleyeceğim,” dedim pat diye ve ânında dehşete kapıldım. Ah, sonuçlarını düşünmeden doğruyu söyleyivermenin yaşattığı, insana soğuk terler döktüren o tanıdık dehşet.

“Birlikte çalışmaya devam edeceğiz. Beni hemen her gün göreceksin.”

“Aynı şey değil.”

“Değil, zaten olmamalı da. Nasıldır bilirsin. Her şey değişir.”

“Değişir mi?”

“Bazen değişmelidir.”

“Ama artık hakkında bir soruşturma yürütülmüyor. Hem Melissa’yla da ayrıldınız...”

“Yapamam. Üzgünüm.”

Yapamam. İstemiyorum. Her hâlükârda sonuç aynıydı. Buraya aslında ailemle vedalaşmaya geldiği kafama dank ettiği anda yüreğim burkuldu. Thomas artık Mark’la yaşayacaktı. Derwent’in bundan böyle bu muhitte yaşamasına gerek yoktu; istediği yere gidebilirdi.

İş dışında hayatımın bir parçası olmaktan çıkacaktı. Yüksek bir duvarın arkasına çekilecekti, öyle ki gerçek Derwent'i bir daha asla göremeyecektim.

Kolumu tutup yenimi yukarı sıyırdı ve bileğimdeki sıyrığa baktı. "Bunun için de üzgünüm."

"Senin hatan değildi. Önemli bir şey değil zaten."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Canının yanması hoşuma gitmiyor."

"Ben iyiyim. Pekâlâ senin de bildiğin gibi beni her şeyden koruyamazsın. Kendi başıma hayatta kalabilmeliyim."

"Haklısın. Bıçaklı adamla şansını denemene izin vermiydim."

Ürperdim. "Roz'un hastanede, ameliyatta olduğunu düşündükçe içim bir fena oluyor."

"Az önce arayıp Cowell'la konuştum. Hayata tutunmaya çalışıyormuş."

"Onun yerinde ben de olabilirdim. Ya da sen. Sanırım bu yüzden gitmeni istemiyorum. Bunu ne annemle ne de babamla konuşabilirim. Zaten yeterince endişeleniyorlar."

Kolumu bırakıp yenimi nazıkçe aşağı indirdi. "Owen'la konuşmalısın. Bırak da seninle ilgilensin."

"İstemiyorum," dedim çocuk gibi mızızlanarak.

"Ergen gibi giyinmeler, ergen ergen davranışlar..." Sırıttı. "Ailenin çatısı altında olduğundan mı böyle davranıyorsun yoksa bugün yaşadığın tehlikenin yarattığı bir tepki mi bu?"

"Çok gıcıksın."

"Neden erkek arkadaşını arayıp onunla dertleşmiyorsun?" Sokak kapısını açtı. "İyi geceler, Maeve."

Ergen Maeve son sözü onun söylemesine asla izin vermezdi. Bugünkü Maeve ise sessizce dikilip gidişini izledi.

51

Hoş geldim!

412

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
KARTI

Kindar biri olduğumu hiç düşünmezdim. Ne var ki Melissa'yı soruşturan dedektiflerden biri beni arayıp ifadeye çağırdığında daha büyük bir hevesle evet diyemezdim. Owen'ın Noel partisinin hazırlıkları için zaten işten bir gün izin almıştım, hâliyle ne Derwent'a ne de başka birine nereye gideceğimi açıklamak zorundaydım.

Gerçi şu sıralar Derwent'ın burnunun dibinde dilediğimi yapıp paçayı sıyırmam işten bile sayılmazdı. Kuaförün elindeki fön makinesiyle saçlarıma ısıtılı dalgalar vermesini izlerken birlikte çalıştığımız bunca zaman boyunca işleri bu şekilde yürütmenin hiç bu kadar kolay olmadığını düşündüm mutsuzluktan iç çekerek. Derwent'ın beni nazıkçe reddetmesinin üzerinden on gün geçmişti ve o günden beri onu doğru düzgün gördüğüm yoktu. Anladığım kadarıyla kendini işe vermişti. Dahası bizim hakkımızda bana söylemek istediği her şeyi çoktan söylediğinin de farkındaydım. En uzun konuşmalarımız hâlâ hastanede yatan Roz Fuller hakkındaydı. Onu sadece bir kere, onda da beş dakika görebilmişim çünkü acı çektiği her hâlden belliydi. Odadan çıkarken Henry Cowell'a rastlamıştım, o da bana Derwent'ın her gün arayıp Roz'un durumunu sorduğunu anlatmıştı.

"Beni de soruyor. Olanlar hakkında biriyle görüşmemi tembihledi. Bir danışmanla."

Bunun yerinde bir tavsiye olduğunu düşünmüştüm. Cowell çok kilo vermişti ve gözleri kan çanağı gibiydi. Gülümsemeye çalışarak, “Çok nazik davranıyor. Ama daha fazlasını yapmalıydım. Roz’un yaralandığını fark etmedim bile,” demişti.

“Her şey kaşla göz arasında oldu.”

“Hep öyle derler zaten. O sırada Queensbury’nin üniformalılar tarafından hırpalanmasından endişelenmekle meşguldüm.”

“Ki bu da endişelenmeye değer bir şeydi,” demiştim. “Onu yüzüstü bırakmadın, Henry.”

“Öyleymiş gibi hissediyorum ama.”

Ne demek istediğini anlıyordum ve bunu aşmasının zaman alacağını da biliyordum. Ben bile o gün olanları istemediğim kadar sık düşünüyordum. Roz’un yüzü, korkusu hiç gözümün önünden gitmiyordu. O korkuya kulak vererek bu işi yapamazdınız ama hepimiz içten içe aynı korkuyu yaşıyorduk.

Owen’la bir randevuya daha çıkmış ve ona gitmemek için yine bir bahane uydurmuştum, o da bunu bariz bir şaşkınlıkla karşılamıştı. Ondan ilişkiyi bir adım öteye taşıyacak kadar hoşlandığımdan emin değildim ve yakında bir karar vermem gerekecekti. Yine de Noel partisi için kendime yeni bir elbise almıştım ve şimdi de saçımı yaptırma azmini gösteriyordum. Elimden geleni yapıyordum çünkü Josh Derwent diye biri var olmasaydı Owen beni pekâlâ çok mutlu edebilirdi.

Vauxhall’daki bir karakolda Dedektif Sandra Bulling, Melissa hakkındaki ifademi büyük bir titizlikle aldı. Anaç bir kadındı; kırışksız, çilli teninde hiç makyaj yoktu ve saçları ancak dört haftada bir uçlarından alınırsa formunu koruyabilecek kadar keskin bir küt kesilmişti. Son kesimin üzerinden aşağı yukarı üç buçuk hafta geçmiş olmalıydı ve saçlarının orasından burasından fırlayan minik tutamlar her nedense gözüme sevimli göründü.

İfadem bittiğinde başıyla onayladı. “Anlattıkların çok işimize yarayacak, teşekkür ederim.”

“Yardımcı olabildiğime sevindim. Her şey yolunda mı?”

Profesyonel bir gülümseme. Ağzından laf alamayacaktım. “Bir evrak işini neticelendirmem gerekiyor. Ben toparlanana kadar rica etsem koridorda bekler misin?”

“Elbette.” Dışarı çıkıp duvara yaslandım. Melissa’yı ve hayatındaki erkekleri bu denli serseme çevirmeyi nasıl başardığını düşündüm. Sandra Bulling’le konuşurken tarafsız bir tutum takınmaya gayret ederek –“söyledikleri kulağa çok ikna edici geliyor...”– işine geldiğinde yalana başvurmaktan hiç çekinmediğini açıkça ifade etmeye çalışmışım. Melissa’nın onu dinleyen herkese benim kindar ve art niyetli olduğumu, ayrıca her şeyi uydurduğumu söylediğine dair kuvvetli bir his vardı içimde. Bir şekilde bu iddiayı çürütmeli ve onun herhangi birine herhangi bir zamanda herhangi bir konuda yalan söyleyebilecek biri olduğunu hissettirmeliydim.

Koridorun sonundaki çift kanatlı kapı savrularak açıldı ve içeri iki kadın girdi. Biri takım elbiseliydi ve elinde bir evrak çantası taşıyordu. *Avukat ve müvekkil*, diye düşündüm onlara şöyle bir bakış atınca fakat sonra müvekkilin Melissa olduğunu görüp tekrar baktım. Beni tanıyınca olduğu yerde donakaldı.

“Senin ne işin var burada?”

“Sanırım seninle aynı sebepten ötürü buradayım.” Hiç istifimi bozmadan kollarımı kavuşturdum. Berbat görünüyordu, gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu. Zaten minyon bir kadındı fakat şimdi bir deri bir kemik kalmaya doğru gidiyordu. Geçtiğimiz haftalarda kaybettiği onca şeyi düşününce hâlini anlayabiliyordum. Acı çekiyordu. Bir an için şaşırtıcı bir şekilde ona acıdım ama sonra kalbim taş kesti çünkü kendi başına iş açmıştı, daha da kötüsü yaşadığı sorunların cefasını değer verdiğim insanlar çekmişti.

“Ben seninle aynı sebepten ötürü burada değilim,” diye çıkıştı, “çünkü sen yalan söylemeye geldin, bense doğruyu.”

“Melissa,” dedi avukatı ikaz edercesine.

Melissa elini başına götürdü, parmakları titriyordu. “Ben-den nefret ettiğini en başından beri biliyordum ama hayatımı mahvetmek için bu kadar ileri gideceğin hiç aklıma gelmezdi.”

Bir şey söyle. Hiçbir şey söyleme. Kafamda şöyle bir tarttım. Kaybedecek neyim vardı ki?

“Bunu sen kendine yaptın. Memnun olmalısın. En başından beri kurban olmak istiyordun ve işte oldun.”

“Tabii ki Josh’un tarafını tutacaksın çünkü seni seçmesini istiyorsun.”

“Bunun onunla hiçbir ilgisi yok.” Onu sinir edeceğini bildiğimden omuz silkmekle yetindim. Mizacım gereği kibirli bir tip değildim ama gerektiğinde çok güzel rol kesebilirdim. “Çoktan beni seçti zaten. Onu elinde tutabilmek için olmayacak yöntemlere başvurmak zorunda kalmanın nedeni buydu. Oğlunu bu işe alet edeceğini tahmin etmezdim ama istediğini elde etmek için her yola başvuracağını bilmeliydim.”

“Hiç yeri değil,” dedi avukatı fakat Melissa elini kadının koluna koydu.

“Sorun değil, Barbara. Birinin benim hakkımda yalanlar söylediğine tanık olmanın kolay olmadığını biliyorum ama alıştım artık. Gerçekler er ya da geç ortaya çıkacak.”

“Umarım çıkar,” dedim gayet nazikçe. O sırada üstünü başını süzüyordum: kısa bir etek, külotlu çorap, bilekte biten botlar ve yumuşacık bir kazak. Tehditkârlıktan uzak, zarif bir imaj çiziyordu. Böylesine kırılgan birinin birine zarar vereceğine inanmak zordu. “Thomas’ın çok ama çok daha iyi olduğunu duydun mu? Mark’la yaşamaya başladığından beri bir kere bile hastalanmadı. Artık hastane yok. Apar topar acile kaldırılmalar yok.”

“Bunun yanımda olmamasıyla hiçbir ilgisi yok. Oğlumun bana ihtiyacı var.”

“Ona zarar veriyordun.”

“Hayır.”

“Verdiğini biliyorum.” Yaslandığım yerden doğrulup lakaytlığı bir kenara bıraktım. “Sadece sen yapmış olabilirsin, Melissa. Thomas’ın sana muhtaç olmasını istedin. Josh acı çeksin istiyordun, Mark’ın üzüntüden perişan olması da cabasıydı. İşin senden önce gelmesinden, ikinci plana atılmaktan bıkmıştın, değil mi? Seni ilk sıraya koysun diye Josh’un canına okudun—telefon konuşmalarınıza kulak misafiri olduğumdan ona nasıl bağırdığını biliyorum— ama o senin zorbalıkla yola getirebileceğin türden biri değil. Onu avucuna almak için farklı bir yol bulmalıydın.”

“Ben yapmadım,” dedi Melissa ters ters.

“Sadece sen yapmış olabilirsin. Tıpkı Josh’un canını yaktığını iddia ettiğin tüm o tarihlerde evde tek başına olman gibi. Clara ona morluklarını gösterdiğin her ânın kaydını titizlikle tutmamış olsaydı yaptığın yanına kâr kalacaktı ve Josh da işini kaybedecekti. Hapse girecekti. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Kes sesini,” dedi Melissa.

“Onun herkesin önünde küçük düşmesini istedin. Önem verdiği her şeyi kaybetmesini istedin. Planın buydu. Clara olmasaydı pekâlâ başarılı da olabilirdin.”

“Ama tabii sen her şeyi gün yüzüne çıkarmak için oradaydın. Hep oradaydın, her şeyin içine ettin.” Melissa’nın sesi yükselmişti. “Sen sabahtan akşama kadar onun yanındayken benim ne gibi bir şansım olabilirdi ki zaten? Geceleri de birlikteydiniz, değil mi? Onun ne düşündüğünü, onu neyin endişelendirdiğini... Benimle paylaşmadığı ne varsa hepsini biliyordun. Sırf sen yanındasın diye beni dışladı ve sen de buna *çanak tuttun*.”

Koridordaki kapıların birer birer açıldığının farkındaydım. Melissa’nın arkasında gömleğinin kolları sıvalı bir adam belirdi. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. Kırklarının ortasında, iri yarı bir tipti ve tansiyonu konusunda insanı kaygılandırarak kadar al yanaklıydı.

“Biz sadece meslektaşız,” dedim Melissa’ya.

Güldü. “Hiçbir zaman sadece meslektaş olmadınız. Benimle tanıştığında sana âşıktı, hâlâ da âşık ve ben bundan *nefret* ediyorum. İkinizden de nefret ediyorum. Haklıydın, acı çeksin istedim. Uykuları kaçsın, benim için kahrolsun istedim. Ağlasın istedim. Beni *önemsesin* istedim. Ne hissettiğini bana asla belli etmez. Asla. Bu beni *delirtiyor*.”

Demek ki ortak bir noktamız vardı. Yine de bunun üzerinden onunla bir bağ kurmaya çalışmanın yersiz olduğuna karar verdim.

Yanımdaki kapının açılmasıyla koridora ışık düştü. Sandra'nın olduğu yerde kalması için içimden dua ettim.

“Peki ya sonra? Onu derbeder ettikten sonra ne yapmayı planlıyordun? Kapının önüne mi koyacaktın?”

Afalladı. “Hayır. Onu seviyorum. Her ne yaşarsa yaşasın yanında olacaktım. Onunla ilgilenmek istiyordum.”

“Sen aklını kaçırmışsın,” diye çıkıştım.

“Onu senden kurtarıp kendime muhtaç etmenin tek yolu buydu. Sen polisliğe devam ederken o mesleğinden olsaydı seni görmek istemezdi. Bu ona çok ağır gelirdi. İşe de yarayacaktı aslında,” dedi iyiden iyiye hırçınlaşarak, “ama sen yine gelip burnunu soktun.”

“Thomas'ta da durum aynı mıydı? Sana muhtaç olmasını istedin.”

“O en başından beri bana muhtaçtı. Ben onun annesiyim.”

“Ama hastalandığında bebekliğindeki gibi oluyordu, öyle değil mi? Yanı başında sabahlıyordun. O hastalık nöbetlerini senin sayende atlatıyordu. Herkes ne kadar iyi bir anne olduğundan dem vuruyordu.”

O anlara dönmüş olacak ki gülümsedi: Hayatının en kötü dönemini değil de güzel bir anıyı hatırlar gibi bir hâli vardı. “İnsanlar nazikti. Ama ona bakmayı dert etmedim. Onun için ne olsa yapardım. Sen anne değilsin, o yüzden anlamazsın.”

“Onu bile isteye hasta etmeni anlamam mümkün değil zaten.”

Gözlerini devirdi. “Abartmayı kes. O kadar da hasta olmadı.” Ses tonundaki değişiklik güneşin altında yürürken bir anda derin, zifiri bir karanlığa adım atmak gibiydi. “Ona kalıcı bir zarar vermedim. Çok *dikkatli* davrandım.”

“Demek dikkatli davrandın,” dedim herkesin duyabileceği bir ses tonuyla: Avukatın, Melissa’nın arkasında dikilen adamın, bir sürü evrağı kucaklamış vaziyette sağımdaki kapı boşluğunda dikilen Sandra Bulling’in.

Derken Melissa’nın ne söylediğini ve ağzından çıkanın ne anlama geldiğini fark ettiği kısa bir sessizlik oldu. Şoktan beti benzi atan avukatına baktı.

“Sanki Thomas’a zarar vermişim gibi yansıtıyor ama yapmadım. Biliyorsun, değil mi? Diğer herkesi parmağında oynattığı gibi seni de bana düşman etmesine izin verme.”

“Bence baş başa görüşmemiz gerekiyor.”

“Hayır, gerekmiyor. Abartma,” diye çıkıştı Melissa.

Avukatın hâline acıdım. Melissa boncuk gözlü, tatlı bir lemura benziyordu fakat sonra sivri dişlerini etinize geçirip size kuduz bulaştırırdı.

Melissa arkasındaki adamı fark edince irkildi.

“Ah... Geoff. Kusura bakma. Orada olduğunu bilmiyordum.” Eli saçına gitti. “Ben... Ne duyduğunu bilmiyorum ama...”

“Avukatınızla burada görüşebilirsiniz, Bayan Moore.”

“Bayan Moore mu? Çok resmî oldu,” dedi Melissa titrek bir sesle. “Bana Melissa demekten hoşlandığını sanıyordum.”

Adam kapıyı açıp pancar gibi yüzünde en ufak bir tebessüm kırıntısı olmadan Melissa’nın içeri girmesini bekledi. Melissa ağır adımlarla yanından geçti ve yanaklarına yeniden renk gelen avukatı da peşi sıra koşturdu.

Resmî bir sorgu değildi. Hakları okunmamıştı. Usule uygun bir itiraf da sayılmazdı.

Ama hiç yoktan iyiydi.

Adam bana dönerek, “Ben Dedektif Çavuş Cornell. Siz kimsiniz?” dedi.

“Maeve Kerrigan.”

“Ah.” Anlayış ve utanca benzer bir şey. Beklediği gibi biri çıkmadığını düşündüm. “Özellikle beklediğiniz bir şey mi vardı, yoksa...”

“Sanırım gitmeden önce imzalamam gereken bir evrak var.” Elindeki form yığınının hızlıca karıştıran Sandra’ya baktım ama kadın başını iki yana salladı.

“Hayır, sorun yok. Yanılmışım. İşimiz bitti.”

Geoff Cornell başını aşağı yukarı sallayıp ofisine girdi. Sandra’ya döndüm.

“Teşekkür ederim.”

“Esas benim sana teşekkür etmem gerekiyor.” Cornell’in arkasından kapadığı kapıya şöyle bir baktı. “Kadından hoşlanmıştı.”

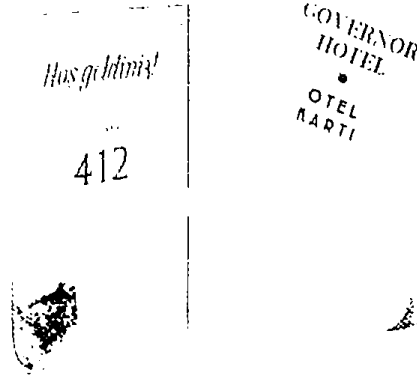
“Herkes hoşlanıyor işte.”

Burnundan güldü. “Hoşlanmasalar iyi olur.”

Ona hak vermeye meyilliydim.

52

İfadem bitip de ofise döndüğümde mesai çoktan sona ermiş, ortalık tenhalaşmaya başlamıştı. Vakit dar olduğu için üstümü iş yerinde değiştirmeye karar vermiştim, o yüzden parti kıyafetlerimi yanımda getirmiştım. Yeni kıyafetlerin beni biraz olsun parti havasına sokmasını umarak alelacele lavaboya daldım.

Melissa'yla yaşadığımız o ağız dalaşı beni sarsmıştı. Birini hapse tıktırdığım anlarda bile o kişinin gözlerinde böylesine katıksız bir nefretle çok az karşılaşmıştım. Üstelik söyledikleri tıpkı birer parazit gibi derimin altına nüfuz etmişti. Ben doğru olanı yapmıştım. Thomas'ı ve Derwent'ı korumaya çalışıyordum. Amacım Melissa'yı alaşağı etmek değildi ama elime fırsat geçtiğinde onu köşeye sıkıştırmaktan da geri durmamıştım. Doğru olanı yaptığımı düşünüyordum ama sebeplerim pek o kadar "doğru" sayılmazdı belki de. Bu da kendimi iyi hissetmeme engel oluyordu.

Georgia lavabodaydı, aynada kendine eleştirel bir gözle bakıyordu. Beni görünce yüzü aydınlandı.

"Ooo, saçların!"

"Evet."

"Elbisen bu mu?"

"Ta kendisi. Üstümü değiştirmek için sadece yirmi dakikam var." Çantayı kapının arkasına asıp kapalı tuvalet kabinini işaret ettim ve "Kim var?" diye sordum sessizce.

"Liv."

“Bir dakikaya çıkıyorum,” diye seslendi Liv içeriden.

“Siz ne işler çeviriyorsunuz?”

“Ekipten birkaç kişiyle bir şeyler içmeye gideceğiz.” Liv kabininden çıkıp ellerini yıkamak için lavaboya yöneldi. “Ruslarla ilgili şu vakada tutuklamalar yapılmış, duydun mu?”

“Hayır, duymamıştım. Yapanların ellerine sağlık.”

“Bakıyorum da bu gece için elindeki tüm kozları oynamışsın,” dedi Georgia, normalde pek işine yansıtmadığı bir dikkatle beni tepeden tırnağa süzerek.

“Hı hı. Sayılır.” Olduğum yerde üstümü değiştirecektim ama seçtiğim dantelli iç çamaşırları ve nedenleri üzerine bir tartışmaya girmeye hiç niyetim yoktu. Bu yüzden kabine daldım. Georgia’nın bana bu gecenin Owen’la yatacağım gece olup olmadığını sormaktan hiç çekinmeyeceğini biliyordum. Belki de olurdu. Hiç bilmiyordum.

Daracık bir alanda külotlu çorap giymeye çalışmak tam bir meydan okumaydı, öyle ki dirseğimi iki kez çarptım.

“Bu Owen’ın Noel partisi içindi, değil mi?” diye sordu Liv.

“Evet. Claridge’s’te.”

Georgia ıslık çaldı. “Bizim partiler neden öyle yerlerde olmuyor?”

“Bunu ciddi ciddi soruyor musun?” Elbise kılıfının fermuarını açıp elbiseye baktım. Keşke daha uzun, en azından beni boynumdan ayak bileklerime kadar örtecek bir şey seçseydim diye geçirdim içimden. Oysa kısa, parıltılı ve hiç de sade olmayan bir şeyde karar kılmıştım.

“Owen bir sürü polisle köhne bir barda içki içmeye nasıl ayak uydururdu acaba?” diye sordu Liv.

“Gayet iyi ayak uydururdu. Uyum sağlamakta üstüne yoktur. Hiçbir yerde eğreti durduğuna tanık olmadım.”

“Öyleyse neden onu bizim uyduruk Noel partimize davet etmiyorsun?” Georgia’nın sesinden masumiyet damlıyordu.

Alnımı yavaşça kabinin duvarına vurdum. “Bu oltaya geldiğime inanamıyorum.”

“Cidden, ne zaman tanışacağız onunla?”

Kabinin kapısını açtım. Bir yandan da elbisemin fermuarını çekmek için akrobatik hareketler yapıyordum. “Bilmem. Bir ara.”

“Vay canına.” Liv gözlerini kırıştırdı. “Elbise dediğin böyle olur.”

“Fiyatına kıyasla ortada pek bir elbise yok.” Mücevher renkli payetler, banyonun o donuk ışığında bile ıslıl ıslıl parlıyordu. Kısa kollar, derin bir sırt dekoltesi, dizlerimin on beş santim yukarısında biten bir etek ve üzerime dikilmişçesine oturan bir kalıp. Ben hazır olmasam da kıyafetim partiye hazırды.

“Keşke benim de bacaklarım olsaydı,” dedi Georgia.

“En son baktığımda vardı.” Saçlarıma bulaştırmamaya gayret ederek yüzüme fondöten sürüyordum. Instagram’da benimle-hazırlan videosu çeken kızların büyük bir geceye böyle hazırlanmadıklarına kalıbımı basardım.

“Bacak var, bacak var. Bendekiler ancak paça olur,” dedi Georgia hüüzünle ama yalan söylüyordu. “Öte yandan kapatıcı sürmeyi biliyorum en azından.”

“Elimden geleni yapıyorum.” Fondöteni parmaklarımla yedirmeye çalıştım. “Saat kaç?”

“Altıya on var.”

Alçak sesle küfrettim; düşündüğümde daha geç olmuştu.

“Eee, Owen diyorduk.”

“Gerçekten bunun için vaktim yok,” diyerek makyaj çantamda maskaramı aramaya başladım. Evde unutmuş olamazdım, değil mi?

“Bana bırak,” Georgia makyaj çantasını elimden aldı. “Sen bize Owen’ı anlat, ben de senin makyajını yapayım.”

“Teşekkürler,” dedim içtenlikle ve kafasını iki yana salladı.

“Seni makyaj yapmaya çalışırken izlemeye dayanamıyorum. Yani bunu kendim için yapıyorum. Şimdi gözlerini kapa ve her şeyi anlat.”

*

Vaktimin dar olması işime geldi, böylece bu sorgu-makyaj seansı çok uzun sürmedi. Georgia ve Liv, Owen hakkında onlara verdiğim üç beş parça bilgiden memnun kalmış hâlde bara doğru yola çıktılar. Topuklu ayakkabılarımı giydim, dönüşüm geçirmiş hâlime aynada son bir kez baktım ve masama gidip partide işime yaramayacak her şeyi bıraktım. Ofisin sağında solunda hâlâ çalışan birkaç kişi vardı. Paltomu giydim ve mümkün olduğunca çaktırmadan etrafı kolaçan ettim: Derwent görünürde yoktu. Buna sevindiğimi söyledim kendime. Derwent’i görmek istemiyordum. Rus mafyası beni tuhaf bir karşılaşmadan kurtarmıştı. Teşekkürler, Rus mafyası.

Kapıya yönelirken saate baktım. Planın üç dakika gerisindeydim. Durum düşünülünce fena sayılmazdı. Her zaman yavaş olan, binanın boşaldığı bu saatlerdeyse daha da yavaşlayan asansörü es geçip merdiven boşluğunun kapısını ittim. Basamakları teker teker inerken topuklarımın sesi merdiven boşluğunda yankılanıyordu: Beş kat inecektim ama orada öylece dikilip beklemekten iyiydi...

Bir alt kattaki kapı gürültüyle açıldı ve bir adam, basamakları ikişer ikişer, hızla çıkmaya başladı; o kadar çabuk yaklaştı ki ben tepki veremedim yüz yüze geldik. Zaten kaçacak bir yerim de yoktu.

“Maeve.” Derwent nadir rastlanan bir denge kaybıyla tırabzana tutunarak duraksadı. “Bugün buralarda olacağını düşünmemiştim.”

“Üstümü değiştirmek için geldim. Senin gittiğini sanıyordum,” diye yumurtlayıverdim ve ânında pişman oldum. Du-

rumu düzeltecek bir cümle kurmam imkânsızdı. *Seni görmeyi ummuyordum. Çoktan gittiğini düşünüp sevinmiştim.*

“Güzel olmuşsun.”

“Teşekkür ederim. Amacım da buydu zaten. Hedefi tutturduğumu öğrenmek iyi geldi.”

Samimiyetsiz bir hoşnutlukla gülümsedi ki bu gülümseme, hiçbir yorum yapmadan yanımdan geçip gitmesinden çok daha fazla canımı yaktı. “İyi eğlenceler.”

“Muhtemelen eğlenirim. Partiye gidiyorum sonuçta, olayı bu.”

Başını aşağı yukarı salladı, yanımdan geçecek gibi oldu ama sonra vazgeçip yanımdaki basamakta durdu. Varlığını, etrafımızda yankılanan boşluğu ve çekim gücünü tüm hücrelerimde hissediyordum. Ona dokunmak, tıpkı bir kedi gibi ona sürtünmek için âdeta can atıyordum.

Derwent ise bu durumdan bihaber, “Şunu unutma, gerilmene hiç gerek yok,” dedi.

“Gergin değilim ki,” dedim ama sonra durdum. “Gerginim aslında. Biliyorsun, parti Claridge’s’te olacak. O dünyaya pek uyum sağlayabileceğimi sanmıyorum.”

“Kendini bırakırsan sağlarsın.” Bana bakıp kaşlarını çatı. “Mizacın ya da yaptığın iş için kimseden özür dilemek zorunda değilsin.”

“Öyle. Teşekkürler.”

Yüzü yumuşadı. “Her şey yolunda gidecek, biliyorsun.”

“Partiden mi bahsediyorsun?”

“Başka neden olacak?” Bir basamak çıkararak benden uzaklaştı. “Hadi git. Geç kalmak istemezsin.”

“Zaten geç kaldım.”

“O zaman koşsan iyi olur.”

Claridge's, ofise kıyasla hummalı bir rüya gibiydi: Şık ve sade bir lüks, insanın başını döndüren bir servet ve ayrıcalık, Noel vesilesiyle binada verilen çeşitli davetler nedeniyle konukları doğru yöne yönlendiren jilet gibi yüzlerce personel. Lobiyi Governor Hotel'le kıyaslarken beni de yönlendirmelerine izin verdim. Governor, Claridge's'in mazisinden ve ihtişamından yoksundu; lüks, sade, uluslararası ve kimliksiz bir yerdi. Governor kim isterseniz olabileceğiniz bir yerdi.

Parti meşe lambrili bir salon ve ona bağlı bir oturma odası olmak üzere iki odaya yayılmıştı. Geç kaldığım için konukların çoğu gelmişti bile; hayli kalabalıktı ve içeriye köşede var güçleriyle yay çeken yaylı çalgılar dörtlüsünün sesini neredeyse bastıran neşeli bir uğultu hâkimdi. Güler yüzlü bir garsondan bir kadeh şampanya alıp Owen'ı arandım ama bulamadım. Birkaç dakika kalabalığın arasında dolaştıktan sonra iki oda arasındaki kapının eşiğine vardım ve ne yapacağımı bilemeden orada öylece dikilmeye koyuldum. Derken gözüme tanıdık, koyu renk bir baş takıldı: Luke öne eğilmiş, ona hınzırca bakan gözlüklü, minyon bir kızın kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Bir an sonra doğrulup kızın tepkisini beklemeye koyuldu. Ne var ki kız gözlerini devirip güldü, ardından bir şeyler daha söyleyip Luke'un yanından ayrıldı. Luke ise gülünç bir hayal kırıklığıyla onun gidişini izledi, sonra da hüsrânını belli etmemek için kravatını düzelterek etrafına bakınmaya başladı. Beni görünce yüzü aydınlandı. Hemen yanıma gelip bana sarıldı.

"Muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Şampanya kadehimle az evvelki gözlüklü kıızı işaret ettim hafifçe. "Kim o?"

"Emily. Hayatımın aşkı."

"Gerçekten mi?" Güzeldi ama öyle ahım şahım bir yanı yoktu. Aslında gayet sıradan görünüyordu. Giydiği elbise vücut hatlarını hiç belli etmiyordu, kıvrımlarını sergilemek yerine onlarla savaşıyor gibiydi. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve

öylesine sürülmüş bir göz kalemi dışında parti şıklığından pek nasibini almamıştı.

“Çok eğlenceli biri. Tanıştığım en zeki kadın. Onun her şeyine bayılıyorum. Aylardır peşindeyim. Tek istediğim...” Elleri sanki kıza dokunuyormuş gibi hareket edince o anda teşhisi koydum: Kıza abayı yakmıştı. Gülümsememek için kendimi zor tuttum.

“Hisleriniz karşılıklı değil mi?”

“Ofis dedikoduları yüzünden bu işlere bulaşmak istemiyor. Ayrıca son erkek arkadaşı onu aldatmış. Benim de ondan farkım olmadığını düşünüyor.” Başını iki yana salladı. “Hayatımda ilk kez daha az yakışıklı olmayı diledim.”

“Ne kadar üzücü,” dedim tüm ciddiyetimle, “dur da senin için hüzünlü bir keman konçertosu çalayım.”

“Tabii, aşk sarhoşuyken ve mutluyken konuşmak kolay.”

Ağzımdaki şampanyanın tadı bir anda ekşidi. Kadehi bir masaya bıraktığımı görünce kaşlarını çattı.

“Ne oldu?”

“Bir şey yok.”

“Hâlâ Josh yüzünden aşk acısı mı çekiyorsun?”

“Hayır,” diye yalan söyledim.

“Sana inanmıyorum.” Luke iç çekti. “Aslında bu işe hiç karışmamalıyım. Hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmam çok daha mantıklı olurdu.”

Gözlerimi kıstım. “Ne demek istiyorsun? Ne biliyorsun ki?”

“Hiç.” Luke bir anda irkildi. “Tanrım, senden de hiçbir şey kaçmıyor.”

“Aksine, önemli bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum.”

“Kaçırmadın aslında.” Mizacına aykırı bir huzursuzlukla parmak uçlarında yükselip alçaldı. “Keşke daha az şampanya içseydim.”

“Bana söylemediğin şey nedir?”

“Bir şey dememişim gibi yapsak?”

“Öyle bir şey olmayacak.”

İç çekti. “Başıma çok fena bela alacağım. Bak, aranızda artık hiçbir şey olmayacağını söylerken haklıydın.”

“O da aynısını söyledi zaten. Her şeyin bir rüyadan ibaret olduğunu söyledi. Ama bana gerçek gibi gelmişti.” Gözlerim doldu; kendime metanetli olmam gerektiğini, partide ağlayamayacağımı hatırlatarak gözlerimi kırptırdım.

Luke yüzünü buruşturdu. “Benim yüzümden.”

“Senin yüzünden mi?”

“Yaşadığım dünyanın farklı olduğunu görebiliyor. Para, yaşam tarzı... Bunları senin için de istiyor. Owen’ın bunu sağlayabileceğini biliyor. Onunla tanışır tanışmaz...”

“*Tanışır tanışmaz* derken?”

“Bir süre önce tanıştılar. Maçtan sonraydı. Sanırım eylül ayındaydı. Konuşmuşlar.” Olduğum yerde çakılıp kaldım, son birkaç aydır yaşanan her şeye dair algımı kafamda yeniden biçimlendiriyordum. Luke ise her şeyden habersiz konuşmaya devam ediyordu. “Josh, seni doğum günü partime davet edip Owen’la tanıştırmamı istedi benden. Owen zaten ilk görüşte senden hoşlanmıştı.”

Yerin ayaklarımın altından kaydığını hissettim. “Her şeyi Josh mu ayarladı?”

“Tam olarak değil. Sadece sizi denk getirmemi istedi. Geri kalan her şey sana bağlıydı.”

Öyle miydi gerçekten? Ilaria’nın otopsisinden sonra beni sorguladığı, ona anlattığım her şeye dudak büküp kaş çatığı anları hatırladım. “Owen’ı sorduğunda beni onu savunmaya mecbur bıraktı. Sonra da Liv’e, Georgia’ya ve diğer tüm arkadaşlarıma Owen’dan bahsetti ki onunla görüşmeye devam edeyim diye beni sıkıştırırsınlar.”

“Akıl oyunları işte. Ondan başka ne bekliyordun ki?” Gözlerim yaşlarla dolarken odanın köşeleri yumuşadı ve ışıklar dağılarak yıldız şeklini aldı. Luke kolunu omzuma doladı. “Hey,

ağlama. Doğru olanı yapmaya çalışıyordu. Thomas hastaydı ve senin onu sonsuza dek beklemeni istemedi.”

“Ama bu kararı benim adıma veremez.” Dahası hepsi bu kadar olamazdı çünkü Melissa artık denklemden çıkmış olsa bile beni istemediğini fazlasıyla açık etmişti. Luke’a bunu söylemeyecek kadar gururluydum.

“Biliyorum, müdahale ettiği için onu affetmekte zorlanıyorsun ama o senin iyiliğini istiyor.”

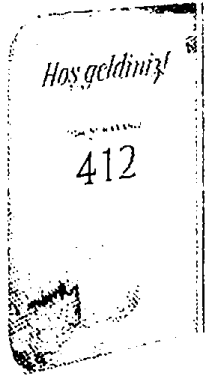
Şu an odanın diğer ucunda, söylediklerine gülen bir çifte hararetle bir şeyler anlatan Owen’ı görebiliyordum. Zengin, büyüleyici, nazik, yakışıklı, içi dışı bir, çetrefilli olmaktan uzak biriydi. Eğer istersem benim için orada bir hayat vardı ve her şey çok net olacaktı. Mutlu bile olabilirdim.

Zaten en başından beri istediğim tek şey mutlu olmaktı.

“Benim iyiliğimi istiyor,” diye tekrarlardım ve gülümserdim. “Biliyor musun, Luke? Sanırım bunun ne olduğunu az önce çözdüm.”

@ayisigikitap

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
HATTI

53

Ben Claridge's'in o zarif döner kapısından çıktıktan sonra bir noktada yağmur başladı, hem de bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Ofise vardığımda sıırılsıklam olmuştum. Paltom o kadar soğuk ve ıslaktı ki onu sırtımdan çıkarınca rahat bir nefes aldım. Asansörün aynasında o özenli fönümden eser kalmadığını, sıçana döndüğümü gördüm. Gözlerimin altına bulaşan maskarayı sildim ve ıslak ayakkabılarımı ayağımdan fırlattım.

Eşyalarımı masama bırakırken yavaşça etrafa bakındım. Artık kimsecikler kalmamıştı. Bakışlarım odada gezindi; boş masalar, itinayla itilmiş sandalyeler, monitörlerden sarkan Noel süsleri, floresan ışıkların altında parıldayan cılız simler. Tek ses, üst kattan gelen elektrikli süpürgenin o boğuk iniltisiydi. Diğer herkes ya barda ya partilerde ya da evindeydi veya nöbette olduğundan göreve çıkmıştı. Ve Josh... Josh gitmişti.

Tam bunu düşünürken ceketinin sandalyesinde asılı olduğunu fark ettim. Bu hâlâ binada olduğu anlamına gelmese de ceketini almadan çıkmak hiç onluk bir hareket değildi. Mutfığa baktım, boştu; her yer kırıntı içindeydi, eviyenin içi kirli kupalarla doluydu. Erkekler tuvaletinin önünde bir anlığına durup içeriden gelen mutlak sessizliğe kulak kabarttım.

Gitmişti. Ceketini bırakıp gitmişti.

O...

Toplantı odasından hafif bir ses geldiğini duydum; belli bir sestten ziyade havadaki bir kırıntı gibiydi ve o anda tüm duygu-

larım mideme oturan küçük, sert bir kararlılık topuna dönüştü. Ayakkabılarım elimde, sessizce koridorda ilerledim. Kalbim küt küt atıyordu. Bu koridoru hiç düşünmeden yüzlerce kez yürümüştüm ama şimdi her adımım hayati bir önem taşıyor gibiydi.

Derwent arkası bana dönük durmuş, elleri cebinde, dışarıdaki yağmuru izliyordu. Masanın üzeri dosyalarla kaplıydı. Sandalyelerden biri, sanki orada uzun süre oturamayacak kadar huzursuzmuş gibi geriye itilmişti. Kapı eşiğinde bir an durup ne söylemek istediğimi ve bunu nasıl söyleyeceğimi düşündüm. Ben kafamı tam toparlayamadan penceredeki yansımamı fark edip bana döndü.

“Maeve. İyi misin?” Sonra içten bir endişeyle, “Ne oldu?” diye ekledi.

“Hiç. Bir şey olmadı. Sadece oradan ayrıldım.”

“Saat kaç?” Saatine şöyle bir bakıp kaşlarını kaldırdı. “Partide pek uzun kalmış olamazsın.”

“Seninle konuşmam gerekiyordu.”

“Sorun ne?” Bakışları artık temkinliydi. Elbisemdeki payetleri titreten o duyguyu, yani öfkemi fark edecek kadar yakından tanıyordu beni.

“Partide Luke’la çok ilginç bir sohbet ettik. Owen’la aylar önce nasıl tanıştığın hakkında. Benim için biçilmiş kaftan olduğuna nasıl karar verdiğin hakkında.”

“Maeve...”

“Luke her şeyin senin fikrin olduğunu söyledi.”

Sıkılmış gibi görünüyordu, yüzünde en ufak bir pişmanlık emaresi yoktu. “Pek bir şey yapmadım. Owen’a yalnız olduğunu söyledim ve çaba sarf etmeye değeceğini belirttim. Gerçi ne kadar çaba sarf etmesi gerekeceğini ben de bilmiyordum. Hatta adama acıdım bile. O zavallı seni etkilemek için daha ne yapsın?”

Başka biri olsun. Kelimeleri zorlukla içimde tuttum.

“Artık bir önemi yok zaten. Bitirdim.”

Yüzü asıldı. “Ne yaptın?”

“Ah, bu seni rahatsız mı etti?”

“Aptallık etmişsin, Maeve.” Başını iki yana salladı. “Sana hak ettiğin hayatı verebilirdi.”

“Zengin olduğu için mi?”

“Hem o hem de düzgün biri olduğu için. Tam sana göre biri o.” Derwent’in bakışları sabitti. “Luke onu seviyor ve ben de onun fikrine değer veririm.”

“Luke onu o kadar seviyorsa onunla kendisi çıksın o zaman.”

Omuzları sanki taşıdığı yük bir an için ona fazla ağır gelmiş gibi birkaç santim çöktü.

“Bana yalan söyledin, seni manipülatif *pislik*,” diye çıkıştım, öfkeden kuduruyordum.

Pencerenin pervazına yaslandı. “Ne olmuş yani?”

“Öncelikle bu ne *cüret*? İkinci olarak da senin derdin ne?”

“*Benim* mi?”

“Beni kendinden uzaklaştırmak için neden o kadar zahmete giriyorsun? Bana karşı hislerin olduğunu biliyorum. Ne dersen de o hislerin gerçek olduğunu biliyorum.”

Yüzünde kuşkulu bir ifade vardı.

“Beni kendinden uzak tutman için ortada hiçbir sebep yok, Josh, ama yine de uzak tutuyorsun. İnsanları hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyorsun. Bu yüzden suçu üstlenip ardından çekip gidiyorsun. Bunu ailene de yaptın, o günden beri girdiğin her ilişkide de yapmaya devam ediyorsun. Başkasına fırsat vermeden tüm köprüleri sen yakıp yıkıyorsun.”

Gözlerini kırptırdı, şaşırmıştı. İstifini bozmama konusunda usta olsa da bu kez kendini ele vermişti.

“Arkana bakmadan çekip gidiyorsun,” dedim usulca, “çünkü herkesin sensiz daha iyi bir hayat süreceğini sanıyorsun.”

“Ben... Pekâlâ, belki de öyle düşünüyorumdur. Ama Owen dururken beni seçmek için ya aklını kaçırmış olman lazım ya da bana bir borcun olduğunu falan sanman ki öyle bir şey de yok.”

Bir arpa boyu yol katedememiştim. Bir şeye bir kez karar verdi mi fikrini değiştirmek imkânsızdı.

“Hâlâ bana layık olmadığını düşünüyorsun, değil mi? Dur tahmin edeyim... Seni buna ikna eden şey tutuklanman oldu. Yaşananlardan ve o hücreye tıkilmanın sana hissettirdiği şeylerden utanıyorsun. Bunları benimle konuşmayı reddediyorsun.”

“Kapa şu konuyu.” Gözleri öfkeyle parladı.

“Tutuklanmak, kendine başkalarının gözünden bakmana sebep oldu ve gördüğün şey hoşuna gitmedi. Ama neler yaşamış olursan ol –sırtında ne taşıyor olursan ol– ben bundan korkmuyorum. Utanmanı gerektirecek bir şey olduğunu da düşünmüyorum.” Durup cesaretimi topladım. “Beni tanıyorsun. Kimseye güvenmediğimi bilirsin. Senin dışında. Sana güveniyorum, Josh.”

Olduğu yerde donakalmıştı ama zihninin hızla çalıştığını biliyordum.

“Sana neden güvendiğimi bilmiyorum çünkü *çok* sinir bozucusun ve sana hâlâ *acayip* kızgıyım. Ama tek istediğim sensin. Benim mutlu olmamı istiyorsun ya... Bunu senden başka kimse başaramayacak.”

Kaşlarını çattı. “Benimle farklı olacağını sana düşündüren ne?”

Önemli bir soruydu. Aslında tek soruydu. Derin bir nefes aldım.

“Çünkü hayatımda mutlu olduğum anları düşündüğümde hepsinde yanımda sen varsın. Çünkü sadece bana bakarak dünyayı yerinden oynatabiliyorsun. Çünkü başıma gelen her şeyi anlatmak istediğim tek kişi sensin. Çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın. Çünkü senin yanında kendimi güvende hissediyorum. Çünkü yanımdayken seni o kadar çok istiyorum ki nefesim kesiliyor. Çünkü aptalca bir sebepten ötürü sana âşığıyım ve ne kadar çabalarsam çabalayayım sana olan aşkımdan vazgeçemiyorum.”

Son cümlemin yarısında –*âşığımdan* sonra fakat *aşkım*dan önce– ellerini cebinden çıkarıp bana doğru bir adım attı ve ben sözümü bitirdiğimde beni öpecek kadar yakınıma gelmişti ama bunun yerine beni itip sırtımı arkamdaki duvara yasladı.

Bir elini sol dizimin arkasına dolayıp bacağımı yukarı çekti, sonra avucunu uyluğumda kaydırıp parmak uçlarıyla kalçamın kıvrımına dokundu. Kelimelere dökemediğim bir hisle gömleğine tutunarak ürperdim.

“Bunun her şeyi değiştireceğini biliyorsun, Maeve.” Kulağıma fısıldayarak konuşmuştu.

“Biliyorum,” diyebildim güçlükle.

“Ancak ikimiz de aynı şeyi istiyorsak buna değer.”

“Sen ne istiyorsun?”

Gözlerimin içine bakabilmek için biraz geri çekildi. “Her şeyi. Her şeyi istiyorum. Hem de günün birinde değil. Hemen şimdi.”

Ondan dürüstlük beklemiştim. Ne hissettiğini söylemesini istemişim. Ama bu kadar doğrudan olacağını tahmin etmemiştim.

“Ben de bunu istiyorum.”

“Emin misin?”

Sanki bir lunapark trenindeymişim gibi hissediyordum. Soluklanmaya, hatta bir öpücüğe bile vakit ayırmadan bir sonraki aşamaya geçmek... İşte bu tam da ona göre bir hareketti.

Beni izliyordu, farkındaydım. İşleri kasti olarak beklediğimden daha ileriye taşımıştı. Geri çekilmemi, paniğe kapılmamı bekliyordu çünkü ben ne dersem diyeyim, onu sevdiğimi göstermediğim sürece bana inanmayacaktı. Yakasına yapışıp onu kendime doğru çektim ve öptüm.

Bunu beni öptüğü diğer anlarla kıyaslamadan edemedim; zaten çok degillerdi fakat hatıralarını birer hazine gibi saklıyordum. Bir tartışmayı kazanmak için dudaklarıma yapıştığı o şaka yollu öpücük. Çaresiz kalıp teselli aradığı o an. Bana karşı koyamayacağını ona öğretmeye niyetlenip de kendi kararlılığımın nasıl yok olduğunu gördüğüm o zaman. *Bu farklı*, diye düşündüm. Bu kez geri çekilmek için hiçbir sebep yoktu. Aksine, çekilmemek hayati önem taşıyordu. Uyluğumun altındaki eliyle beni kendine çeki-

yordu, diğeriyleyse yüzümü kavrayıp beni tam da olmamı istediği yere getirmişti. İyice üzerime eğilip beni duvara bastırdı. Kalbim küt küt atıyordu. Aklımdaki tek net düşünce ofiste ya da toplantı odasında olsak bile onu istediğimdi. Sonuçta yer vardı, öyle değil mi? Bir masa? Hatta bir sandalye? Olduğumuz yer, yani duvar bile yeterince sağlamdı...

O anda bir gürültü kopmasaydı daha pek çok şey yaşanabilirdi: Asansör kapılarının sarsılarak açılması ve ardından hademenin arabasını koridorda iterken çıkardığı o tıkırtı. Bir-birimizden ayrılıp nefes nefese birbirimize bakakaldık.

İlk toparlanan o oldu. “Burası bunun için pek ideal bir yer değil.”

“Değil.”

“Başka bir yere gitmeliyiz.”

“Senin evin daha yakın.”

“Senin evin daha sessizdir. Luke bir noktada eve damlar ve kimsenin bizi bölmesini istemiyorum.”

“Tanrım, hayır,” dedim. Bir an için aramızda muzipçe bir kıvılcım çaktı ama sonra yerini o tanıdık ve saf özleme bıraktı.

Beni tepeden tırnağa süzdü, artık kararlıydı. “Ayakkabıların nerede? Palton var mıydı? Al onları. Hadi, acele et.”

Bana birbiri ardına emirler yağdırdığı ilk sefer değil, diye düşünerek masama doğru fırladım fakat bu durumun bende böyle kıpır kıpır bir heyecan yarattığı ilk seferdi. Eşyalarımı kaptım. Bir yandan paltomu giymeye çalışırken topuklulardan vazgeçip masamın çekmecesinde duran babetleri ayağıma geçirdim. Acele etmeme rağmen o benden önce hazır olmuştu; koridorda öylece durmuş, pürdikkat beni izlediğini tüm hücrelerimde hissediyordum.

“Tamam,” dedim nihayet ve çantamı omzuma taktım. “Geliyorum.”

“Henüz değil. Birazdan,” dedi Derwent sırtarak.

“Josh!”

Çoktan asansörü çağırmaya gitmişti bile. Mutfaktan geçerken iyi geceler dediğini duydum. Bardaklarla uğraşan hademe bizimle ya da nereye gittiğimizle hiç ilgilenmiyordu. Kapının önünden geçerken içeriye şöyle bir göz attım. Adam bana başıyla selam verdi: Tahmin ettiğimden daha yaşlıydı, siyahi, sessiz ve ketumdu. İdare müdürüne buranın hâlinden bahsetmeliydim. Hademe gelecek diye ortalığı böyle bırakmak haksızlıktı. Yapacak çok işi vardı ve insanlar neticede kendi bulaşıklarını yıkayabilecek kapasitedeydi. Yani herhâlde...

“Tamam mı?” diye sordu Derwent asansöre bindiğimizde.

“Evet.” Cesaretimi toplayıp ona baktım ve o anda midemin kasıldığını hissettim. Kapılar kapandı, nihayet yalnızdık ve benim tek istediğim... Tek istediğim...

“Güvenlik kamerası,” dedi Derwent. Asansörün duvarına yaslanmış beni izliyordu. Yüzü ciddiye ama gözlerinin içi gülüyordu.

“Hiç yardımcı olmuyorsun,” dedim sertçe ve arkamı döndüm. Derken asansör durdu ve kapılar açıldı: Dördüncü kat. Hiç tanımadığım bir adam asansöre bindi. Bana bir bakış atıp Derwent’a başıyla selam verdi.

“Josh. Ne var ne yok?”

“Fena değil, Ken,” dedi Derwent, sanki sıradan bir akşam-mış gibi. “Yoğun musunuz?”

“Her zamanki gibi. Aslında seni gördüğüme sevindim. Bir vakada karşıma çıkan bir şeyle ilgili sana bir sorum olacaktı, sanırım sen bu konuda benden daha çok şey biliyorsundur.”

“Yardımcı olurum tabii.” Derwent’ın sesi gayet normaldi.

Lobiye inene kadar ve sonrasındaki birkaç dakika boyunca iş konuştular. Bense konuştuklarının tek kelimesini bile duymadım. Lobide onlarla arama mesafe koyup çantamda aslında orada olmayan bir şeyi arıyormuş gibi yaptım. Sonunda Derwent adamla vedalaştı, geçebileyim diye kapıyı açtı ve ikimiz birlikte binadan uzaklaştık.

54

Hos geldiniz!

412

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
KARTI

Yağmur durmuştu ama oluklardan hâlâ su akıyor, kaldırımlardaki su birikintilerinde toplanıyordu. Her bir birikintide dünya tersine dönmüş gibiydi; kenarları titriyor, yansıyan ışıkla parlıyordu.

“Köşeden bir taksiye bineriz.”

Sesi sakın ve kendinden emindi; ona uyuz olmakla hayranlık duymak arasında kalmıştım: Bu onun için büyütülecek bir şey değil miydi gerçekten? Umurunda mıydı? Yoksa bu gibi durumlarla baş etmekte benden daha mı iyiydi? Benden daha deneyimli olduğu kesindi... Ona tekrar baktığımda gözlerinde bir muziplik gördüm, sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyordu.

Sinirlerim tepeme çıktı. Ne pahasına olursa olsun duygularını benden sakladığını anlamıştım. Kendinden şüphe etmesini anlamıştım. Beklemediğim şey, aniden mutlak bir özgüvene geçiş yapmasıydı. Sanki ofise ürkek bir kediye kurtarmaya gitmiş ama dışarı yetişkin bir aslanla çıkmıştım. Bu kadar çabuk, korkusuzca ipleri eline alacağı aklımın ucundan bile geçmezdi ki bu tam bir aptallıktı. Dünyayla arasına mesafe koymayı bıraktığında ne kadar farklı biri olabileceğini düşünmemiş olmam da aptallıklarımın bir diğeri idi.

Köşeye vardığımızda durdu. “Sorun ne?”

“Gerçek Josh’la daha önce hiç tanışıp tanışmadığımı merak ediyordum.”

Elini paltomun yakasının altına soktu; avucu boynumda, parmakları saçlarımın arasındaydı. Dudaklarıma minicik bir öpücük kondurdu. “Bir iki kez.”

Göğsümde sıcacık bir his çiçeklendi, o kadar ki dilim tutuldu. Bir an için insanın kalbini pırpır ettiren şu meşhur zafer gülümsemelerinden birini takındı. Sonra el edip bir taksi durdurdu. Kapımı açıp beni oturtttuktan sonra arka koltuğun diğer ucuna yerleşti. Taksi hareket ederken dengemi sağlamak için elimi koltuğa koydum ve serçe parmağım onunkine değdi. Değdiği anda da elektrik çarpmışa döndüm ve elimi içgüdüsel olarak hemen geri çektim. Bakıştık. Taksi sokakta hızlanırken aracın arka koltuğu bir anda gerilim, beklenti ve sabırsızlıkla uğuldamaya başladı. İkimizin de aklında aynı şey vardı: *Seni istiyorum*. Bakışlarını ilk kaçıran o oldu ve tüm ketumluğuyla dışarıyı izlemeye koyuldu. Ben de yüzümü çevirdim ve ıslak camın ardından gözümü alan parlak ışıklar içinde akıp giden sokakları seyre daldım.

Zaman ve mesafeler anlamını yitirmiş gibi nerede olduğumuzu ya da takside ne kadar kaldığımızı takip edemez hâle geldim. Öyle ki şoför kenara çekip lambayı yaktığında şaşırdım.

“Git kapıyı aç,” dedi Derwent bana. Yanından geçerek arabadan indim ve ücreti ödemeyi ona bıraktım. Tenimi soğuk bir el misali okşayan gece havasında yağmur kokusu vardı. Yol boyunca rüzgârda sallanan, ağaçlara asılmış, evlerin içinde yanan rengârenk Noel ışıklarına baktım fakat etrafta kimsecikler yoktu. Elimini çantama daldırıp anahtarlarımı çıkardım ama çıkardığım gibi de düşürdüm. Hâliyle bir de karanlıkta el yordamıyla aramak zorunda kaldım. Motorun gürültüsü taksiciyle Derwent’in seslerini bastırıyordu ama sonunda Derwent, taksiciye onu güldüren bir şey söyledi. Ardından da taksici kornaya basıp kaldırımın kenarından hızla uzaklaştı. Anahtarlığımı nihayet bulmuştum, ne var ki şimdi de ilk kilidin anahtarını bulamıyordum. Josh da arkamdan bana yaklaşıyordu. Derken

doğru anahtarı buldum fakat bu defa da ellerimin titremesinden kilide sokamadım...

Başını iki yana sallıyordu.

“Sorun ne?”

“Şoför arabada tek kelime etmediğimiz için kavgalı olup olmadığımızı sordu.”

“Konuşamazdım.”

“Biliyorum.”

“Ona ne dedin?” Yarı meraklı, yarı şüpheliydim.

“Tam tersi olduğunu söyledim.”

“Peki o ne dedi?”

“Şanslı piç kurusunun teki olduğumu söyledi –ki bunu zaten biliyordum– ve prezervatif takmamı tembihledi.”

“Çok yardımcı olmuş.”

Omuz silkti. “Bunu da zaten biliyordum. Ona kendi işine bakmasını söyledim. Buradaki sorun ne?”

“Koordinasyon bozukluğu.” Anahtarlığı ona uzattım ama alma teşebbüsünde bile bulunmadı.

“Kendine gel ve aç şu kapıyı.”

Ona diklenmek, anahtarları göğsüne fırlatıp tutup tutamayacağını görmek istedim ama sonra neden böyle söylediğini ve ne demek istediğini düşündüm.

Bunu gerçekten istiyorsan ve eminsen dizginleri eline al.

Derin bir nefes aldım, küt küt atan kalbimi yatıştırdım ve anahtarı kilidin içinde döndürerek kapıyı açtım. İçeri adım attım ve duvara yaslandığımda ancak koridorun diğer ucuna kadar gidebilmişim.

“Şimdi.” Sesim bir fısıltıdan ibaretti. “Burası olur.”

Kapıyı arkasından kapadı ve ışığı yaktı. “Kesinlikle olmaz.” Onu duyan çay demleme sırasının kimde olduğunu tartıştığımızı sanırdı.

“Nedenmiş?”

“Yukarıda gayet güzel bir yatak var.”

“Lütfen,” derken buldum kendimi. Sonra da “İlk sefer zaten hiçbir zaman iyi olmaz,” diye ekledim.

Kaşlarını nazikçe kaldırdı ve paltosunu çıkarıp tırabzanın ucuna astı. “Öyle mi?”

“İki taraf da tadını çıkaramayacak kadar gergin olur.”

Bunu söyledikten sonra kendimi tekmelemek istedim: Yüz ifadesindeki değişimden kendimi ele verdiğimi anladım, tabii şu âna dek onu kandırabildiysem.

“Ama önemi yok. Yani benim için... Eğer sen... Sorun değil. Pek bir beklentim yok çünkü benim için pek kolay olmayabilir...” Sustum, durumu daha da kötüleştirdiğimin farkındaydım. “Buna alışmam biraz zaman alabilir.”

“Acelemin yok.” Ceketini de çıkardı ve paltosunun üzerine astı, sonra elini uzattı. “Hadi, yukarı çıkalım.”

“Basamakları kendi başıma çıkabilirim.” En kötü huyum olan dik başlılığım en yanlış zamanda gün yüzüne çıkıyordu. Bu işi ikimiz için de berbat edeceğimi düşünürken parmaklarımı endişeden birbirine kenetledim. Ya hiçbir şey istediğim gibi olmazsa? Ya sonuçta onun istediği gibi biri çıkmazsam? “Ayrıca ipleri eline almana gerek yok.”

Elini yanına indirdi. “Biliyorum.” Fakat ne düşündüğünü pekâlâ biliyordum. *Ama alacağım.*

Yanından geçmeme izin verdi, sonra da birkaç basamak geriden beni takip etti. Yatak odasına girdiğimizde ilk iş şifon yerin yanına gidip aklı başka yerlerdeymiş gibi itinayla saatini çıkarmaya girişti. Yatağın yanında kararsızca dikildim. Ayakkabılarının bağcıklarını çözüp çıkarmasını, sonra da onları yan yana koymasını izledim. Kafamdaki senaryoya uymuyordu. Bizi çarçabuk bir sonraki aşamaya taşıyacağına güvenmiştim çünkü bunu bir an önce aradan çıkarmak istiyordum.

“Josh?”

“Hımm.” Manşetlerinden birini sıvarken omuzunun üzerinden bana baktı. “Sanki tatsız bir şey yapmaya hazırlanıyor muşsun gibi bir hâlin var.”

“Şey,” dedim. “Hayır. Ama işimi pek kolaylaştırmıyorsun.”
“Ne anlamda?”

“Beni kucaklayıp ayaklarımı yerden kesmiyorsun.”

“Sabrının kalmadığını biliyorum ama şunu bilmeni isterim ki” –diğer manşetine geçti ve kaşlarını çatarak bu defa onu kıvırmaya başladı– “vazgeçmek istiyorsan vazgeçebilirsin. Emin değilsen istediğin an beni durdurabilirsin. Başka bir zaman yapabiliriz ya da istersen hiç yapmayız. Dahası buna alınmam.”

“Umurunda olmadığı için mi?”

Bana bir bakış attı. “Umurumda olduğu için.”

“Eminim,” dedim sesimin kendimden emin çıkmasına gayret ederek ama başaramadım. “Ve bir şeyi yapmak istemediğimde bunu dillendirmekten hiçbir zaman çekinmedim.”

Bir bakış daha. Kıpırmızı oldum. “O zaman soyun.”

Benim seçimim: Ne kadar ileri gideceğim bana bağlıydı.

Her şeyi. Hem de günün birinde değil. Hemen şimdi.

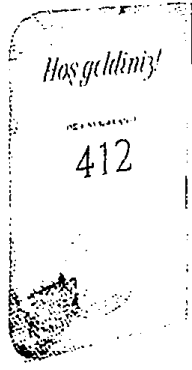
Paltomu çıkardım, sonra elbisemin fermuarını açıp ayak kabılarım ve çorabımla birlikte yere bıraktım ama orada durdum. Çırılçıplak kalmaya hazır değildim. Bana dönüp baktı ve dantelli iç çamaşırlarımı beğendiğini belli edercesine gülümsedi ki bu sinirlerimi biraz yatıştırdı.

“Görüyorum ki senin soyunmaya pek niyetin yok.” Sesim sakın çıksın diye elimden geleni yapıyordum.

“Henüz değil. Önce yapmam gereken başka bir şey var.” Odayı boylu boyunca arşınladı; sadece birkaç adımdı fakat insanın kendini uçurumun kenarından aşağı bırakması kadar nihaiydi.

Geri dönüş yoktu.

Birlikte düşebilmemiz için kollarımı boynuna doladım.

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
NARTI

55

Göz açıp kapayıncaya dek üzerimde kalan son parçalar da çıktı ve Josh'un bana dokunmasıyla nefesimi kesen, bütünü zevkten ibaret bir akıntıya kapılarak neye uğradığımı şaşırdım.

"Söylemiştim."

"Bu... Bu sayılmaz."

"Öyle mi?" Dudaklarını tenimden ayırmadığından sesi boğuk geliyordu. "Çetele mi tutuyoruz?"

"Evet. Ayrıca bu çok kolay oldu."

"Çok mu kolay?"

"Çok çabuk."

"Bu," diye fısıldadı boynuma sokulup kulağımın hemen altına bir öpücük kondururken, "yılların birikimiydi."

"Ne birikimi? Olsa olsa yılların gıcıklılığıdır o..."

Elini hareket ettirdiği an ne diyeceğimi unutuverdim; tartışmayı bu yolla kazanmak da fena taktik değildi hani.

"Bakalım bir sonrakini saydırabilecek miyiz?" diye mırıldandı.

*

"Bu işte bayağı iyisin, değil mi?"

"Sadece bayağı mı?"

"Çok iyi. Doğuştan yetenekli. Hünerli. Kusursuz."

Güldüğünü hissettim. “Antrenmanlıyım.”

“Tabii öylesindir. Bir konuda uzmanlaşmak için o işe on bin saat ayırmak gerekirmiş.”

“Ben on bin saatimi doldurmuşumdur. Hatta üstüne bile çıkmış olabilirim.”

“Emeğine sağlık o zaman, ne diyeyim.”

“Şansım yaver giderse önümüzdeki on bin saati de *senin* üzerinde uzmanlaşarak geçireceğim.”

“Bana uyar. E artık kıyafetlerinin kalanını çıkaracak mısın?”

“Birazdan.”

“Josh, sabrım taşıyor ama.”

Kıkırdadı. “Her zamanki hâlin.”

Pekâlâ, madem iş birliği yapmıyordu... Gömleğinin iki düğmesini açmayı başarmıştım ki bileklerimden tuttuğu gibi beni yatağa mıhladı.

“Henüz değil.”

“Neden?” Beni ne kadar sıkı tuttuğunu tarttım, ciddiye. “Sakın sana yalvarmamdan hoşlandığını söyleme.” Gerçi olmayacak şey değildi...

Başını iki yana salladı. “Hâlâ bir yerlere yetişmeye çalışıyorsun. İlk seferimizde bunları düşünmeni istemiyorum.”

“Öyle mi? Peki ne düşünmem gerekiyormuş?”

“Kesinlikle hiçbir şey.”

İçime bir kuşku düştü. Çıplaklığımın hiç alakası olmasa da kendimi savunmasız hissettim. Belki de bunu yapamayacaktım. “Bu... Bu benim için hiç kolay değil.”

“Biliyorum.” Ellerimi bırakıp toparlanmamı izledi. “Bu yüzden ağırdan alıyoruz ya.”

Gözlerinin içine bakmaya cesaret edemediğimden gömleğinin en üst düğmesine odaklandım. “Ve hâlâ giyinik olman gerekiyor çünkü...”

“Sana hiç güvenmiyorum,” dedi miskin miskin sırtarak. “Kendime de güvenmiyorum çünkü aceleci davranırsan sana hayır diyemem.”

“Ha, anladım. Sorun sende yani.”

“Sorun falan yok.” Bir yandan beni öperken diğer yandan elini tenimde gezdirmeye başladı. Vücudum ânında karşılık verdi ve beynim aradan çekilir çekilmez ona duyduğum özlemle yay gibi gerildim.

“Kendini bana bırak,” diye fısıldadı. “Ne yaptığımı biliyorum.”

*

Üzerindekileri çıkarması için yavaş yavaş onu ayarttım ve o sırada dikkatini dağıtmanın ne kadar kolay olduğunu keşfetmek çok hoşuma gitti. İsteddiğimde göz kapaklarını titretebiliyor, nefesini kesebiliyordum. Ben yeni bölgeler keşfettikçe zevkten gırtlığından boğuk sesler yükseliyordu. Sonunda hiçbir şey düşünmemekten kastının ne olduğunu anladım çünkü hissetmeye odaklanmıştım.

“Şimdi.”

Duraksadı. “Emin misin?”

“Çok eminim. Sonuna kadar eminim. Ama *şimdi*.”

Aman.

Tanrım.

“Tamam. Haklıymışsın.”

“Tabii ki haklıyım. Ama hangi konuda?”

“İlk seferin güzel geçmesi mümkünmüş.”

“Ha, o mesele.” Koluyla beni daha da sıkı sarmalayıp iyice kendine çekti. “Peki, ikinci sefer hakkındaki teorin ne?”

“Genelde fazla gösteriş yapılır. Biriyle arandaki uyumu ancak üçüncü seferde anlarsın.”

“Anlıyorum.”

Dönüp ona baktım. “Sakın bana hak verdiğini söyleme.”

“Hayır ama teorini test etmeye hiç itirazım olmaz.”

“Henüz değil.”

“Değil mi?” Yüzünde hafif bir endişe belirince gülümsedim.

“Herhangi bir terslik yok. Sadece önce bir şey sormak istiyorum, o kadar.”

“Sor bakalım.”

“Bunun yaşanması gerektiğine ne zaman karar verdin?”

Sırtüstü uzanıp gözlerini tavana dikerek bir süre düşündü.

“Seni ilk gördüğümde istedim, orası malum.”

“Malum tabii,” dedim.

“Sonra, birlikte çalıştığımız ilk gün yaşananlar var.”

O güne dair hatırladığım tek şey üst üste yaşanan rezilliklerdi. Dinlemeyi seçtiği müzikler de cabasıydı. “Ne olmuştu o gün?”

“Sana sırılsıklam âşık olmuştum.”

Yıllarca duygularını sakladıktan sonra ansızın söyleyivermişti işte. Ne bir kaçamak cevap ne de dolambaçlı bir laf. Katıksız dürüstlük.

Güldüm. “Ne oldu da bana âşık oldun peki? Benim hatırladığım kadarıyla sen herkesin ödünü patlatıyordun, ben de suratsızın tekiydim.”

Gülümseyerek başını yastığa gömdü. “Sadece sen olduğun için. Detayları başka bir zaman anlatırım. Önemli olan tek şey hislerimin kalıcı olduğunu anlamamdı.”

“İyi gizlemişsin.”

“Yasaklı bölgedeydin.”

“Patron benden uzak durmanı söylediği için mi yoksa zaten bir ilişkim olduğu için mi?”

“Sanki ikisinden biri beni durdurabilirmiş gibi konuşma. Hayır, o zamanlar da senin için doğru kişi olmadığımı düşündüğüm dendi.” Elini belimin kıvrımını boyunca gezdirdi, parmakları kalçamdan uyluğuma, oradan da dizime kadar indi. “Katetmem gereken uzun bir yol vardı.”

“Beni kendinden soğutmak için mi bilerek kötü davrandın?” Yaptığı cinsiyetçi şakaları, küçümseyici tavırlarını, ardı arkası kesilmeyen iğnelemelerini ve genel tutumunu düşünüyordum.

“Bazen. Bana âşık olmanı göze alamazdım.”

“Çünkü aksi takdirde sana karşı koyamazdım, değil mi?”

Ona nasıl sarıldığıma şöyle bir baktı. “Belli ki koyamazdın.”

“Sırf pislik yapmayı sevdiğin için pisliğin teki gibi davranıyordun.”

“O da var.” Yerinde bir tespitti. Ona ne demiştim? *Gerçek Josh’la daha önce hiç tanışıp tanışmadığımı merak ediyordum.* Tanışmıştım işte. Ona rağmen ya da sırf o olduğu için istiyordum onu. Olduğum yerde kıpırdanıp ona biraz daha sokuldum. Keyiflenmiş olacak ki bir elini sırtıma koyup beni kendine doğru çekti. “Peki ya sen? Sen ne zaman anladın?”

“Şey, ilk görüşte aşk değildi.”

Sırıttı. “Kesinlikle değildi.”

“Öte yandan biri sorsa inkâr ederdim, hatta kendime bile itiraf edemiyordum ama en başından beri seni inanılmaz çekici buluyordum.”

“Öyle mi?” Pişmiş kelle gibi sıırıttı.

“Fazla çekiciydin, Tehlikeliydin. Kötü bir fikirdin.”

“Nokta atışı. Sonra?”

“Senden hoşlanmıyordum.”

“Hatırlıyorum.”

“Ama senden hoşlanmazken bile,” dedim dürüst davranarak, “beni asla yarı yolda bırakmayacağını biliyordum. En sinir bozucu olduğun anlarda bile benim tarafımdaydın.”

“Daima.”

“Sonra... Bilmiyorum. Seninleyken mutluydum, yanından ayrıldığımdaysa bir sonraki buluşmamıza dek saatleri sayıyordum.” Dirseğimin üzerinde doğrulup çenemi avucuma yaslayarak ona baktım. Bu kez gözlerinde şefkat vardı. Gözlerimi dudaklarının dolgun hatlarında, huzurun tastamam değiştirdiği yüzünde gezdirdim. “Yaralandığımda beni bulduğun o an, sen yanımda olduğun için her şeyin düzeleceğini biliyordum. Hastanedeyken seni sevdiğimi söylediğimi hatırlıyor musun?”

“İster inan ister inanma, hatırlıyorum. Ama ciddi olmadığını biliyordum.”

“Ah, ciddiydim. Sadece bununla ne yapacağımı bilmiyordum. Zaten o zamanlar birlikte olmamızın önünde engeller vardı, o yüzden pek bir önemi de yoktu.” Parmak uçlarımla çene hattını takip ettim. Bunu yapabildiğim için hâlâ şaşkındım. “Sana âşık olmamak için elimden geleni yaptım.”

“Ben de sana açılmayacağıma dair kendime söz vermiştim.”

“İkimiz de sınıfta kalmışız.”

Omzuma bir öpücük kondurdu, ardından köprücük kemiğim boyunca ağır ağır ilerledi. Bense ondan biraz uzaklaştım.

“Şimdi ne oldu?” Sesi hem yılgın hem de keyifli geliyordu.

“Bir şey daha sormak istiyorum.”

“İstediğini sor.”

“İşle ilgili,” dedim. “İlaria Cavendish hakkında.”

“Tabii ki öyle.” Elini başının altına koyup dinlemeye hazırlandı.

“Rahatsız olmadın mı?”

“İşle ilgili olmasaydı hayal kırıklığına uğrardım.” Diğer eliyle yorganı üzerime örttü. “Bu, konsantre olabilmem için.

Ama seni uyarıyorum, gözümün önünde başkasıyla yatmak istersen buna pek sıcak bakmam.”

“İyy. Hayır. Ofisten çıkmadan hemen önce olan bir şey.”

“Asansördeki adam mı, Ken?”

“Ondan önce.”

Kaşlarını çattı. “Zor ilişkilerden kaçan duygusal bir enkaz olduğumu söylemeden önce mi sonra mı?”

“Ondan da sonra.” Tek kaşını kaldırışını izledim ve onu dürttüm. “*Sonra* işte.”

“Eşyalarını aldın. Çıktık.”

“Hademeye iyi geceler dedin.”

“Ah.” Biraz düşündü. “Mutfaktaydı.”

“Nasıl biriydi?”

Kısa bir sessizlik oldu. “Siyahi erkek, bir altmış beş boy-
rında. İnce yapılı. Batı Afrika aksanı. Ellili yaşlarında.”

“Siması?”

Derwent kafasını iki yana salladı. “Arkası dönüktü, çalış-
şıyordu. Pek dikkat etmedim.”

“Yine de çoğu insanın fark edeceğinden daha fazlasını fark
etmişsin.”

“Sen benim görmediğim ne gördün?”

“Aslında hiçbir şey. Mesele de bu ya zaten.”

İç çekti. “Maeve...”

“Biliyorum.”

“Neden önemli olduğunu söyle.”

“Henüz değil. Sadece kafamda bir şeyler şekillenmeye baş-
ladı, o kadar.”

“Gerçekten aklındaki bu muydu yani?”

“Çoğu zaman değil. Taksideyken biraz. Sevişirken hayır.”

“Umarım dediğin gibidir.” Yorganı üzerimden çekip attı.
“Şimdi bütün dikkatini bana vermeni istiyorum, Çavuş.”

“Burada rütbeni kullanamazsın,” diye itiraz ettim. Elini dizimden kalçama, oradan da kasıklarına doğru düz bir çizgi hâlinde kaydırıldı.

“Eve iş getiren sendin.”

“Tüh,” diyebildim sadece, sonra da onun dışındaki her şeyi unuttum.

*

Yarının er ya da geç geleceğinin ve iş gibi sorumlulukların bilinciyle bir noktada alarmımı kurmuştum ama çalmasına bir dakika kala gözlerimi açıp alarmı kapadım. Josh’u rahatsız etmek istemiyordum. Yatağın üçte ikisine yayılmış, mışıl mışıl uyuyordu. Yorganın altından süzülürcesine çıkarken içimde yeni ve keyifli bir sahiplenme duygusuyla ona baktım. Vücudundaki irili ufaklı yara izleri, nefes aldıkça kıpırdanan kasları, yazdan kalma soluk mayo izleri... Vücudu bütün hayat hikâyesini anlatıyordu ve şahsen bu hikâyeyi defalarca dinlemek istiyordum. *Sadece bana özel bir hikâye*, diye düşündüm onu aniden sahiplenerek. *Benim*. Vücudumun her santimi karıncalanıyordu. Uykumu almamıştım –hem de hiç– ama umurumda değildi.

Sabahlığımı üzerime geçirip mutfağa indim: İki kupa, iki çay poşeti ve yüzümden bir türlü silinmeyen bir gülümseme. Gecenin karanlığının laciverte döndüğü penceredeki yansımama baktığımda kendimi yenilenmiş hissettim. Josh birlikte olduğum hiç kimseye benzemiyordu. Başta zor veya garip olacağını sanmıştım fakat bir şekilde her şeyi kolaylaştırmayı bilmişti. Mizah anlayışı, şaşırtıcı şefkati, kararlılığı, taviz vermeyişi, odağını hiç kaybetmemesi, özgüveni... Sevdığım tüm özellikleri şimdi yeni bir bağlam kazanmıştı. Artık şu meşhur özgüveninin nereden geldiğini biliyordum. Şöyle diyeyim: Kasıla kasıla yürümek en çok onun hakkıydı.

Kupalara su doldururken gelip bana arkamdan sarıldı.

“Seni birazdan uyandıracaktım.”

“Neden giyiniksin?”

Bu soru onun giyinik olmadığına delalet ediyordu. Ona şöyle bir bakınca irkildim. “Sen neden çıplaksın? Komşular ne der?” Daire ev sırasının en ucundaydı ve mutfak penceresi diğer evlerin arkasına bakıyordu. Ben onları görebiliyorsam onlar da bizi görebilirdi, özellikle de ışıklar yanarken.

“Görmedikleri şey değil.”

“Çok kişinin gördüğünü biliyorum ama bunu düşünmek istemiyorum,” dedim soğuk soğuk.

“Maeve.” Başımı yana eğip boynumdan öptü. Bir anda kendimi tezgâhın kenarına tutunurken buldum. “Bu farklı. Bunu biliyorsun.”

“Sanırım...”

Bir eli sabahlığımın içine süzülürken diğeriyle kuşağımı çözdü.

“Vaktimiz var mı?”

“Hayır,” dedim ona yaslanarak.

“Yine de yapacak mıyız?”

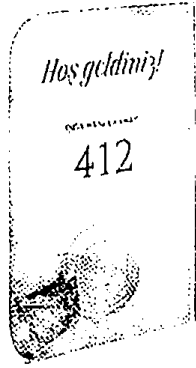
“Evet.”

*

Ve üçüncü sefer... Üçüncü sefer gerçekten en iyisiydi.

@ayisigikitap

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
KARTI

56

Josh Derwent evimde yayılmış otururken işe gitmek üzere hazırlanmayı garipsemeliydim ama öyle olmadı. Birkaç saat daha işe gelmeyeceğini söyledi, yani tek başımaydım ve buna bu kadar bozulduğuma ben bile şaşırdım. Biriyle ilk kez beraber olduktan sonra muhakkak kafa dinlemeye ihtiyaç duyardım. Oysa şimdi onun olduğu odadan kendimi dışarı zor çıkarıyordum. Aynı odadayken de sürekli ona dokunmak istiyordum. Yatağa geri dönmek yerine işe gitmek zorunda olmak canımı çok sıkıyordu. Kendimi banyoya girip tek başıma düş almaya zorladım. *Kendine gel.*

Giyinirken kalçamda moraracağı şimdiden belli olan o izi gösterdim. Tam da daha önce söz verdiği gibi beni hiç acımadan altına aldığı ânın hatırlatıcısı olan bir başparmak iziydi bu. Yastıklara yaslanmış, miskin miskin beni izliyordu. Göğsü çıplaktı.

“Bakayım.” Yanına gittiğimde dudaklarını izin üzerine bastırdı. “Daha iyi mi?”

“Tabii. İyileşti bile.”

Kaşlarını çatarak beni tutmaya devam etti. “Yine de üzgünüm. Önce bileğin, şimdi bu...”

“Aynı şey değil.” Yatağın kenarına oturdum. “Ama sandığından daha dayanıklı olduğumu bal gibi de biliyorsun. Kendini tutmamalısın, Josh. Eşit olmalıyız yoksa bu iş asla yürümez.”

“Kendimi tuttuğumu mu düşündün? Anlıyorum. O zaman vites yükseltmem gerekecek.”

“Genel olarak söylüyorum. Hayatını benim için endişelenerek geçiremezsin. Zaten önceden de yeterince üzerime titriyordun.”

Elimi tuttu ve yüzüne ciddi bir ifade yerleştirdi. “Söz veriyorum, bencilin teki olacağım.”

“Josh. Ciddiyim.”

“Cidden... Tanıdığım hemen herkesten daha dayanıklı olduğunu düşünüyorum. Mesela kesinlikle benden daha dayanıklısın. Seni asla ama asla küçümsemeyeceğim.”

“İyi edersin.”

“Ama iz bırakmamaya da gayret edeceğim.”

Eğilip onu öptüm. Göğsümde umuda benzer bir şey kanat çırpıyordu. Böyle hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

*

Tam çıkmak üzereyken durdum. “İnsanlara söyleyecek miyiz?”

Derwent gerindi. Yataktan çıkıp duşunu almıştı ama hâlâ beline gevşekçe dolanmış bir havluyla duruyordu, yüzündeysen hâlinden son derece memnun bir ifade vardı. “Piccadilly Circus’taki ışıklı tabelalara yazdırmaktan mutluluk duyardım ama sanırım sen aramızda kalsın istersin.”

“Başkalarının bilip bilmemesi umurumda değil. Hatta bilmelerini istiyorum. Sadece onlara anlatmak zorunda kalmak istemiyorum.” Paltomu giydim. Aramıza bir kat daha kıyafet girmesi iyi gelmişti. “Seni uyarmak isterim ki herkesin bizim hakkımızda bir fikri olacak. Tek gecelik miydi, gerçek aşk mı yoksa Stockholm sendromu mu, hangimiz arkasına bakmadan kaçmalı, seni ben mi kafaladım, iki kişilik bir cinnet ânı mıydı yoksa kaçınılmaz son muydu, sonumuz kötü mü bitecek, biterse nasıl olacak...”

Kollarını bana doladı. “Peki senin fikrin ne?”

“Bir fikrim yok. Mutluyum, hepsi bu.” Başımı iki yana salladım. “Belki de şimdilik bir şey söylememek en iyisidir.”

“Böyle bakmaya devam edersen anlarlar zaten.”

“Nasıl bakıyormuşum?”

Önce gülüp sonra dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Hadi, git artık.”

*

Böyle planlamamıştım ama ekibin önceki gece içmeye çıkmış olması büyük avantajdı. Kimsenin hâli yoktu. Öyle ki hiçbir romantik gelişmeyi gözden kaçırmayan Georgia bile masasına yığılmış, şekerli kolasını güç bela yudumluyordu.

“Bunu kendime neden yaptım?”

“Bilmem.” Onu kolundan tutup sürükleyerek Colin Vale’in vaktinin çoğunu kamera kayıtlarını izleyerek geçirdiği küçük odaya götürdüm. “Noel olduğu için mi?”

“Aklımı kaçırmış olmalıyım.” Monitöre dönük duran iki sandalyeden birine çöküp gözlerini yumdu. “Biri sana tekila teklif ettiğinde hayır dersin. Bunu sen de biliyorsun, ben de. Ama ben ne dedim? *Sıradakileri ben ısmarlıyorum*, dedim. Ismarladım da.”

“Gerçekten de iki tek tekila içmiş gibi görünüyorsun,” dedim anlayışla.

Titreyen elini kaldırıp parmaklarıyla dört yaptı.

“Dört tek mi? Ah, Georgia.”

Tek gözünü açtı. “Peki ya sen? Benimle aynı durumda olman gerekmiyor muydu? Seni en son bıraktığımda o havalı partiye gidiyordun.”

“Şampanya iyiydi,” dedim çabucak. “Akşamdan kalma değilim.”

“Keşke ben de şampanya içseydim. Aslında arada bir kadeh içtim galiba ama kokteyllerin arasındaydı. Hiç karıştırmamam gerekirdi.” Diğer gözünü de zorla açıp bana odaklandı. “İğrenç derecede iyi görünüyorsun. Spaya gitmiş gibi bir hâlin var.”

“Nasıl görüldüğümü boş ver. Ekranı odaklan.”

“Bu ne? Governor’dan gelen kamera kayıtları mı?” Sonunda mesleki bir ilgiyle doğruldu. “Cinayet gününden mi?”

“Aynen öyle.”

“İlaria nerede?”

“Henüz gelmedi. Bu, sabah saatlerinden.” Koridorda uzun süre hiçbir hareket olmadığından kaydı hızlandırdık. Arada sırada bir kapı açılıyor ve paytak paytak yürüyen bir müşteri koridorda belirliyordu. Zaman damgalarını Colin ve Liv’in hazırladığı listeye karşılaştırdım: isimler, adresler, soruşturma kapsamında verdikleri faydalı bilgiler. Son sütun neredeyse bomboştu.

“Kat görevlisini gördüğünde bana söyle,” dedim ve Georgia inledi.

“Şu basketbolcu videosu gibi bir şey mi bu? Topa bakmaktan sahanın ortasından geçen goril kostümlü adamı göremedikleri şu test gibi hani?” Bana bir bakış attı. “Kusura bakma, yorgun olunca saçmalıyorum. Gözlem yeteneğimi geliştirmeye çalışırken Hardy bana o videoyu göndermişti. Pek tabii gorili kaçırmıştım. Neden bahsettiğimi biliyor musun?”

“Maalesef evet.” Ekranı işaret ettim. “Burada goril yok ama her an bir kat görevlisi belirebilir.”

“Hah, işte orada!” Georgia, kadının kadrja girişini izledi. Kadın eğilmiş, elindeki küçük süpürgeyle halıyı süpürüyordu. Üzerinde lacivert, uzun kollu bir bluzla pantolon vardı.

“Şu Amerikalı ihtiyar müşteriler, yani Glazerlar ögle yurkusundayken bir ses duyduklarını söylemişlerdi.”

“Eee?”

“O saatte birinin koridoru süpürmesi alışılmadık bir durumdu, o yüzden altını çizmeye gerek görmüşlerdi. Bunu fark etmeliydim.”

“Neyi?” Georgia ekrana şaşkın şaşkın bakıyordu.

“Yüzünü dönmediğini biliyorum,” dedim, ekrandaki lacivertli figürün koridoru boyu boyunca süpürmesini izlerken. “Ama sen o gün o katta görevli olan Veronique Baptiste’le görüşmüştün. Bu o mu?”

“Hayır. Veronique siyahi bir kadın.”

“Şefi Annette Pollock olabilir mi?”

“Çok zayıf, çok kısa.” Georgia’nın sesi bu kez kendinden emin geliyordu, nihayet ayılmıştı. “Kim bu?”

Kadının arkasına bakmadan 411 numaralı odanın kapısından içeri süzülüp gözden kayboluşunu izledik.

“İyi bir tahminim var,” dedim. “Tek yapmam gereken bunu kanıtlamak.”

*

Una Burt akşamdan kalma değildi ama Ilaria Cavendish cinayetini çözmeye can atıyordu. Hâliyle onu kamera kayıtlarını izlemeye çağırdığımda seve seve geldi.

“Demek şüphelimiz bu.” Una öne eğilerek okuma gözlüğünün üstünden ekrana baktı. “Kayıtlarda yüzünün tam görüldüğü bir kare var mı?”

“Hayır.”

“Peki 411 numaralı odadan çıktığında?”

“Çıkıyor.”

Una gözlüğünü çıkarıp soluk renkli, hafif pörtlek gözlerini bana dikti. “Nasıl yani?”

Videoyu durdurdum. “Onu son gördüğümüz an bu. Açık kapıdan içeri giriyor. Tesisatçı Jason o sırada odada çalışıyordu. Onu görmüş ama üzerinde durmamış. Şöyle bir bakıp geçmiş;

sadece bir kat görevlisi olduğunu, müşteri veya yönetici olmadığını anlamasına yetecek kadar bakmış. Onu tanımamış ama bunu bize söylemesi gerektiği aklına bile gelmemiş.”

“Odadan çıkarken kadının hâlâ içeride olduğunu fark etmemiş mi?”

“Bence iki oda arasındaki o bölmede, göstermelik rafların arkasında saklanıyordu.”

“Peki sonra? Sırta kadem mi bastı?”

“Aşağı yukarı öyle. Nasıl yaptığını biliyorum sanırım. Hatta neredeyse eminim.”

Una bu kısmı geçiştirdi; *nasıl* olduğundan ziyade *kim* olduğu önemliydi. “Kim olduğunu bilen var mı? Kat hizmetleri şefi? O gün çalışan tüm personelin kaydı olmalı.”

“Personelden biri değil,” dedim. “İlk bakışta öyle görünüyor ama üzerindeki üniforma yanlış. Kat görevlileri gibi lacivert giymiş ama kol ağzlarında beyaz şeritler yok, pantolonunun yanlarında da beyaz biyeler olmalıydı. Kat görevlilerinden bekleneyeceği üzere elinde bir süpürge var ama aslında onlar büyük boy süpürge kullanır, bu küçük el süpürgelerinden değil. Sırf bu bile ondan şüphelenmemize yetmeliydi. Kat görevlisi gibi davrandığı için kimse ona önem vermedi. Onu gördüler ama fark etmediler.”

“Büyük risk değil mi?” dedi Una.

“Konaklama sektöründe personel sirkülasyonu çok yüksektir, özellikle mutfak ve temizlik bölümlerinde. Biri onu tanımayıp kim olduğunu merak etse bile işe yeni başladığını varsayardı. Ama kimse sorgulamamış.”

“Maeve kim olduğunu bildiğini düşünüyor,” dedi Georgia. Liv’le birlikte kapı boşluğunda dikiliyorlardı; ikisi de perişan görünüyordu, üstüne üstlük suratsızdılar. “Ama bize söylemiyor.”

“Emin olana kadar söylemeyeceğim.”

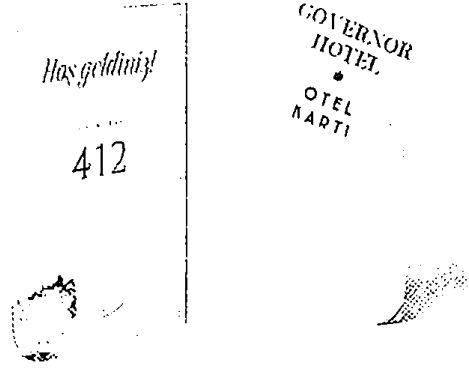
“Emin olman için ne gerekiyor?” diye sordu Una.

“Biriyle görüşmem lazım ama bunun için en doğru stratejiyi belirlemem gerek.” Notlarımı karıştırırken düşündüm. “Ayrıca iki detayı daha kontrol etmeliyim. Şu anda kendimce bir fikrim var ve bunu somut bir kanıtla desteklemem lazım ama sanırım o kanıtı nasıl ulaşacağımı biliyorum.”

“Öyleyse devam et.” Una ayağa kalkıp beni süzdü. “Bu seni gerçekten mutlu ediyor, değil mi? Birinin işinden tatmin olduğunu görmek güzel.”

Bir çılgınlık yapıp yüzümdeki gülümsemenin sebebinin iş olmadığını söylemeyi düşündüm ama sonra başımı yukarı aşağı sallamakla yetindim. Ardından derin bir nefes alıp kapının iki yanında dikilen akşamdan kalma muhafızların arasından geçtim. Birçok açıdan sonunda doğru yolda olduğumu hissediyordum.

57

"Neden kat görevlisi ben olamıyorum anlamıyorum." Chris Pettifer ellerini beline koymuş, devasa cüssesiyle Governor Hotel'in dördüncü katındaki koridoru neredeyse enlemesine kapamış vaziyette dikiliyordu. "Bu resmen cinsiyetçilik."

"Üniformaya hayatta sığmazsın," dedi Liv kestirip atarak. "Ayrıca elektrik süpürGESİNİ kullanırken eğilmen gerekecek. Kan beynine hücum edince ne olduğunu biliyorsun."

"Başım dönüyor."

"Sen Abilo Braga'sın, Chris," dedim. "Şampanyayı sen getiriyorsun. O da bu sürecin mühim bir parçası. Hem Georgia kat görevlisi rolünde gayet iyi iş çıkarıyor."

Georgia reverans yaptı. Üzerinde otelin gerçek üniforması vardı; saçlarını arkadan bağlamış, kat görevlilerinden sorumlu şefin talimatlarına uyarak makyajını silmişti. Colin Vale ve Una Burt geldiklerinde onu tanımadan yanından geçip gitmişlerdi ki bu da haklılığını kanıtlıyordu.

"Liv, ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Başıyla onayladı. Kılık değiştirmemiş olsa da Ilaria Cavendish'i canlandırıyordu. Kot pantolon ve kazağın yeterli olacağını söylemiştim. Neticede küvete gireceği için böylesi daha iyiydi.

"Neden canlandırma yapıyoruz ki?" diye sordu Mo Ramzan. Tesisatçı Jason'ın yerinde duruyordu. Jeanette Lee dördüncü kata tekrar girmemize izin vermeye yanaşmayınca onu

ikna eden Mo olmuştu, tabii bir de bu işi tüm müşterilerin dışarıda olduğu kuşluk vaktinde yapacak olmamız.

“Zamanlamaları kontrol etmek için,” diye açıkladım. “Her şey zamanlamayla ilgili. Colin o yüzden burada.” Colin elindeki kronometreyle not panosunu salladı. İşini ciddiye almadığı kesinlikle söylenemezdi. “Neyin ne zaman olduğunu o takip edecek. İki farklı video çekeceğiz. Biri bize anlatılan hikâyeye, diğeriye asıl yaşananlar.”

“Tamam.” Mo’nun sesi kuşkulu geliyordu.

“Bu cinayetin tamamı tıpkı bir sihirbazlık gösterisi gibi hedef şaşırtma üzerine kurulu.” Owen’la izlediğimiz o sihirbazı ve seyircinin dikkatini istediği yere nasıl da ustalıkla çektiğini düşünüyordum. “Bizi belli varsayımlarda bulunmaya ittiler ki bu da en başından beri yanlış fikre kapılmamıza neden oldu. Her şeyin ne zaman ve nasıl olduğunu tespit ettiğimizi sanıyorduk ama aslında tek yaptığımız gördüğümüze güvenmekti. Oysa gördüklerimiz yanıltıcıydı. Ne var ki bizim bundan haberimiz yoktu. Tek bildiğimiz, Ilaria Cavendish’in kaynar su dolu bir küvette ölü bulunmasının imkânsız olduğuydu ama işte, oradaydı. Bu işi nasıl kotardıklarını çözdüğümü sanıyorum ama kartlarımı açmadan önce olabildiğince emin olmak istiyorum.”

“Ya işe yaramazsa?” diye sordu Una Burt.

İç çektim. “O zaman başka fikrim kalmıyor. Hâlâ birilerini tutuklayabilirim ama savcılığın dava açmasını sağlayacak kadar delilim yok. İtiraf alacağımıza da pek ihtimal vermiyorum. Ama bize tek bir şey öğrettilerse o da gördüklerimizin, birinin bize anlattıklarından çok daha ikna edici olabileceğidir. Her şeyi videoya alacağım. Belki vicdanlarını azıcık sızlatır da konuşurlar.”

“Yani birden fazla kişiydiler.”

“Orasından kesinlikle eminim. Tek kişiyle yapılacak iş değil.”

“Başlayalım mı?” Una etrafına bakındı. “Tiyatroda ne derler? Herkes yerini alsın?”

“Josh burada değil mi? Sam Blundell’i onun canlandırması gerekiyordu.” Georgia sanki Josh her an bir çiçek aranjmanının arkasından çıkıverecekmiş gibi boş boş etrafına bakındı. Adını duymak bile yüzünün kızarmasına yetti.

İnanılmaz ama imdadıma yetişen Una oldu. “Halletmesi gereken bazı şahsi işleri varmış. Daha sonra gelecek.”

Şahsi işler. Başımı öne eğip saçlarımın yüzüme dökülmesine izin vererek telefonuma baktım ve mesajlarımı, e-postalarımı ve telesekreterimi gizlice kontrol ettim. Derwent’tan tık yoktu.

Endişe mideme taş gibi oturdu. Elbette arayıp sormamış olması gayet makuldü. Ama şimdiye dek *bir şeyler* yazmasını beklemiştim. Ayrıca iş için ofis dışında olduğunu sanıyordum. *Yanlış anladım herhâlde*, diye telkinde bulundum kendime ve telefonumu cebime attım. Birkaç saat öncesine kadar aşırı korumacı davranmasından korkuyordum, şimdiyse beni aramadı diye paniğe kapılmıştım.

Vukuat çıkaracak diye endişelenmekten hiç vazgeçebilecek miydim? *Büyük ihtimalle hayır*, dedi moral bozucu iç sesim.

Telefonumu tekrar çıkardım ve durup bir daha düşünmeme fırsat kalmadan yıldırım hızıyla bir mesaj yazdım.

Nasıl gidiyor?

Nötrdü. Beklentisizdi. Heyecanlı, çiçeği burnunda bir âşığın attığı bir oltadan ziyade bir meslektaşın diğerine yönelttiği sıradan bir soru olduğunu iddia etmesi kolaydı. Ama o aradaki farkı anlardı. Belki de ona hava gibi muhtaç olmamdan rahatsızlık duymuştu. Josh’un bana bu ilişkiden ne beklediğini sorduğu fakat kendi düşüncesini paylaşmadığı o anda kafama dank etti.

“Maeve, hazır mısın?” diye sordu Una. Silkinip işimin başına döndüm.

“Kesinlikle. Saat on bir buçukta tesisatçının gelişiyle başlıyoruz.”

Zamanlamaları tutturmak için üç deneme yapmamız gerekti ama sonunda, aslında yaşanmış olana en yakın versiyonu kurguladığımızdan emin olup tatmin oldum. Pettifer servis arabasını koridorda bir ileri bir geri sürerken hem kendinden çok emindi hem de kalçasını biraz fazla kıvırıyordu. Son çekimde 412 numaralı odaya peşinden girdim ve dekor olarak kullandığımız şampanya şişesini açıyormuş gibi yaparken onu kayda aldım. Bir kadeh koydu, bahşişini aldı ve koridora çıktı. Sam Blundell rolündeki Una Burt, adamın zarafetinden eser olmayan adımlarla kapıya kadar yürüdü. Küvette (kuru hâlde) yatan Liv'in üzerine eğilirken yüzü asıktı ama yine de verdiğim talimatlara uyuyordu. İşimiz bittiğinde kafasını iki yana sallayarak dışarı çıktı. Peşinden koridora fırladım.

"İşe yaramadığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, yarıyor. Çok zekiceymiş."

"Hem de çok," diye onayladım. "Güvenlik kameraları aslında onları zora sokmalıydı ama bunu bir koz hâline getirmişler."

"İhtiyacın olan her şeyi aldığına emin misin?"

"Sanırım evet." Yüzümü buruşturdum. "Sadece nedenini bilmek isterdim, o kadar. Sorguya bunu bilerek girmek beni daha mutlu ederdi. Ilaria'nın aradan çekilmesini istemelerini anlıyorum ama iki cinayet işleyecek kadar ileri gitmemeliydiler."

"Kimi tutukluyoruz?" diye sordu Georgia. Ona telefonumdaki, sosyal medyadan alınmış fotoğrafı gösterdim. Benzerlik dikkat çekiciydi fakat Georgia'nın tepkisi beni gafil avladı.

"Aman Tanrım." Beti benzi attı.

"Ne oldu?"

"Onu *tanıyorum*."

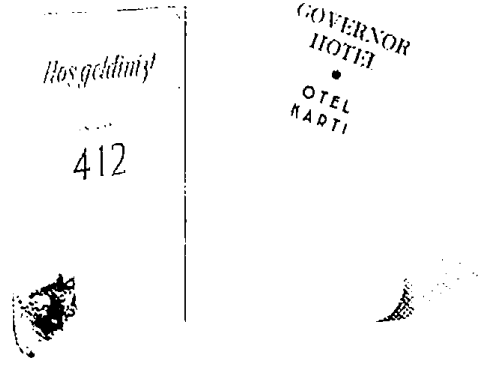
"Arkadaşın mı?"

"Hayır. Ama onunla tanıştım." Georgia dudağını ısırıldı.

"Bu Lora'nın kız kardeşi."

Böylece elimde kapı gibi bir cinayet gerekçesi vardı artık.

58

Jennifer Hickey koltukların düzeniyle uğraşıp dururken dizüstü bilgisayarımı açıp daracık konsolun üstüne koydum.

“Herkes ekranı görebilsin yeter,” dedim. “Videoyu telefondan izletmeye çalışmaktan daha kolay olacağını düşündüm ama hemen heyecanlanmayın. Pek profesyonel bir çekim sayılmaz. Üstelik kurgulanmadı da.”

“Eminim harikadır.” Jennifer her zamanki iyimser ve bonkör tavrıyla hemen amigo kız rolüne bürünüp kendini ortadaki koltuğa bıraktı. Yanındaki Dally inceden kıskandığım süt beyazı, uzun tırnaklarıyla tırnak etlerini yoluyordu. Üçüncü koltukta ise muhasebeci Anne Pusey oturuyor, sanki burada olmaktan çok daha önemli işleri varmış gibi huzursuzca kıpırdanıp duruyordu.

Onun arkasında, kapı boşluğunda durarak onlara çaktırmadan yolu kapayan Chris Pettifer vardı. Cavendish Hickey şirketinin ofisine önce tepeden bakmış fakat Jennifer’la tanışınca aniden ısınıvermişti. Akşamdan kalmalığı tam vaktinde atlatan Georgia da yanımdaydı.

“Çok uzun sürmeyecek.”

Ekranda, Georgia yerlere elektrik süpürgesi tutarak koridor boyunca ilerliyordu.

“Bu, Ilaria’nın öldüğü gün tam öğle vakti kaydedildi. Bu şahıs, tesisatçının kapısını açık bıraktığı 411 numaralı odaya girdi,” diyerek anlatmaya başladım.

Kamera Georgia'yı takip ediyordu. Banyoya geldiğimizde kaydı durdurup tesisatla uğraşan Mo Ramzan'ı gösterdim.

"411'deki tesisatçı onu gördü ama işkillenmedi. Onun nazarında kadın sadece alelade bir kat görevlisiydi. Kadının odadan bir daha çıkmadığını fark etmedi, tıpkı ilk başta bizim de fark etmediğimiz gibi." Kamera, Georgia'nın gizli kapıları açıp iki oda arasındaki geçide süzüldüğü âna odaklandı. Georgia çift kanatlı kapıyı arkasından kapadı.

"Aman Tanrım," dedi Jennifer büyülenmişçesine. "Saklanıyor mu o?"

"Aynen öyle. Şimdi saati 14.13'e saralım. Bu iş arkadaşım Liv, ne var ki burada Ilaria'yı canlandırıyor."

"Ilaria o kötü hayatta giymezdi," dedi Jennifer. "Kot pantolon insanı değildi."

"Mesele o değil bence," diye çıkıştı Dally. Yine de ayağını sallayarak izlemeye devam ediyordu.

Kamera, Liv'i 412 numaralı odaya kadar takip etti. "Ilaria, Angus'un bitişikteki odada olacağını sandığından geçide açılan kapıları aralık bırakmıştı. Tahminimce kat görevlisi dediğimiz kişi tesisatçı gider gitmez yatak odasına geri döndü çünkü Ilaria her zamanki rutinine devam etmiş. Elbisesini çıkarıp otelin bornozlarından birini giymiş, sonra da sipariş ettiği şampanyayı getirecek olan garsonu beklemeye koyulmuş. Ilaria'nın dikkati başka yerdeyken malum kat görevlisi iki oda arasındaki koridordan geçip bir bornozun kuşağını Ilaria'nın boynuna dolamış."

"Onu öldürmüş mü?" Anne Pusey'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Başımınla onayladım. "Kuşağı 411 numaralı odaya geri bıraktığını sanıyorum. Otelin çamaşırhanesi delillerden kurtulmak açısından biçilmiş kaftan."

Ekranda Georgia, Liv'i banyoya doğru sürüklüyordu.

"Ilaria ufak tefek bir kadındı ama ceset taşımak hiç de kolay değildir. Boş küvete bırakılırken vücudunda morluklar

oluştüğünü biliyoruz. Öldürme eylemini saymazsak bence katil için işin en meşakkatli kısmı buydu. Ilaria'yı küvete yatırdıktan sonra kadının üstündeki kıyafetlerin geri kalanını da çıkarıp yere atmış. Tıpayı takıp sıcak suyu köklemiş ve küvetin dolmasını beklemiş.”

Georgia'nın eldivenli eli musluğun üzerindeyken, Liv de küvette gözleri kapalı yatarken kaydı durdurdum. “Sonra kısa bir ara veriyoruz ve saat 14.32’de tekrar koridora dönüyoruz. Abilo Braga, Ilaria'nın oda servisinden istediği şampanyayla koridorda beliriyor. Biri Ilaria'nın bunu hep yaptığını biliyordu. Belki de onun rezervasyonlarını yaptıran ve faturaları kontrol eden biri.”

Anne Pusey hafifçe irkildi. O kadar ufak bir hareketti ki neredeyse gözden kaçıracaktım. Dally hâlâ huzursuz görünüyordu. Jennifer'in ise ağzı bir karış açık kalmıştı.

“Abilo'ya planın belli aşamalarında yardımcı olması için para ödenmişti; 411 numaralı odayı hizmet dışı bırakmak, şampanyayı getirmek gibi. Yaptığı işe kıyasla çok büyük bir meblağ olduğunu sanmıyorum ama işini riske atmasına yetmiş. Sadece bir eşek şakasına yardım ettiğini düşünüyordu. Bunun bir cinayet olduğunu anladığında –ki sanırım o aydınlanmayı onunla yaptığım görüşmede yaşadı– dehşete düştü. Ama burada hâlimden gayet memnun görünüyor.”

Chris servis arabasıyla koridorda ilerliyordu; kolalı beyaz örtü kusursuzdu, şampanya buz kovaşında terliyordu. Kapıyı çaldı ve Georgia kapıyı açtı. Arabayı iterek odaya soktu, kamera da peşinden girdi.

“Olayların belli bir sırayla gerçekleşmesi gerekiyordu. Servis arabası yüzünden şampanya Sam'den önce gelmeliydi.” Videoyu duraklattım. “Soruşturmanın başlarında biri bana iyi bir otelelin sırrının, çirkin ve işlevsel olan her şeyi saklamak olduğunu söylemişti. Bu araba, müşterilerin görmesini istemedikleri kirli tabaklar gibi şeyleri saklamak için alt katında özel bir bölmesi

olan sıradan bir metal servis arabası. Üstündeki örtüyse her şeyin tertemiz ve kusursuz olduğu illüzyonunu yaratıyor.

“Abilo’nun odaya ne zaman girip ne zaman çıktığını biliyoruz. İçeride kaldığı süre sadece şampanyayı açıp bir kadeh doldurmasına yetecek kadardı. Kat görevlisi kadehi alıp banyoya koydu; ya eldiven takıyordu ya da geride parmak izi kalmasın diye kadehi sildi çünkü kadehte hiçbir ize rastlamadık. Abilo şişeyi ve temiz kadehi her zamanki gibi masada bıraktı. Kat görevlisi ona bahşiş verdi çünkü Ilaria’nın buna tenezzül etmediğini bilmiyordu ve Abilo da sonuçta para aldığı için bu durumun garipliğinden bahsetmedi. Kat görevlisi muhtemelen elindeki o küçük süpürgeyle birlikte servis arabasının altındaki bölmeye girdi. Abilo da onu odadan çıkarıp servis asansörüne kadar sürdürdü. Sanırım kadın asansörde üstünü değiştirdi ve kat görevlisi hâinden de gerçek hâinden de çok farklı bir kılıkta otelden çıkıp gitti. Biz de onu hiç fark etmedik. Bu sırada 412 numaralı odada, içi kaynar suyla dolan bir küvette bir ceset yatıyordu ama bunu yapan kişi aslında hep göz önünde olmasına rağmen görünmemeyi başarmıştı.”

“Aman Tanrım, tam bir çılgınlık,” diye fısıldadı Jennifer.

“Kat görevlisinin kim olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu Dally. Başımınla onayladım.

Anne Pusey ayağa fırladı. “İçimizden biri olduğunu düşünüyor olamazsınız. İmkânı yok.”

“Bu çok saçma.” Dally de ayağa kalktı. “Bunların hepsi sizin uydurmanız. Durup dururken neden böyle bir senaryo yazdınız?”

“Çünkü ne yaşandığını bildiğimizi açıkça göstermek istedim.” Ilaria’nın öldüğü güne ait gerçek bir güvenlik kamerası görüntüsüne tıkladım. Yüzü seçilmeyen, iki büklüm hâlde koridoru süpüren kat görevlisi uzun kollu üniformasıyla ekranda belirdi. “Bu kim, Dally?”

“Bilmiyorum.”

“Tuhaf. Kendini tanırsın sanmıştım.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bana Sam Blundell’i tanıdığını söylememiştin. Kız kardeşinin erkek arkadaşı olduğunu da.”

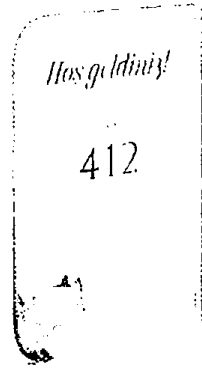
Kaçmayı düşündü, ona haklarını okurken önündeki seçenekleri tarttığını gördüm. Ama Chris Pettifer başını hafifçe iki yana sallayarak ona hiç şansı olmadığını söyler gibi baktı.

“Ama anlamıyorum,” diye inledi Jennifer.

“Merak etme,” dedim. “Dally anlıyor.”

@ayisigikitap

GOVERNOR
HOTEL
•
OTEL
KADFI

59

Dally: Sopa yutmuş gibi, öfkeli, iş birliğine kapalı.
“Lora’nın kız kardeşin olduğunu neden söylemedin?”

Hiç ses çıkarmadı. Avukatı hiçbir şeyi kaçırmamak için delicesine not alıyordu.

“Ya da Sam’i tanıdığını. Atlanmayacak kadar büyük bir detay bu.”

Sessizlik.

“Tabii bu ilişkiyi gizlemek için geçerli bir sebebin yoksa.”

Sessizlik.

“Onu Ilaria’yla sen mi tanıştırdın? Yoksa hesapta olmayan bir şekilde mi gelişti? Sam’le konuştum. İş aradığını bildiğin için onu Angus’un verdiği yemeğe davet ettirdiğini anlattı.”

Hiç tepki vermedi.

“Lora, Sam’in Angus namına çalışmasına ne diyordu?” Öne doğru eğildim. “Peki Ilaria’yla yatmasına ne diyordu? Haberi var mıydı? Sam bilmediğini sanıyordu.”

Dally önündeki bardağa uzanıp sudan küçük bir yudum aldı. Elleri titremiyordu.

“Lora tiyatroda çalışıyor, değil mi? Sahne arkasında? Hatta birkaç oyunun yapımcılığını üstlenmiş. Zamanlama konusunda iyidir; kimin, ne zaman, nerede olması gerektiğini planlamayı iyi bilir. Bir şeyleri seyirciye algılanmasını istediği gibi sunmakta da ustadır. Bu onun planı mıydı?”

Yine tepki vermedi.

“İlaria’nın hamile olduğunu biliyordun. Kürtaj yaptırdığını da. Peki, pişman olduğunu biliyor muydun? Yeniden hamile kalmayı denemek istediğini?” Kalemimin kapağını aheste aheste kapadım. “İkisi de ondan çocuk bekliyor olsaydı Sam’in Lora yerine İlaria’yı seçeceğini mi düşündün?”

Duygularını o kadar belli etmiyordu ki vitrin mankeninden farkı yoktu.

“İlaria’yı kıskanıyor muydun? Onun elindekilere mi göz dikmiştin? İşine mi yoksa kocasına mı?”

Dally dudaklarını hafifçe birbirine bastırdı. Söylediklerimin yerini bulduğunu gösteren ilk emare buydu.

“Bence İlaria’dan nefret ediyordun. Yaşadığı hayata imreniyordun. O kadar para ve imkânla sen çok daha fazlasını yapabilirdin. Angus’un parasına bel bağlamak yerine işi büyütüp başarılı olabilirdin. Yine de Angus’un gözüne girmek için az mesai harcamadın. İlaria’nın miadı doluyordu ve sen onun yerini almaya hazırdın.”

“Bana asla bakmazdı,” dedi Dally öfkeyle ama sonra durdu.

“Orasını bilemem. Senden hoşlanıyor. Görüşmemiz esnasında senden *ukala velet* diye bahsetti.”

Dally’nin yüzü kızardı ama hemen kendini toparladı. “Aramızda hiçbir şey geçmedi. Yine bir şeyler uyduruyorsun.”

“Öyle mi?” Kanıt torbasından bir fotoğraf çıkarıp masanın üzerinden önüne doğru ittim. “Sana çerçeveli bir fotoğraf gösteriyorum. Fotoğraftakinin kim olduğunu söyleyebilir misin?”

Omuz silkti. “Benim.”

“Yanındaki kim?”

“Erkek arkadaşım.”

“Adı ne?”

“James Rayne.”

“Sakallı hâliyle farklı görünüyor, değil mi? Onunla karşılaştığımda tanıyamamıştım. Ama şantiyede ona Jimmy diyorlardı.”

Jimmy, yani asma kilidin anahtarını kaybeden şu çam yarması. O saf bakışlarını, yumuşak kahverengi gözlerini hatırladım.

Şaşkınlıktan dudakları aralandı ve rengi iyice attı.

“Sanırım taktığı baretin de pek yardımı olmadı. *Piercing*lerinden tanıyabilirdim ama dikkatim başka yerdeydi. Çıkar-maya gittiğimiz ceset yüzünden biraz dalgındım.”

Dally bayılacak gibi görünüyordu.

“Abilo Braga’nın cesedini atmaya o mu yardım etti? Şantiyenin boş olduğunu bildiği için cesedi oraya bırakma fikri ondan mı çıktı yoksa senin planın mıydı?”

“Onun haberi yoktu.”

“İçeri girebilmen için demir kapının anahtarını kaybetmiş gibi yaptı.”

Kafasını iki yana salladı.

“Abilo’nun bir arabada öldüğünü düşünüyoruz. Biri onu arkasından boğmuş. Olay yeri ekipleri şu an Jimmy’nin arabasını inceliyor. Abilo o arabaya bindiyse bunu öğreneceğiz.”

“Hayır.”

“Şayet o arabaya bindiyse ve orada öldüyse biri şoför mahallinde, diğeri de arka koltukta olmak üzere arabada iki kişi daha var demektir. Biri sendin. Diğeri Jimmy miydi? Yoksa Lora mı?”

“Hayır.” Bana bakarken gözleri yaşlarla doldu. “Hayır.”

*

“İtiraf etmeyecek,” dedi Una Burt koridorda. “Elimizde dolaylı kanıtlardan başka bir şey de yok. Mevcut kamera kayıtlarından kimlik tespiti yapamıyoruz. Colin’in bulduğu tüm görüntülerde ya arkası dönük ya da şapka veya maske gibi bir şeyin ardına gizlenmeyi başarmış. Erkek arkadaşını konuşturamazsan dosyayı savcılığa sunamayız.”

“O da konuşmuyor,” dedi Chris Pettifer ağır ağır. “Onu aldığımızdan beri yorum yok deyip duruyor. İlk kez gözaltına alınışı da değil. Raconu biliyor.”

“Peki ya Lora?” diye sordum Liv’e. Başını iki yana salladı. “Hiçbir şey bildiğini sanmıyorum. Durmadan ağlıyor.”

*

Dally: Sandalyesinde kıpır kıpır, huzursuz.

“Kız kardeşimle konuşabilir miyim?”

“Hayır. Neden kardeş olduğunuzu söylemedin?” diye sordum.

“Nasıl öğrendin?”

“Lora’yı teselli etmeye gittiğinde orada meslektaşım Georgia’yla karşılaşmışsın. O seni sadece Lora’nın kardeşi olarak biliyordu. Ben de seni sadece Ilaria’nın asistanı olarak tanıyordum. Ama kamera kayıtlarındaki kişinin sen olduğunu çoktan çözmüştüm.”

“Herkes olabilir.” Gözlerini bana dikti, bakışlarıyla meydan okuyordu.

“Ama değil. Her şeyi biliyoruz, anlıyor musun?”

“Belli ki bilmiyorsunuz.”

“Nedenmiş o?”

Dudaklarını birbirine bastırdı ve tek kelime daha etmedi.

*

Ofiste bir ileri bir geri yürüyerek kafamı toparlamaya çalışıyordum. Yanından geçtiğim herkesin vaka hakkında bir fikri vardı ve benimle paylaşmak için can atıyorlardı.

“Muhtemelen tek başına hareket etti...”

“Cesedi taşıyamaz ama Lora yardım ettiyse...”

“Lora tiyatrodan ne kadar kazanıyordu ki? Yılda on üç bin sterlin mi? Resmen açlık sınırı. Nasıl geçiniyordu?”

“Erkek arkadaşı sayesinde. Adamın çarşamba günleri boş vakitlerinde ne yaptığını kurcalamak pek işine gelmiyordu, öyle değil mi? Sonuçta oturduğu evin kirasını ödüyor, mutfak masrafını karşılıyordu. Adamı başkasıyla paylaşmak zorunda kaldıysa ne olmuş yani? Bana sorarsan bu durum hoşuna bile gitmiş olabilir. Bence esas ayakta uyutulan adamın ta kendisiydi.”

Belcott’un masasının yanından geçerken ona ters bir bakış atıp, “Kes sesini, Pete,” dedim. Vakaya dâhil bile değildi. Rus gangsterler bütün vaktini tüketmişti.

“Sadece fikrimi söylüyorum.”

“Söyleme o zaman.”

“Senin derdin ne?” Küçük gözlerini bana dikti fakat bakışlarında felaket bir hinlik vardı. “O ikisini nezarete attığın için mutlu olman lazım. JD başını okşayamıyor diye mi bu hâldesin?”

“Ondan bu şekilde bahsedemezsin,” diye tersledim fakat kimden bahsettiğini anlamamış gibi yapmam gerektiğini fark ettiğimde çoktan yanından uzaklaşmıştım.

Ayrıca telefonum hâlâ sessizdi.

Kendimi boş bir toplantı odasında buldum. Kapıyı arkamdan kapayıp jaluzileri indirdim. İçerisi o kadar sessizdi ki sonunda başkalarının düşüncelerine değil, kendi düşüncelerime kulak verebiliyordum. Parmak uçlarımı kaşlarımın üzerindeki kavisli yerlere bastırıp konsantre olmaya çalıştım. Fakat uykusuzdum. Pervasızca davranmış, dikkatsizlik etmiş, kendimi ânın büyüüne kaptırmıştım. Josh’a kapılmıştım. Dün gecedен sahneler tıpkı bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyordu ama her şey bölük pörçüktü: Gözlerini kapadığında tenine değen o koyu kirpikleri, taksiyle yanından geçtiğimiz sokak lambalarının ışığında yandan gördüğüm çehresi, dizimi kavrayan parmakları, yatak odasının loş ışığında takındığı gülümsemenin parıltısı, başını boynuma gömdüğünde kasılan omuz

kasları, ne dediğimi ve ne kadar ciddi olduğumu anladığında bu odada donup kalışı...

Odaklan.

Sam Blundell bir duman bulutu kadar silikti. Cinayet hakkında yalan söyleyebileceğine, hele ki cinayet işleyebileceğine kesinlikle inanmıyordum. Her şeyden bihaber olduğuna yemin edebilirdim.

Jimmy Rayne ise ufak tefek, önemsiz suçlar işlemişti. Zamanlamanın hassas olduğu, sağlam bir psikoloji gerektiren bir cinayet planlayabileceğini hayal bile edemiyordum.

Parası olan biri. Ilaria'dan nefret eden biri. Güzelliğiyle birlikte itibarını da yerle bir etmek isteyen biri.

Jennifer'ın numarasını bulup onu aradım. Sorularımı pek rastlamadığım türden bir açık yüreklilikle ve seve seve yanıtladı.

Toplantı odasından çıktığımda yüzümde Josh Derwent'tan değil de işimde çok iyi olmamdan kaynaklanan bir gülümseme vardı. İşimde gerçekten iyiydim.

*

"Dally, aklıma takılan bir şey var. Sen de kız kardeşin de beş parasızsınız, değil mi? İkiniz de öyle yüklü meblağlar kazanmıyorsunuz. Anneniz de babanız da ölmüş ve anladığım kadarıyla ikisinden de size pek bir şey kalmamış. Jennifer'a sizi sordum. Annen kostüm tasarımcısıymış ama aynı zamanda alkolikmiş. Ölene dek içmiş. Babansa dikiş tutturamamış bir aktörmüş ve intihar etmiş. Pek de sağlıklı bir çocukluk sayılmaz. Abilo Braga'ya rüşvet verecek parayı nereden buldunuz?"

Sessizliğini korudu ama suratı asıldı.

"Başka biri olmalı. Bunu finanse eden biri. Mazereti olan biri. Ilaria'nın yüklü bir tazminat almasını istemeyen biri. Angus gibi biri."

Dally irkildi.

“Aslına bakarsan onun olduğunu sanmıyorum. Bunu yapabilecek kapasitede ama sizin planlarınızdan haberi olduğuna ihtimal vermiyorum. Ilaria’nın öldüğünü duyduğunda gerçekten sarsılmıştı. Bu cinayet planında parmağı olan kişi, Angus’un başının belaya girmemesi için ona sağlam bir mazeret yaratmak adına büyük çaba sarf etmiş. Angus bu denli ilgiyi ve özeni hak etmiyordu, yine de bu onu katil yapmaz.”

“Hayır.” Sesi alçaktı, o kadar ki zar zor duyuluyordu.

“Biri suçu üstlenmene göz yumuyor. Abilo Braga’ya ödeme yapan her kimse o. Hatta belki sana da para vermiştir. Paran olsaydı kendi işini kurabilirdin. Sen tasarımları yapardın, Jimmy de inşaat işlerini hallederdi. Başlamak için öyle yüklü bir meblağa ihtiyacınız olmasa da elinizde o kadarı bile yoktu.”

Yerinden sıçradı. Tam üstüne basmıştım.

“Kendi geleceğinin yanı sıra kız kardeşinin mutluluğunu da düşünmüyor olsaydın muhtemelen Ilaria’ya hiçbir şey yapmazdın. Bu senin tek şansındı. Ama fark etmediğin şey günah keçisi ilan edildiğindi.”

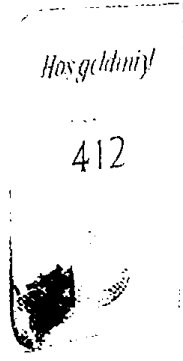
Dally yutkunarak ellerine baktı. “Bu haksızlık.”

“Evet, öyle. O yüzden söyle bana, kimdi o?”

Kafasını kaldırıp bana baktı, güzel yüzünde şimdi donuk bir ifade vardı. Hiçbir kaçıışı olmayan, mağrur duruşundan başka tutunacak bir dalı kalmamış, idam mangasının karşısında kurşuna dizilmeyi bekleyen bir mahkûmdan farksızdı. “Zaten biliyor gibisin?”

“Biliyorum. Ama senin ağzından duymak istiyorum.”

60

GOVERNOR
HOTEL
•
HOTEL
PARTI

Bu kez kapıyı kâhyası açtı. Aksanından Rus olduğu hemen anlaşılan ufak tefek, yaşlıca bir kadındı. Hampstead'deki eve son gelişimde çay tepsisini getirirken beni gayet sıcak karşılamıştı. Şimdiyse gözlerini benden kaçırıyordu.

"Bayan Cavendish rahatsız edilmek istemiyor. Hasta kendisi." Sesi hiç de ikna edici değildi.

"Korkarım onunla acilen konuşmamız gerekiyor," dedim.

"Yatak odasında." Kâhyanın arkasındaki hol karanlık ve soğuktu. Vazolar boşalmıştı. "Yalnız kalmak istiyor."

"Ne yapıyor? Valiz mi hazırlıyor?" Ev şimdiden terk edilmişe benziyordu. Sağlı sollu odaların ışıkları sönmüktü. Holde her an valizlerle karşılaşmayı bekliyordum.

"Hayır. Tabii ki hayır." Kâhya duraksayıp bana hınzırca gülümsedi; komedi zamanlaması gerçekten harikaydı. "Asla kendi valizini kendi hazırlamaz. Benim yapmamı istedi."

"Yatak odası nerede?" Chris Pettifer bastığı yeri titreten heybetiyle arkamda dikiliyordu.

"Üst katta, sağda. Ama kapı kilitli."

"Ya o açar ya da biz açarız," dedim sertçe ve Chris'le birlikte merdivene yöneldik. Yanımızda takviye kuvvet olarak verilen ve üzerlerindeki vücut kameraları bipleyip duran iki üniformalı memur daha vardı.

Devon kapıyı tekmeleyerek kırmayı umut eden memurları hayal kırıklığına uğratarak bizi yatak odasına buyur etti. Perde-

ler çekili, ışıklarsa kapalıydı. Bu yüzden içerideki dağınıklık ilk bakışta hayal meyal seçiliyordu. Kıyafetler koltukların üzerine fırlatılıp atılmış, yerde yığınlar oluşmuştu. Ayakkabılar halının üzerine saçılmıştı. Devon üzerinde sabahlığı, kafasında ipek başlığıyla çarçabuk yatağına girdi ve bize tek kelime etmeden yorganı kafasına kadar çekti.

“Yataktan çık,” dedim. “Seninle konuşmamız lazım.”

“Gidin buradan.”

“Bu pek nazıkçe olmadı, değil mi?” dedi Chris sanki çok içerlemiş, hatta kalbi kırılmış gibi.

“Neden burada olduğumuzu biliyor musun, Devon?” diye sordum. “Dally’yi ve erkek arkadaşı James’i tutukladığımızdan haberin var mı?”

Yorgan aniden dile geldi. “Çok üzgünüm, kimden bahsettiğinizi bilmiyorum.”

“Dally, Jennifer Hickey için çalışıyor.”

“Sahiden mi? İsmi hiç tanıdık gelmedi.”

Üzerine eğilip ağzımı kulağının olduğunu tahmin ettiğim yere yaklaştırdım. “Elimizde telefon kayıtları var, Devon. Onu ne sıklıkla aradığını, ne zaman ve ne kadar konuştuğunuzu görebiliyoruz. Seni tutuklamaya geldik. O yüzden şimdi ya kendi rızanla yorganın altından çıkarsın ya da seni yaka paça götürürüz.”

Polis memurlarından birinin, ikinci seçeneğin gerçekleşme ihtimaline karşı kamerasının açık olup olmadığını kontrol ettiğini fark ettim.

“Devon, itibarını daha fazla zedeleme.”

Yorganın altından bir hıçkırık yükseldi. “Gitmeden önce üstümü değiştirebilir miyim?”

“Evet, elbette.”

“Peki makyaj? Saçımı da yapabilir miyim?”

“Şansını zorlama,” dedim nezaketi elden bırakmamaya gayret ederek. Devon iç geçirdi.

“Avukatımı aramam gerekecek.”

Kumaş yığınınına pat pat vurdum. “Bence de iyi fikir.”

*

Devon’un avukatı Barbados güneşiyle yanmış, inanılmaz derecede kibirli bir tipti. O kadar çok konuşuyordu ki kelime başına para aldığından şüphelenmeye başladım ancak sorgunun ilk birkaç dakikasından sonra sustu. Avukatının yanında oturan Devon bir dizini çenesine doğru çekmiş, âdeta dertop olmuştu. Masaya diktiği gözlerini neredeyse hiç kırpmıyordu. Saçları darmadağındı ve dünden kaldığı her hâlden belli olan göz makyajı yanaklarına doğru akıyordu.

“Söylediğin gibi Dally Field’ı tanımana imkân yoktu. Sen onların müşterisiyken, yani evliliğin bitmeden önce Dally ne Jennifer Hickey ne de Ilaria Cavendish için çalışıyordu.”

“Doğru. Onu tanımıyordum.”

“Jennifer altı ay kadar önce ofise geldiğini hatırlıyor. Ondan aldığın bir lambanın aynısından bir tane daha almak istemişsin. Ancak stokta yokmuş, sen de onun bulabileceğini ummuşsun.”

Devon omuz silkti. “Olabilir.”

“Ayaküstü Dally’yle de laflamışsın. Bir şekilde konu Ilaria’ya gelmiş ve Dally’ye ondan hiç hazzetmediğini söylemişsin.”

Gözlerini devirdi. “Tamam da ne olmuş yani?”

“Dev...” dedi avukatı. Devon ise sinirle saçlarını geriye savurdu.

“Numaranı istemek için Dally’yi aradığımda telefonunda kayıtlı olduğun ortaya çıktı.”

Devon ellerini iki yana açtı. “Benimle bir ilgisi yok.”

“Anlayacağın iletişimde olduğunuzu biliyorduk. Dally’nin telefon kayıtlarını incelediğimde kasım ayına, yani Ilaria’nın öldürüldüğü tarihe kadar birbirinizi artan bir sıklıkla aradığınızı veya mesajlaştığınızı gördüm. Tam o noktada iletişim kesilmiş.

En azından telefon üzerinden birkaç hafta boyunca hiç temas kurmamışsınız. Sen bizim soruşturmamızda öne çıkınca Dally seni aramış. Muhtemelen ne demen gerektiğini söylemek için.”

“Ben sadece kendi düşündüklerimi söylerim, başkalarının bana dikte ettiklerini değil.” Devon’un yüzünde kibirli bir ifade vardı.

“Bize Angus’un seni aşağıladığını, seni açık saçık giyinmeye zorladığını anlatmıştın ama New York ve Londra’da çekilmiş fotoğraflarını buldum, kıyafetlerin şahane. Sosyete sütunlarında boy göstermişsin, tarzınla övgüler toplamışsın. Ben de Angus’la konuştum.”

Devon önüne baktı, yüzü kızarmıştı.

“Angus’un dediğine göre New York’ta mensubu olduğu bir seks kulübü falan yokmuş. Zamanında seni çok sevdiğini ama çocuk istemediğini söyledi. Çocuk meselesini bahane edip ipleri koparan senmişsin. Onu terk etmişsin ve adam perişan olmuş.”

“Öyle mi olmuş?” Dudağını ısırıldı.

“Yine de senin için kesenin ağzını açmış. Sana öyle yüklü bir tazminat ödemiş ki mahkemeye gitmekten kurtulmuşsunuz. Aranızda bir anlaşma varmış ve sen onun sözünden dönmeyeceğine güvenmişsin. Birkaç ay önce seni uyarmış; eğer Ilaria evliliğini bitirmek isterse gelirinden sana ayırdığı payı kısmak zorunda kalacağını söylemiş.”

“Hayatımı idame ettirmek için pek bir şeye ihtiyacım yok,” dedi Devon alçak sesle. “Para umurumda değildi.”

“Ama Ilaria umurundaydı. Asıl derdin, boşandıktan sonra hayatının ne kadar tatsız tuzsuz bir hâl aldığıydı. Yalnızlıktan nefret ediyordun. Dally’den Ilaria’nın hayatına çekidüzen verdiğini öğrenince hamile kalmaya çalıştığını anladın ve bu seni çileden çıkardı. Angus’tan ayrıldıktan, o çoktan başkasıyla evlendikten ve iş işten geçtikten sonra Angus’un senin gözünde bir çocuktan daha kıymetli olduğunu fark ettin. Ilaria cemi-yetteki yerini, kocanı elinden aldığı gibi şimdi bir de bebeği

olacaktı. Senin aksine ya Angus'u terk etmeden evvel soyup soğana çevirecekti ya da Angus, Ilaria'nın isteklerine boyun eğecekti. Basitçe söylemek gerekirse o, sistemi senden daha iyi kullanıyordu ve sen de ondan nefret ediyordun."

"Öf." Devon yüzü öfkeyle çarpılmış bir hâlde bakışlarını benden kaçırdı.

"Dally'nin de Ilaria'dan hazzetmediğini çok iyi biliyordun. Hislerini ve hayatında olup bitenleri hiç çekinmeden anlatıyor, endişelerini içtenlikle paylaşıyordu. Böylelikle Ilaria'nın ortadan kalkmasını isteyecek birini bulduğunu anladın. Belki her şey nabız yoklamak için yapılan ayaküstü bir muhabbetle başladı ama çok geçmeden cinayeti planlamaya giriştiniz. Ellerini kirleten Dally ve erkek arkadaşı oldu ama Ilaria'yı öldürme fikri senden çıkmıştı. Dahası bunu mümkün kılan da sendin. Sen bu kumpasın üçüncü halkasıydın; para kaynağı da onları gaza getiren de sendin. Planın hayata geçirilebilmesi için üçünüze de ihtiyaç vardı ama sen kilit oyuncuydun. Onu yok etmeye kararlıydın."

"Hayır."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Şayet Angus, Ilaria'nın çocuk sahibi olmasına izin verseydi en başından beri korktuğun şey kanıtlanmış olacaktı, yani ona senden daha çok değer verdiği."

"Vermiyordu!" dedi Devon hiddetle. "Bir kere Angus asla fikrini değiştirmezdi. Sizi temin ederim ki gerçekten çocuk istemiyor. Hele ki o kadından hayatta istemezdi. Kadını kapının önüne koyardı, o da çocuğunu bir başına büyütürdü."

"İnsanlar yaşlandıkça değişebilir. Daha duygusal olurlar. Boşanmaya cesaret edemezler, özellikle de pahalıya patlayacaksa. Angus, Ilaria'yı istediği gibi parmağında oynatabildiğini sanıyordu ama sen durumun tam tersi olduğundan şüphelendin."

"Manipülatif biriydi o. Adamı tam istediği kıvama getirmişti. Angus'un ondan kurtulmaya çalıştığını biliyor muydu-

nuz? Sırf defolup gitsin diye onu giderek daha aşağılık şeyler yapmaya zorluyordu. Ama kadın hepsini ayıla bayıla yapıyordu çünkü tam bir sürtüktü.”

“Angus, Ilaria’yı tercih etti.”

“Hayır. Sadece ondan yakasını kurtaramıyordum. O olmazsa Angus’un benimle yeniden evlenmek isteyeceğini biliyordum. Her şey eskisi gibi olacaktı. Tek istediğim buydu. Onu terk etmekle büyük aptallık etmiştim.” Ellerini yüzüne kapadı. “Hayatımın hatasıydı.”

“Müvekkilimle baş başa görüşmem gerek,” dedi Devon’un avukatı hafifçe doğrularak ama artık çok geçti.

“Angus beni özlemişti. Bana kendisi söyledi. Onunla çok mutsuzdu. Benim yanımda olmak istiyordu, üstelik bu kez mutlu olacaktık.” Gözyaşlarını silerek burnunu çekti. “Bunu onun için yaptığımı anlamalısın. Yanlış olduğunu biliyorum, aptallık ettiğimi biliyorum.”

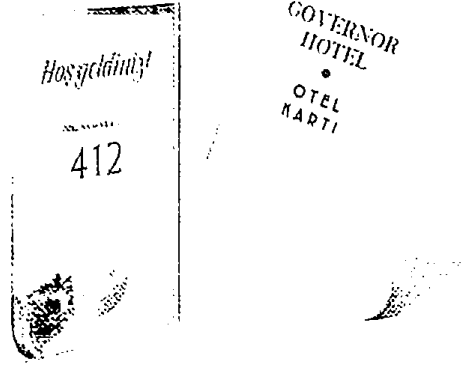
“Devon,” dedi avukatı dehşet içinde. Devon ona baktı.

“İşini zorlaştırdığımın farkındayım. Ama yaptığım şeyin bedelini ödemem gerek.” Bana döndü. “Aptalın tekiydim. Sonuçta hepimiz aşka kurban birer aptal değil miyiz zaten?”

@ayisigikitap

61

Karmaşık bir soruşturmanın sonu, her şey yolunda gitse bile, yüzlerce tabağı havada aynı anda çevirmeye çalışmaya benzerdi. Sorgu odasından Una Burt'ün ofisine koştum, oradan sessiz bir köşeye geçip savcılığı aradım. Ardından Dally'yle son bir kez konuşmak için sorgu odasına dönerken Chris Pettifer'a görev dağılımı yapması için resmen yalvardım. Liv bir yandan el koyduğumuz delilleri tasnif ediyor, diğer yandan da eksiklerin listesini çıkarıyordu.

Tüm bu kargaşanın ortasında Melissa'nın Thomas'a yaptıklarını soruşturan Sandra Bulling aradı ve Melissa'nın çocuğun canını tehlikeye atmaktan hâkim karşısına çıkacağını müjdeledi.

"Nasıl karşıladı?" diye sordum.

"Berbat," dedi Sandra muazzam bir tatminle.

Tahmin edebiliyordum. Şimdi birinin gelip onu kurtarması için çırpınıyor olmalıydı. Belki de kendini bildi bileli beyaz atlı prens kompleksinden mustarip birinin...

Öğleden sonra azıcık soluklanmak ve telefonumu kontrol etmek için mutfaka sığındım. Derwent'tan hâlâ ses seda yoktu. Zihnimin bir köşesinde çalan ikaz çanları giderek tizleşmişti. İnsanın sadece birkaç saat önce mutluluktan havalara uçarken aniden böylesine can yakıcı bir endişenin pençesine düşebilmesi akıl alır gibi değildi. Duygularını açmamaya o kadar kararlıydı ki onu ben zorlamıştım. Ona, kendi deyimiyle, zor ilişkilerden

kaçan duygusal bir enkaz olduğunu söylemiştim. Belki de bu ilişkiden de kaçmaya karar vermişti.

Boşluğa bakarak çayımı karıştırırken Georgia arkamdan paldır küldür mutfağa daldı. Hiç lafı dolandırmadı.

“Josh’un e-postasını gördün mü?”

“Hayır, masama hiç geçmedim.” *Yine ne yaptı acaba*, diye düşündüm içim burkularak.

“Bir düğün davetiyesi. Tüm ekibe göndermiş.” Yanıma iyice sokuldu. “Maeve, adam *evleniyor!*”

Ona boş boş baktım. Sonra omzunun üzerinden kapı eşiğinde beliriveren Liv’i gördüm.

“Gördün mü? Sana söyledi mi?”

“Görmedim ama duydum.” İçimdeki son umut kırıntısı da çırpınarak can verdi. “Pardon, ne zaman evleniyormuş?”

“Önümüzdeki sene, haziran sonu.”

“Haziran,” diye tekrarlardım. Altı ay sonra.

“E-postada öyle yazıyor. Başka da pek bir ayrıntı yok.” Georgia’nın gözleri yaşlarla parlıyordu. “Bu haksızlık, Maeve. Neler hissettiğini, ne zamandır beklediğini, onun için neler yaptığını biliyorum...”

“Öf Georgia, sus artık! Hepsini biliyor zaten. Aranızda bir şey geçmediği için ne kadar memnunum anlatamam.” Liv kollarını kavuşturmuş, öfkeden kaskatı kesilmişti. “Tamam, aranızda yarım kalmış bir hesap vardı ama ya bir de *beraber olsaydınız?* Yani hayatında yeni biri olduğunu kimseye söylemek istememesini anlarım ama insan bir *çıtlatır* be!”

“Tabii hayatındaki gerçekten yeni biriyse,” dedi Georgia. “Belki de Melissa’dır.”

Eğer o kişi Melissa ise buna asla dayanamazdım.

“Neyse ki senin Owen’ın var, muhtemelen Josh’a bin basar,” dedi Georgia ama sanki buna zerre kadar inanmıyormuş da sadece söylemiş olmak için söylemiş gibiydi.

“Owen’la ayrıldık.”

“Hadi *canım!*”

Belki de bizim gibi insanlar sonsuza dek mutlu yaşamazlar, diye düşündüm. Belki de çok fazla şey istemiştim.

Ama ona güvenmiştim ve o bunu biliyordu.

“Hepimiz seninle Josh’un...” Georgia cümlesini yarıda bırakıp elindeki peçeteyle burnunu sildi. “Bunu yaptığına inanmıyorum.”

Kupayı masaya bıraktım. “Geldi mi?”

“Az önce. Birkaç dakikalığına Una’nın odasında’ydı, çıkar çıkmaz da e-postayı yollamış olmalı. En azından o e-postayı görmeden önce seni uyurabildik.” Liv elimi tuttu. “Biriyle görüştüğünü biliyor muydun?”

“Bir... bir fikrim vardı. Odasında mı?”

Başıyla onayladı.

“Güzel.” Onu görür görmez neler çevirdiğini anlayacaktım.

Peşimde Georgia ve Liv’le mutfaktan çıktım. Derwent etrafını saran iş arkadaşlarımızın ortasında masasının kenarına tünemiş, kollarını kavuşturmuş, masum masum oturuyordu. Beni görünce dostane bir selam verdi.

“Merhaba.”

“Selam,” dedim ve ciğerim sökülüyormuş gibi hissetmeme rağmen konuşmadan önce derin bir nefes almaya çalıştım. “Anladığımı kadarıyla heyecan verici bir haberin varmış.”

“Eğer düğünleri seviyorsan. Duyduğuma göre yoğun bir gün geçirmişsin. Tebrikler.”

“Bayağı iş hallettiğimi sanıyordum ama görünüşe bakılırsa senin kadar olamamışım.”

“Haziranda evleniyormuş ama şanslı kadının kim olduğunu söylemiyor,” diye yakındı Pettifer. “Maeve, senin haberin var mıydı?”

“Pek sayılmaz.” Derwent’in duruşunu taklit ederek ben de masama yaslandım. “Hazirana pek bir şey kalmadı. Bunu uzun zamandır mı planlıyordun?”

Omuz silkti. “Rezervasyonların çoğunu bugün hallettim. Önce gelinin ailesiyle konuştum tabii.”

“Sen...” Gerisini getiremedim, hislerimi kelimelere dökemiyordum.

“Evleneceğin hayatta aklıma gelmezdi, Josh,” dedi Georgia ama fena hâlde iççerlemişti. “Evlensen bile alelade biriyle olacağını hiç düşünmezdim.”

“Alelade biri değil ki. Evleneceğim kadını titizlikle seçtim.”

Liv kaşlarını çatmıştı. “Neler dönüyor burada? Neden öyle sırtıyorsun?”

“Sırtıyor çünkü her şeyi en ince ayrıntısına kadar planladığını sanıyor,” dedim. “Ama bir şeyi unuttu.”

“Ayrıntılar,” dedi Derwent istifini bozmadan.

“Evlence teklif etmek gibi küçük bir ayrıntı.”

Kollarını çözüp pantolonunun cebinden kadife kaplı siyah, küçük bir kutu çıkardı. “Yüzüğüm var.”

“Onun gelinin parmağında olması gerekmiyor muydu?”

“Oraya geliyorum işte.”

“Burada mı? Ofiste?”

Gözlerinde o her zamanki muzip pırıltıyla sırıttı.

“Bir dakika,” dedi Liv. “Durun bakalım.”

“Burada neler oluyor?” Chris Pettifer olduğu yerde dönüp bir Josh’a bir bana baktı.

“İnanmıyorum!” Georgia’nın sesi bir köpek düdüğü kadar tiz çıkmıştı.

“Diz çökmeyeceğim,” diye uyardı beni Derwent. “Özellikle de bu halının üstünde.”

“Hüsrana uğradığımı söyleyemeyeceğim. Ama devam etmeden önce bir şeyi açıklığa kavuşturalım.”

“Tabii,” dedi ciddiyetle. “Buyur, söz senin.”

“İşe gelinin ailesinden başlamışsın,” dedim. “Önce onlara sormuşsun.”

“İzin almam gerekiyordu. Usulüne uygun olsun istedim.” Bir şeyi hatırlamış gibi parmaklarını şıklattı. “Bu arada annen onu aramanı istedi.”

“Eminim istemiştir. Bir günde iki kez aranınca keyfine diyecek olmuyor.”

Derwent’in çenesi hafifçe yukarı kalktı, şaşkınlığını gizleyememişti. “İki kez mi?”

“Bu sabah işe gelirken onu aramıştım.”

Kaşlarını çattı. “Bana hiç bahsetmedi.”

“Buna alışsan iyi olur.”

Kendine gelip de isyan bayrağını diken ilk kişi Liv oldu. “Daha *teklif* bile etmedin mi, Josh? Her şeyi ayarlayıp Maeve’in ailesine haber verdin ama ona *sormadın* bile, öyle mi?”

“Ne diyeceğini biliyordum.”

“Bilemezdin!”

“Ayrıca vaktim de yoktu,” dedi sanki Liv hiç araya girmemiş gibi. “Yapacak dünya kadar işim vardı.”

“Koskoca düğün organizasyonunu tek bir güne sığdırmaya çalışmasaydın bolca vaktin olurdu,” diyerek lafı ağzına tıkadım.

“*Bu* ne zaman oldu?” Yine Liv. “Bu derken... siz yani.”

Saatime baktım. “Aşağı yukarı... on sekiz saat önce.”

Liv odada yükselen ısıkların ve bağrıışların dinmesini bekledi. “Bana bundan bahsetmek hiç aklına gelmedi mi, Maeve?”

Omuz silktim. “Meşguldüm.”

İkimize de ters ters baktı. “Siz ikiniz... Mantığın sesi olduğum için üzgünüm ama bu yapacağınız en son şey olmalı. Bu işe neden şimdi kalkıştığını anlayabiliyorum, Josh. Nihayet onu seninle aynı yatağa girmeye ikna etmişken yangından mal kaçırır gibi işi resmiyete dökmeye çalışman gayet doğal ama hiç adil değil.”

“Aslına bakarsan...” dedi Derwent ama araya girdim.

“Hayır, Liv. Onu ikna eden bendim.”

Tezahüratlar dindiğinde Derwent, Liv'e dönüp gülümsedi. "Endişelenme. Hayır diyebilir."

"Herkesin gözü önünde yapılan bir teklife hayır demek kolay sanki!"

"Liv," dedim usulca. "Kolay."

"Hevesinizi kırmak istemem, çocuklar ama bana biraz aceleye getiriyormuşsunuz gibi geliyor." Liv kollarını kavuşturdu.

"Hiçbir şeyi aceleye getirdiğimiz yok," dedi Derwent. "Ara-dan yıllar geçti, artık bir saniye bile beklemeye sabrım kalmadı."

Georgia bir anda masasını karıştırmaya başladı.

"Bak, dostum." Pettifer babacan bir tavırla kafasını iki yana sallıyordu. "Evlenme teklif etmene bir şey demiyorum..."

"Çok nazıksın," diyerek sırtıttı Derwent.

"Ama bunu *burada* yapamazsın. Maeve mehtabı ve şampanyayı hak ediyor. Yağmurlu bir perşembe günü ofiste evlenme teklif etmek de neymiş?"

"Mehtaba ve şampanyaya gerek yok. Hayatta mehtaplı gecelerden çok yağmurlu perşembeler var." Ayağa kalkıp doğru-dan gözlerimin içine baktı. "Ve ben o perşembelerin hepsinde yanında olmak istiyorum."

Kalbimin teklediğini hissettim. Georgia'nın olduğu taraftan tiz bir inilti geldi; oracıkta bayılıp kalmamasını umdum.

Derwent sanki odada bizden başka kimse yokmuş gibi konuşuyordu. "Maeve, hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Sensiz yeterince yaşadım. Benimle evlenir misin?"

Evet ya da hayır. Beni dikkatle izliyordu; ne söyleyeceğim kadar nasıl söyleyeceğim de önemliydi.

"Haziran mı demiştin?" Arkama yaslanıp ajandamı elime aldım. "Bir bakmam lazım, o gün işim olabilir."

"Olamaz," dedi zafer kazanmışçasına. "İkimiz için de izin yazdırdım."

Una Burt ofisinden başını uzatmış, sırtarak bize bakıyordu. "Evet dedi mi?"

“Henüz değil.” Derwent gözlerini benden bir an bile ayırmamıştı. “Ama her an diyebilir.”

“Öğle yemeğinde ne yiyeceğime bir türlü karar veremediğimden yakınıp duran adam gelmiş benden pat diye böyle önemli bir karar vermemi bekliyor.”

“Doğru.” Bir an duraksadı. “Hâlâ aynı fikirdeyim. Ama bu menüden yemek seçmekten daha kolay, öyle değil mi? Sadece benimle evlenmek isteyip istemediğine karar vereceksin.”

Tam bir sessizlik: Odadaki herkes nefesini tutmuştu.

“Nedenini hiç bilmiyorum,” dedim. “Ama seninle evlenmeyi istediğimden eminim. Hatta hayatta hiçbir şeyden bu denli emin olmamıştım. O yüzden, evet. Cevabım evet.”

“Hadi be, öp kızı artık!” diye gürledi Pettifer. Ve Josh Derwent hayatında ilk kez hiç itiraz etmeden denileni yaptı. Georgia elindeki delgeçten çıkan kâğıtları konfeti misali başımızdan aşağı boşaltırken Josh beni tüm varlığıyla, sanki bir ömür sürecekmış gibi öptü.

Yazarın Notu

Sevgili Okur,

Maeve Kerrigan serisinin on ikinci kitabı olan *Gizli Oda*'yı okuduğunuz için teşekkür ederim. Eğer kitabı henüz bitirmediyerseniz notu şimdi okumayın! Son sayfaya kadar bekleyin.

Çünkü sizinle asıl konuşmak istediğim şey kitabın sonu. Geçtiğimiz bir yılı, *Ailede Bir Yabancı* hakkındaki yorumlarınızı okuyarak ve etkinliklerde okurları dinleyerek geçirdim. O kitabın sonu, bunun ne büyük bir işkence olduğu ve eğer... şöyle olursa beni asla affetmeyeceğiniz konusunda hepiniz kendinizi gayet net ifade ettiniz. Bu tepkilere bayıldım; çoğunlukla da karakterleri bir sonraki adımda nelerin beklediğini bildiğim için. Maeve ve Josh'un gerçek dünyada bu kadar tutkulu destekçileri olması beni fazlasıyla mutlu ediyor. Ancak şunu da fark ettim ki burada da –farklı türde olsa da– yine o “sarsıcı sonlardan” birini yazmışım ve hiçbir okurumun aceleyle yanlış sonuçlara varmasını istemedim.

Şunu kesinlikle açıklığa kavuşturmalıyım: Bu, *Maeve Kerrigan* serisinin sonu değil. Onun için sırada ne olduğu üzerine şimdiden düşünmeye başladım ve bu konuda çok heyecanlıyım.

Okurların bu kitabın sonuyla şaşırmasını çok isterim. Bu yüzden lütfen incelemelerinizde, sosyal medyada veya günlük hayatta kitaptan bahsedecek olursanız –ki bahsederseniz çok minnettar kalırım!– bazı okurların birkaç kitap geriden geldiğini, seriye henüz başlamadığını veya koca bir yılı sabırla *Gizli*

Oda'nın çıkmasını bekleyerek geçirdiğini unutmayın. Lütfen hem onların hatırı hem de benim için Gizli Oda'nın sırrını saklı tutun.

Kucak dolusu sevgilerle,

Jane x

@ayisigikitap

Teşekkürler

Bu, her kitap için yazdığım son metin ve bazı açılardan en önemlisi çünkü aşağıda isimleri yer alan insanlar olmasaydı bu kitabı asla yazamazdım. Bu yüzden harika menajerim Ariella Feiner'a, Amber Garvey'ye, Jen Thomas'a ve United Agents bünyesindeki herkese her zamanki gibi kocaman teşekkürlerimi sunuyorum.

Harper Collins'te muazzam Julia Wisdom, *Gizli Oda*'nın ilk taslaklarında daha fazla çalışılması gereken noktaları hatasız bir isabetle belirleyerek beni yönlendirdi ve cesaretlendirdi. Onun markası olan Hemlock Press, çatısı altında bulunmaktan mutluluk duyduğum bir yer. Ayrıca yayıncılık dünyasındaki mükemmeliyetçi yaklaşımları için özellikle Kathryn Cheshire ve Jo Thompson'a, Lizz Burrell'a, dâhi metin yazarım Anne O'Brien'a ve düzeltmenim Sarah Bance'e teşekkür ederim. Metinde hâlâ bir hata varsa sorumluluk tamamen bana aittir. HarperCollins ekibinin her bir üyesi içinde çok başarılı ancak sıkı çalışmanın da ötesine geçen halkla ilişkiler çabaları için Philippa Cotton ve Fliss Denham'a, pazarlamadaki ustalıkları için Maddy Marshall ve Tanuja Shelar'a, anlayışlı destekleri için de Kate Elton ve Frankie Gray'e ayrıca parantez açmak isterim. Serinin yeni görünümü, Sean Garrehy'nin ilham verici vizyonu sayesinde ortaya çıktı; yaratıcı insanların yazdıklarımla böylesine dâhiyane bir bağ kurması müthiş fark yaratıyor. İrlanda'daki tanıtım ve satış süreçlerini harika bir başarıyla yürüten

Patricia McVeigh ve Tony Purdue'ya da teşekkürlerimi sunuyorum. Charlie Redmayne'den ekibe yeni katılanlara kadar, HarperCollins'in her zaman yanımda olduğunu, işler yolunda gittiğinde benimle kutlayıp en ufak pürüzleri bile düzelttiklerini daima hissediyorum.

Her zamanki gibi, hayatımda oldukları için kendimi çok şanslı hissettiğim en yakın yazar dostlarımdan bahsetmem gerek: Sinéad Crowley (ideal okurum), Liz Nugent (hemen her konuda akıl hocam) ve Catherine Ryan Howard (suç dünyasındaki kusursuz ortağım). Duygusal destek, yazım tavsiyeleri ve katıksız bir eğlence söz konusu olduğunda ilk kapısını çaldığım isimler onlar. Catherine Kirwan, Edel Coffey, Andrea Carter, Andrea Mara, Amanda Cassidy, Karen Perry ve Sam Blake de etkinlikleri çok daha keyifli kılan, İrlandalı polisiye yazarlarından oluşan o müthiş ve günden güne büyüyen çetenin birer parçası. Cressida McLaughlin ve Sarra Manning bir günü de bir kitabı da nasıl güzelleştireceklerini her zaman bilirler. Colin Scott hayat, polisiye yazarlığı ve genel olarak yayıncılıkla ilgili hemen her konuda vazgeçilmezimdir. Çok özel dostlukları ve yoldaşlıkları için bilhassa Sarah Hilary, Erin Kelly, Elly Griffiths ve Ruth Ware'e sevgilerimi sunarım.

Kitaplar hakkındaki sohbetlerimiz (ve en az onlar kadar önemli olan diğer her şey hakkındaki dertleşmelerimiz) için Alison Gleeson, Claire Graham, Sarah Law, Emma Kershaw, Nadia Wilkinson ve Vicky Lloyd-Roberts'a her zamanki gibi kucak dolusu sevgiler.

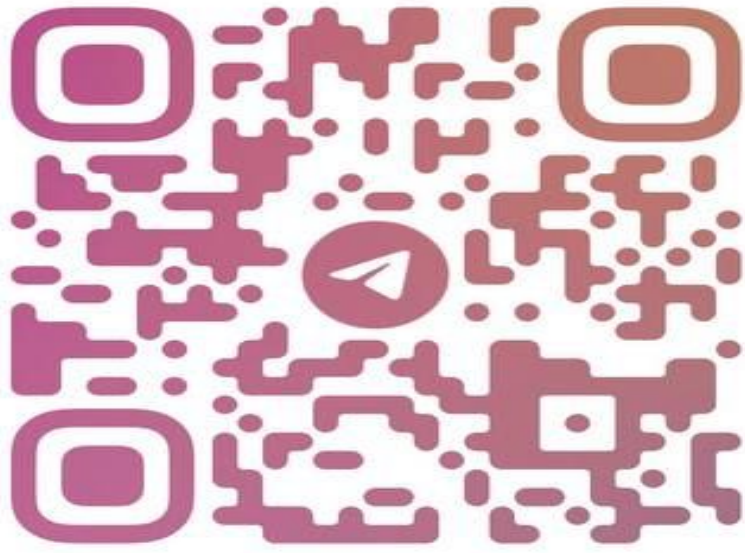
Save the Children yararına düzenlenen International Arbitration Charity Ball müzayedesinde, bu romandaki bir karaktere isim verme hakkını kazanıp bunu olağanüstü annesi Lesley'ye hediye eden Andrew Mackenzie'ye teşekkürlerimi sunarım. Onun adını bu kitapta kullanmak benim için büyük bir zevkti.

Hem çekirdek hem de geniş ailem böylesine destekleyici olduğu için kendimi çok şanslı sayıyorum; özellikle de Kerry

Holland ve Philippa Charles iyi ki varlar. Edward ve Patrick, yaptığım her şeyin kalbinde yer alıyorlar. Yazmak, herkes dışarıdayken evde oturup çalışmayı gerektiriyor; Felix ve Rory ise bu süreçteki daimi yoldaşlarım (ki bu durum bazen işime yarıyor, bazen yaramıyor ama onları yine de affediyorum). James ise her zaman, her konuda en iyi ve en önemli kişi.

Son olarak, okurlarıma teşekkür etmek istiyorum. *Gizli Oda*, desteğinizden ötürü duyduğum sevgi ve minnetle hepinize ithaf edilmiştir. Her yazar okunmak ister ama çok azımız bu kadar sadık, zeki, eğlenceli, kararlı ve feraset sahibi bir okur kitlesi bulabilir. Sizin de benim de büyük bir sabır göstermemizi gerektiren bu kitabın beklentilerinizi karşıladığını umuyorum.

@AYISIGIKITAP